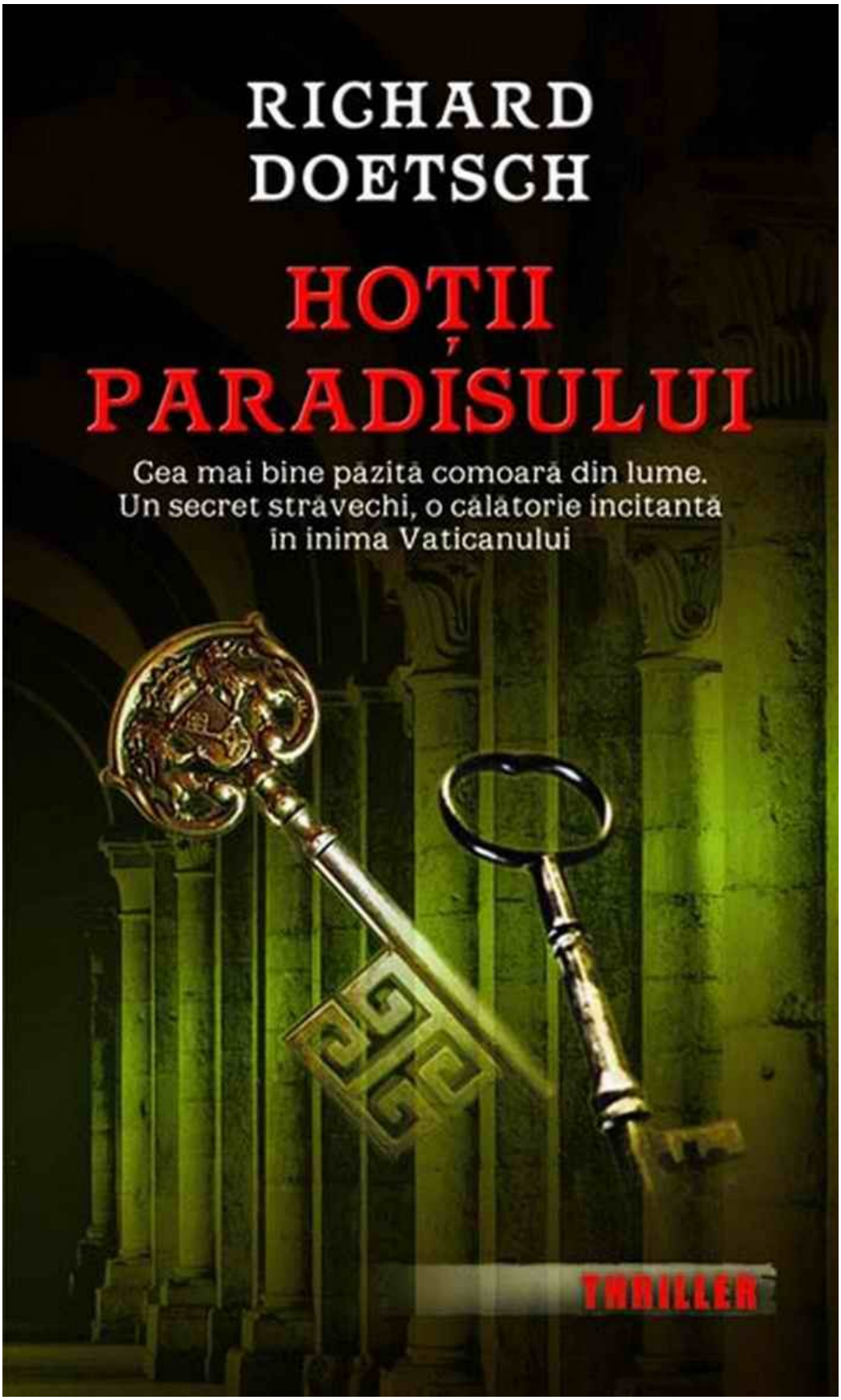
RICHARD
DOETSCH
HOȚII
PARADISULUI
Cea mai bine păzită comoară din lume.
Un secret străvechi, o călătorie incitantă
în inima Vaticanului
THRILLER

RICHARD DOETSCH
Hoţii Paradisului

Traducere: Oana Cristea
Editura: Rao
Apariţie: 2007

Pentru Virginia,
Cel mai bun prieten al meu
Te iubesc din tot sufletul.

Dragostea oferă o alinare pe care o simt doar cei care ştiu ce înseamnă să iubeşti. Este caldă şi sigură, eliberată de mânie şi gelozie. Este euforică şi te face imun la cruzimea vieţii. Este plină de speranţă fără sfârşit, gratitudine nestinsă şi altruism adevărat. Este cel mai rar dintre toate darurile.

Mulţumiri

Am deosebita plăcere de a mulţumi următoarelor persoane:
Lui Gene şi Wandei Sgarlata, fără a căror prietenie şi ajutor nu aţi citi aceste cuvinte; lui Irwyn Applebaum, pentru că mi-a deschis o uşă şi mi-a dat această ocazie; Nitei Taublib, pentru că a încheiat această afacere şi mi-a transformat visul în realitate; lui Kate Miciak, pentru răbdarea ta nesfârşită, pentru îndrumări şi încredere; lui Joel Gotler, pentru că a făcut imposibilul; Mariei Faillace şi tuturor cei de la Fox 2000, pentru că mi-au dat entuziasmul iniţial.

Şi mai mult decât oricui, Cynthiei Mason. Îţi mulţumesc pentru gândirea ta inovatoare, pentru încrederea nesfârşită în faţa obstacolelor, şi pentru prietenia adevărată.

Mulţumesc familiei mele: ţie, Richard, pentru curiozitatea, inteligenţa şi puterea ta; ţie, Marguerite, pentru umorul, inima şi frumuseţea ta; ţie, Isabelle, pentru zâmbetul, râsul şi inocenţa ta. Cel mai important, îţi mulţumesc, Virginia, pentru că m-ai suportat şi când munceam în toiul nopţii. Tu eşti inspiraţia mea, tu mă faci să râd, tu eşti bucuria mea; tu eşti cea care face să se întâmple toate lucrurile bune din viaţa mea.

În cele din urmă, ţie, cititorule, îţi mulţumesc că ţi-ai făcut timp să citeşti *Hoţii Paradisului*. Astăzi, într-o epocă în care oamenii aleg să se distreze cu filme de două ore, cu seriale de jumătate de oră şi cu videoclip-uri de trei minute, este plăcut să afli că mai există încă persoane care aleg să citească şi să lase povestea să se joace cu imaginaţia lor.

Richard

Hoţii Paradisului

Pe timp de noapte, în New York

Michael St. Pierre îşi fixă ochiul stâng monocularul Steiner cu vedere nocturnă, micşoră puterea cu care strângea frânghia şi îşi continuă coborârea de la etajul al paisprezecelea. Aleea întunecată, pe care acum o vedea verde, era locul în care trebuia să aterizeze. Avea grijă să nu privească la distanţă, spre luminile marelui oraş; nu-şi permitea să orbească în acel punct al vieţii sale. aleea de dedesubt era liberă, cu excepţia câtorva saci de gunoi şi a doi şobolani în plimbarea lor nocturnă. După ce va străbate în fugă cei treizeci de metri, va putea sări peste zidul de granit înalt de trei metri şi se va putea refugia în siguranţa oferită de Central Park noaptea. Rămânea în umbra clădirilor din jurul lui. Nu-şi făcea griji că va fi prins: ce era mai greu trecuse, iar colţul ăsta de lume era părăsit.

Mai avea optsprezece metri până jos, când zări cu coada ochiului stâng – cel a cărui vedere bătea departe, cu ajutorul dispozitivului – carne. Carne moale, dezgolită. Era în clădirea alăturată, un bloc de locuinţe, la al cincilea etaj. Blocul cufundat în întuneric, ca şi cum nimeni n-ar fi fost acasă, de alături, de la marginea Fifth Avenue. Putea să jure că vede un sân. Îşi întoarse privirea; nu era un voyeur. Dar era o privelişte plăcută, la o aruncătură de băţ. Nu şi-ar fi dat seama niciodată, dacă n-ar fi avut monocularul cu vedere nocturnă. Cu toate acestea, nu-şi făcea griji: ea nu-l putea vedea, Michael era sigur de asta.

Îşi continuă coborârea în noaptea fierbinte, lipicioasă.

Dar, aidoma unei sirene, viziunea îl trase înapoi, chiar dacă doar pentru o secundă. Da, era un sân. Doi, de fapt. Bine proporţionaţi deasupra unei talii zvelte – întreaga scenă scăldată în verde. Dumnezeule, chiar că-i plăcea priveliştea de sus. Femeia stătea întinsă pe spate. Nu-i putea vedea clar faţa, dar avea un corp excepţional. *Gândeşte-te la ce ai de făcut*, îşi reaminti, luptându-se cu pofta de moment.

Eliberă frânghia, continuându-şi coborârea. Investise prea multe ore ca să rişte totul din cauza unor priviri furişe aruncate unor iubiţi care nu bănuiau nimic. Dacă se ţinea de plan urma să fie acasă în scurt timp, în siguranţă în braţele miresei sale, care era mult mai ademenitoare decât femeia din faţa lui. *Deşi are un corp cum n-a mai văzut la nimeni până acum.*

Deodată, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, femeia-şi întoarse capul spre stânga, către fereastră. Michael îngheţă, ţinându-se strâns de frânghie, fără să scoată un sunet, fără să respire. Îl văzuse? Imposibil. Era îmbrăcat astfel încât să nu fie observat, iar zona din jurul lui n-ar fi putut fi mai întunecată.

Apoi simţi un gol în stomac.

Ea nu se uita la el; nici n-ar fi putut. Avea ochii acoperiţi cu o cârpă neagră şi un căluş în gură. Corpul nu i se răsucea de pasiune, ci de groază. Îşi concentră privirea. Era legată întinsă pe o masă, şi suferea. Simţi o izbucnirea de mânie când văzu o siluetă alături de ea; faţa bărbatului era ascunsă de întuneric, dar nu şi arma din mâna sa. Nu era o joacă: femeia era violată. Şi totul se întâmpla la mai puţin de şase metri de el.

Privi în jos. Numai cincisprezece metri de parcurs. Libertatea. Simţi cum punguţa pe care o purta în spate îşi schimbă centrul de greutate. Şase luni de planuri pentru a o obţine; era viitorul său. N-o să-l lase să-i scape printre degete. Nu era momentul s-o facă pe eroul.

Dar ea era tot acolo, cu pielea vopsită în nuanţa de verde a monocularului de noapte şi cu corpul zbătându-se în legături. Michael nu trebuia să audă ca să ştie că ţipa în spatele căluşului din gură.

*

Vară în Upper East Side. Majoritatea locuitorilor abandonaseră oraşul pentru zone precum Hamptons, Greenwich, pentru bucăţica lor din ceea ce numeau „la ţară”, lăsându-şi apartamentele prăfuite şi în întuneric până în septembrie. Regii şi reginele îşi abandonaseră castelele pentru păşuni mai verzi şi un aer mai proaspăt, lăsând în urmă fiefurile din Silicon Alley şi imperiile din Wall Street. Era o concentraţie de bogăţie ca nicăieri în lume, totul închis în treizeci de cvartale de faţade văruite şi portari irlandezi mătăhăloşi.

Ambasada impunătoare fusese iniţial casa şi biroul lui J.S. Vandervelde, un baron al petrolului al cărui imperiu rivalizase cu cele ale lui Getty, Rockefeller şi Carnegie. Guvernul din Akbiquestan cumpărase clădirea la începutul anilor şaptezeci, nu pentru frumuseţea sa bogat ornamentată, ci pentru structura exterioară impenetrabilă: ziduri groase de un metru, uşi masive, geamuri blindate. Familia Vandervelde îşi cunoscuse locul în lume: îşi ştiau duşmanii mai bine decât îşi cunoşteau rudele, aşa că puseseră ca locuinţa să le fie proiectată corespunzător. Johan Sebastian Vandervelde îşi construise fortăreaţa – un conac cu opt etaje de locuit şi şapte etaje de birouri – în 1915, mutându-şi familia în oraş din casa lor din Greenwich Village de pe Fourth Street. Pentru Johan Sebastian Vandervelde devenise ceva obişnuit să aibă conflicte cu muncitorii săi, şi pentru asta trebuia plătit un preţ. Dar nu voia ca acest preţ să fie plătit cu sânge, în pragul propriei case.

Şi cei din Akbiquestan îşi cunoşteau locul în lume şi ştiau că au mai multă nevoie de un buncăr decât de o clădire de birouri. Când se mutaseră, modernizaseră instalaţiile de apă, electricitate, încălzire şi sistemul de securitate din fosta casă a lui Vandervelde. Singurul mod de a intra era pe uşa de la intrare, dacă erai dispus să suporţi paznici, scanere, arme şi tot tacâmul.

Dar oamenii tind să gândească în două dimensiuni, nu în trei. Un atac de sus nu fusese niciodată considerat o ameninţare, nici chiar când ambasadorul Akbiquestanului era în reşedinţa sa. Acoperişul era dotat doar cu alarme standard la uşi, ferestre şi luminatoare.

Fuseseră necesare şase luni de planuri. Michael cunoştea fiecare colţ al clădirii mai bine decât cel mai vechi locuitor al acesteia. Cei de la Comisia de conservare a reperelor fuseseră extrem de amabili şi-i furnizaseră planuri integrale şi specificaţii complete privind proprietatea. Când auziră că scria o carte despre istoria celui mai faimos bulevard din lume, lăsară baltă tot ce făceau ca să-l ajute pe tânărul drăguţ în costum Ralph Lauren. Nu-i dădură informaţii numai despre clădirea respectivă, ci şi despre fiecare din structurile adiacente. Forbes Carlton Smyth – Michael îşi alesese acest nume fictiv pentru rezonanţa sa aristocratică – îi asigură pe toţi membrii comisiei că vor primi mulţumiri pentru sprijinul oferit. Sistemul de securitate american fu identificat cu uşurinţă, şi Michael cumpără codurile de

acces de la producător la un tarif mic, deoarece americanii nu aveau sentimente prea puternice pentru cei din Akbiquestan.

Ca orice om de afaceri bun, Michael era meticulos în munca sa, având grijă de toate detaliile. Era un profesionist până în cele mai mici amănunte. Când planifica ceva, nu lăsa nici o piatră nerăsturnată şi nu trecea cu vederea nici un detaliu. Fiecare scenariu previzibil era trăit şi verificat. Dar spre deosebire de alte afaceri, a sa era o firmă de o singură persoană. Nu tu personal la Cercetare & Dezvoltare, nu tu secretariat, nu tu şef de resurse umane. Michael lucra întotdeauna singur; într-un domeniu lipsit de orice urmă de încredere, nu poţi fi genul încrezător. Întotdeauna dădea spargeri la cei care nu se duceau la poliţie: guverne, infractori, cei cu asigurare prea mare. Nimic nu putea să conducă la el. Întotdeauna intra şi ieşea în câteva minute, niciodată nu făcea vreo greşeală, niciodată nu lăsa vreo urmă, vreun indiciu, şi cel mai important, niciodată nu se lăsa prins.

Ambasada avea personal insuficient acum că cei de la Naţiunile Unite erau în vacanţă. Câte două gărzi de serviciu în fiecare tură, câţiva secretari în timpul zilei, şi asta era tot. Toţi ceilalţi plecaseră acasă să se bucure de ţinutul pustiu şi muntos pe care-l reprezentau.

Ambasadorul, Anwar Sri Ruskot, era un general respectat care excela în diplomaţie, dar acest talent nici nu se compara cu cele mai mari abilităţi ale sale. Generalul Ruskot era binecunoscut pe piaţa neagră ca şi curier, intermediar şi vânzător de primă mână, specializat în traficul cu antichităţi, bijuterii şi tablouri, în tot acest timp ascunzându-se în spatele acreditării sale diplomatice. În ceea ce-l privea pe general, valiza diplomatică era o invenţie mai importantă decât electricitatea, becul şi femeile, luate laolaltă. Zvonurile despre activităţile sale deveniseră frecvente în cercurile poliţiei, dar FBI şi Interpolul nu aveau nici o putere. Dacă l-ar fi scuturat un pic, Ministerul Afacerilor Externe ar fi avut de-a face cu o criză majoră care-ar fi putut duce cu uşurinţă la vărsare de sânge între cele două ţări nu tocmai prietene.

Când Generalul Ruskot era în oraş, îşi conducea afacerea de la etajul paisprezece al ambasadei, unde era la adăpost de paznicii, consilierii, secretarii şi trepăduşii săi. Biroul lui se afla la ultimul etaj, unde nu avea acces decât el. Ruskot pretindea că acolo se ocupa de afacerile cele mai delicate ale ţării, şi că, dacă acestea ar fi fost

dezvăluite prematur, impactul ar fi catastrofic pentru diplomaţia mondială. Nimeni nu intra vreodată la etajul al paisprezecelea, în nici o situaţie.

Michael fu primul care a văzut adevăratele operaţiuni ale generalului. Atârna în mijlocul încăperii, de un cablu Kevlar, la o distanţă de un metru şi jumătate de podea, luminând în jur cu o mică lanternă-creion. Biroul era mare, ceva între biblioteca unui gentleman şi un local de fumat opiu. Un birou masculin masiv înconjurat de scaune de piele roşie cu spătar înalt era poziţionat lângă peretele din spate, în vreme ce lângă peretele opus era o zonă cu multe perne moi strânse în jurul unei *hookah*, mirosul său de opiu persistând încă în aer. Printre mulţimea de antichităţi orientale şi picturi ale maeştrilor, de covoare şi tapiserii turceşti, se găseau registre, dosare şi computere care ofereau detalii despre fiecare tranzacţie dubioasă, fiecare plată ilicită, fiecare afacere pe sub mână. În vreme ce majoritatea infractorilor erau discreţi cu privire la ţinerea evidenţei, Ruskot nu avusese niciodată grija asta: generalul nu era pe teritoriu american, acesta era teritoriul statului Akbiquestan protejat de Convenţia de la Viena.

Michael intrase pe alee la scurt timp după miezul nopţii, ca să-şi înceapă urcuşul. Magazinul cu patru etaje era la capătul Madison Avenue, faţada sa de granit fiind visul oricărui căţărător. În spate ducea câteva lungimi de frânghie subţire ranforsată; de centură avea prinse cârlige de alpinism, cleme şi o trusă de ustensile – toate înfăşurate în bandă izolatoare ca să nu facă zgomot. Îşi începu ascensiunea din aleea întunecoasă, agăţându-se cu degetele de şanţurile imposibil de înguste dintre blocurile de granit ale clădirii. De parcă ar fi ieşit la plimbare, escaladă magazinul în câteva secunde, apoi străbătu acoperişul şi se îndreptă spre blocul de locuinţe alăturat, cu opt etaje. Având stilul şi puterea unui maestru, trecu de la o clădire la alta spre Fifth Avenue, urcând din ce în ce mai sus. Lui Michael îi plăcea să se caţere pe clădiri mai mult decât pe stânci. Acestea reprezentau o provocare mai mare, şi-i dădeau un sentiment de împlinire mai puternic. Ajunsese să se dea în vânt după faţadele construite în anii de colegiu: căminul Towers fusese primul său Everest. Urcase până la etajul douăzeci şi doi al căminului, se strecurase şi ieşise pe fereastra unui profesor stagiar fără să scoată un

sunet, totul pentru un test. Aventura nu avusese rezultatul sperat de el – fata pentru care-l furase tot picase examenul.

Michael coborî pe acoperişul ambasadei Akbiquestanului de pe imobilul alăturat de optsprezece etaje. Luminatorul, instalat în ’68, avea montată o alarmă, care însă fu uşor de dezactivat cu ajutorul câtorva conexiuni directe. Scoase geamul, se uită prin încăperea întunecată cu ajutorul monocularului, apoi se lăsă să coboare. O minunăţie de apartament, şi o colecţie grozavă de artă. Michael studiase planurile aşa cum ar fi studiat strategiile de joc ale unei echipe de fotbal, şi le putea redesena cu uşurinţă şi legat la ochi; cunoştea fiecare centimetru din încăpere cu mult înainte de a pune piciorul acolo.

Prin sursele sale diverse aflase de o cantitate considerabilă de diamante neşlefuite care se aflau în acel loc, iar informaţiile sale se dovediră corecte când seiful Wells Fargo din 1908, înalt de doi metri, se deschise sub acţiunea degetelor sale de cunoscător. Într-adevăr găsise diamante. Desfăcu punguţa de catifea neagră cu bijuterii, iar ele erau acolo, ca nişte stele pe cerul nopţii, scânteind sub privirile lui. Destule ca să umpli o cutie de biscuiţi. Treizeci de milioane de dolari de pe piaţa neagră, care nu puteau fi depistaţi. Ceea ce făcea lovitura şi mai plăcută era faptul că nimeni nu va semnala vreodată lipsa acestor diamante. Cu siguranţă erau furate, asigurate ilegal, şi de existenţa lor ştia doar o mână de oameni, aleşi cu grijă. Ambasadorul nu va da niciodată alarma. S-ar pune prea multe întrebări privind provenienţa lor. În nici un caz nu va intra cineva în apartamentul de la etajul paisprezece ca să inspecteze scena furtului. Fără poliţie, fără investigaţii, fără probleme.

*

În momentul în care uşa seifului se deschidea, Caporal Javier Samaha devenea tot mai agitat în postul său de lângă uşa ambasadei. Gărzile trăseseră la sorţi ca să vadă cine îşi va schimba locul de veghe, şi Samaha trăsese proverbialul pai scurt. Monotonia plantoanelor de douăsprezece ore îi făcea picioarele să tropăie şi-i dădea dureri de cap. Era o noapte liniştită, de joi, şi ca de obicei nu se întâmpla nimic. Nu prea avea ce să facă în afară de mâncat, citit şi jucat cărţi. În ciuda

tuturor temerilor de a fi străin într-o ţară ostilă, nu avusese niciodată loc vreun incident la ambasadă sau împotriva vreunuia dintre compatrioţii săi. Samaha considera paranoia ambasadorului nefondată şi precauţiile acestuia exagerate. Era secolul douăzeci şi unu, epoca toleranţei, iar ambasada se afla în cel mai divers şi liberal oraş din lume. În plus, era miezul verii, toţi radicalii şi puştii de colegiu erau în vacanţă, nimeni nu avea să organizeze măcar un protest până cel puţin în septembrie. Samaha se întoarse spre ofiţerul de la recepţie şi-i spuse că avea să-şi facă turele devreme, avea nevoie să-şi dezmorţească picioarele şi să-şi limpezească mintea. De obicei începea de la etajul unu şi urca, dar exercitând bruma de autoritate de care dispunea, în seara asta decise că va începe de sus.

*

Michael închise seiful şi îndesă diamantele în săculeţ, pe care-l azvârli peste umăr. Rămase o clipă să-şi admire opera de artă, încrezător că nimeni nu va intra în această zonă cu acces restricţionat, şi văzu într-un colţ o cruce împodobită cu pietre preţioase. Avea douăzeci şi doi de centimetri înălţime şi era încrustată cu o sumedenie de safire, rubine şi smaralde. Venise numai pentru diamante, dar crucea parcă-l chema, fără să ştie de ce. Nu făcea parte din planul său, iar el nu suporta să se abată de la plan; era întotdeauna extrem de meticulos în munca sa. Ştia care era cheia succesului – care însemna să nu fii prins – şi anume să te ţii de plan. Dar la urma urmelor, asta avea să fie ultima sa lovitură.

Aruncă crucea în sac şi ieşi din încăpere în 93 de secunde.

*

Uşa liftului se deschise la etajul paisprezece. Caporal Samaha cunoştea restricţiile, dar în seara asta curiozitatea triumfă asupra sa. Nu era nimeni prin jur să-l surprindă, aşa că ce-ar fi rău în asta? Verifică singura uşă de apartament de la etaj – singura uşă la care gărzile nu aveau cheie – şi, având confirmarea faptului că aceasta era bine încuiată, se îndreptă spre scara de incendiu, un pic dezamăgit. Apoi se întoarse şi privi înapoi la intrarea din mahon sculptat în

sanctuarul lui Ruskot. Caporalul nu avea prea mult respect pentru paranoicul diplomat, dar era datoria lui consfinţită prin jurământ să-l apere pe general şi să facă să fie respectată demnitatea ţării sale. Samaha se resemnă să nu ştie niciodată adevărul despre acel loc şi gândurile i se îndreptară spre cafea. Deschisese uşa spre scara de incendiu şi făcuse un pas spre aceasta când auzi un declic clar în liniştea din jur. Se opri şi-şi încordă auzul. Sunetul venea din apartament. Îl auzi din nou. Nu atât de tare de data asta, dar era cu siguranţă un declic, şi nu era firesc. Refăcu drumul în sens invers şi verifică uşa: încuiată. Lipi urechea de mahonul lustruit, ascultând concentrat. Era sigur că auzise ceva. Se gândi la implicaţii, la datoria faţă de ţara sa; luă în considerare iar şi iar personalitatea violentă a generalului.

Lăsând orice prudenţă deoparte, lovi uşa cu piciorul. Apartamentul era cufundat în întuneric, cu excepţia luminii ce se revărsa înăuntru din hol şi a scânteierii slabe dinspre luminator. Caporalul observă că biroul spaţios era bine dotat, mult mai bine decât orice altă încăpere din ambasadă. Un palat în înaltul cerului. Câteva clipe, nu făcu altceva decât să privească în jur. Nimic nu părea nelalocul lui. Se uită cu mare atenţie la seiful uriaş; cântărind în minte întrebuinţarea sa, verifică încuietoarea. Bine închisă. Se întoarse, dând să iasă, şi hotărând că sunetul pe care-l auzise nu era decât un zgomot de depresurizare din conducta de aerisire. Dar apoi zări peretele.

Arăta ca o pată provocată de umezeală, ca un contur de praf. Samaha se apropie să se uite mai de aproape la perete, călcând peste perne şi aruncând o privire dispreţuitoare către *hookah*. Deşi apartamentul era cufundat în întuneric, era exact atâta lumină cât să se întrezărească pata. Caporalul îşi trecu degetele peste ea, urmărindu-i conturul. Soarele decolorase în timp peretele, dar o singură zonă păstrase verdele viu al zugrăvelii originale, o mică zonă de forma unei cruci.

*

Şi astfel rămăsese Michael suspendat în aer cu viitorul său asigurat în săculeţul din spate. Cinci etaje şi apoi libertatea. O femeie torturată în faţa sa gata să moară. Presentimentul din stomac, cel

care-l îndemna de obicei să fugă în direcţia opusă, era aproape copleşitor. Dar nu era nimic prin comparaţie cu teama pe care o simţea pentru victima inocentă pe care o zărise.

Se căţără repede pe frânghie, o mână după alta, urcă cei treizeci de metri în câteva secunde şi sări parapetul. La o distanţă de şase metri, nouă etaje mai jos, se afla casa de la oraş cu şase etaje. Escaladă apartamentul vecin, îşi vârî degetele în faţada de cărămidă şi se legănă până când ajunse la capăt, îşi fixă şi derulă frânghia, apoi se lăsă în jos.

Îi plăcea să aibă un plan conceput cu grijă, întotdeauna avea unul, precum şi un plan de rezervă, şi încă un plan de rezervă pentru planul de rezervă. Prefera să evite acţiunile sugerate de inspiraţia de moment. Funcţiona cu adrenalină, şi acum va trebui să se bazeze pe instinct. Trecu în revistă ceea ce ştia: casa de oraş era trecută pe numele unei companii, o firmă europeană de textile; era de obicei ocupată de un soţ, o soţie şi un schnauzer pitic, şi avea un sistem de alarmă ieftin şi ineficient. Această clădire făcuse parte din planificarea sa; era o poziţie de repliere, o studiase bine.

Prin cap îi treceau tot felul de gânduri. Unde era soţul? Cine era făptaşul? Era oare chiar soţul? Oare în felul ăsta se încingeau cei doi soţi? Nu era timp pentru întrebări, doar pentru fapte: limbajul trupului femeii implora ajutorul lui Dumnezeu – era pe cale să moară.

*

Nu avusese de luat cine ştie ce hotărâre. Samaha îi explică ofiţerului de la recepţie că auzise ceva la etajul paisprezece şi în ciuda ordinelor de a nu intra la acel etaj, simţise că era de datoria sa, prin jurământ, să-şi apere ţara. Explică cum verificase restul clădirii şi simţise că era posibil ca cineva să dea târcoale pe acoperiş. E o prostie, fu tot ce spuse ofiţerul de serviciu. Samaha sugeră să sune la poliţie şi să le ceară să trimită un echipaj în zonă şi să se uite după orice ar fi putut fi suspect. Era o acoperire grozavă – să-i lase pe poliţişti să scormonească prin zonă; dacă hoţul era încă prin apropiere, poliţiştii îl vor prinde, iar Samaha va fi lăudat că s-a mişcat repede. Ar putea chiar să primească o medalie. Şi dacă nu prindeau pe nimeni? Generalul Ruskot şi temperamentul său trebuiau să se întoarcă în două

săptămâni. Să dezerteze într-un oraş precum New York-ul nu era o alternativă prea rea.

*

Michael pătrunse fără zgomot în casa din oraş prin fereastra de la ultimul etaj. Nu avea pistol; ura armele de foc, nu le folosise niciodată şi n-ar fi ştiut ce să facă cu una dacă ar fi avut-o. Dar avea cu el cuţitul; îl ţinea în mână, de mânerul neted, a cărui atingere îi dădea curaj, iar lama lui reflectând frânturi de lumină pe tăişul mortal. Îl rotea în mână, rostind în tăcere rugăciunea să nu fie nevoie să-l folosească; metalul său ascuţit nu era obişnuit cu supleţea pielii.

Îşi lăsă din nou pe ochi monocularul cu vedere nocturnă, făcând camera de oaspeţi din spate să-i apară scăldată în strălucirea sa verde stranie, apoi păşi în hol. Zgomote aproape imperceptibile de zvârcoliri, pielea goală care se freca de o masă, nişte scâncete răsunând ritmic din spatele ei, toate laolaltă îi făceau sufletul să se înfioare şi-i întăreau hotărârea. La capătul holului, chiar lângă uşă, zăcea schnauzerul, încremenit într-o baltă de sânge. Michael înaintă centimetru cu centimetru şi aruncă o privire în cameră. Era un atelier de ceramică: vase de lut la uscat erau aliniate pe o poliţă de lemn; diverse vopsele, diluanţi şi vernis-uri pe un birou; un cuptor mare de ardere în colţ, al cărui ventilator îl putea auzi ventilând căldura internă puternică. Mirosul era umed şi lutos, amestecat cu o urmă nefirească de iasomie. Resturi de lut uscat erau împrăştiate pe podea; unelte de lemn erau răspândite în jur, ca şi cum un vârtej ar fi măturat totul. Văzu masa unde erau realizate lucrările, unde lutul era frământat şi modelat, tăiat bucăţi şi transformat în artă. Dar în noaptea asta nu lutul era frământat.

Femeia era blondă, aproape de patruzeci de ani. O peliculă de sudoare îi acoperea corpul, iar sânii îi palpitau de frică. Chiar şi goală, se vedea că avea o sănătate excepţională, trupul tonificat ca al unui atlet, faţa sculptată până la perfecţiune de un chirurg plastic din Park Avenue. Picioarele ei cu unghii pedichiurate atârnau peste margine, legate de picioarele mesei, braţele erau prinse deasupra capului, iar ochii îi erau acoperiţi cu o eşarfă neagră. Tânguirile înduioşătoare care

veneau dinapoia căluşului făceau inima lui Michael să stea în loc, dar măcar îi confirmau un lucru: femeia era încă în viaţă.

Pe pervazul ferestrei se afla ceva ce putea fi descris doar ca o trusă medicală din secolul al nouăsprezecelea, o menajerie a unui taie-oase alcătuită din instrumente chirurgicale vechi şi rudimentare: cuţite, bisturiuri şi ferăstraie de oase.

Se uită peste tot – nu se vedea nici urmă de agresor. Smulgându-şi monocularul cu vedere nocturnă, Michael aprinse lumina şi alergă spre femeie. Pielea ei era neatinsă; cine făcuse asta nu începuse încă să lucreze. Începu să-i taie repede legăturile. Ea dădu din picioare şi scoase un ţipăt înfundat, nedându-şi seama că Michael era salvatorul ei.

În acel moment cilindrul compresor îl lovi lateral în cap. Michael se dădu înapoi, clătinându-se, năucit, pierzând orice simţ al realităţii şi al timpului. Întrezări o umbră, cu faţa ascunsă de o eşarfă, ţinând un mai în mâna dreaptă şi un pistol mare în stânga. Capul lui Michael pulsa în timp ce el se lupta să rămână conştient. La începutul serii nu-şi imaginase nici un moment moartea ca opţiune, dar acum... Nu fu rostit nici un cuvânt când ţeava rece a pistolului se sprijini de fruntea lui. Nebunul lăsă jos ciocanul, apoi făcu o pauză, părând să savureze prelungirea momentului. Michael strânse mânerul cuţitului, simţindu-se încurajat de faptul că era ascuns. Apoi, fără să ezite nici o clipă, înfipse lama până la plăsele în încheietura atacatorului, vârful însângerat ieşind prin partea din spate a antebraţului acestuia. Agresorul căzu pe spate, lovindu-se de cuptor. Aterizã cu umărul pe metalul încins la roşu, în timp ce arma îi zbură din mână. Pe loc, în aer pluti o duhoare de carne pârlită.

Michael se ridică în picioare împleticindu-se şi încercând să se controleze, încă zăpăcit de lovitura brutală. Se apucă de masă ca să-şi recapete echilibrul şi reuşi în sfârşit să-şi vadă bine atacatorul. Ochii bărbatului erau reci şi morţi, în timp ce din umărul său ars fumul se înălţa în firicele subţiri, iar din braţ îi curgea sânge, picurând de pe mânerul cuţitului lui Michael. Ignorând durerea, bărbatul smulse cuţitul din încheietura sa sfârtecată şi atacă, înfigând cuţitul în umărul lui Michael, trântindu-l la pământ. Nebunul înşfăcă mânerul cuţitului şi-l târî pe Michael prin cameră ca pe un porc mort atârnat de un cârlig,

abandonându-l lângă cuptor. Cu un urlet de furie, bărbatul lovi cuţitul cu piciorul; corpul lui Michael fu săgetat de agonie.

Pe punctul de a leşina, Michael tresări din cauza cârâitului unei staţii radio. O staţie de monitorizare a apelurilor poliţiei. Era al atacatorului său. Michael abia reuşi să distingă cuvintele: *Posibil jaf la Ambasada Akbiquestanului, un echipaj este pe drum.*

Michael zăcu acolo, durerea aruncându-i corpul într-o stare de şoc. Femeia de pe masă dădu drumul unui ţipăt strangulat prin căluş; acum era clar că vedea moartea cu ochii. Gândurile lui Michael fugiră la soţia sa. Cum va putea ea oare să înţeleagă vreodată? Îşi închipui cum îi vor explica poliţiştii moartea lui; cum fusese găsit; cum fusese omorât. N-ar vrea să-i ajute cu investigaţia? Să-i ajute să explice diamantele furate din săculeţul pe care soţul ei îl ducea în spate. O cunoştea pe femeia mondenă care fusese ucisă? Soţul său şi femeia aceea aveau o aventură?

Împotriva oricărei raţiuni, Michael întinse braţul şi îşi smulse cu putere cuţitul din umăr, durerea declanşată fiind atât de intensă încât îl trase imediat spre abisul inconştienţei. Era gata să leşine când simţi un lichid care curgea, iar şocul acestei descoperiri îl readuse la viaţă. Solventul se împrăştia pe podea, întinzându-se în toate direcţiile, arzându-i nasul şi pârjolindu-i pielea când pătrunse în rana deschisă. Pentru prima oară în viaţă, avu revelaţia faptului că este muritor. Dacă nu se mişca – chiar acum – nu va muri doar el, ci şi femeia.

Din prag, nebunul îşi trase braţul înapoi, fitilul cocteilului Molotov arzând deja. Michael se zbătu să se ridice în picioare, iar celălalt azvârli sticla în flăcări în direcţia lui. Bomba cu diluant de vopsea pluti prin aer o adevărată eternitate înainte de a descrie o curbă spre podea; în cele din urmă explodă pe cuptorul încins la roşu. Focul izbucni ca o ciupercă, cuprinzând podeaua. Nebunul dispăru în momentul în care pragul uşii izbucni în flăcări.

Michael, luptându-se cu durerea agonizantă din umărul care-i pulsa şi cu o comoţie cerebrală, se împletici prin cameră, trecând prin focul şi fumul care deveneau tot mai groase. Apucă o pânză impermeabilă de pe un raft şi o azvârli peste femeia ameţită. Îi smulse masca şi căluşul. Ea văzu flăcările şi ţipă, în pragul unei crize de isterie. Legându-şi frânghia de piciorul mesei, Michael zvârli un scaun prin

fereastră, şi imediat după el frânghia. Îşi prinse hamul şi o apucă pe femeie. Nu trebui să-i spună unde mergeau: se agăţă de el.

Se azvârli pe fereastră cu povara din braţe, în timp ce camera izbucni în flăcări. Împreună, se prăbuşiră prin aerul cald al verii cât timp masa alunecă pe podea, oprindu-se în cele din urmă de pervazul ferestrei. Se opriră cu o smucitură – cu câteva etaje deasupra aleii de dedesubt. Flăcările se prelingeau afară pe geam la numai câţiva metri deasupra capetelor lor.

Atinseră trotuarul exact în clipa în care ferestrele casei explodau, flăcări şi vârtejuri de fum înălţându-se în văzduhul de deasupra oraşului. Interiorul casei străluci în culori portocalii când întregul etaj cinci fu cuprins de foc. O lăsă jos pe femeie. Gemea incoerent în timp ce-şi strângea pânza în jurul corpului gol, tremurând şi plângând.

Michael îşi smulse centura de la brâu, azvârlindu-şi uneltele în tufişuri, şi se asigură că încă mai avea săculeţul plin cu diamante în spate. Sângele îi curgea din umăr, înroşindu-i bluza neagră. Spera că hemoragia nu-i va fi fatală – nu avea timp să moară acum. Se aplecă deasupra femeii. Ochii acesteia se însufleţeau din nou. Îi zâmbi printre lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

Urletul sirenelor izbucni şi în câteva secunde maşinile de poliţie se opriră peste drum, cu roţile scrâşnind. Michael aruncă o privire peste Fifth Avenue către zidul Central Park. Atinse săculeţul pe care-l purta în spate: acolo era viitorul lui. Numai douăzeci de metri îl mai despărţeau de libertate.

Încă mai avea o şansă să reuşească.

Capitolul 1

Sticlă pictată – nu se mai face aşa ceva pe nicăieri: nuanţe strălucitoare de violet, trandafiriu aprins, auriu strălucitor, toate amestecate ca să zugrăvească Porţile Raiului, centrul unei biserici de modă veche, cu pereţii zugrăviţi în alb. Soarele dimineţii pătrundea înăuntru filtrat, aruncând umbre colorate pe ceata de enoriaşi, dintre care unii se aflau acolo pentru că şi-o doreau, majoritatea pentru că trebuia. Şi ca în orice lăcaş al Domnului, indiferent de confesiune, unii stăteau în stranele din faţă, ca şi cum apropierea de altar i-ar fi dus mai aproape de mântuire. Femeile în rochii frumoase, bărbaţii daţi cu colonie, în sacouri şi purtând cele mai bune cravate de mătase, toţi crezând că haina-l sfinţeşte pe om.

La amvon stătea Părintele Patrick Shaunessy. Părul său alb, tuns scurt, contrasta puternic cu sprâncenele severe, negre. Braţele scurte, ascunse în cutele veşmântului său verde amplu, se mişcau în cadenţa irlandeză a vocii sale. Ani întregi predicase în faţa turmei sale, petrecându-şi numeroase ceasuri în cumpănirea cuvintelor de înţelepciune, dar întotdeauna se întrebase dacă vorbele sale ajung măcar la o singură persoană. Şi acum ca şi în tinereţea sa, infracţiunile şi adulterele erau constante, iar lumea continua să se îndepărteze de religie. Se părea că oamenii preferă să creadă în tehnologie, ştiinţă şi sex, numai în lucrurile tangibile. Nu crede ce nu poţi atinge. Fără să ştie sigur de ce, Părintele Shaunessy continua să predice în speranţa că va salva măcar un suflet din această lume pradă confuziei.

Preotul era într-adevăr un bărbat scund – unii îl considerau aproape pitic – în tinereţe visase să devină o legendă ecvestră şi să concureze pentru laurii de la Churchill Downs – dar adevăratul său dar era vocea, pe atât de puternică pe cât de mic îi era trupul. Iar acum, această voce răsuna deasupra congregaţiei.

— Nu puteţi fura mântuirea, aidoma unui hoţ în puterea nopţii. Căci nu ne luptăm să atingem perfecţiunea vieţii aici pe pământ, ci perfecţiunea credinţei. Credinţa în Dumnezeu ne va asigura viaţa veşnică, numai credinţa este cheia către mântuire.

Îşi strânse foile şi, ca pentru a-şi sublinia spusele, murmură:

— Deschideţi cărţile de rugăciuni la „Dimineaţa a sosit”, pagina o sută trei.

Membrii congregaţiei îşi uniră vocile în cântec, şi chiar dacă nu era interpretarea lui Cat Stevens, era la unison şi plină de speranţă, umplând spaţiul din biserică şi găsindu-şi ecou printre grinzi.

În partea din spate a bisericii, adăpostită acolo ca şi cum s-ar fi ascuns, stătea cea mai mare admiratoare a părintelui. Dacă femeia ar fi încercat să se ascundă, i-ar fi fost extrem de greu: buclele de un roşu-închis care i se revărsau pe spate aidoma unei cascade de flăcări o făceau imposibil de neobservat. Cu un aer încrezător şi cu cartea de rugăciuni în mână, cânta încet pentru sine însăşi; această acţiune era în contrast izbitor cu restul vieţii sale. De la vârsta de treisprezece ani, trăise o viaţă plină de contradicţii – ziua învăţa la şcoala catolică despre cele şapte păcate capitale, iar noaptea colinda, făcând tot posibilul să le comită pe toate. Deşi trecerea anilor îi adusese o anumită moderaţie şi simţul răspunderii, nu-şi uitase niciodată pe deplin rădăcinile sălbatice. Seara de sâmbătă şi-o petrecea de obicei dansând în oraş, dar aproape în fiecare duminică, indiferent de vreme, de cum se simţea, fără să lase nimic s-o oprească, se afla în aceeaşi strană la ora unsprezece, cu capul plecat, mulţumind în tăcere pentru tot ce primise de la viaţă. Deşi nu era întotdeauna de acord cu Biserica, iar comportamentul ei n-ar fi făcut-o să fie sanctificată vreodată, credinţa în Dumnezeu a lui Mary St. Pierre fusese întotdeauna adevărată.

Lângă ea stătea tăcut soţul ei, cu buzele strânse în semn de protest în timp ce contempla congregaţia care cânta. O coamă de păr castaniu încadra o faţă cu trăsături puternice, izbitoare şi care părea trecută pentru vârsta de treizeci şi opt de ani. În ochii săi întunecaţi se putea citi faptul că mintea lui era deja la ieşire. Până atunci Michael St. Pierre nu-i spusese niciodată soţiei sale că avea din ce în ce mai puţină credinţă, iar acum nu era în nici un caz momentul s-o facă. Deja trecuseră prin destule.

*

Mary şi Michael ieşiră din biserică în mijlocul mulţimii de enoriaşi care căutau să-i strângă mâna pastorului lor, sperând împotriva

oricărei evidenţe că poate o parte din sfinţenia preotului se va lipi de sufletele lor.

Părintele Shaunessy trecea printre ei salutându-i cordial pe fiecare în parte, mulţumindu-le când primea complimente pentru predică, uşorul său zâmbet ascunzând întrebarea care-i sălăşluia în minte: „Dacă i-aş întreba, oare ar putea vreunul să repete o singură propoziţie, şi nu neapărat morala zilei?” Dar apoi faţa i se lumină, căci o zări pe Mary St. Pierre.

— Frumoasă predică, Părinte, spuse Mary, privind în jos către preotul scund.

Era aproape ca şi cum ar fi vorbit cu un copil, atât de frapantă era diferenţa de înălţime dintre ei. Preocupată ca înălţimea ei să nu-l facă să se simtă stingherit, avea mereu grijă să nu poarte tocuri la biserică, dar chiar şi cu pantofii cu talpă plată ajungea aproape la un metru optzeci.

— Mulţumesc, Mary.

Îi luă mâna într-a sa.

— Când sunt în faţa altarului, pot să contez întotdeauna pe zâmbetul tău.

Părintele Shaunessy nu-l observă pe Michael. Era ca şi cum acesta n-ar fi existat. Simţind stingherеala soţului ei, Mary zâmbi şi-l trase mai aproape.

În cele din urmă, răzgândindu-se, deoarece nu voia s-o supere pe Mary, preotul dădu din cap către Michael.

— Mike.

— Patrick, îi răspunse Michael printr-un mormăit plin de ranchiună.

Şirul de oameni care se înghesuiau nerăbdători să-i strângă mâna preotului creştea în spatele lui Mary. Fără tragere de inimă, acesta îi dădu drumul la mână.

— Pacea fie cu tine, copilă.

— Mulţumesc, Părinte. Şi cu tine.

Soţii St. Pierre se îndreptară spre aleea mărginită de copaci care ducea în parcare, în timp ce Părintele Shaunessy continua să-şi salute turma de credincioşi.

*

Ford Taurus-ul din ’89 ieşi din parcarea bisericii şi se îndreptă spre est. Caroseria sa plină de denivelări şi care scârţâia din încheieturi era veche, dar curată. Michael conducea în tăcere, privind concentrat la orizont şi pierdut în gânduri. Mary ştia că Michael suferea din nou. Soţul ei se retrăgea într-o lume numai a lui, în care se putea gândi în linişte la problemele pe care le avea. Era un zid pe care Mary se lupta mereu să-l dărâme, şi pentru asta trebuia de fiecare dată să găsească o nouă strategie. Ochii îi sclipiră şi zâmbi, întinzând mâna ca să-l atingă.

El îi aruncă o privire.

— Ce e?

— Îţi luam ceva de pe umăr.

— Mătreaţă?

— Nu. Povara.

— Poftim?

Michael chiar nu înţelegea, şi se trase ca şi cum ar fi avut un păianjen pe el.

— Ce povară?

— Povara de pe umeri.

Michael se strâmbă, încercând să-şi păstreze proasta dispoziţie.

— Patrick nu e un tip rău, zise Mary.

— Mă desconsideră, ca şi cum i-aş putea molipsi turma. Credeam că preoţii sunt iertători.

Vocea îi era plină de amărăciune.

— E destul de greu pentru cineva atât de scund să te privească de sus, Michael.

— Încearcă să vezi lumea prin ochii mei, Mary.

Michael nu-şi dezlipea privirea de pe drum.

Mary ura momentele când îi dădea replica pe un ton arţăgos. Nu se întâmpla des, doar duminica şi în general în intervalul de o oră dinainte sau de după slujbă. Ştia că lui Michael îi era greu, dar era nu era decât o oră pe săptămână din timpul lui. Putea să vadă lumea şi prin ochii lui; întotdeauna reuşise să facă asta, şi din punctul ei de vedere, lui i-ar fi prins bine puţină linişte.

— De ce trebuie să trecem prin asta în fiecare săptămână?

Mary îi puse mâna pe picior în semn de împăcare.

În maşină se lăsă o tăcere stânjenitoare.

*

De ambele părţi ale drumului erau parcate zeci de maşini. De undeva răsuna muzica, probabil Bruce Springsteen. Mugetul oceanului se auzea de aproape; briza făcea să miroasă inconfundabil, a vară. Mary străbătu aleea placată cu ardezie ce ducea la o casă cenuşie cu faţada mâncată de intemperii, tipică pentru Cape Cod; Michael era în mod evident cu câţiva paşi în urma ei, încă tăcut şi înţepat. Mary sună la intrare. Nimic. Mai sună odată, şi în timpul ăsta Michael o ajunse din urmă. Mary puse mâna pe clanţă, deschise uşa –

— Nu ştiu dacă am dispoziţia pentru aşa ceva, o avertiză Michael.

— Şi pentru ce ai dispoziţie? voi ea să ştie, părând aproape la capătul răbdării.

Michael nu spuse nimic.

— Intrăm, îi salutăm şi peste jumătate de oră ne luăm la revedere; o să ajungem acasă înainte de două.

Îl luă de mână şi-l conduse înăuntru. Încăperile erau cufundate în întuneric, suspect de goale. Mary îşi găsi drumul până în spatele casei, trecând printr-o cameră de zi simplă, pe lângă sufragerie; cu fiecare pas, zgomotele înăbuşite deveneau mai puternice. Ajunse la o uşă glisantă, de sticlă, cu o draperie mare trasă peste ea.

— Nu uita să zâmbeşti, îi şopti lui Michael.

Trase draperia, dezvăluind petrecerea. Nu orice petrecere – ci una care să pună capac tuturor celorlalte. O mulţime uriaşă umplea terasa din spatele casei, revărsându-se pe plajă. Trei grătare ardeau cu vâlvătăi, flăcările înălţându-se spre cer. Dacă fusese pusă carne pe ele, aceasta se făcuse demult scrum şi se întorsese la zei. Din nişte boxe mari răsuna melodia „Candy’s Room”, vocea plină de suspine a lui Springsteen făcând faţă cu greu zgomotului festiv al mulţimii.

Mary îl trase de mână pe Michael şi se pierdură în aglomeraţie, croindu-şi drum cu greu printre atâţia oameni beţi. În timp ce-l trăgea pe Michael spre spaţiul mai liber din partea de spate a terasei, îl zăriră pe un bărbat masiv ca un urs care se îndrepta spre ei. Oamenii se dădeau deoparte, ca din respect pentru o figură regală, dând din cap şi

bătându-l cu palma pe spatele uriaş în timp ce trecea printre ei. Era mătăhălos, fără să fie gras dar nici musculos, ci doar mare şi solid. Înalt de peste doi metri, domina pe toată lumea. Părul său nisipiu îl făcea să semene cu un surfer, dar probabil că nu se făceau plăci de surf suficient de mari pentru el. Mary dispăru imediat în îmbrăţişarea lui, când o strânse tare în braţe: un uriaş blând care mângâia o porumbiţă.

— Acum petrecerea poate începe oficial, mugi bărbatul masiv.

Îi dădu drumul lui Mary, se întoarse şi-l îmbrăţişă pe Michael, care fu peste măsură de stânjenit să audă cum îi trosnesc toate oasele.

— Ca de obicei, aţi întârziat.

— Am fost la biserică, se apără Mary.

Uriaşul se uită drept în ochii lui Michael şi întrebă:

— Bubby/Da?

— M-am rugat pentru sufletul ăla al tău mare şi bine păstrat în whisky.

Privirea uriaşului deveni serioasă.

— Scuze şi iar scuze.

Îl apucă pe Michael de cap cu mâinile sale enorme şi-l trase lângă el.

— Sufletul e ca şi gaura curului – toată lumea are una şi fiecare pute.

Depuse un sărut zgomotos pe fruntea lui Michael înainte de a-i da drumul.

— Îmi pare bine că aţi venit.

Michael simţi în sfârşit că se relaxează.

Paul Busch nu exagera cu băutura decât atunci când avea un motiv serios – şi asta se întâmpla extrem de rar, nu fuma, şi fusese întotdeauna un duşman al drogurilor. De fapt, în afara slăbiciunii pentru mâncare nesănătoasă, Paul era probabil un bărbat cu un stil de viaţă dintre cele mai „curate”. Cu excepţia unei singure dăţi pe an. Odată pe an, cam pe vremea asta, Busch încingea o petrecere de pomină în week-end-ul său comemorativ. Toată lumea cu care se cunoscuse, cu care vorbise, se bătuse, sărutase, jucase fotbal, se îmbrăţişase sau se căsătorise era invitată să-l ajute să facă vara să vină mai repede. Acesta era festivalul pe care-l dădea în semn de apreciere a vieţii şi ca mulţumire pentru toţi ceilalţi, şi deoarece el

suporta toate cheltuielile, se simţea îndreptăţit să se bucure de toate, inclusiv de alcool. De-asta era acum ameţit şi rânjea cu gura până la urechi.

Zgomotul făcut de nişte copii care chicoteau şi ţipau acoperi muzica ce bubuia, plutind peste mulţime şi apropiindu-se cu fiecare clipă. Şi deodată apărură, ca din senin, un băieţel şi o fetiţă care nu aveau mai mult de şase ani, doi gemeni irlandezi. Robbie – mai mare cu unsprezece luni – şi Chrissie Busch, amândoi cu păr blond deschis, aproape alb, şi cu nişte zâmbete care ar fi putut încălzi adâncurile oceanului. Veniră în fugă printre petrecăreţi şi săriră în braţele lui Michael, care-i aştepta.

— Hai la trambulină, strigă Robbie, trăgându-l pe Michael de braţul stâng.

— Nu! Castele de nisip! trase şi Chrissie în dreapta.

— Hei, copii, nu daţi bună ziua? îşi mustră Busch copiii.

— Nu-i nimic, zise Michael, care se bucura din plin de atenţia ce-i era dată.

— Lăsaţi-l niţel, măcar cât să-şi ia ceva de băut.

Busch încercă să-i tragă deoparte pe copii.

— Dar, tăticule... el e singurul de aici care vrea să se joace cu noi, pledă Robbie.

Busch îşi privi fiul drept în ochi.

— Asta pentru că e singurul de aici la acelaşi nivel avansat de maturitate ca şi voi.

— Nu-i nimic, repetă Michael, lăsându-se pe vine ca să fie la înălţimea celor mici.

— Tăticule, te rugăm...

Busch era un bărbat puternic, probabil unul dintre cei mai puternici, dar când era vorba de copiii lui, era slab, iar ei făceau tot ce voiau din el. Ridicând din umeri, îl privi pe Michael.

— Fă cum vrei, dar dacă îţi vin de hac, să nu vii la mine să te plângi.

Busch rânji şi-şi petrecu un braţ în jurul taliei lui Mary.

— Doriţi să vă distraţi, frumoasă doamnă?

Şi dispărură în mulţime.

Michael şi cei doi copii se aşezară pe jos în mijlocul mulţimii, ca şi cum ar fi fost în propria lor cameră de joacă, şi ca un magician Michael

ridică mâinile să le arate că nu are nimic în ele. Micuţii arătau derutaţi, aruncând priviri furişe unul la celălalt. Apoi Michael duse mâinile în spatele urechilor lor, scoţând câte un elefănţel de pluş. Copiii erau în culmea fericirii.

*

Şezând printre femeile care beau cafea şi nu se opreau din vorbit, Mary le asculta trăncănind cu o viteză uimitoare. Femeile se strânseseră acolo, sorbind din băuturi cu umbreluţe şi îndopându-se cu cips-uri cu sos salsa. Discuţiile treceau de la bârfă la căsătoriile lor dezamăgitoare, revenind la bârfă, iar lui Mary nu-i făcea plăcere nici unul din aceste subiecte. Lângă ea se afla o femeie care nu avea răbdare cu pretenţiile celorlalte. Jeannie Busch stătea deoparte, urmărindu-i cu privirea diverşii prieteni ai soţului ei şi pe soţiile lor cum se amestecau, pălăvrăgeau şi beau, în tot acest timp abia ascunzându-şi dispreţul. Jeannie ura petrecerile. Toate zâmbetele false şi gesturile nesincere păreau să se dizolve lăsând locul adevărului, pe măsură ce alcoolul surpa faţadele construite cu grijă. Nu că nu i-ar fi făcut plăcere compania prietenelor ei, dar asta era petrecerea bărbatului său şi prefera să-şi ţină prietenele deoparte, nedorind să le expună întregii nebunii – toate prietenele în afară de Mary. Mary era punctul de sprijin al lui Jeannie, stânca de care se putea agăţa. Ea o ajuta să-şi ţină limba în frâu şi să nu izbucnească în stilul ei brutal, direct, în faţa unuia dintre amicii ameţiţi ai lui Busch sau în faţa şefului acestuia – sau mai rău, în faţa soţiei şefului. Adevărata fire a oamenilor ieşea la iveală din cauza băuturii, şi în general lui Jeannie nu-i plăcea ce vedea – dar îşi arbora zâmbetul şi-şi ţinea cumpătul de fiecare Zi comemorativă, pentru că Jeannie ura petrecerile, dar îl iubea pe Busch.

— Cum e la noua şcoală, se poartă bine cu tine?

Vocea ei răguşită străbătea prin pălăvrăgeală.

Mary încuviinţă, părul scânteindu-i ca jăraticul sub soarele amiezii.

— Am în clasă douăzeci şi şase dintre cei mai drăguţi copii pe care i-am văzut vreodată.

— N-aş putea să mă descurc cu atâţia, remarcă Jeannie, strângându-şi în coadă părul de un castaniu nisipiu.

— Îmi dau destul de lucru cei doi năzdrăvani ai mei.

Mary zâmbi.

— Aş fi bucuroasă să am eu grijă de ei în locul tău.

— Aşteaptă tu să-i faci pe ai tăi, şi-ai să vezi.

Jeannie făcu o pauză, reuşind să zărească pentru o clipă creştetele copiilor ei, înainte să se piardă din nou în mulţime.

— Crezi că sunt cu toţii nişte drăgălaşi, numai lapte şi miere, dar după apusul soarelui... sunt nişte animale nocturne, ştii, ar sta trezi toată noaptea. Devin activi exact când eşti gata să te prăbuşeşti. Da, pot să te îmbrăţişeze şi să te sărute cât vor, dar e doar o faţadă, e o mare conspiraţie a copiilor. Se reped pe tine ca animalele.

Mary râse încet, dar nu mai era la fel de atentă. Ochii ei verzi ca smaraldele urmăreau un meci de fotbal american ce se desfăşura pe malul mării. Jeannie îi urmări privirea până la Michael. Zâmbi, se înclină spre ea şi-şi flutură mâna pe dinaintea ochilor prietenei ei mai tinere.

— Hei, aici Pământul către Mary...

Mary reveni la realitate şi zâmbi stânjenită.

— Scuză-mă, zise ea, în timp ce arunca încă o privire furişă spre soţul ei.

— Draga mea, nu-ţi cere scuze niciodată că simţi dorinţă.

*

Meciul de fotbal era în plină desfăşurare, picioarele desculţe spulberând nisipul alb şi fierbinte. Sportivii ameţiţi de băutură erau trecuţi de prima tinereţe şi încercau să retrăiască victoriile şi triumful de odinioară. Dar Michael îi vedea pe toţi aşa cum erau de fapt, ca şi cum aveau să explodeze, gâfâind şi cu feţele aprinse. Desigur, ca nişte bărbaţi adevăraţi ce erau, durerea nu conta, cel puţin nu în faţa prietenilor.

Michael preluă controlul, se dădu înapoi şi aruncă departe, mingea plutind prin văzduhul albastru, senin. Paul Busch era el masiv, dar greutatea cu siguranţă nu-l împiedica să alerge peste întinderea de nisip spre linia de înscriere a golului, şi să-şi lase urmăritorii în urmă, într-un nor de praf. Mingea descrise un arc de cerc, cu perfecţiunea unui film, şi-i ateriză direct în mâini. Eseu. Busch dansă pe loc, trimiţând mingea în nisip cu o lovitură scurtă şi bătându-se cu pumnii

în piept. Se repezi înapoi la coechipieri şi bătu palma cu ei, ca şi cum scorul obţinut tocmai le-ar fi asigurat calificarea în Superligă.

— Bravo, Peaches! strigă Michael, bucuros de munca lor de echipă.

Unul dintre tipii din echipa adversă, auzind porecla lui Busch, îi aruncă acestuia o privire.

— Nu întreba.

Busch se uită urât în timp ce-şi dădea din ochi părul de culoarea paiului.

Se aliniară şase contra şase, iar Michael lovi, trimiţând mingea rostogolindu-se dincolo de linia de marcat: alt eseu. Încet-încet, se strânseră laolaltă cu toţii, stând de vorbă despre ultima reclamă grozavă la bere şi, după ce aplaudară la unison, se despărţiră din nou. Busch se lăsă pe vine, cu încheieturile degetelor în nisip, se uită în stânga apoi în dreapta, şi în cele din urmă la adversar. Jason avea jumătate din statura lui, creştetul chel îi ardea şi începea să se băşice, dar durerea era amorţită de câtă bere băuse. Îl privi pe Busch drept în ochi şi croncăni batjocoritor:

— Peaches? De unde şi până unde?

Lui Busch i se ridică sângele în obraji. Timpul păru să se oprească atunci când uriaşul pufni ca un taur, adânc şi ritmic; urmă izbucnirea. Busch, o bestie înfuriată de tachinarea celuilalt, îl răsturnă pe spate cu forţă, pe jumătate îngropându-l în nisip. Rămase triumfător deasupra adversarului năucit.

— Scuze, croncăni şi el, jubilând.

*

Soarele apusese cu ore în urmă, făcând să dispară căldura zilei de primăvară târzie. Petrecerea se spărgea în cele din urmă. Peste tot erau presărate sticle goale de bere; deasupra grătarelor se înălţau ultimele pale de fum. Majoritatea invitaţilor adormiseră demult sau fuseseră căraţi acasă. Numai copiii mai aveau energie, fugărindu-se în continuare dintr-o încăpere în alta.

Michael îşi petrecu jacheta sport albastră pe după umerii lui Mary. Ea o strânse mai bine ca să alunge răcoarea serii. Îşi strânseră

lucrurile şi se îndreptară către Jeannie, care ţinea deschisă uşa de la intrare.

— Trebuie să iau ceva de la magazin, îi spuse Michael lui Mary.

— La ora asta?

Mary nu voia decât să ajungă acasă, în pat.

Înainte ca Michael să poată răspunde, Jeannie se aplecă şi o sărută pe Mary pe obraz.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

— Noi vă mulţumim că ne-aţi chemat, îi răspunse Mary cu căldură.

— Uite nişte mâncare rămasă de la petrecere.

Jeannie îi dădu lui Mary două pungi.

— O să vă ajungă cel puţin până joi, şi mă veţi ajuta să nu mă îngraş chiar acum, când vine vara.

— Mike?!

Vocea lui Busch, în care se simţea băutura, răsună din încăperea vecină. Michael se îndreptă spre bucătărie, lăsându-le pe femei în prag.

— Luăm prânzul împreună marţi? întrebă Jeannie.

— O, nu pot, am programare la doctor, spuse Mary. Miercuri?

— La „Mulligan”?

— La douăsprezece, căzură ele de acord în acelaşi timp.

*

Busch, beat turtă, se prăbuşi peste tejgheaua de la bucătărie şi scoase nişte hârtii.

— Îmi trebe semnătura ta.

Michael luă pixul.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Înseamnă mult pentru mine.

— Şi tu ai face la fel pentru mine.

Busch sorbi pe îndelete dintr-un pahar de scotch.

— Copiii nu ştiu despre mine, nu?

Michael ar fi fost răvăşit dacă micuţii lui Busch ar fi aflat adevărul.

— Nici vorbă. Şi n-or să afle niciodată.

Michael continuă să dea paginile cu aspect de document juridic, semnând din loc în loc, fără să citească şi conţinutul; deja îl cunoştea.

Ajungând la ultima pagină, le strânse pe toate, le aranjă şi le împinse spre Busch.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, zise Busch, turnându-şi încă un pahar.

Michael cântări întrebarea în minte preţ de câteva clipe.

— Mai era vreunul pe aici azi?

— Măi omule, ţi-am spus, te-am invitat pentru tine, nu pentru asta.

Busch arătă spre acte.

— Prietenia noastră nu e o stratagemă. De obicei e ca şi sărutul morţii, dar ce-ar fi viaţa fără riscuri? Pat Garrett a fost prieten cu Billy the Kid[1]. În plus, cine altcineva ar vrea să-ţi fie prieten?

Goli tot paharul de scotch.

— Dar trebuie să fiu sincer cu tine – eşti drăguţ, însă cred că Mary are un posterior mult mai frumos ca al tău.

Busch rânji şi râgâi. Ridicându-se de pe scaun, îşi zvârli braţul gros ca un trunchi de copac pe după umerii lui Michael şi-l scoase din bucătărie.

A doua zi, la fel cum făcuse în ultimele douăzeci şi patru de luni, Busch urma să îndosarieze formularele pe care Michael tocmai le semnase: un exemplar pentru tribunal, unul pentru superiorul său ierarhic şi unul pentru dosarul personal al lui Michael. Erau documente oficiale, cu emblema statului în antet, alături de următoarea inscripţie, scrisă cu litere mari, de tipar: *STATUL NEW YORK, COMISIA ELIBERĂRI CONDIŢIONATE*.

[1] Infractor american (1859-1881) care a omorât 21 de persoane şi a fost împuşcat mortal de şeriful Pat Garrett (1850-1908).

Capitolul 2

Michael scormonea printr-un birou din zona de reparaţii a magazinului său de securitate şi alarme, organizat într-un mod ciudat. „Safe and Sound” era aranjat cu meticulozitate. Peretele acoperit cu rafturi era plin de componente electronice; monitoare de securitate, comutatoare şi tablouri de comandă umpleau rafturile. Câteva birouri goale erau trase lângă peretele din spate – o măsură de prevedere pentru succesele viitoare. Deocamdată, Michael era singur. În faţă se afla un spaţiu expoziţional cu dotări de ultimă oră, dispozitive pentru toate nevoile legate de securitate care ar fi putut fi concepute vreodată: camere miniaturale, veste antiglonţ, microfoane, ceasuri speciale, detectoare de minciuni, seifuri ascunse. Majoritatea nu se vindeau; afacerea mergea în principal datorită sistemelor de instalaţii de securitate, şi acolo se manifesta talentul său. Michael se simţea acasă în acest loc. Nu era mult, dar îl construise de la zero; cu toate că încă depindeau de salariul pe care îl lua Mary săptămânal, el era hotărât ca într-o zi să câştige suficient pentru ca ea să poată sta acasă şi avea o familie.

Fără ca Michael să-şi dea seama, un bărbat trecu pragul. Noul venit era arătos şi avea cam şaizeci şi cinci de ani. Părul său lung, alb, era strâns într-o coadă; sprâncene negre îi umbreau ochii căprui închis. Peste costumul european scump purta un fulgarin lung, întunecat, şi întreaga sa înfăţişare trăda un om bogat.

Când Michael se îndreptă de spate, îl văzu şi tresări.

— Iisuse Hristoase!

Bărbatul râse încetişor.

— Nu.

Vocea sa avea un uşor accent german.

— Nici vorbă. Dar mulţumesc de comparaţie. N-am vrut să vă sperii.

Zâmbetul cald al străinului denota încredere şi farmec. Era în mod clar un om carismatic.

— Am închis.

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Îmi pare extrem de rău că vă deranjez –

Michael, căutând în sertarul de sus, scoase un set de schiţe.

— Mă cam grăbesc.

— N-o să vă irosesc mult timp.

Străinul îi dădu lui Michael o carte de vizită.

— Cred că ne-am putea ajuta reciproc.

Se plimba prin faţa biroului, privind în jur şi evaluând situaţia.

— V-aş putea ajuta să vă rezolvaţi problemele, iar dumneavoastră m-aţi putea ajuta cu ale mele.

— Probleme? Mă scuzaţi, domnule – Michael aruncă o privire spre cartea de vizită – Finster.

Vârî cartea de vizită în buzunar. Dintr-un dulap luă un plic pe care scria *Propunere* şi îl aruncă, împreună cu schiţele, într-o servietă. Prinzându-şi brelocul la curea, îl privi pe bărbat direct în ochi.

— Nu am nici un fel de probleme, spuse laconic şi se îndreptă spre ieşire.

Puse alarma, trase în jos grilajul de siguranţă, încuie totul bine, şi o porni spre parcare. Finster mergea alături, potrivindu-şi pasul după al lui.

Păstrară tăcerea câţiva paşi, apoi Finster reîncepu:

— Aş putea să te recompensez extrem de –

Michael se opri şi-şi ridică mâinile. Ştia exact unde avea să ducă toată discuţia.

— Ce e, ai citit despre mine în ziare? Eşti vreun fan?

Clătină din cap.

— Acum am o altă carieră.

— Circumstanţele se mai schimbă, sugeră Finster.

— Nu şi în cazul meu.

Michael se îndepărtă, fiind cât se poate de categoric.

— Sună-mă dacă se schimbă. Nu-ţi cer nimic mai mult.

Finster îl privi pe Michael, care se apropia de maşină. Văzând-o pe Mary care stătea în dreapta şi urmărindu-le schimbul de replici, îi zâmbi.

— Te rog să nu-mi rătăceşti cartea de vizită, strigă pe un ton vesel.

— Nu aştepta să te sun, replică Michael, fără a se obosi să mai întoarcă capul.

Mary îl privi pe Michael şi apoi se uită curioasă la Finster. Zâmbi şi dădu din cap spre străinul cu părul alb.

Finster îi răspunse la salut în timp ce soţii St. Pierre plecau.

*

Uşa apartamentului lor drăguţ şi modest se deschise. Avea două camere, nimic pretenţios, dar Mary îl făcuse primitor şi cald. Acest apartament mediu de la etajul doi le era suficient. Când Michael şi Mary intrară, un uriaş ciobănesc elveţian veni în fugă, salivând, şi se repezi în braţele lui Michael.

— Hei, Hawk! Nu i-ai lăsat pe oamenii răi să intre, nu-i aşa?

Michael se rostogoli pe podea cu câinele cu blană neagră, maronie şi albă, doi copii la joacă, nici unul neştiind sigur cine e cu adevărat stăpânul, şi fără să le pese prea mult de asta.

— Trebuie să-l scot la plimbare, îi spuse Michael soţiei.

— Nu vii în pat? Întrebă ea plină de speranţă.

— Cât ai clipi. Trebuie să mă ocup de ceva.

Michael nici nu-şi privi soţia în timp ce lua lesa de pe măsuţa din hol.

— Nu vii prea târziu, bine?

Dar Mary ştia că el nu are urechi s-o audă.

*

Michael se întoarse peste un sfert de oră; plimbarea le făcuse bine la amândoi.

— Michael? Strigă Mary din dormitor.

— Ce e?

Nu primi nici un răspuns.

— Mary?

Michael intră în camera cufundată în întuneric; nu-şi vedea nici mâinile. Se uită în jur. Era prea multă linişte.

— Mary?

Încercă să aprindă lumina – fără nici un rezultat, probabil că se arsese becul.

— Haide, Mary, nu te mai prosti.

Căută în baie – nici acolo nimic. Încercă încă odată întrerupătorul din cameră, tot nimic.

— Să ştii că nu e amuzant.

Uşa dormitorului se trânti.

Michael se ghemui din reflex: dacă mai înainte nu fusese în gardă, acum era. Instinctul preluă comanda. Trecuseră mai mult de cinci ani, dar memoria musculară încă era activă, iar simţurile sale acute erau intacte. Făcu un pas înapoi şi imediat cineva îi sări în spate. Inima îi bătea să-i iasă din piept, iar el se pregăti să lovească, dar instinctiv îşi reţinu pumnul. Silueta îl răsuci, îl aruncă pe pat şi se urcă pe el... Îi desfăcu cămaşa dintr-o smucitură, nasturii zburând în toate direcţiile.

Michael începu să-şi revină din şoc, iar Mary îi şopti:

— Ai uitat să mă săruţi.

*

Mary, culcată pe mulţimea de perne presărate peste cearşafurile în dezordine, îşi mângâia motanul, CJ, în timp ce Michael trăgea pe el o pereche de pantaloni scurţi. Tocmai făcuseră dragoste, şi se vedea în ochii lor: în ciuda tensiunii de mai devreme, erau încă îndrăgostiţi unul de celălalt – la fel de mult cum fuseseră în urmă cu şase ani şi jumătate, când se întâlniseră.

Ea avea douăzeci şi patru de ani, tocmai terminase masterul. Îi fusese oferit un post de profesoară la Şcoala Wilby din Greenwich, Connecticut, o şcoală cu pretenţii, una din cele mai bune şcoli elementare din ţară. Deşi Michael era mai mare ca ea cu opt ani, din clipa în care se văzuseră prima dată, între ei se aprinsese ceva.

Fusese o întâlnire norocoasă. Mary dădea maşina înapoi şi intrase în cea a lui Michael, şi imediat se aprinsese scânteia. Fusese o izbucnire de pasiune. Dar cu siguranţă nu fusese ceva romantic. Se certaseră douăzeci de minute ca să stabilească a cui fusese vina, schimbând lovituri verbale, amândoi refuzând să dea înapoi, nici unul nevoind să-şi recunoască înfrângerea. Nici una din maşini nu fusese deteriorată, dar nu despre asta era vorba. Era o chestiune de principiu. Ciudat era faptul că nici unul nu-şi amintea să se mai fi certat cu cineva în felul ăsta în ultimii douăzeci de ani. Erau amândoi doi pacifişti

recunoscuţi, cei care îşi împăcau prietenii când se certau. Dar nu şi astăzi. Ăsta era război. Chiar şi poliţistul care se oprise să vadă despre ce era vorba renunţase după ce-i ameninţase pe amândoi că-i arestează. El fusese de fapt primul care-şi dăduse seama: cei doi erau făcuţi unul pentru altul. Cearta era în toi când, exasperat, Michael declarase că va ceda cu o singură condiţie. Desigur, asta declanşase altă ceartă, dar după cinci minute Mary se dăduse bătută. Cina. Michael nu-şi dădea seama cu nici un chip ce-l apucase, fusese un impuls de moment. Şi până astăzi, Mary nu-şi putea închipui de ce acceptase. Nimeni nu stârnise firea ei de irlandeză aşa cum o făcea bărbatul ăsta.

După ce-i făcuse curte două luni, fugiseră în Insulele Virgine unde, desculţi în nisip, cu soarele apunând în spate, fuseseră căsătoriţi de un preot din partea locului. Nu era nevoie de flori, de prieteni sau de „Marşul nupţial”. În ceea ce-i privea pe ei, fusese ceremonia perfectă, pentru că îşi găsiseră perechea perfectă. Martorii care jucaseră rolul de doamnă şi cavaler de onoare erau un cuplu de optzeci de ani pe care-l întâlniseră în avion. Nici mirele nici mireasa nu aveau rude pe care să dorească să le includă în ceremonie, şi singura persoană care-şi exprimase supărarea la aflarea veştii fericite fusese Jeannie Busch – Mary nici măcar nu i-l prezentase pe Michael până când se întorseseră cu verighetele pe deget. Dar după ce Jeannie apăruse, o scosese din răbdări pe Mary şi întorsese casa cu susul în jos, se întorsese cu braţele pline de cadouri de nuntă, cu un zâmbet şi cu o îmbrăţişare călduroasă pentru Michael, urându-i bun venit în lumea lor.

Se instalaseră în casa de vară a lui Michael din Bedford, pe care Mary o transformase imediat într-un cămin. Obişnuit să mănânce în oraş marea parte a vieţii de până atunci, Michael se simţise întâi stingherit fără o rezervare pentru cină, dar acest lucru se schimbă curând. Lui Mary îi plăcea să gătească. Michael se simţi curând răsfăţat de talentul ei culinar, şi în scurt timp a trebuit să adauge o milă în plus la alergăturile zilnice, ca să împiedice depunerea caloriilor suplimentare. Iar Mary descoperi cât de talentate erau mâinile lui Michael, incluzându-l imediat în planurile sale interminabile de remodelare. El avea un fel special de a privi problemele – fizice, mecanice, chiar şi emoţionale – şi de a le face să dispară. Vedeau

lumea un pic diferit de toţi ceilalţi, şi din această cauză se apreciau şi mai mult unul pe celălalt. În timp ce majoritatea oamenilor îşi petreceau anii împreună îndrăgostindu-se şi apoi, odată căsătoriţi, îşi priveau dragostea cum se împuţinează treptat, Michael şi Mary inversaseră situaţia: în fiecare zi descopereau ceva nou unul la celălalt. Nu numai că se îndrăgosteau şi mai mult, dar deveneau şi prieteni mai buni.

Capitolul 3

Este o linişte deplină. Aerul e închis şi stătut. Deodată, un grilaj se deschide din tavan şi rămâne legănându-se. O siluetă în negru coboară prin deschizătură, aterizând ca o panteră pe podeaua unui muzeu din Lumea Veche. Un spaţiu vast, care pare să se întindă pe mile întregi. Tavane înalte, podele de marmură şi coloane cât vezi cu ochii. Încăpere după încăpere pline cu tablouri şi sculpturi şi artefacte antice. Sunt reprezentate toate epocile, de la ascensiunea omului în vremuri preistorice până la arta erei calculatoarelor. La lumina zilei, acesta ar fi un palat magnific închinat realizărilor omului, dar lumina zilei a apus demult. Strălucirea stinsă care se filtrează prin ferestrele în stil medieval creează un efect suprarealist, aruncând umbre pretutindeni.

Silueta în negru se mişcă cu graţie, trecând de la un coridor la altul. În mână răsuceşte un cuţit, mai mult din cauza nervozităţii decât ca să ucidă. Mânerul din fildeş sculptat este înfăşurat în piele, lama sa reflectând raze intermitente prin întuneric. Silueta strânge cuţitul ca pe un talisman care alungă spiritele sau măcar paznicii nevăzuţi, curioşi.

Se strecoară prin spaţiul care găzduieşte expoziţia de armuri, trecând printre echipamente de luptă din toate ţările şi toate epocile. Fiecare piesă este montată într-o atitudine de luptă sau călare, ca şi cum sufletele celor cărora le aparţinuseră nu se hotărâseră să plece, şi încă mai aşteaptă să primească ordine. Dincolo de vitrina cu indieni Anasazi sunt expuse oase fragile dezgropate din aşezările de pe dealuri, cu mici plăcuţe de identificare ce oferă informaţii privind amplasarea corectă a unei tibii sau mandibule străvechi. Sarcofage egiptene stau aliniate lângă un perete; mumiile sunt aşezate în morminte de sticlă etanşe, aşteptând o lume de apoi care de trei milenii le tot ocoleşte, iar bijuteriile lor de aur, daruri cu care să-i îmbuneze pe zei, n-au fost încă oferite acestora. Fiecare artefact – armură, carne sau os – aparţine cuiva mort demult, radiind o aură care pare să se infiltreze în încăperile enorme şi în holurile lungi şi reci. Aceasta este o glorificare a morţilor, a vieţilor invadate, a odihnei eterne tulburate. Toate aceste obiecte erau menite să nu fie deranjate, şi cu toate astea au fost jefuite, furate, dezgropate pentru bani, faimă

sau vanitate. Nu poţi să nu te întrebi ce a mai fost dezgropat odată cu ele şi adus în acest muzeu, căci deşi nu se vede nici un suflet prin preajmă, pretutindeni se simte o prezenţă mânioasă.

Silueta nu dă nici o atenţie bogăţiilor din jur, în timp ce zoreşte spre o scară mare, aflată vizavi de un balcon, ca să ajungă în cele din urmă într-o încăpere circulară. În centrul acesteia se află o vitrină mare de sticlă. O singură rază de lumină străluceşte pe conţinutul său. Silueta se apropie cu precauţie de vitrină, ocolind-o parcă în semn de respect. Învârte cuţitul în mână, jucându-l printre degete. Flutură mâinile peste vitrină de parcă ar lovi aerul şi i-ar pune la încercare voinţa. Când se dă înapoi, vedem în sfârşit ce se află înăuntru. Pe catifeaua de culoarea nopţii sunt aşternute diamante. Vechi, uluitoare, nepreţuite. Bijuterii pentru care a fost promisă dragostea, s-au purtat lupte, imperii au căzut în ruină. Fără îndoială acestea sunt avuţiile unui regat demult pierit, căci un singur om n-ar fi putut să aibă diamante de asemenea mărime.

Din nou silueta înaintează spre vitrină, ascunzând-o privirii. Nemişcat, bărbatul stă pe loc cu mâinile pe lângă corp; nici respiraţia nu i se mai simte. Aşteaptă. Se scurg secunde, apoi minute. El rămâne nemişcat. Aerul este neclintit, mort. Tăcerea atârnă grea peste săli. În cele din urmă se dă înapoi şi...

Vitrina este goală.

*

Silueta se caţără fără efort pe o frânghie subţire de nailon, urcând prin grilaj înapoi în conducta de aerisire. Abia începe în spaţiul strâmt în timp ce înaintează şovăitor prin burlanul de tablă, lumina difuză ce intră prin grilaj scăldându-l într-o strălucire nefirească. Dacă sălile de dedesubt păreau nesfârşite, aceste conducte sunt de-a dreptul interminabile. Dar el este încurajat de faptul că ce-a fost mai greu a trecut; acum poate respira mai uşurat, căci recompensa lui este în siguranţă în săculeţ.

Deodată se aude un zgomot undeva în spatele său. Este la distanţă, dar se apropie. Spaţiul în care se află e strâmt, nu se poate întoarce să vadă ce-i înapoia lui, aşa că îşi continuă deplasarea prin conductă... puţin mai repede. Probabil e doar dilatarea şi contractarea

burlanului de tablă care se răceşte după o zi solicitantă, se gândeşte el. Nu are nici un motiv de îngrijorare, mintea i se relaxează – o să ajungă acasă în curând.

Din nou aude sunetul acela. De data asta mai tare, cu siguranţă mai aproape, şi nu e vorba de contractarea conductei. Nu este un sunet pe care te-ai aştepta să-l auzi într-un puţ de aer condiţionat, nici sunetul pe care te-ai aştepta să-l auzi într-un muzeu gol. Continuă să se apropie. Nu, cu siguranţă nu este un sunet scos de om, este animalic, gutural, plin de răutate. Inima începe să-i bubuie în urechi, o sudoare rece îi curge pe şira spinării în timp ce grăbeşte pasul. Sunetul continuă să se apropie, bubuind mai tare, ca o furtună în depărtare. Acum poate simţi greutatea urmăritorului său răsunând în puţ şi făcând tabla să se curbeze. Numai după asta şi-şi dă seama că indiferent ce se apropie, e cu siguranţă uriaş.

Orice împrejurare fusese prevăzută: paznicii, alarmele, luminile; toate variabilele la care s-ar fi putut gândi, anticipate. Sincronizarea era planificată la secundă: chiar şi în cazul unor mici scăpări, urma să fie o treabă făcută ca la carte – o carte scrisă chiar de el.

Zgomotul puternic devine mai clar: acum nu mai este prea departe. Orice ar fi, se mişcă mai repede, gâfâind, greutatea sa făcând metalul să bubuie – este ceva asurzitor. Întreaga clădire pare să se cutremure.

E o cursă fără speranţă prin cacofonia de sunete care sparg urechile. Trecând printr-un alt grilaj, faţa lui Michael este în cele din urmă luminată. Privirea îi devine mai concentrată şi mai hotărâtă, transpiraţia îi curge de pe sprâncene. Acum zboară prin conducta de aerisire ca un şoarece într-o roată. Goana sa ar fi aproape comică pentru un observator dinafară, dar moartea iminentă nu are nimic amuzant. Acum nu este vorba de bijuterii, şi nici de ultimul dispozitiv împotriva infractorilor. Orice ar fi în această conductă cu Michael, n-ar trebui să se afle aici, n-ar trebui să existe nicăieri.

Dorindu-şi să se poată ridica în picioare şi să o poată lua la fugă, Michael e din ce în ce mai speriat şi mai frustrat, muşchii durându-l şi palmele transpirate alunecându-i pe suprafaţa puţin mai lată de jumătate de metru. Durerea îi anchilozează încheieturile şi muşchii; timpanele sunt gata să-i explodeze de la mugetul ca de tren al fiarei

care se apropie. E ca şi cum ar fi prins într-o tobă în care un muzicant bate neîncetat un marş funerar.

Şi apoi nu se mai aude nimic. Rămâne doar liniştea. Michael se opreşte. Ascultă. Nimic. Mintea îi aleargă, întrebându-se dacă urmăritorul său se încolăceşte, aşteptând să sară şi să atace – sau poate că fiara a căzut printr-o minune prin deschizătura unui grilaj. Îşi încordează urechile; crezuse că zgomotul era groaznic, dar tăcerea este devastatoare, punând sub semnul întrebării următoarele câteva clipe din viaţa sa. Claustrofobia se declanşează. Frica îl paralizează. Poate că fiara i-a pierdut mirosul. O singură răsuflare ar putea-o ajuta să-i ia urma din nou. Ce este, unde este, şi cum s-ar putea apăra în cutia asta strâmtă? Gândul îi zboară înapoi la orele de biologie ale domnului Buffington, te lupţi sau fugi, supravieţuieşte cel mai adaptat.

Porneşte din nou. Nu i-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea mişca atât de repede. Disperat, toate eforturile i se concentrează asupra încercării de a scăpa, asupra supravieţuirii. Mai bine să moară de atac de cord decât între colţii urmăritorului său. Neţinând cont de palmele însângerate şi de vânătăile de pe picioare, ar fi fost mulţumit să îndure un an de suferinţe dacă ar fi putut scăpa din acest puţ şi din clădire.

Iar acum sunetul revine mai puternic, rostogolindu-se prin puţ, mârâind, pulsând, greutatea corpului care se apropia stârnind în preajma lui Michael o adevărată vijelie rece şi umedă, cu miros de moarte. Cel mai rău e că acum Michael îi poate simţi mirosul. Respingător, ca de putreziciune, îi răvăşeşte simţurile. Ochii îi lăcrimează de la duhoare.

Apoi zăreşte salvarea, drept înainte, la cinzeci de metri: speranţa. Proverbiala lumină de la capătul tunelului – ieşirea din puţ. Cu fiecare strop de energie pe care-l poate aduna, îşi avântă trupul spre lumină. Douăzeci şi cinci de metri. Curând îşi va găsi scăparea şi, ca şi cum ar simţi-o, zgomotul oribil scos de creatură se opreşte de tot, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Sunetul, duhoarea – totul dispare fără urmă.

La douăzeci de metri de libertate, Michael se opreşte: fiara nu mai este acolo. Singura explicaţie este lumina – probabil că bestia s-a retras înapoi în lumea sa de umbre, departe de lumină. Dar înainte să dea drumul oftatului de uşurare, lumina din faţă este ascunsă vederii.

Lui Michael i se opreşte inima în piept când îşi dă seama: nu este doar una singură. Acum, în faţa lui, strălucesc doi ochi de animal de pradă. Ochi de fiară, ochii unei creaturi rele până-n măduva oaselor. Aceştia se apropie, ca şi cum ar plănui un atac.

Şi încă odată, din spate aude mârâitul urmăritorului său, răsuflarea grea a acestuia îl apasă. Este îngheţat, nu se poate întoarce, nu poate vedea ce-i înapoi sau înainte. Este prins în capcană. Clipa prezentă atârnă ameninţătoare asupra lui, inima i s-a oprit cu siguranţă, mintea i s-a întunecat. Atacatorii săi aşteaptă, invizibili, dar cu toate astea încă acolo. Răsuflarea lor este grea. Duhoarea e copleşitoare, întorcându-i stomacul pe dos. Este pe cale să leşine sau poate că-şi simte moartea, poate că este reacţia corpului său la dezastrul iminent.

Răsuflarea se opreşte; e posibil să se fi răzgândit şi să fi plecat? Dar mirosul hâd al morţii este tot acolo, pretutindeni în întuneric. Aşteptarea îi chinuieşte sufletul.

Apoi, într-o clipită, ceea ce se află în spatele său îl apucă de picior şi-i trage corpul înapoi. Michael este paralizat de teamă, şi în gâtlej îi rămâne un ţipăt care nu va răsuna niciodată. Şi apoi, mai rapid decât orice fiinţă umană, creatura îl trage înapoi în tăcere, cu o viteză copleşitoare. Înapoi în conductă, înapoi în întuneric.

*

Mary se ridică brusc din aşternut, zbătându-se să respire. Îl căută din priviri pe Michael. Nu era acolo. De fapt părăsise patul după ce făcuseră dragoste. Inima lui Mary bătea să-i spargă pieptul, cele mai negre temeri părând să se materializeze dintre umbrele întunericului. CJ se sperie, îşi arcui spinarea şi o scuipă ca şi cum ar fi fost un străin. Mary se dădu repede jos din pat, fără să se mai gândească să se îmbrace. Se năpusti afară din dormitor, intrând în camera de zi: goală. În bucătărie, unde pe masă zăcea un sandviş pe jumătate mâncat, apoi în hol, nici urmă de Michael. Văzu uşa închisă a camerei de lucru şi lumina ce se strecura pe dedesubt. Apucă de clanţă, rugându-se în gând „Te rog, nu din nou”, şi dădu buzna înăuntru.

Michael lucra la birou, cu Hawk adormit la picioare. Tresări şi se întoarse.

Mary rămăsese în prag, holbându-se la el, cerşind un răspuns din priviri. Apoi i se prăbuşi în braţe, gâfâind, dar uşurată. Lacrimile începură să-i curgă.

Fusese doar un vis.

— Ce e, draga mea?

— Îmi promiţi ceva, Michael?

Michael o strânse în braţe.

— Orice.

— Promite-mi că n-ai să mai faci asta din nou, că totul a rămas în trecut.

Michael o privi drept în ochi şi-i vorbi din inimă.

— Ţi-am promis acum doi ani, n-am s-o mai fac niciodată… Îţi jur, Mary, niciodată.

Capitolul 4

Zgomot. O mulţime de zgomot. Oameni de toate condiţiile sociale intrau şi ieşeau din Secţia de poliţie Byram Hills. Construită în anii douăzeci, această secţie văzuse oraşul mărindu-se de douăzeci de ori; efectivul de poliţişti numărase odinioară cinci oameni, dar anul trecut trecuse de o sută. Odinioară, arestau numai beţivi şi pe cei care tulburau ordinea publică, şi asta se întâmpla de obicei odată pe săptămână, întotdeauna în ziua de salariu. Ei bine, acum este noul mileniu şi orice poliţist şi-ar da chiar şi un testicul ca să evite o altă crimă.

În dimineaţa asta, poliţiştii intră şi ies tot timpul, infractorii ocazionali fiind întâi înregistraţi, apoi duşi în celulele de arest de la subsol. Tinerii poliţişti din patrule, în uniforma albastră, se adună lângă scările tocite de marmură, bându-şi cafeaua şi mestecând cornuri înainte de a-şi face rondul de dimineaţă.

Spaţiul rezervat detectivilor, de la etajul întâi, este aproape nelocuibil – cincisprezece birouri înghesuite într-o încăpere în care ar încăpea în mod normal cinci. Paul Busch, într-o haină sport mototolită şi în blugi, completa la hârţogăraie la biroul său. Era un haos organizat, dosare peste dosare gata să se amestece între ele. Prima sticlă de suc din ziua aceea era pe jumătate golită. Busch se mândrea că nu este dependent de cafea şi de gogoşi, ca restul poliţiştilor. Desigur, micul său dejun zilnic alcătuit din Cola şi fursecuri cu ciocolată nu-l recomanda pentru vreun premiu al Institutului Naţional de Sănătate. De cincisprezece ani lucra în acea secţie, în ultimii cinci ani ca detectiv. Odinioară îşi urâse slujba, dar acum se obişnuise să facă totul, petrecându-şi timpul în aşteptarea datei de 18 martie, peste încă cinci ani, când avea să iasă la pensie. Sosise la secţie ca toţi ceilalţi, când era tânăr şi dornic să cureţe oraşul, să aducă dreptatea concetăţenilor săi. Dar infracţiunile te obosesc. Indiferent cât de mult de zbaţi, întotdeauna un alt skank va aştepta să vină ceasul în care să facă o victimă. Cu toate acestea, ceea ce-l îmbolnăvea de fapt pe Busch era numărul de condamnări. Când era tânăr şi idealist, crezuse întotdeauna că o arestare duce la o condamnare şi elimină ticăloşii din lume, dar jumătate dintre aceştia scăpau şi-o luau de la capăt cât de

curând. Dar deşi atitudinea sa se schimbă odată cu viziunea sa asupra vieţii, asta nu se întâmplă şi cu codul său moral. Întotdeauna se considerase un slujitor al legii care nu şovăie, un instrument al sistemului de justiţie. Slujba sa era să adune dovezi şi să-i prindă pe infractori: ce se întâmpla după aceea era slujba altcuiva. Nu fusese compromis nici măcar o dată, valorile şi modul său de a privi legea nu puteau fi cumpărate sau împiedicate/oprite.

Odată, soţia sa gonea cu maşina ca să-l ducă pe fiul lor, Robbie, la spital, după ce-şi fracturase mâna făcând skateboard, şi fusese trasă pe dreapta. Ofiţerul de poliţie era un ticălos obraznic hotărât să-şi facă norma lunară, şi nu vru să cedeze deloc, nici măcar după ce văzu cât suferea copilul. Le dăduse amendă pentru că mergeau cu o sută douăzeci la oră într-o zonă unde limita de viteză era de şaizeci de kilometri la oră – o amendă two-pointer, în valoare de cinci sute de dolari. Toate implorările nu reuşiră să-l facă să se răzgândească; nici măcar nu se oferi să-i însoţească până la spital. Jeannie îl rugă, apoi îl sfătui, iar în cele din urmă îi ceru insistent lui Busch să se ocupe de asta – să „îngroape” amenda, să apeleze la colegii săi poliţişti ca s-o facă să dispară. Dar Busch nici nu voi să audă; chiar dacă amenda le dublă rata la asigurare, pur şi simplu refuză. „Legea e lege”, o ţinea el una şi bună. Jeannie nu-l iertă timp de două săptămâni şi refuză să facă dragoste cu el o lună întreagă. Îi spuse: „Ai legile tale? Şi eu le am pe ale mele”.

De cealaltă parte a biroului lui Busch stătea Johnny Prefi. O ţigară Marlboro neaprinsă îi atârna în colţul gurii. Părul negru, ţepos, îi stătea zbârlit – nu de la gel, ci din cauză că nu fusese spălat de patru săptămâni. Pe tricoul fără mâneci scria: „Du-te dracului. Dacă te mai holbezi, te omor. O zi bună.”

Era uşor de înţeles de ce purta cătuşe.

— Johnny, având în vedere că eşti un piroman eliberat condiţionat, ceva mai mult decât un grătar reprezintă o încălcare a eliberării condiţionate, zise Busch.

Johnny continuă să se holbeze la Busch ca şi cum nu înţelegea limba engleză.

— Iar incendierea unui depozit pentru cineva e un pic mai mult decât un grătar pe malul mării.

— Hei, nimeni n-a fost rănit, mârâi Johnny.

— Hei, nu despre asta-i vorba aici. Focul –

— Ţi-e frică de flăcări, ai? îl înţepă Johnny; atinsese o coardă sensibilă.

— Dacă mi-ar fi plăcut focul – Busch era mai mult decât scos din sărite – m-aş fi făcut pompier.

Se întoarse la hârţoagele lui.

Johnny se gândea; un mic zâmbet răutăcios îi încreţi faţa, în timp ce ridică cu buzele ţigara neaprinsă.

— Ai un foc?

Busch se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

Căpitanul Robert Delia, şeful ca la carte al lui Busch, îi întrerupse înainte ca poliţistul uriaş să explodeze.

— Paulie, fă cunoştinţă cu Dennis Thal. Thal îţi va urmări activitatea.

Busch se ridică să dea mâna cu un bărbat destul de arătos, de treizeci de ani, cu părul şaten deschis şi un început de chelie, într-un costum bine croit, şi cu o strângere de mână fermă. Limbajul corpului lui Thal trăda de la o poştă un entuziasm arogant – umerii traşi înapoi, mâna stângă în buzunar, capul înclinat uşor într-o parte.

— Îmi pare bine.

— Şi mie îmi pare bine că mă aflu aici.

Vocea lui Thal era calmă, subtilă, puţin mai ridicată decât o şoaptă.

— Fără supărare, îi spuse Busch lui Thal în timp ce se întorcea spre căpitan. Nu am timp să mă joc de-a bona, căpitane.

Robert Delia era cu douăzeci de centimetri mai scund ca Busch, dar în sinea sa considera că l-ar putea strivi cu bocancul, şi nu-i fu greu să-şi reafirme şefia.

— Ascultă-mă, Paulie, *detectivul* Thal are o experienţă de nouă ani. Ne-a fost „împrumutat” de cei de la Externe ca să ne ajute să ne acoperim deficitul de personal. Voiau ca el să lucreze alături de cei mai buni oameni de la noi, dar ei sunt toţi în concediu, aşa că rămâne cu tine. Înţeles?

Busch ştia când să se lupte şi când să se potolească. Dădu din cap.

— Pe lângă responsabilităţile sale de detectiv, Paul se ocupă şi de programul nostru de eliberări condiţionate, în numele instanţelor, continuă căpitanul.

Busch îl privi pe Thal, hotărî că dădăcirea lui trebuia să fie discutată altădată, şi-şi luă un aer serios, de detectiv din filme.

— Sunt sigur că domnul căpitan ţi-a descris minunatul nostru mediu de lucru. Unii îi spun Oz[2] – eu îi spun Eden şi toţi cei care sunt eliberaţi condiţionat şi cu care avem noi de-a face sunt reformaţi sută la sută.

Căpitanul mârâi, se întoarse către Thal şi-l conduse mai departe.

— Hai să-ţi arăt biroul tău înainte să-ţi otrăvească mintea în legătură cu întreaga profesie de poliţist.

— Ne mai vedem, strigă Busch, căruia nu-i plăcea prea mult de şeful lui astăzi.

Thal se întoarse, îndreptă un deget spre el şi-i făcu cu ochiul.

— Aşa o să fie.

Busch se întoarse şi-şi şopti în barbă:

— Netrebnicule.

*

Mary era profesoara pe care şi-ar fi dorit-o oricine. Purtând un chipiu albastru de lucrător la căile ferate, conducea un trenuleţ de copilaşi de cinci ani în jurul clasei, toţi scandând ca-n armată, strigând din rărunchi:

— Când mergi cu trenuleţul nostru, unu plus unu face mereu doi. Motorul nostru face zgomot tare, doi plus doi dă mereu patru. În gară ajungem mereu corect, patru şi cu patru face mereu opt.

Clasa ei era aranjată ca-n visul oricărui copil, cu o grămadă de jucării şi bănci. De când fusese angajată cu două luni în urmă în locul unei educatoare care nu se mai întorsese din concediul de maternitate, Mary nu câştigase doar respectul colegilor ei, ci şi dragostea şi admiraţia copiilor, care o adorau.

I se oferise grupa mică, preferata ei, alcătuită din minţi necoapte, aidoma lutului nemodelat, inimi tinere încă pure. Şcoala Greenwich Country Day plătea puţin mai mult decât Wilby, dar ceea ce o atrăsese

[2] Închisoare de maximă securitate din SUA.

acolo fusese drăgălăşenia micuţilor de cinci ani. Ea predase până atunci la clasa a cincia, unor copii în pragul gimnaziului; îi iubea, dar simţea că ar putea avea o contribuţie mai mare dacă i s-ar fi dat ocazia să pună o bază mai devreme. Nu putea să renunţe la asta: inocenţa lor era mai aproape de perspectiva ei optimistă asupra vieţii.

Fără să fie auzită, directoarea, Liz Harvey, cu părul cărunt strâns în coc, întră în clasă zâmbindu-le copiilor gălăgioşi. Imediat, în încăpere se aşternu tăcerea. Liz îi întinse lui Mary o foaie. Mary îi aruncă o privire, nelăsând să i se citească ceva pe faţă.

— E totul în regulă?

Liz puse mâna pe umărul lui Mary.

— Da.

Mary îi zâmbi şi ea, cu ochii încă aţintiţi asupra mesajului de la medicul său.

— Sper că sunt veşti bune. Clasa asta sporeşte fertilitatea.

Liz se gândea deja unde să găsească un alt înlocuitor. Ar fi fost a cincia educatoare în trei ani care pleca în concediu de maternitate şi găsea bucuriile maternităţii prea mari ca să se mai întoarcă la locul de muncă.

— Dacă soţul tău nu e disponibil, mi-ar face plăcere să te duc eu cu maşina.

— Nu vă faceţi probleme. Sigur nu vă deranjează să-mi ţineţi locul?

— Nu, deloc.

*

Michael stătea în spatele tejghelei de la „Safe & Sound”, zâmbind în timp ce se uita la un bileţel scris de mână. Erau doar două cuvinte: „Hei, sexy”. Mary i-l strecurase în buzunarul jachetei sale albastre pe care o purtase pe umeri cu o seară înainte, şi pe care el o purta acum. Juca tot timpul jocul ăsta cu el, lăsându-i bileţele şi mici cadouri în buzunare, ca Michael să le găsească atunci când purta din nou hainele respective. Era o prostioară, dar îl făcea s-o iubească şi mai mult.

— Ai auzit ce am spus?

Un bărbat arţăgos, mai în vârstă, pe nume Rosenfield, îl certa în timp ce frumoasa lui soţie stătea servilă la câţiva paşi în urma sa.

— Vreau să fie reparat.

Aparatul video al sistemului său de securitate ajunsese pe tejghea a doua oară în două săptămâni.

— Îl voi repara.

Soţia, fără ca soţul să-şi dea seama, îl privea seducător pe Michael. Acesta încerca din răsputeri să nu observe, dar era acaparat. Ea era prea frumoasă şi avea un zâmbet prea radios. Michael se scărpină uşor la nas cu degetul pe care purta verigheta, sperând că ea va înţelege mesajul. Dar ea nu făcu decât să-i zâmbească şi-i arătă drept răspuns diamantul său de două carate.

— Siguranţa casei mele este esenţială. Lucrarea de instalare a fost bună, dar echipamentul acesta... furnizorii aleşi de tine lasă de dorit.

Rosenfield văzu spre ce se îndrepta atenţia lui Michael.

— Nici măcar nu mă asculţi.

— Mă scuzaţi, domnule Rosenfield.

Michael redeveni atent.

— Am zis că-l repar şi aşa voi face.

— Vreau fapte, nu vorbe.

Rosenfield făcu o pauză şi în cele din urmă vocea i se îmblânzi.

— Îmi place de tine, Michael. Dar poate ar trebui să te gândeşti să faci altceva.

— Nu, îmi place să fac asta. La asta sunt bun.

Rosenfield nu părea să-l creadă.

— Nu ai şi alte talente?

— Nimic legal.

Michael rânji.

— Nimic legal?

Rosenfield se îndreptă spre uşă, râzând.

— Îmi place asta. Până în week-end să am aparatul video înapoi.

Îşi luă soţia la braţ şi continuă să se îndrepte spre ieşire, chicotind.

— Nimic legal.

Frumoasa lui soţie îl privi pe Michael peste umăr cu un zâmbet. Michael nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi el; era reacţia firească la flirt a oricărui bărbat.

Mary, care tot mai purta chipiul albastru, intră în magazin, strecurându-se pe lângă soţii Rosenfield, care ieşeau.

— Clienţi fideli? îl tachină ea.

— Poftim? Nu, nu. Nemulţumiţi, poate puţin excitaţi.

Mary îl îmbrăţişă.

— Dacă ţi-aş zice că sunt un client nemulţumit şi excitat?

— Atunci ar trebui să-ţi verific tot sistemul – Michael îşi alegea cuvintele încet, cu grijă – să-l desfac, să examinez totul, să folosesc numai cele mai bune instrumente. Dar cel mai important, ar trebui să mă asigur că eşti complet satisfăcută când pleci, ca să devii un client regulat.

— Pot să rămân cu şapca pe cap?

— Vedem noi.

Michael îşi sărută soţia cu pasiune, sedus pe deplin. Era limpede că gelozia nu intra în discuţie în relaţia lor. Când sărutul se termină, îşi dădu seama de ceva. Se uită la ceas.

— N-ar trebui să fii la şcoală?

*

Michael gonea prin centrul oraşului, cu degetele albite de la cât de tare strângea de volan. Mintea sa alerga la fel de repede ca şi maşina. Alături, Mary stătea calmă, cu mâinile împreunate în poală.

— Cum ai putut să ascunzi asta de mine?

— N-am ascuns nimic de tine, Michael. Numai că n-am vrut să-ţi faci griji.

— Ce ţi-au zis?

— Vor să mă vadă în legătură cu testele.

— Şi asta înseamnă „nimic”? Ce fel de teste?

Mary se uita pe geam în gol, dar simţi teama din vocea lui Michael.

— Mary, ce fel de teste?

Trase aer în piept.

— Ovariene.

Michael strânse volanul şi mai tare, luptându-se să respire. Nu-şi putea întoarce capul spre ea, temându-se că dacă o va face, coşmarul acesta va deveni real.

— Sunt sigură că nu-i nimic, dragul meu. Hei, nu sunt pe moarte –

— Ţi-a zis asta doctorul? Nu-mi vine să cred că ai făcut testele astea şi nu mi-ai spus.

Mary rămase calmă, optimistă ca întotdeauna; totul avea să fie bine, era sigură de asta, era formula ei sacră.

— Hei, uită-te la mine.

Îi atinse tandru faţa.

— Nu plec nicăieri, Michael. Tocmai am început să ne refacem viaţa. Dacă nu-mi fac griji...

*

— Cred că putem s-o tratăm, spuse doctorul.

Michael o tot masa pe spate pe Mary, în efortul de a se linişti şi pe el, nu doar pe ea. Dr. Rhineheart adoptă un ton părintesc.

— O vom trata. Avem o rată mare de succes, iar boala ta nu pare să se fi răspândit dincolo de ovare.

Stăteau într-un cabinet medical tipic, steril, cu un birou de stejar, două scaune pentru vizitatori, o ramă dublă cu o poză a soţiei sale de vârsta a doua şi una a celor doi copiii. Dr. Phillip Rhineheart, de patruzeci şi cinci de ani, cu chelie şi încărunţit la tâmple, se sprijinea de partea din faţă a biroului. I se păruse întotdeauna prea formal să stea în spatele acestuia şi să discute despre vieţile oamenilor ca şi cum

ar fi fost o simplă afacere. Michael şi Mary St. Pierre încercau să îndure totul cu stoicism unul de dragul celuilalt, dar Rhineheart vedea prin ei. Doctorul văzuse asta de prea multe ori: boala oribilă care nu distruge numai corpul, ci şi sufletul omului, întorcând totul pe dos, contaminându-i pe toţi cei apropiaţi cu un sentiment de groază.

— Ştiu că e greu.

— Mai pot avea copii?

Vocea lui Mary era distantă.

Rhineheart clătină din cap.

— Ambele ovare sunt invadate.

Trase aer în piept cu putere.

— Va trebui să le scoatem.

Asta era cea mai rea parte a slujbei lui, ceea ce nu-l lăsa de multe ori să doarmă noaptea.

— Îmi pare rău.

Mary îşi puse mâna pe mâna soţului ei, care continua să o maseze pe spate. Amândoi făceau eforturi să nu se privească, altfel s-ar fi risipit şi ultimul strop de calm care le mai rămăsese.

— Tratamentul ăsta – cât de mult...

Michael nu reuşi să-şi ducă întrebarea până la capăt.

— Puteţi sta liniştiţi în privinţa asta. E acoperit de asigurare.

— Cât costă? insistă Michael, temându-se de răspuns.

— Cancerul lui Mary e în stadiu avansat. Ar putea costa până la două sute cincizeci de mii de dolari, în funcţie de regimul pe care i-l vom prescrie. Staţi liniştiţi. Nu e ceva care să nu se mai fi întâmplat. Asigurarea acoperă toate fazele.

Rhineheart făcu o pauză ca să-şi sublinieze încrederea.

— Şi vă asigur că avem una dintre cele mai bune secţii de oncologie.

Camera mică părea să-l sufoce. Niciodată în viaţa lui Michael nu se mai simţise atât de neputincios, atât de inferior ca acum. Se simţea ca un călău care nu voia să omoare, şi care trebuia să apese pe buton, lipsit de puterea de a salva viaţa dinaintea sa.

— Nu avem asigurare, spuse, ca şi cum ar fi anunţat o condamnare la moarte.

Asta se întâmpla prea des, oamenii trăiau nepregătiţi. Rhineheart era unul dintre puţinii medici care insistau ca guvernul să asigure

îngrijiri gratuite tuturor cetăţenilor din Statelor Unite, dar era doar un vis. Nu erau venituri suficiente ca să „merite”. Se întoarse spre Mary.

— Cum rămâne cu şcoala? Ar trebui să aibă un program de asigurări excelent.

— Sunt acolo doar de două luni. Abia după nouăzeci de zile te poţi înscrie, replică Mary.

Speranţa dispăruse din ochii ei.

— Am înţeles.

Rhineheart expiră încet. El şi-ar fi oferit serviciile gratuit, dar mai trebuiau acoperite costurile intervenţiei chirurgicale, ale spitalizării, radiaţiilor şi chemoterapiei, iar spitalul nu era o instituţie de caritate. Medicina era o afacere pentru profit, spitalul trebuia să respecte bugetul şi să ofere o situaţie mulţumitoare acţionarilor săi. Medicina nu mai avea în centrul preocupărilor pacientul; randamentul era scopul îngrijirilor medicale. Deodată, simţi că-şi urăşte slujba.

În cele din urmă, se ridică şi spuse pe un ton încrezător.

— Ei bine, Mary, trebuie să facem nişte analize ale sângelui, ca să putem concepe un program de tratament. Michael, de ce nu te duci la bancă? Aş fi bucuros să te ajut cu actele – sunt sigur că ai să găseşti o soluţie.

Michael rămăsese împietrit în loc.

Capitolul 5

Michael ieşi dintre braţele uşii rotative şi intră în enorma rotondă de la First Bank of Byram Hills, şi se simţi imediat ca un pitic din cauza coloanelor impunătoare de marmură şi a uriaşului spaţiu gol. Oameni de afaceri treceau grăbiţi în timp ce el rămăsese acolo, îmbrăcat cu singurul său costum, simţindu-se în afara elementului său. Întârziase cu cinci minute la întâlnirea programată şi fusese pus să aştepte alte zece înainte ca funcţionarul de la bancă să-i facă semn să ia loc, cu un aer sumbru.

Kerry Seitz, unul dintre vicepreşedinţii severi ai băncii, îmbrăcat impecabil într-un costum cu vestă, examină cu atenţie dosarul lui Michael. În timp ce parcurgea materialul, era imposibil să citeşti ceva pe faţa lui. Buzele sale nu lăsară să se audă nimic timp de un sfert de oră cât avansă prin viaţa lui Michael, cu ajutorul a mai multe surse: agenţii de creditare, DMV, sistemul judiciar federal şi cel al statului lor. Michael se simţea ca un copil în scaunul supradimensionat, încercând să se integreze, încercând să nu pară disperat.

În cele din urmă, Seitz îşi ridică privirea. Îşi trecu mâna prin părul tuns la perfecţie, şi pe cel mai rece ton pe care-l auzise Michael vreodată, rosti:

— Nu. Îmi pare rău.

— Poftim?

— Nu vă putem ajuta.

Seitz zvârli cererea în cutia pentru cazuri respinse.

— Nu mi-aţi pus nici măcar o singură întrebare.

— V-am citit solicitarea. Ar trebui să asigurăm creditul cu un bun.

Deja uitase de solicitarea lui Michael, şi îşi făcea de lucru cu un alt document.

— Gajul meu este afacerea mea, protestă Michael, citind până în adâncul sufletului stereotip şi plin de teamă al bărbatului.

— Trecutul dumneavoastră – cuvintele fură rostite pe un ton îngheţat – căci nu ştiu cum altfel să-i spun, domnule St. Pierre, face ca acest lucru să fie imposibil.

— Ştiu că am făcut nişte greşeli.

— Da.

— Dar asta n-a fost o problemă atunci când mi-am deschis contul de afaceri aici.

— Să vă păstrăm banii şi să vă împrumutăm bani reprezintă două lucruri complet diferite.

Michael sări de pe scaun, abia abţinându-se să nu se arunce la gâtul bărbatului din spatele biroului.

— Am să mă duc la altă bancă.

— Nu vă pierdeţi timpul, zise Seitz, ridicându-se.

Paznicii de la bancă deveniseră atenţi, apropiindu-se.

— Nimeni n-o să vă împrumute un chior. Sunteţi un om cu o condamnare, cu o afacere care nu valorează nimic şi cu nici un fel de istoric de creditare. Reprezentaţi un risc pe care nimeni n-o să şi-l asume.

— Nenorocitule, soţia mea e pe moarte!

— Îmi pare rău, dar asta e o povară pe care va trebui s-o duceţi de unul singur. O zi bună.

Paznicii ajunseră lângă el, flancându-l. Fără să mai zică ceva, Michael se năpusti afară.

*

Încăperea este obscen de albă. E remarcabil că în prezent, într-o epocă în care toată lumea vorbeşte despre comportamentul faţă de bolnavi, spitalele au rămas tot la culoarea asta – un alb aspru, antiseptic. Se pare că lumea medicală ignoră toate studiile care arată că nuanţele de albastru şi galben relaxează mintea. Aici, cuvântul cheie este „impersonal”, o abordare rece a tratamentelor, atitudinilor şi conceptului arhitectural.

Mary şi Michael tocmai luau una dintre mesele tipice de spital: o friptură de vită într-un sos maroniu apos, boabe de fasole moi ce se revărsau peste piureul de cartofi mai dens ca mortarul, şi o felie de pară de culoare incertă. Mâncarea aia era explicaţia evidentă pentru mulţimea de cips-uri şi fursecuri răspândite pe pat. Mary stătea rezemată în şezut, cu tuburi ieşindu-i şi intrându-i în corp în cele mai inconfortabile locuri. Michael îşi trăsese un scaun, folosind patul ei drept masă.

— Pot să-ţi aduc ceva?

— Sunt bine. Cum a fost la lucru?

— Bine.

Michael nu se mai dusese la lucru de trei zile.

Se întinse, luă cu lingura nişte piure şi le inspiră mirosul.

— Ăsta nu-i rău.

O tăcere stânjenitoare umplu încăperea. Michael se uită la Mary care zăcea în halatul alb, de spital, care-i era mic şi avea la spate o despicătură jenantă, şi-şi dădu seama că şi-ar da şi sufletul ca să-i poată lua el locul.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Nu fi prostuţă. N-ai de ce să-ţi pară rău, asta nu s-a întâmplat din cauza ta.

Michael nu-şi putea elibera mintea de gândul că încercarea teribilă prin care treceau era o pedeapsă pentru faptele lui din trecut.

— Cum o să plătim pentru asta? întrebă ea încetişor, ştiind cât de mult îl apăsa pe Michael simpla întrebare.

— Nu-ţi face griji.

— Economiile noastre aproape s-au dus.

Mary se lupta să-şi ascundă disperarea din voce în timp ce răsucea cu nervozitate cruciuliţa de aur pe care o purta la gât. Era un obicei pe care-l avea din adolescenţă: oricând se simţea stresată, degetele i se îndreptau spre cruciuliţă, căutând alinare şi protecţie, ca şi cum aceasta ar fi fost o amuletă atotputernică. În timp, gestul ei devenise o reacţie inconştientă, iar Michael era sigur că ea nu-şi mai dădea seama nici acum că-l făcea. Purtase cruciuliţa de la prima ei comuniune, când o primise în dar de la un unchi iubit. O scotea foarte rar. Îl deranja întotdeauna pe Michael când făceau dragoste şi ea era deasupra, iar crucea reflecta lumina lunii în timp ce i se legăna la gât. Lui i se părea ca o intruziune, ca şi cum cineva i-ar fi spionat în momentele de intimitate. Mary insista că o protejase întotdeauna. Michael se îndoia de asta, şi îndoiala lui fusese cu siguranţă confirmată de diagnosticul ei actual.

— Tu ai grijă să te faci mai bine, Mary. Pot să fac rost de bani, nu-i nici o problemă.

I se strânse stomacul. În toţi anii petrecuţi împreună, la bine şi la rău, şi în special în timpul arestului său şi a perioadei cât stătuse la închisoare, nu o minţise niciodată. Poate mai spusese câte o gogoaşă

uneori – *îmi place tunsoarea asta; mi-ar plăcea să văd filmul ăla; ea nu e mai frumoasă ca tine* – dar nu minciuni directe, zise cu scopul de a înşela. Acum, în două minute, îi turnase deja trei.

— Michael?

Mary reuşi să zâmbească în felul acela care-i încălzea întotdeauna inima.

— Da?

— O să fim bine.

Şi cu toate că ea credea asta din tot sufletul, Michael nu putea scăpa de teama că ce era mai rău de-abia acum avea să vină.

*

Michael încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă în cel mai incomod scaun pe care stătuse vreodată. Mary era intubată din creştet până-n tălpi, şi avea un somn agitat. Varrisa Schrier era sora de noapte şi asistenta-şefă, conducându-şi subordonaţii după o disciplină germană strictă. Varrisa era mai mult decât o femeie voinică; uniforma albă plesnea pe corpul masiv. Şi faţa ei era la fel de aspră ca şi mâinile sale mari. Dar avea o fire plină de compasiune. Întotdeauna îi erau încredinţate cazurile cele mai grele.

— Domnule St. Pierre?

El îi simţi îngrijorarea din voce când i se adresă, strecurându-şi capul în cameră.

— Duceţi-vă acasă, dormiţi puţin, aveţi nevoie de odihnă la fel de mult ca soţia dumneavoastră.

— Nu cred c-am să pot dormi un timp.

Varrisa dădu din cap şi intră. Fără zgomot, începu să strângă revistele şi ziarele, să arunce pungile goale de mâncare şi să pună locul ăla în ordine, ca să arate cât de cât normal. Michael o privi pe Mary şi-şi dori ca asistenta destoinică să poată să-i redea sănătatea soţiei lui tot la fel de uşor.

— Să vedem ce se întâmplă dacă încercaţi.

Varrisa îi puse pe braţ mâna ei cât cea a unui bărbat.

— Nu-i sunteţi de nici un ajutor dacă nu-i sunteţi alături cu totul.

— Mda, ei bine, nu cred că i-am fost vreodată alături complet.

— Acum ar fi timpul să începeţi, spuse sora Schrier pe un ton detaşat.

Luă fişa lui Mary şi-şi notă ceva în tăcere.

— Nu vă puteţi învinui pentru boala ei. Am văzut asta de prea multe ori. Cei dragi caută o explicaţie pentru situaţiile astea tragice, şi negăsind nimic logic, devin ilogici şi dau vina pe ei înşişi.

Asistenta corpolentă ştia prea bine că rudele apropiate aveau nevoie de tot atâta sprijin ca şi pacientul. Vorbise îndelung cu Mary despre Michael. Amândouă aveau aceeaşi îngrijorare: el avea nevoie de un prieten, un confident, altcineva decât soţia lui, căruia să-i poată împărtăşi gândurile şi, mai important, durerea sa. Cu permisiunea lui Mary, asistenta dăduse telefon în urmă cu o oră.

Uşa se deschise în tăcere. În prag, umplând tot spaţiul, stătea Busch.

*

Busch juca biliard de unul singur la masa lui preferată, cu fetrul verde duhnind a whisky şi tocit de se vedea placa de dedesubt. Băga bile în gaură aproape de fiecare dată. unul dintre cele mai înfiorătoare baruri din America de Nord, „The Old Stand” fusese înfiinţat prin anii cincizeci. Tatăl lui Busch obişnuia să-şi petreacă timpul liber acolo, jucând biliard la aceeaşi masă. Locul era animat la ora unsprezece şi jumătate, într-o seară de miercuri: câţiva muncitori, obişnuiţi ai localului, dezbăteau argumentele pro şi contra sindicatelor şi unde ajunseseră vieţile lor din cauza acestora, în timp ce mulţimea de funcţionari scruta uşa, aşteptând să intre fata visurilor lor.

— Încă o băutură? întrebă Busch.

Michael, care arunca impasibil săgeţi la ţintă, nu-i răspunse; de când se văzuseră nu prea-i dăduse multe răspunsuri. Busch îi făcu semn barmanului să le mai aducă un rând. Îşi petrecuse tot drumul până aici şi ultima oră şi jumătate încercând să ajungă la Michael, să-l facă să se deschidă. Văzuse cu ochii lui ce făcea presiunea poliţiştilor, infractorilor, oamenilor care sufereau. Aceştia fie explodau, făcând rău altora, fie se închideau în ei înşişi, omorându-se singuri. Dar mai ştia şi că nu prea avea ce face până când persoana respectivă nu era dispusă să accepte ajutor.

— Uneori, viaţa e plină de mizerii, spuse Michael în cele din urmă.

Busch alinie şi băgă în gaură cele două bile rămase, terminând jocul.

— O să iasă cu bine şi din asta. Mary e o fire tare.

Făcu câţiva paşi pe podeaua lipicioasă barului, care-i amintea de asfaltul fierbinte din timpul verii, luă triunghiul şi rearanjă bilele de biliard.

Michael aruncă o săgeată.

— Două sute cinzeci. N-am avut în viaţa mea atâţia bani. La naiba, nici măcar n-am reuşit să fur vreodată aşa de mult.

Busch ignoră comentariul.

— Cum de n-aveţi voi asigurare? întrebă în schimb.

— Ne-am gândit că o să fie vorba numai de trei luni. Când Mary a plecat de la ultimul loc de muncă, nu şi-a putut păstra asigurarea, aşa că trebuia să aşteptăm nouăzeci de zile înainte de a o recăpăta de la noua şcoală. Statul i-a oferit vechea ei asigurare, dar trebuia să o plătim. Costa prea mult. N-am stat să ne gândim prea mult la asta.

Busch înţelegea; întotdeauna lucrurile sunt clare abia după ce se întâmplă.

— Urma să fie aşa doar pentru trei luni, repetă Michael.

Barmanul aduse Cola lui Busch şi whisky-ul lui Michael şi plecă.

— Am cam treizeci şi cinci de mii de dolari, îi oferi poliţistul.

— Mulţumesc, dar nu ţi-aş putea lua banii.

— Nu-s pentru tine, ci pentru Mary, şi-ai să-i iei.

Busch îşi întrerupse jocul şi se aşeză pe masa de biliard.

— La naiba, totuşi treizeci şi cinci de mii e tare puţin faţă de cât vă trebuie vouă. Trebuie să poţi obţine ceva garantând cu afacerea ta.

Michael clătină din cap.

— Comunitatea bancară nu prea mi-a fost de ajutor.

— Vreo rudă? Trebuie să fie cineva.

— Mama lui Mary n-a avut un ban până în ziua în care a murit. Iar părinţii mei nu mi-au lăsat nimic.

— Te-ai gândit vreodată să-i cauţi pe adevăraţii tăi părinţi?

Numele de familie al lui Michael era de origine franceză, dar nu era numele cu care se născuse. Tot ce ştia despre adevăraţii lui părinţi era că fuseseră pe trei sferturi irlandezi şi, dintr-un motiv necunoscut,

îl abandonaseră într-un orfelinat când avea abia o lună. Michael nu făcuse niciodată gestul de auto-compătimire de a-şi căuta părinţii care-i dăduseră naştere. După părerea lui, era norocos: soţii St. Pierre aleseseră să-l adopte pe el şi nu un alt copil.

— E cam târziu pentru asta, răspunse Michael. N-aş şti de unde să încep.

Doi bărbaţi care obişnuiau să joace softball după program deveniseră gălăgioşi celebrând o victorie, strigătele lor acoperind rock-and-roll-ul care se auzea din tonomat. Busch vâra bilele în gaură una după alta, în dreapta şi-n stânga, bila albă fiind întotdeauna acolo unde trebuia ca să mai înscrie un punct. Alinie cea de-a şaptea bilă în dreptul găurii din colţ, trase tacul înapoi şi brusc se întoarse spre Michael.

— La naiba! Doar nu te gândeşti la ce cred eu?

— I-am promis lui Mary, răspunse Michael.

Evident că-i trecuse prin minte să-şi reia viaţa de infractor, dar nu şi-ar fi călcat niciodată cuvântul dat soţiei lui.

— Dacă nu pot să fac rost de banii ăştia...

Avea o privire sumbră.

— Hei, nu mai vorbi prostii. Întotdeauna se găseşte o cale.

— Nu-i corect, zise Michael.

— Nimic nu e. Dumnezeu n-a creat o lume dreaptă.

— Nu mai cred în chestia asta cu Dumnezeu.

— N-aş lăsa-o pe Mary să te audă vorbind aşa.

— Uite, am făcut unele lucruri, am plătit preţul, nu m-am plâns niciodată.

Acum arunca săgeţile cu mai multă putere.

— Dar Mary – n-a greşit nimănui cu nimic. Este bună până-n adâncul sufletului. După tot chinul prin care a trecut din cauza mea – Ştii că nu lipseşte niciodată de la biserică? Nu pot să cred că există un dumnezeu care-ar lăsa să i se întâmple asta.

— Cauţi doar pe cineva pe care să dai vina.

Busch nu luă în seamă faptul că fiecare săgeată azvârlită de Michael se înfigea drept în centrul ţintei.

— Şi ştii ceva, nu pot spune că m-aş purta altfel dac-aş fi în locul tău.

— Vorbesc serios, Paulie. Nu văd nici o dovadă că Dumnezeu ar exista. Explică-mi boala lui Mary. Şi nu mă lua cu porcăria aia cum că îi este pusă la încercare credinţa. Credinţa mea a fost pusă destul la încercare, şi de fiecare dată nu se vede nici urmă de ea. Mary e plină de credinţă şi uite unde-a ajuns.

Busch se aşează pe masa de biliard.

— Avem nevoie cu toţii de ceva în care să credem. Nu contează ce. Dumnezeu, Buddha, Elvis. Toţi avem nevoie de credinţă. Asta-i ceea ce ne dă speranţă, speranţa că ne aşteaptă ceva mai bun, ceva pentru care merită să luptăm. Speranţa ne face să mergem înainte. Speranţa ne face să ne dăm jos din pat, speri că o să ai vânzare bună la magazin, că ai să ajungi seara să faci dragoste cu nevasta.

— Nu poţi trăi numai cu speranţă. Nu plăteşte facturile şi nu salvează vieţi.

— Îţi trebuie speranţă şi un cod simplu. Un crez după care să te conduci şi care te obligă să mergi mai departe. Al meu este legea.

Busch dădu pe gât ce-i mai rămăsese din Cola.

Michael zâmbi, se întoarse şi înălţă paharul.

— Pentru adevăr, dreptate şi modelul american. Tot înainte, Superman.

— Mulţumesc, Lois[3].

Busch se forţă să zâmbească. Nu reuşea să ajungă la Michael.

— Dar pe tine ce te face să mergi înainte?

Michael tăcu o clipă, apoi spuse simplu:

— Mary.

*

Înainte de sosirea zorilor, Spitalul memorial Byram Hills era o lume cu totul diferită, fără străini, fără zâmbete false sau milă care să-i ajute pe cei aflaţi în impas şi pe cei care-i plângeau. Orele de vizită începeau abia la nouă dimineaţa. Aparatul medical alcătuit din asistente şi medici se pregătea pentru afacerile din ziua aceea, agitându-se de colo până acolo, completând formulare, pregătindu-se de operaţie.

[3] Lois Lane, partenera lui Superman

Ca o fantomă, Michael se strecură pe hol îmbrăcat cu aceleaşi haine ca şi atunci când plecase, cu cinci ore mai devreme. Ştia că n-ar trebui să fie acolo, dar îi era greu să rămână departe. În plus, întotdeauna când se furişa astfel i se punea sângele în mişcare. Cu un dosar sub un braţ şi cu o plasă mare de cumpărături în cealaltă, se strecură pe coridor, retrăgându-se repede în pragul unei uşi ca să nu fie observat de o asistentă în trecere.

Mary era programată pentru un alt set de teste în acea dimineaţă, iar Michael voia s-o vadă înainte de asta. Numai facturile pentru teste le terminaseră repede puţinele fonduri de care dispuneau. Dacă nu găsea curând bani pentru operaţie şi tratament, spitalul avea s-o externeze ca să facă loc altcuiva, şi şansele cât de mici pe care le avea Mary s-ar fi evaporat.

Michael se strecură fără zgomot pe uşă în camera lui Mary, având grijă să nu facă zgomot. Arăta tare obosită, cum stătea la măsuţa de lângă pat. Obişnuia să se trezească dimineaţa devreme, înainte de răsăritul soarelui, cum spunea ea, atunci când lumea era proaspătă şi nouă. Părul ei roşu închis era perfect, ca şi cum urmau să se ducă la un bal regal, dar de fapt era mereu aşa, indiferent de oră. Mary avusese mereu grijă de ea, nu din vanitate, ci pentru soţul ei. Indiferent că se menţinea în formă, îşi făcea părul sau se lupta cu dorinţa de a purta tricouri uzate, Mary făcea eforturi să arate bine pentru soţul ei în orice moment.

Michael se aplecă ca s-o sărute uşor pe obraz.

— Bună dimineaţa.

— Bună, răspunse ea cu căldură, sărutându-l la rândul ei.

— Cum a fost micul dejun?

— Cred că era carne reîncălzită în formă de gauffre.

Michael nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ai dormit bine? îl întrebă ea.

— Patul e prea mare fără tine.

Scoase lucrurile din pungă: cosmetice; haine curate; prosoape de baie moi în locul celor standard de spital, albe şi aspre. Scoase cartea ei favorită – „Oh, the Places You’ll Go!” de Dr. Seuss.

— Eşti aşa de bun cu mine. Le citeam din asta elevilor mei înainte de a pleca.

— Ştiu.

Michael scoase un reportofon şi-l puse pe masă.

— Ar vrea să o termini. Înregistrează-te când vrei tu. Liz a zis că o s-o treacă s-o ia şi o să le-o pună s-o asculte.

— A fost ideea ta, nu? întrebă ea, cu o lacrimă în colţul ochilor.

Michael nu spuse nimic, dar zâmbi în timp ce continua să scoată lucruri din punga care părea fără fund. La urmă, scoase bunătăţile: fursecuri, suc şi cips-uri.

— Încerci să mă îngraşi? N-am să mănânc niciodată toate prostiile alea.

— De fapt, sunt pentru mine.

Michael îi aruncă o privire şireată. Scoase un dosar pe care scria Lucrări de la şcoală şi i-l întinse.

Mary luă dosarul şi rămase uitându-se lung la el, dorindu-şi să fie în clasă cu copiii. O trecură fiori când văzu zecile de poze trimise de elevii ei; se temea aşa de tare că n-avea să-i mai revadă vreodată...

— Mă gândeam – să nu te superi, nu e decât o măsură de precauţie...

Făcu o pauză.

— Poate ar trebui să-mi fac testamentul.

Michael îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză.

— Poftim?

— Îmi pare rău, dar –

— Nu! Nici nu vreau să aud de aşa ceva. O să trecem cu bine şi de asta.

— Ştiu, ştiu.

Îi luă mâna într-ale ei.

— Îmi pare rău. Dar e vorba de atâţia bani...

— Nu mai spune asta vreodată. Cei din familia St. Pierre nu renunţă niciodată.

Michael făcea tot posibilul să nu-şi piardă controlul.

— Niciodată.

Se auzi un ciocănit discret la uşă, şi Părintele Shaunessy vârî capul înăuntru.

— Mike, Mary – am picat cumva într-un moment nepotrivit?

Michael îi aruncă preotului o privire furioasă. N-ar fi putut găsi un moment mai prost.

— Puteţi reveni peste jumătate de oră, Părinte? întrebă Mary.

— Sigur, sigur.

Preotul dădu din cap în timp ce închidea uşa.

— El ce caută aici?

Furia lui Michael ieşea la suprafaţă.

— Am crezut – dar Mary nu reuşi să-şi termine fraza.

Michael se ridică brusc.

— N-ai crezut nimic. Nu-mi spune că voiai să-ţi dea ultima împărtăşanie.

— Michael, te pripeşti cu concluziile. L-am rugat să vină ca să stăm de vorbă şi să ne rugăm.

Vocea lui Mary era încordată. Acum era şi ea la fel de supărată, dar spre deosebire de Michael, îşi înăbuşea furia.

El străbătea camera în lung şi-n lat.

— Să vă rugaţi? Chiar crezi că dacă El ar fi milostiv ar lăsa să ţi se întâmple asta?

Mary tăcu un moment. Nu crezuse vreodată că va trebui să se apere, cu atât mai puţin să-şi apere credinţa, în faţa persoanei pe care o iubea mai mult decât iubea viaţa. Mânia i se risipi în timp ce răspunse încet:

— Michael, trebuie să înţelegi ceva. Sunt două lucruri pe care-am contat mereu ca să depăşesc momentele grele: tu şi credinţa mea în Dumnezeu. Şi acum, dragul meu, am nevoie de amândouă.

*

Spitalul era plin de agitaţie când Michael ieşi din camera soţiei sale. Pe o bancă aglomerată de pe coridor şedea Părintele Shaunessy, înconjurat de un grup de bătrâne. Femeile sporovăiau despre iertare în timp ce el îşi răsucea şiragul de mătănii: boabele erau tocite aproape de tot. Michael trecu pe lângă el ignorându-l.

— Mike? strigă preotul după el.

Michael se opri şi se-ntoarse; nici un cuvânt nu-i ieşi de pe buze.

— Cum te simţi? întrebă Părintele Shaunessy.

— Soţia mea e pe moarte.

— Ar trebui să ai mai multă credinţă, Mike, situaţia e departe de concluzia asta. Vino înăuntru, să stăm de vorbă. Roagă-te cu noi.

Preotul făcu semn cu mâna spre rezerva de spital a lui Mary, ca şi cum i-ar fi arătat calea spre mântuire.

Michael explodă.

— Glumeşti, nu-i aşa? De când eram mic, toate rugăciunile mele au rămas fără răspuns. Mi-am petrecut mai multe duminici decât îmi aduc aminte căutând răspunsuri, şi n-am avut parte decât de trădări. Şi acum, biata mea soţie... A avut încredere în Dumnezeu, şi uite unde a ajuns.

— Ei bine, tu cu siguranţă nu eşti răspunsul pentru ea. Cât ai fost la închisoare, te-a aşteptat. I-ai distrus viaţa, dar cu toate astea ţi-a rămas întotdeauna alături, a avut mereu încredere în tine. Dumnezeu ştie ce vede la tine.

Preotul mărunt tremura de furie.

— Poate c-ar trebui să nu mai fii atât de egoist măcar o dată, şi să-i fii alături. Ajut-o, în loc să stai să te autocompătimeşti.

Bărbatul scund se apropie ameninţător de mult de Michael. Dacă n-ar fi purtat gulerul de preot, ar fi revenit la zilele de odinioară petrecute pe străzi şi l-ar fi pocnit pe Michael în falcă.

— Să mă autocompătimesc?! îi strigă Michael la rândul lui.

— Singura persoană de care mi-e milă eşti tu, cu credinţele tale greşite. O îndrumi pe soţia mea pe o cale pe care speranţa nici măcar nu există.

Se întoarse şi începu să se îndepărteze.

Furia pe care o simţea Părintele Patrick Shaunessy nu se compara cu nimic din ceea ce simţise până atunci. Şi cu toate astea nu putea să nu simtă că sufletul lui Michael se pierdea pe coridorul alb de spital.

*

Michael ieşi din spital trântind uşa, cu mintea vuindu-i, şi cu speranţele prăbuşindu-i-se. Fusese întotdeauna genul de persoană care rezolva problemele, care repara lucrurile, şi nu doar obiectele fizice. Era extrem de bun la a vedea situaţia dintr-o perspectivă diferită şi la găsirea de soluţii. Talentul ăsta îl salvase în mai multe ocazii şi-l ajutase mult în fosta sa carieră.

Nu aspirase la acea carieră, nici nu-l mânase disperarea spre ea, şi nici faptul că n-ar fi avut abilităţi în domenii mai legale decât furtul. O descoperise printr-un gest altruist, pe care-l făcuse ca să-şi ajute un prieten.

La şaptesprezece ani, în timp ce Michael încă îşi mai căuta un scop în viaţă, cel mai bun prieten al său, Joe McQuarry, deja şi-l găsise pe al lui. Joe avea aptitudini atletice înnăscute, era tipul cu bursă şi care fusese primit la colegiu ca să joace baseball. Joe îşi descoperise din timp talentele şi ştia să le exploateze. Simţul umorului şi sportul. Sportul îl făcea să fie popular şi să-şi găsească prietene, în timp ce umorul îi dădea farmec şi-i făcea necazuri. Joe era un copil bun, care nu părea să-şi rătăcească vrodată drumul. Distracţia pentru el însemna să le facă farse profesorilor şi să râdă pe socoteala lor. Din cauza asta avea propriul lui scaun la Liceul Holy Father; era rezervat special pentru el în biroul directorului.

Şi aşa se întâmplă că într-o vineri Joe se găsea pe scaunul lui special, în timp ce directorul, Părintele Daniels, îi ţinea o predică despre decăderea societăţii ca urmare a lipsei de respect. Părintele Daniels îi descrise în detaliu cum viaţa lui, lipsită de orice griji datorită bursei sportive, ar fi putut cu uşurinţă să se schimbe. Directorul ajunsese cu răbdarea la limită. Cele două suspendări ale lui Joe nu-i lăsau de ales decât să-l exmatriculeze la un alt incident. Daniels încercă să zugrăvească lucrurile în termeni pe care Joe să-i poată înţelege uşor: încă o lovitură şi adolescentul avea să fie eliminat de pe teren. Şi dacă se credea atât de inteligent, mult mai deştept decât toată lumea, n-avea decât să-l pună la încercare. Daniels decretă o perioadă de detenţie de o săptămână şi-i spuse lui Joe să nu se mişte din loc până nu se întoarce.

Joe rămase acolo fierbând, întrebându-se cine se credea omul ăla. Peste trei săptămâni, Joe avea să plece din şcoală, îndreptându-se spre tărâmuri mai înalte, în timp ce Daniels va rămâne cu siguranţă înţepenit acolo şi în anii ce vor veni. Joe stătea acolo uitându-se lung la un premiu de pe biroul lui Daniels. Statueta data cu cinsprezece ani în urmă şi-i recunoştea preotului influenţa excepţională asupra vieţilor elevilor săi. În timp ce Joe aştepta ca acesta să se întoarcă, emoţiile puseră stăpânire pe el. Cu cât se gândea mai mult la asta – „influenţă excepţională” – cu atât se simţea mai indignat.

Joe rămase uitându-se lung la statuetă timp de aproape o oră înainte ca secretara lui Daniels să intre şi să-i spună că directorul fusese chemat în altă parte şi că o să se întoarcă abia luni. Joe clocotea când secretara ieşi din cameră. Dar, în loc să izbucnească, îşi strânse lucrurile şi făcu ceva care urma să aibă implicaţii o viaţă întreagă, implicaţii pe care nici măcar nu le bănuia.

Luă premiul din alamă şi plexiglas de pe biroul lui Daniels.

În seara aceea, în timp ce Joe, Michael şi prietenii lor stăteau pe malul lacului, bând bere, Joe se lăudă cu statueta pe care o furase. Băieţii izbucniseră cu toţii în râs văzându-i bravura; feţele le străluceau de la focul pe care-l făcuseră ca să se încălzească. Se strânseră în jurul lui Joe, iar Michael făcu o fotografie Polaroid a hoţului cu prada sa. Joe desfăcu o altă cutie de bere, şi toastară toţi în cinstea lui atunci când aruncă ceremonios statueta în foc.

Dar când trecu de miezul nopţii, bravura lui Joe începu să se risipească. Realitatea începu să se infiltreze atunci când îşi dădu seama că luni, când va descoperi că statueta lipseşte, Părintele Daniels va avea un singur suspect pe care să-l acuze.

A treia abatere.

Michael văzu cum panica se strecura în ochii prietenului său. Trecuseră zece ani de când se întâlniseră ca băieţi de altar într-o duminică friguroasă de februarie, şi în tot timpul ăsta, Michael nu-şi văzuse niciodată atât de disperat prietenul plin de încredere în sine. Joe continuă s-o facă pe durul, dar Michael ştia că n-avea cum să mai scape din asta numai cu ajutorul argumentelor. Nici profesorii, nici părinţii n-aveau să i-o ierte. Şi exmatricularea îi va anula admiterea la colegiu. Noaptea începuse ca o sărbătorire şi se termină ca o înmormântare. Cei şase băieţi se îndreptară cu toţii spre casă părându-le rău pentru prietenul lor. Şi nici unuia nu-i părea mai rău decât lui Michael, care-l văzuse zdrobit de remuşcări.

Ajungând acasă, Michael intră în garajul pe care tatăl său îl transformase într-un atelier de tâmplărie şi de prelucrare a metalelor. Era pasiunea tatălui său; acesta construise totul în jurul casei, şi când Michael era mic, îl învăţase multe din meşteşugul lui. Dar, ca majoritatea copiilor ajunşi adolescenţi, Michael devenise un rebel şi se îndepărtase de ceea ce-l interesa pe tatăl lui.

Michael se uită la instrumentele dinaintea lui, apoi scoase fotografia Polaroid din buzunar. În următoarele treizeci şi şase de ore, cu poza sprijinită de bancul de lucru ca reper, lucră fără întrerupere. Îi trebuiră şaisprezece încercări ca să modeleze statueta de plexiglas; încă opt ca să realizeze soclul de lemn gravat. Duminică noaptea, la ora 23:50, o luă prin pădure spre şcoală. Se căţără într-un copac şi de acolo pe acoperiş, îşi croi drum până la uşa masivă, care nu fusese încuiată niciodată în treizeci de ani. În timp ce inima-i bătea în urechi şi adrenalina îi alerga prin vene, simţi o încredere în el însuşi pe care n-o mai simţise vreodată înainte. Indiferent cât de greşit era ceea ce făcea, într-un fel îl făcea să se simtă bine… să simtă că face ce *trebuie*.

Luni dimineaţă Joe stătea pe scaun în biroul directorului. Fusese chemat la prima oră şi ştia că urma să contemple distrugerea întregii sale vieţi. Părintele Daniels stătu acolo în tăcere aparent o veşnicie. Joe aştepta începutul sfârşitului. Dar apoi preotul îl ului, cerându-şi scuze. Era o latură a lui pe care Joe n-o mai văzuse niciodată. Părintele Daniels îi ceru iertare că-şi ieşise din fire vineri şi-l lăsase acolo singur. Îi spuse lui Joe că detenţia durase suficient; îi ură noroc la colegiu şi-i spuse că e liber să plece.

Când Joe plecă, se uită la premiul de pe biroul Părintelui Daniels şi hotărî că visa. Era sigur că-l văzuse arzând.

Capitolul 6

Michael era prăbuşit într-un separeu de la bufetul local, cu două ceşti de cafea pe masă, ambele neatinse. Se lupta să-şi ţină deschişi ochii roşii şi umflaţi de nesomn. Soarele apusese demult, iar el îşi făcea curaj pentru o altă noapte interminabilă. Epuizarea îi încolţea deja mintea, ca o greutate de plumb. Răsuci cu nervozitate o carte de vizită în timp ce ochii îi rătăceau de jur-împrejurul bufetului. Îi înşelase încrederea; o minţise de trei ori. Şi acum asta…

Rămăsese fără opţiuni. Spitalul cerea să ştie cum avea să plătească pentru operaţie şi pentru tratamentul ulterior. În trei zile, se strânseseră deja facturi în valoare de peste douăzeci de dolari. Teste, teste şi iar teste. Fiecare mai dureros şi mai scump decât cel dinainte. Dr. Rhineheart încercase să tragă nişte sfori, dar nu mai avea ce face. Directorul administrativ al spitalului o spusese clar: dacă Michael nu-şi permitea tratamentul, soţia lui, din nefericire, trebuia să părăsească rezerva. Mary şi Michael erau prinşi la mijloc – nu aveau destui bani să plătească tratamentul, dar în schimb aveau exact cât să nu se poată califica pentru ajutor. Michael fusese adus în situaţia de a implora, pledând pe lângă toţi cei pe care-i cunoştea. Busch urma să-i dea cei treizeci şi cinci de mii de dolari imediat ce-şi lichida fondul de pensii. Asta fusese o lovitură pentru Michael, dar acceptase împrumutul; nu avea de ales, mândria lui avea să fie sacrificată. Cu toate acestea, banii nu aveau să fie disponibili decât peste trei săptămâni, şi chiar şi atunci nu ar fi fost nici pe departe suficienţi.

Ieri avusese parte de ultima umilinţă. Fusese ultimul loc în care mai putea apela. Michael epuizase toate posibilităţile. Luă loc în biroul lor şi le acceptă ceaiul, nedorind să pară nepoliticos, aşa cum se întâmplase atât de des în trecut. Le explică problema: dacă nu obţinea banii, soţia lui avea să moară. Părintele Shaunessy şi membrii consiliului parohial îl ascultaseră încuviinţând din cap şi cu simpatie, fără să spună un cuvânt înainte ca el să termine.

Şi apoi Biserica în care Mary credea atât de mult pur şi simplu spusese nu.

— Nu avem resursele necesare ca să asigurăm fonduri pentru enoriaşii noştri.

Dar aveau s-o amintească cu dragă inimă pe Mary la slujba de duminică.

Michael stătea în separeu amestecând cu linguriţa în ceaşca lui rece de cafea, uitându-se lung la ceilalţi clienţi. Erau doar trei. Stăteau în celălalt capăt al bufetului, râzând încet despre cine ştie ce. Nu putea să nu se holbeze la ei, dorindu-şi să fi dat atenţie unor asemenea momente, clipelor în care viaţa era trăită fără griji, când nu era conştient că totul putea fi distrus de diagnosticul unui medic. De ce nu dăduse atenţie acestor momente, abosorbindu-le, apreciindu-le? Cel mai mult îşi dorea să se poată întoarce într-un fel în acele timpuri. Părea că trecuse aşa de mult de când se simţise fără griji, şi cu toate astea era mai puţin de o săptămână. Cu cinci zile în urmă, el şi cu Mary luaseră parte la petrecerea lui Busch, ignorând ceea ce avea să vină. Ştia că nu are cum să se întoarcă în timp, dar ceea ce-l frustra era că nu avea nici o posibilitate să depăşească acest moment.

De nicăieri apăru Finster, îmbrăcat impecabil într-un costum sport Armani, cu părul alb prins la spate într-o coadă strânsă. Când se aşeză, Michael observă că Finster era mult mai în vârstă decât păruse când intrase prima oară în magazinul său. O puteai vedea în ochii lui, bătrâni şi oţeliţi ca şi cum ar fi trecut prin viaţă de mai multe ori.

— Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine un prieten, remarcă Finster.

— Situaţia se mai schimbă.

— Îmi pare rău pentru soţia ta, murmură germanul cu o simpatie sinceră.

— Mda, bine.

Michael era ezitant, cuvintele îi veneau cu greutate.

— Voiai să vorbim?

— Cum te simţi?

— Timpul este scurt.

— Ştiu că ai ieşit din branşă, şi respect asta.

Apoi Finster păru să se răzgândească. Se lăsă pe spate, scuturând din cap.

— Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Poate mai târziu, când ai să fii într-o stare de spirit mai bună.

— Nu, e acum sau niciodată.

Dacă nu-l asculta acum, şi-ar fi pierdut curajul şi Mary ar fi fost şi ea pierdută.

— Bine. Dar dacă nu eşti interesat, am să înţeleg şi ne vom despărţi prieteni.

Michael rămase uitându-se lung la bărbatul mai în vârstă. Ştia că oricine care avea de-a face cu fosta sa branşă era în cel mai bun caz îndoielnic.

— Sunt gata să mă ocup de toate cheltuielile medicale ale soţiei tale, indiferent de costuri –

— În schimbul a ce?

Michael intră în subiect, conştient că nu era vorba de o treabă simplă. Două sute cinzeci de mii de dolari – costul estimat al tratamentului lui Mary – era plata pentru ceva periculos.

— Am nevoie disperată de două obiecte. Amândouă se află într-o clădire cu securitate minimă. Nu sunt paznici înarmaţi, accesul este uşor –

— Sunt eliberat condiţionat.

— Treaba trebuie făcută în Europa. N-ai să încalci eliberarea condiţionată aici.

— De fapt, tot aş încălca-o. Dar ce e şi mai important, mi-aş călca pe inimă. I-am promis soţiei mele.

Finster se aplecă spre el şi-şi sprijini braţele de masă.

— Situaţia se mai schimbă, Michael. Viaţa soţiei tale atârnă în balanţă. I-ai fi făcut o asemenea promisiune dac-ai fi ştiut că înseamnă diferenţa dintre viaţa şi moartea ei? Sigur că nu.

Finster avea dreptate. Michael ştia asta. N-ar fi făcut promisiunea asta niciodată dac-ar fi ştiut că urma să-i pună lui Mary supravieţuirea în pericol.

— Îmi trebuie mai multe detalii, spuse în timp ce sorbea din cafeaua rece.

— Bun. Măcar te gândeşti s-o faci. Din păcate, deocamdată asta-i tot ce-ţi pot spune. Dacă te hotărăşti să accepţi slujba, am să-ţi dau toate detaliile. Dar odată ce accepţi…

Finster lăsă fraza neterminată.

Michael ştia acum că nu mai există cale de întoarcere.

— Întotdeauna termin ceea ce încep.

— Un lucru – poate important, poate nu. Slujba asta ar putea intra în conflict cu credinţele tale religioase.

Era o avertizare făcută cu dezinvoltură, dar tot avertizare rămânea.

— Continuă.

— Treaba trebuie făcută într-o biserică.

Michael chicoti.

— A, e una din micile glume ale vieţii.

Se lăsă pe spate în separeu, luând din nou în mână ceaşca de cafea.

— Nu cred în Dumnezeu. Tu crezi?

Finster păru deconcertat de comentariul lui Michael, de lipsa lui de credinţă.

— Din toată inima. După tot ce-am văzut...

Îşi cântări o clipă propria credinţă.

— Nu am nici un fel de îndoială.

O chelneriţă veni şi le umplu la loc ceştile de cafea. Îi aruncă un zâmbet lui Finster.

El dădu din cap.

— Mulţumesc.

Ea-şi dădu timidă părul din ochi cu mâna, deşi era trecută de prima tinereţe, şi se îndepărtă.

— Gândeşte-te la oferta mea.

Finster se ridică şi aruncă pe masă nişte bani pentru cafea.

— Trebuie să plec. Am şi alte treburi de care să mă ocup.

— La ora asta?

— N-ai auzit expresia „Cei obosiţi nu cunosc odihna”?

— Vrei să zici „cei răi”?

Finster îi aruncă zâmbetul lui uluitor, apoi îi strânse mâna.

— Sper c-ai să iei decizia bună, Michael.

*

Hawk alergă la uşă în secunda în care clanţa începu să se mişte. Lui CJ nici nu-i păsă. Pisoiul pufni dispreţuitor spre câinele masiv şi se făcu din nou colac pe canapea. Michael intră şi Hawk se repezi la el, lingându-l şi salivând, sărind şi scheunând. În majoritatea zilelor, Michael ar fi fost cu el pe podea, lăsându-se răsfăţat de această

dragoste necondiţionată, dar nu şi azi. Îl mângâie scurt pe Hawk, apoi îi spuse să fie cuminte şi-l trimise în colţul său.

Intră în birou şi din sertarul de la mijloc scoase un plic mare, maroniu, îl deschise şi scoase nişte acte. Le răspândi pe birou şi citi pentru a mia oară:

În urma executării unei perioade de 3 ani, 5 luni şi 22 de zile din condamnarea de 10 ani pentru infracţiunile de furt calificat, deţinere de bunuri furate şi spargere, Michael Edward St. Pierre este eliberat condiţionat prin prezenta. Această decizie a fost luată de Comisia de Eliberări Condiţionate a Statului New York, în temeiul faptului că dl. St. Pierre a fost reabilitat cu succes şi a executat prin prezenta sentinţa care i-a fost impusă de Statul New York.

Întregul document era marcat cu ştampila *ELIBERAT CONDIŢIONAT*, cu o cerneală roşie, care sărea în ochi.

În urmă cu cinci ani şi jumătate, telefonul sunase în toiul nopţii. Mary se întorsese de pe o parte pe cealaltă când soneria suna a treia oară, şi răspunsese la telefon cu o voce adormită. Michael era la închisoare, suspectat de lucruri de care ea nu şi l-ar fi închipuit capabil. Era o trădare izbitoare. Proaspătul ei soţ îi ascunsese felul de viaţă pe care-l ducea.

Îl prinseseră la zidul ce împrejmuia Central Park. Aproape că-l escaladase şi probabil ar fi scăpat dacă n-ar fi fost sângerarea de la umăr. Cei doi poliţişti îl trataseră dur, trântindu-l de zidul de granit. Îi puseseră cătuşele şi-l arestaseră înainte să scoată o vorbă. Îl brutalizaseră; nu-i învinovăţea. Femeia zăcea goală în stradă, plină de sânge, incoerentă, pe jumătate înnebunită de cele pătimite. Poliţiştii nu ştiau că sângele de pe ea era al lui Michael – presupuseseră că fusese un viol brutal şi nu se purtau cu blândeţe când era vorba de aşa ceva. Trecură două zile până când ea-şi recăpătă luciditatea. Dădu o scurtă declaraţie prin care confirmă nevinovăţia şi eroismul lui Michael. Era un erou. Dar în vremurile noastre, eşti erou doar pentru o săptămână. În cazul lui, fusese erou numai o oră. Faptul că o salvase nici măcar nu ajunse în ziare.

Ambasadorul Ruskot se întoarse în State şi declară că nu mai văzuse în viaţa lui diamantele în valoare de treizeci de milioane de

dolari pe care le găsiseră în rucsacul lui Michael. Generalul nu-şi putea permite un scandal sau un interogatoriu. Însetat de răzbunare, insistă ca acuzarea să ceară pedeapsa maximă pentru hoţul care violase teritoriul suveran al ţării sale ca să fure crucea încrustată cu pietre preţioase. Pretinse că aceasta avea o enormă valoare culturală pentru naţiunea sa şi că el personal considera infracţiunea un afront faţă de puternica sa credinţă religioasă. De fapt, Ruskot o cumpărase pe nimic cu ani în urmă dintr-o ţară din blocul comunist din Europa de Est, şi nu ajunsese încă să o vândă.

Cei de la Ministerul de Externe cunoşteau prea bine afacerea ambasadorului, dar nu avea nici un fel de putere. În schimb, făcură presiuni asupra procurorului ca să asigure o condamnare. Relaţiile cu Akbiquestan-ul erau nesigure, iar guvernul Statelor Unite trebuia să dea un semn de bună-credinţă în apărarea intereselor „ţării prietene”.

În prima zi de proces, Mary stătu cu stoicism în spatele sălii de judecată, dar îşi feri privirea de cea a lui Michael. El îi scrise un bilet şi-l rugă pe avocatul său, desemnat de tribunal, să i-l dea. Ea îl mototoli şi-l băgă adânc în geantă, fără ca măcar să se uite pe el. Îi spuse avocatului că-şi va îndeplini rolul de soţie devotată pe toată durata procesului, dar că relaţia lor se va termina la încheierea procesului. Timp de trei zile, Michael intră şi ieşi din sală, cu mâinile încătuşate, aruncându-i disperat priviri pline de tristeţe. Cât ţinu procesul, ea nu se uită în ochii lui nici măcar odată.

Michael nu avea cu ce să se apere; avocatul lui era abia ieşit de pe băncile şcolii, şi acesta era al treilea proces al lui. Încercă să arate că eroismul lui Michael o salvase pe frumoasa Helen Staten – juraţii aflară că era frumoasa soţie a lui James Staten, un industriaş de şaptezeci şi cinci de ani – ca să atenueze pedeapsa lui Michael, dar nu avea nici un martor. Doamna Staten avusese o cădere nervoasă; bolboroselile ei erau în cel mai bun caz incoerente, şi se credea că mintea ei refuza din fericire pentru ea să-şi mai amintească violul. Ca să agraveze lucrurile, soţul ei, James Staten, murise după două zile de la întâmplare. Nu mai rămăsese nimeni care să-i ia apărarea lui Michael.

Vinovat. Verdictul fu dat după o oră de deliberări ale juraţilor.

Statul le luă casa de vacanţă din Bedford, banii din contul lui Michael, cei din contul lui Mary, tot ce aveau, ca să acopere cheltuielile

de judecată şi amenda lui de trei sute de mii de dolari. Cum nu exista nici o dovadă că Michael îşi câştigase vreodată existenţa în mod legitim, avusese o slujbă legală sau plătise impozite, procurorul încercă să stabilească o legătură între bunurile lui Michael şi alte furturi. Nu reuşi. Din fericire, Michael nu lăsase nici o urmă până în acea noapte fatală.

Închisoarea Sing Sing din Ossining, New York, urma să fie căminul lui Michael în următorii trei ani şi jumătate.

Mary primi cererea de divorţ la o săptămână de la terminarea procesului. O citi de la un capăt la altul de două ori, şi la naiba cu religia ei, urma să meargă până la capăt cu asta. Îşi sună avocatul. Acesta îi spuse să semneze actele, şi că i le va da el lui Michael la închisoare. Mary scotocea prin geantă după un pix când dădu peste biletul pe care i-l scrisese Michael la începutul procesului.

Mary,

Te rog să nu te torturezi singură stând în sală la tot procesul. Ruşinea pe care ţi-am provocat-o este şi aşa destul de mare. Căsătoria înseamnă încredere, înseamnă să crezi unul în celălalt. Şi după ceea ce am făcut, ştiu că n-ai să mai ai niciodată încredere în mine. Trebuie să mergi mai departe şi să-ţi vezi de viaţa ta. Ştiu că vei găsi pe altcineva care să te iubească şi să aibă grijă de tine.

M.

Se duse la închisoare a doua zi de dimineaţă, cu actele de divorţ în geantă. El îi povesti totul. Îi explică tot: că nu avusese niciodată o afacere de consultanţă, că banii pe care-i avea proveneau de fapt din furturile anterioare. Că atunci când se întâlniseră se hotărâse să renunţe. Urma să mai dea o ultimă lovitură, care trebuia să fie una mare. După asta, avea să fie în stare să o întreţină pentru tot restul vieţii, ca ea să poată renunţa la serviciu şi să se poată ocupa de creşterea copiilor pe care urmau să-i aibă. Dar se prăbuşise totul din cauza unei cruci furate şi a unui act necugetat de curaj. Termină spunându-i că el nu va contesta divorţul.

Dar replica ei simplă îl făcu să vadă totul limpede.

— Nu m-au interesat niciodată banii, hainele scumpe sau maşinile, Michael. Lucrurile astea se învechesc şi sunt aruncate. Pentru mine, cea mai preţioasă comoară este să trăim şi să îmbătrânim împreună. Te iubesc, Michael, şi tu mă iubeşti pe mine. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Mary îl vizită în fiecare sâmbătă, iar Michael o suna în fiecare luni şi miercuri. În timp, îşi reconsolidară relaţia. La bine şi la rău, ea îi rămase devotată. Iar el jură că n-o va mai trăda niciodată.

Când fu eliberat după trei ani şi jumătate, Michael devenise un cu totul alt om. Îşi înfiinţă propria afacere legitimă, îşi plătea impozitele şi-şi refăcu căsnicia. Şi poate cel mai surprinzător fu faptul că un poliţist deveni cel mai bun prieten al său. Nevasta lui Paul Busch şi Mary erau prietene demult, iar Busch ceruse să-i fie încredinţat lui cazul lui Michael; îi devenise, şi avea să-i fie mereu prieten. O legătură tacită se formă din ziua în care Michael fu eliberat, şi de atunci devenise de zece ori mai puternică.

Trădarea îl apăsa tare pe Michael acum când stătea la birou şi-şi amintea. Cuvintele comisiei de eliberări condiţionate îi răsunau în urechi: „Nu încerca nici măcar să plănuieşti o infracţiune, în special un furt, căci dacă o vei face, n-ai să mai ieşi niciodată dintre zidurile închisorii”. Trădarea sa faţă de Mary era doar începutul; deşi vina lui nu se va şterge niciodată, spera ca într-o zi ea să înţeleagă ceea ce voia el să facă acum. Dar Busch... Michael ştia că acceptând propunerea lui Finster nu numai că va distruge prietenia dintre ei, ci îi va şi întoarce unul împotriva celuilalt pe viaţă. Devotamentul lui Busch faţă de lege avea să-l facă insensibil la dilema cu care se confruntau Michael şi Mary.

Acum era limpede – dacă credeai în soartă – că situaţia în care se găsea Michael era adevărata pedeapsă pentru faptele sale. Îşi scormonise mintea cu disperare în căutarea altei soluţii, a unui miracol, a unei alternative simple care-i scăpase.

Michael puse la loc în plic şi apoi în sertar actele de eliberare, şi, lăsând sertarul deschis, se duse până la rafturi. Romane de toate genurile se îngrămădeau pe rafturile de sus: de la Dickens la Dickey, de la Conrad la Cussler. Pe rafturile de jos se aflau vechile lui cărţi de documentare: texte despre sisteme de alarmă şi colecţionarea de bijuterii, istoria artei şi magie, muzee europene şi fotografie. Rafturile

de la mijloc erau rezervate suvenirurilor lor: scoici, animăluţe de pluş, vederi. Lucruri care trezeau amintiri, lucruri care simbolizau dragostea. Reflectări ale vieţii lor adunate de prin locurile pe unde călătoriseră. Unele datau din zilele în care îşi dădeau întâlnire: poze caraghioase făcute în cabine automate, pisici de ipsos făcute manual, o caricatură a lor dansând în valuri. Şi cu toate că unele obiecte deveniseră stânjenitoare în timp, el şi cu Mary fuseseră întotdeauna de acord că nu le vor arunca vreodată. Căci erau reflectări ale unor clipe preţioase, a lucrurilor pe care le îndrăgiseră în viaţa lor împreună. Să le dea jos de pe raft ar fi însemnat să-şi renege trecutul, ca şi cum s-ar fi negat pe ei înşişi.

Printre cele mai importante comori ale lor se număra şi un crucifix aşezat pe un perete, care le fusese dăruit cu ocazia nunţii. Era o cruce simplă, nimic deosebit; de fapt, Michael nici măcar nu-şi amintea cine le-o dăduse. Făcută din lemn simplu, cu un Iisus din plastic prins de ea, era un obiect pe care-l găseai cu miile la orice talcioc. El şi cu Mary glumiseră, zicând că oricine le-o dăduse probabil o furase de pe oglinda retrovizoare a unui taxi din New York. Acum, cu evenimentele din ultimele două zile, devenise insuportabil s-o mai privească. Cu toate că Michael simţea că-i trăda pe Mary şi pe Busch, mai simţea şi că fusese la rândul lui trădat. Toţi anii de evlavie, toţi anii de rugăciuni îl aduseseră aici, singur, fără nici o alternativă.

Şi cu acest ultim gând, Michael scoase de pe perete crucifixul, simbol al credinţei lui trecute. Se întoarse la birou, îl puse împreună cu actele de eliberare condiţionată, şi închise bine sertarul.

Capitolul 7

Michael rămase la căpătâiul lui Mary întreaga noapte, plecând înainte ca ea să se trezească. Analgezicele îi lăsau doar câteva ore de luciditate pe zi, şi cu toate că-l durea să nu-i audă vocea, ştia că aşa e cel mai bine, pentru că medicamentele puternice care-i intrau în sânge o ajutau să evite durerile din ce în ce mai mari. Faptul că-i studie faţa, palidă ca a unei fantome sub lumina albastră a monitorului, nu făcu decât să-i întărească hotărârea. Dacă nu făcea operaţia imediat, avea s-o piardă. Şi să fie prizonier într-o lume fără ea ar fi o închisoare şi mai rea decât oricare alta cu care avusese de-a face.

Toate astea îi treceau prin minte în timp ce Finster îi pregătea o băutură la barul din arţar lustruit. Cei doi bărbaţi erau singuri într-unul din cele mai frumoase apartamente de hotel din oraş. Carafe de cristal şi băuturi vechi erau aliniate la peretele cu oglinzi. Canapele de piele delimitau o zonă a cărei piesă centrală era un enorm şemineu. Un pian de concert Bosendorfer se găsea într-un colţ, în timp ce în celălat era un birou impunător stil Ludovic al XIV-lea.

Finster îi întinse lui Michael un pahar de cristal.

— Chivas, mereu a fost preferatul meu.

Îşi luă şi el paharul şi-l ridică.

— Fie să bem următorul pahar în cinstea succesului.

Michael ignoră toastul. Nu era omul formalităţilor şi nu se dădea în vânt după whiskey scoţian. Lucrase întotdeauna singur. Nu dăduse niciodată vreo lovitură pentru altcineva; şi ştia că, de data asta, pentru prima oară în viaţă, nu va face el regulile.

— Dar destul cu politeţurile. Te rog, ia loc, îi spuse Finster cu vocea lui cu un uşor accent.

— Desigur, am să-ţi pun la dispoziţie orice-ţi trebuie – bani, personal, echipamente.

Michael se aşeză pe o canapea, îşi puse paharul pe măsuţa de cafea şi se aplecă înainte.

— Pentru ce?

— Două chei.

— Chei, repetă Michael, derutat. Ce deschid?

— Sunt antice, una de aur, una de argint, vechi de două mii de ani.

În vocea lui Finster se simţea un uşor entuziasm când se aşeză.

Michael rămase nemişcat, aparent lipsit de orice emoţii. Dar înăuntrul lui începuse, inima îi bubuia, pulsul i se accelerase; nu se putea stăpâni, simţea din nou entuziasmul, declanşarea adrenalinei. Ştia, cu toate acestea, că trebuie să-şi controleze emoţiile; treaba asta n-o făcea pentru el, ci pentru Mary.

— Unde? întrebă.

— Italia. Roma. N-ar trebui să fie greu pentru cineva cu talentele tale.

— De unde ştii de talentele mele? Am avut mereu grijă să trec neobservat.

— Din surse sigure.

— Cine?

Michael ştia că diavolul se ascunde printre detalii/ răul vine din detalii.

Finster zâmbi.

— Va trebui să ai încredere în mine în chestiunea asta, Michael.

— Fără supărare, dar nu există încredere în afacerea asta.

— În semn de bună-credinţă, într-o oră voi transfera o sută de mii de dolari în contul tău, ca soţia ta să poată începe imediat tratamentul.

— Ai putea să aranjezi să fiu omorât după ce-mi fac treaba, şi să retragi plata.

Finster se ridică de pe canapea ca un cavaler în faţa suveranului său.

— Michael St. Pierre, îţi dau cuvântul meu, nu ţi se va face nici un rău şi plata finală va fi efectuată la livrare. Sunt un om de onoare.

Michael nu fu impresionat.

— Onoarea printre hoţi e un oximoron.

— Nu mi-am încălcat niciodată o promisiune şi nu m-am retras niciodată dintr-o învoială. Niciodată. Dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi în afaceri.

— N-ai pomenit nimic până acum despre afacerile tale.

Modul în care Finster avea să răspundă la întrebare urma să fie la fel de grăitor ca şi răspunsul în sine. Michael deja ştia răspunsul din cercetările preliminare pe care le făcuse în legătură cu noul său

asociat. Cu cazierul lui, Michael nu-şi putea permite o înscenare din partea unui poliţist prea plin de zel. Verificase identitatea şi afacerile lui Finster înainte de a veni aici.

— Lucrez în diverse domenii. Vânzări cu amănuntul, genul ăsta de afaceri, totul pe plan mondial.

Finster îi privi pe Michael drept în ochi.

— Ai cuvântul meu, domnule.

Michael nu era sigur cât de demn de încredere era cuvântul lui Finster. Hotărî căl va testa mai târziu, dar acum îi stârnise curiozitatea.

— Şi despre ce biserică din Roma e vorba?

— O biserică în sine.

Finster făcu o pauză.

— Cheile sunt la Vatican.

Michael trase aer în piept cu putere, asimilând noua informaţie.

— Vatican. Vrei să fur de la Vatican? asta-i ceva ce-ar fi trebuit să-mi spui de la bun început.

— Sunt sigur că acum poţi înţelege nevoia mea de a păstra secretul deplin asupra acestui lucru. Ai să mă laşi baltă?

— Nu. Doar că e ceva destul de îndrăzneţ. Dacă – Michael apăsă pe cuvântul „dacă” – se poate face, va trebui un plan deosebit de complex. O treabă la asemenea nivel înalt va fi extrem de periculoasă. Nu lasă loc de greşeli. Nu e o clădire cu un sistem de siguranţă inferior, este unul dintre cele mai bine apărate state din lume. Şi paznicii? Nu te lăsa înşelat de uniformele alea albastre împopoţonate. Garda elveţiană este una din cele mai eficiente şi bine pregătite companii militare din Europa. Dar şi mai important, oamenii ăia au ceva ce nu poate fi insuflat unui soldat prin nici un antrenament: alcătuiesc una dintre cele mai loiale forţe de pe planetă.

În toţi anii în care se ocupase cu aşa ceva, o anumită emoţie nu pusese niciodată stăpânire pe mintea lui Michael, dar o făcea astăzi. Teama. Îl înţepa în inimă, făcând-o să-şi încetinească ritmul firesc. Ajunsese într-o situaţie foarte periculoasă, fără cale de întoarcere. Toată treaba tocmai devenise ceva care i-ar fi putut omorî în final şi pe el, şi pe Mary dacă el dădea greş.

Dedesubtul acestei afaceri era ceea ce *nu* i se spunea, şi după părerea lui, era vorba de multe lucruri. Aici nu era vorba doar despre chei sau antichităţi, ci de ceva mai mult. Dar fie că era obsesia unui

colecţionar excentric, fie că pentru Finster era o modalitate de a-şi atinge vreun scop, lui Michael nu-i păsa. Nu se implica niciodată în treburile altora şi ştia că dacă s-ar fi preocupat să judece motivele lui Finster, n-ar fi fost în stare să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Tot ce ştia – tot ce-l interesa – era că, furându-le, ar fi furat viaţă pentru soţia lui. Asupra acestui lucru se va concentra, asta-l va duce la succes, în pofida tuturor obstacolelor care-i vor sta împotrivă.

Finster îi dădu lui Michael o mapă de piele neagră, burduşită cu hârtii.

— Asta conţine informaţii despre chei, amplasamentul lor exact, planul şi detalii despre locul în care sunt ţinute.

Se întoarse la fereastră şi privi afară, spre oraş.

— Înţelegi că îmi pun încrederea în tine, aşa cum şi tu ţi-o pui în mine.

Trecu o clipă înainte să se întoarcă din nou spre Michael.

— De-abia ne-am întâlnit, dar cred că am ajuns la o înţelegere, nu-i aşa?

Michael dădu uşor din cap.

— Dar mai mult decât orice altceva, trebuie să înţelegi un lucru.

Finster se îndreptă spre Michael, vorbind rar ca să-şi sublinieze spusele.

— Nu mă trăda. Nu încerca să duci aceste artefacte cuiva care ar oferi mai mult. Nu încerca să le înlocuieşti. Voi şti dacă nu sunt cheile autentice, Michael.

Bărbatul cu părul alb se opri la mai puţin de jumătate de metru în faţa lui Michael, privind în jos spre el.

— Voi şti, repetă.

Michael se ridică încet de pe canapea cu mapa în mână, neîntrerupând contactul vizual nici un moment.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce deschid cheile astea? Un cufăr? Un fel de seif?

— Nu. Nimic de felul acesta, probabil doar nişte uşi vechi care-au dispărut demult.

*

În dimineaţa următoare, la o săptămână după ce îşi vizitase doctorul, Mary era în operaţie. Tumoarea era mai mare decât se aşteptase Dr. Rhineheart, dar după opt ore în sala de operaţii crezu că o scoseseră pe toată. Se înfăşurase în jurul ovarului şi al trompei stângi, şi începea să invadeze ovarul drept. Rhineheart era principalul specialist în cancer din New York. Absolvise primul din clasa sa şi era unul dintre puţinii medici care nu deveniseră un automat. Încă-i păsa. Pentru el era o pierdere personală ori de câte ori un pacient era ucis de boală. Mama sa murise de cancer la sân când el avea cincisprezece ani, şi se lupta pentru fiecare pacient cu toate resursele care-i stăteau la îndemână. Fiecare luptă era o nouă bătălie într-un război pe care era hotărât să-l câştige. Fiecare pacient era sora sau soţia, tatăl sau fratele cuiva. Iar şi iar, fiecare pacient era mama lui.

Combinaţia de chimioterapie şi radiaţii pe care o prescrise era menită să stârpească orice urmă de cancer din corpul lui Mary. Era un tratament dur, care avea să ceară toate puterile ei. Rhineheart le explică ceea ce întotdeauna i se părea un paradox: trebuia să-şi otrăvească pacientul ca să-i scape organismul de o otravă şi mai periculoasă, mortală. Era un act delicat de echilibrare, spuse el, dar se dovedise încununat de succes de atâtea ori înainte, încât avea încredere deplină în el.

Michael stătea lângă Mary în salonul de recuperare şi o ţinea strâns de mână. Faţa ei era lipsită de culoare, şi deşi era ceva de aşteptat, paloarea ei tot îl şoca. Nu putea să-şi alunge sentimentul că e moartă. Avea nevoie de el acum mai mult ca oricând, îşi aminti. Se va baza pe puterea lui ca să iasă din încercarea asta, aşa cum puterea ei îl ajutase să treacă cu bine de perioada în care fusese la închisoare. Mary îl salvase, şi pe Dumnezeu, avea s-o salveze şi el.

*

Paul şi Jeannie Busch plecară de la spital; tot drumul până acasă nu scoaseră un cuvânt. Aşteptaseră împreună cu Michael tot timpul cât Mary fusese în operaţie. Cele opt ore păruseră douăzeci. Le trebuiseră tot curajul şi toate forţele ca să menţină conversaţia pe un ton optimist şi încurajator. Lui Busch îi venea greu să fie atât de pozitiv pe dinafară, în timp ce inima îi era plină de teamă. El şi cu Jeannie erau mai

apropiaţi de soţii St. Pierre decât oricine altcineva, şi această întorsătură crudă a destinului îi sfâşia. Cu toate acestea, ceea ce-l supăra cel mai tare pe Busch era o întrebare teribilă care-i tot încolţea în minte.

El şi cu Michael deveniseră mai mult decât prieteni. Între ei se crease o încredere pe care Busch nu o mai avea în nimeni altcineva decât în soţia lui. Michael îi fusese alături când avusese greutăţi în căsnicie. Se îndepărtase de Jeannie, mai ales din cauza serviciului; nu se îndreptau spre un divorţ, era mai curând un contratimp în relaţie, valea care urma după o culme a dragostei. Dar Michael îl ascultase, şi Busch de asta avusese nevoie. Îi fusese întotdeauna greu să-şi deschidă inima, fusese învăţat încă din copilărie că emoţiile erau ceva femeiesc, şi că era vai de bărbatul care arăta vreo slăbiciune. Când Busch îşi descărcase sufletul, Michael nu-l făcuse nici o clipă să se simtă stingherit, şi vorbise numai când fusese nevoie. Situaţia se rezolvase de la sine, dar ceea ce-l susţinuse fusese prietenia lui Michael.

Şi Michael avusese încredere în el. Era întotdeauna direct în discuţiile lor despre trecutul lui de infractor; cum descoperise că furtul era o artă, ceva practicat de oameni pricepuţi, cum considerase închisoarea o pedeapsă mai rea decât iadul. Michael îl inclusese întotdeauna pe Busch în planurile lui de a-şi transforma viaţa, de a-şi găsi o slujbă respectabilă, de a-şi începe afacerea. Busch fusese prima persoană la care apelase Michael când se descoperise boala lui Mary. Deşi era stoic, Busch putea să vadă neputinţa din ochii prietenului său, incapacitatea sa de a face rost de banii necesari pentru tratament. Două sute cincizeci de mii de dolari.

Din nou întrebarea se insinuă, o întrebare pe care Busch o cântărise întreaga zi: De unde obţinuse Michael banii?

*

Michael stătea la masa din camera de zi, cu conţinutul mapei negre înşirat dinaintea sa. Hărţi şi cărţi, grafice şi documente. Michael îşi făcea temele.

Vaticanul era vast, o ţară în sine. Un stat suveran într-un teritoriu de cincizeci de mii de metri pătraţi. Principala protecţie era asigurată

de Garda elveţiană. Aceasta era o armată însărcinată să-l păzească pe Papă şi să apere Palatul apostolic. Garda elveţiană nu era o armată tradiţională: nu aveau corvezi, nu purtau nici un M16 pe umăr. Erau mai mult o forţă de securitate străveche. Uniformele lor în culori vii puteau fi socotite contemporane numai dacă trăiai în 1589. O tunică bufantă cu fireturi strălucitoare albastre şi aurii, indispensabili asortaţi, ghetre şi conduri negri: un costum mai potrivit unui actor care joacă piese de Shakespeare, decât unui militar. Tricornul lor îi amintea lui Michael de nişte solniţe cu pene roşii înfipte în ele. Înarmaţi cu halebarde de patru metri lungime, aceşti soldaţi erau echipaţi mai curând pentru omorârea de dragoni, decât pentru apărarea unei ţări. În principiu, rolul lor era mai mult acela de gardă de onoare, laicii gândindu-se: „Cine ar putea asedia vreodată Sfântul Scaun?” Dar Biserica ştia mai bine; Vaticanul fusese supus atacurilor de secole, din multe direcţii, cunoscute şi necunoscute. Unele atacuri erau directe, fizice; altele erau asalturile intelectuale ale ştiinţei, care încerca să elimine ordinea divină prin explicaţii, în timp ce altele veneau din partea unor forţe spirituale inexplicabile. Şi de aceea, dincolo de costumele lor extravagante, aceşti bărbaţi aveau calităţile unei unităţi militare cu un antrenament excepţional. Funcţia lor era poate una tradiţională, dar capacitatea lor era ultramodernă. Fiecare era priceput la arme, la lupta corp la corp şi la contra-terorism. Fiecare ştia că în orice clipă se poate declanşa un atac asupra Bisericii, din orice sursă, şi fiecare om era pregătit. Şi cu toate că halebarda părea de ceremonie, era de fapt o lamă extrem de ascuţită folosită cu îndemânarea unor experţi de membrii Gărzii elveţiene de când fuseseră aduşi la Vatican de către războinicul papă Iulius al II-lea, pe 22 ianuarie 1506.

Il Corpo di Vigilanza era o clădire scundă de piatră în colţul de nord-est al Pieţei San Pietro. Nu era o construcţie remarcabilă. Cu toate acestea, în subsolul ei, situaţia era cu totul alta. Sala de urgenţe de sub Il Corpo di Vigilanza era asemănătoare celor pe care puteai găsi în măruntaiele Pentagonului. Aici se contopeau două lumi: cea a înaltei tehnologii şi cea a capodoperelor de artă. Calculatoare Cray de mare viteză lângă sculpturi de Bernini, hărţi electronice deasupra tablourilor de Rafael. Era ca o maşină a timpului defectă. Această încăpere era casa Jandarmilor papali, Poliţia Vaticanului. Lucrând împreună cu Garda elveţiană, erau însărcinaţi cu siguranţa palatului şi a grădinilor. În timp

ce Garda elveţiană era alcătuită exclusiv din membri ai armatei elveţiene, Poliţia Vaticanului era compusă numai din foşti membri ai armatei italiene. Forţa combinată a Gărzii elveţiene şi a Poliţiei Vaticanului era gata douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru să respingă orice atac şi, spre deosebire de forţele de securitate ale altor guverne, loialitatea lor nu era doar pentru naţiune, ci şi pentru Dumnezeu. Orice fanatic care ar fi vrut să moară pentru credinţa lui într-un atac asupra Vaticanului ar fi fost întâmpinat de o armată la fel de dispusă să-şi dea viaţa pentru o credinţă şi mai puternică. Nicăieri în lume nu puteai găsi o forţă mai supusă. Nici o putere de pe pământ nu-i putea opri.

Desigur, Vaticanul era casa Pontifului, Papa, conducătorul Bisericii Catolice. Şi de la atentatul din 1981 asupra Papei Ioan Paul al II-lea, securitatea din jurul Papei şi al reşedinţei papale se triplase.

Obiectivul lui Michael se afla într-unul din cele mai mari muzee din lume. Şi cu toate că Muzeele Vaticanului adăposteau numeroase comori religioase, la prima vedere securitatea muzeelor părea minimă, aproape în mod neglijent: camere, alarme şi câte un paznic pe ici, pe colo. Adevărata securitate însă era înzecită. Orice fel de intrare şi de ieşire era dotată cu detectoare de metal ascunse în mod expert; scanere cu izotopi radioactivi; filtre olfactive capabile să detecteze semnăturile chimice ale catalizatorilor, combustibililor şi toxinelor; instrumente capabile să identifice orice, de la dispozitive nucleare la explozibili de plastic şi până la praful de puşcă ordinar al unui artificiu. Peste tot erau ascunse camere, monitoarele lor din sala de urgenţe fiind supravegheate constant de ochi atenţi. Agenţi de pază sub acoperire mişunau peste tot, asigurând o observare umană complexă a întregii activităţi.

Finster furnizase amplasamentul exact al celor două chei, permiţându-i lui Michael să se concentreze asupra metodei sale de a le procura. Dar Michael fusese în branşă suficient de mult timp ca să ştie că nu trebuie să ai încredere decât în tine însuţi. Deşi deja acceptase slujba, asta nu însemna că avea vreun moment încredere în Finster.

Înainte de a fi de acord să dea lovitura, unul dintre primele lucruri pe care le făcu Michael fu să se intereseze de trecutul germanului. Ceea ce descoperi i-ar fi impresionat pe mulţi. Finster era un miliardar care apăruse în urmă cu zece ani din Germania de Est, un

Midas industriaş care flirta cu succes cu mai multe domenii. Michael îşi folosi sursele ca să i se confirme faptul că Finster nu avea legături cu oamenii legii şi nici nu avusese altercaţii cu aceştia în trecut. Se dovedi că Finster era europeanul tipic cu prea mult succes, care îşi dorea ceea ce nu putea obţine. Cei extrem de bogaţi păreau întotdeauna să râvnească la ceea ce era greu de obţinut şi-ar fi făcut orice ca să primească ceea ce credeau că merită, considerând că sunt nu doar deasupra oamenilor obişnuiţi, ci şi deasupra legii.

Şi cu toate că Finster se dovedi a fi deasupra suspiciunilor, asta nu-l făcu pe Michael să aibă mai multă încredere în el, aşa că verifică şi reverifică toate informaţiile despre Vatican, nepunând bază pe nimic. Investigaţiile erau esenţiale pentru succes, iar el fu meticulos, confirmând fiecare detaliu furnizat de angajatorul său. Dar toate cărţile şi toate hărţile din lume nu i-ar fi prezentat rutina muzeului, fluxul turiştilor, al preoţilor, al paznicilor. Dacă avea să izbutească, nu trebuia doar să treacă de măsurile de securitate ale Poliţiei Vaticanului şi ale Gărzii elveţiene, trebuia şi să se integreze la perfecţie în rutina lor.

Michael se întinse după un plic mare cu burduf. Sosise în acea dimineaţă, fiindu-i înmânat personal de cineva de la hotelul lui Finster. Scoase din el o cutiuţă şi, deschizându-o, găsi înăuntru un telefon prin satelit cu iridiu. Telefonul era mai mare decât un celular obişnuit: lung de douăzeci de centimetri, lat de şase şi gros de doi centimetri şi jumătate. Michael desfăcu partea din spate şi scoase bateria. Era mai grea decât se aşteptase; mărimea ei era motivul masivităţii telefonului. Mobilul era supradimensionat, dar avea nişte avantaje unice: cu el puteai suna oriunde şi puteai fi sunat de oriunde în lume. Pe biletul care-l însoţea scria: „Este sigur; mă poţi contacta după bunul tău plac, ca să mă ţii la curent cu progresele pe care faci. Dar şi mai important, îl poţi folosi ca să vorbeşti cu soţia ta, pentru că, la urma urmelor, faci toate astea pentru ea.”

În plic, Finster pusese şi zece mii de dolari SUA, douăzeci şi cinci de mii de euro şi trei cărţi de credit de tip platină, fiecare corespunzând unei identităţi diferite. Dacă ceva n-ar fi mers bine, Michael ar fi avut bani şi resurse mai mult decât suficiente ca să-şi cumpere calea de întoarcere acasă.

Mai erau şi trei paşapoarte pentru cele trei identităţi diferite. Paşaportul real al lui Michael fusese anulat din cauza eliberării sale

condiţionate. Pozase pentru noile fotografii de paşaport înainte de a pleca din hotelul lui Finster, cu o săptămână în urmă, lăsându-l pe acesta să se ocupe de rest. Michael nu voia să fie prins pentru simpla infracţiune de falsificare de paşaport. Asta ar fi pus capăt călătoriei lui înainte să înceapă.

Răsturnă restul conţinutului plicului în palmă: un bilet de avion pentru Roma, altul de la Roma până la reşedinţa lui Finster din Germania, şi un al treilea pentru zborul de întoarcere la New York. Găsi ataşat un itinerar. Urma să stea la Hotelul Bella Coccinni din Roma, care dădea spre Tibru.

Avea la dispoziţie şapte zile.

*

Mary, purtând o pereche de pantaloni kaki şi o bluză cu flori, stătea întinsă în patul ei de spital. Hainele standard de spital deveniseră obositoare şi enervante după o săptămână, şi se simţea bine să se îmbrace din nou cu ceva care o făcea să se simtă sănătos de normală. Deşi încă mai avea dureri considerabile, era uşurată că operaţia trecuse. Nu-i spuse lui Michael, dar era îngrozită de anestezie; se temea că nu se va mai trezi niciodată. Între cancer şi coşmaruri, trecuseră săptămâni bune de când nu se mai simţise odihnită.

Cu mai bine de o lună în urmă, se trezise dimineaţa cu abdomenul ei de obicei plat puţin umflat, după ce îi întârziase ciclul şase săptămâni. Fusese copleşită de bucurie în timp ce se ducea la farmacie ca să ia un test de sarcină. Ani întregi, ea şi Michael îşi doriseră să aibă copii. Încercaseră iar şi iar. După ce Michael fusese eliberat din închisoare, făcuseră amândoi numeroase teste; amândoi fuseseră declaraţi fertili ca nişte iepuri. Dar nimic. Lumea le zicea să aibă răbdare că se va întâmpla. Trecură două luni, apoi doi ani. Nici un specialist, nici un vânzător de plante medicinale şi nici o rugăciune nu reuşise să dea de capăt problemei.

Dar acum, era sigură că lucrurile vor sta altfel. Toată lumea avea dreptate, se întâmplase. Mary simţi cum viaţa creştea în pântecele ei. Tot drumul de întoarcere de la farmacie se gândi cum să-i anunţe lui Michael surpriza. La o cină acasă, numai ei doi, eventual dându-i o jucărie de bebeluşi împachetată ca un cadou, sau apucându-se să

împletească tradiţionalul ciorăpel pentru copil în timp ce se relaxa într-un balansoar. Era nevoie de un cadou special, unul care să aibă semnificaţie pentru amândoi.

În cele din urmă se hotărî: cartea Dr. Seuss. Cumpără „Green Eggs and Ham” şi-o ambală în hârtie colorată decorată cu elefănţei. Voia să-i dea cartea în seara aceea, în pat. Abia aştepta să-i spună, murea să-i facă surpriza cât era la serviciu, dar îşi dorea să fie ceva memorabil. Michael iubea copiii. Împreună, aveau să crească o liotă sănătoasă. Fusese un drum lung, dar acum erau pe calea cea bună. Acest copil va fi primul dintre mulţi.

Ajunse acasă, desfăcu testul de sarcină şi se duse la baie. Era un procedeu stânjenitor, pe care-l mai urmase de nenumărate ori, dar de data asta avea să fie diferit.

Aşteptă cele cinci minute necesare. Nimic. Se gândi că făcuse o greşeală, şi citi din nou instrucţiunile. În cutie mai era un test; aşteptă o oră şi-l făcu, asigurându-se că urma toate indicaţiile.

Testul ieşi negativ. Îi veni să plângă. De ce îşi îngăduise să spere atât de mult? Michael va înţelege, dar ştia că în adâncul sufletului va fi dezamăgit. Aruncă la gunoi cartea. Hotărî să nu-i spună. De ce să-l împovăreze? o inimă frântă pe zi era destul.

Acum zăcea în patul de spital, uitându-se lung la lucrurile pe care Michael i le adusese în timpul vizitelor dinainte de operaţie. Printre fursecuri şi flori era un dar pe care Michael i-l cumpărase, gândindu-se că o va înveseli. Îi dădură lacrimile: era „Green Eggs and Ham”.

*

Televizorul mergea cu sonorul oprit; Jerry Springer[4], cu toate că-şi agita braţele ca de obicei, nu avea acelaşi impact dacă nu i se auzea vocea dezlănţuită. Michael se aplecă, sărutând-o pe buze.

— Trebuie să plec câteva zile.

— Unde? întrebă ea cu un zâmbet.

Îşi ascunse bine dezamăgirea.

— În sud. Trebuie să semnez nişte hârtii şi să execut o lucrare pentru Rosenfield, tipul care m-a ajutat să acopăr cheltuielile astea.

[4] Prezentator TV american al unei emisiuni de succes.

Lui Michael îi venea prea uşor să mintă, şi asta-l îngrijora. E drept că lui Rosenfield îi plăcea de el, dar oamenii nu investesc bani în personalitatea altora. Bătrânul îi compătimise, dar nu destul. Îi spusese lui Michael că-i pare rău, dar că nu-i poate împrumuta atâţia bani, că nu-şi poate asuma un asemenea risc.

— Pur şi simplu ţi-a dat banii ăia?

— Ţi-am mai spus – e un împrumut, pe care l-am girat cu afacerea şi cu activitatea mea viitoare.

— Încă-mi vine greu să cred. Şi eu care mă gândeam că nimeni nu mai este capabil de compasiune.

Mary se scărpină absentă în locul în care bandajul îi acoperea tubul care-i ieşea din braţ.

— Nu ştiu cum i-aş putea mulţumi vreodată.

— I-am mulţumit eu.

Michael îi luă mâna într-ale sale. Mary habar n-avea că magazinul lui abia se menţinea pe linia de plutire. Tot ce ştia era că Michael aducea acasă salariul în fiecare săptămână, şi era mândră de el pentru asta. Pentru ea, el construise ceva din nimic.

— Trebuie să plec în seara asta.

— Trebuie?

În după-amiaza aceea era programată să înceapă chimioterapia, şi din ce auzise, o aşteptau nişte efecte secundare puternice, pe care-i era frică să le înfrunte singură.

— Nicăieri nu mi-aş dori mai mult să fiu decât aici cu tine.

— Pot să vin şi eu?

Era mai mult o glumă decât o rugăminte.

— Mi-aş dori eu, zise Michael.

— Şi eu.

— Trebuie să începi tratamentul.

— Ştiu.

Mary clătină din cap, cu o umbră de dezamăgire în ochi.

— Cred că-mi caut doar o cale de scăpare. Cât ai să lipseşti?

— Cam o săptămână.

— Întoarce-te cât poţi tu de repede, îi şopti Mary când el o strânse în braţe.

Amândoi se confruntau cu cea mai mare provocare din viaţa lor, dar nici unul nu-şi arăta teama. Fiecare îşi făcea mai multe griji pentru celălalt decât pentru el însuşi.

*

Dennis Thal intră în vestiar. Tânărul poliţist era ud leoarcă de transpiraţie, ca şi cum ar fi sărit într-o piscină, şi de-abia aştepta să facă un duş rece ca gheaţa. Jocul de baschet cu John Ferguson, un detectiv începător, se terminase cu victoria lui Thal, în ciuda faptului că avea degetul mic şi mijlociu de la mâna stângă paralizate; Thal nu pierdea niciodată. Ura să piardă.

Busch îl aştepta nerăbdător lângă dulap.

Thal era în formă, cu corpul suplu şi musculos. Busch îl invidia, dar ştia că e aşa datorită tinereţii. Cu timpul, bărbatul mai tânăr avea să fie îngenuncheat de efectele cartofilor prăjiţi şi ai gravitaţiei, ca toţi ceilalţi. Thal părea un puşti curat, cu o morală sănătoasă/extrem de convenţional, născut cu o lingură de argint în gură. Prin secţie se zvonea că era înstărit, că administra nişte fonduri substanţiale şi că-şi vedea meseria de poliţist ca pe o distracţie. Busch tocmai îl verifica şi el, şi dacă asta era adevărat, urma să ceară ca puştiul să fie transferat. Nu aplicai legea pentru amuzament sau ca să-ţi crească nivelul de adrenalină. Dacă Thal voia să-şi pună sângele în mişcare, n-avea decât s-o facă pe socoteala altcuiva. Acţiunile poliţiei nu erau un sport, ci slujba lui Busch. Nu voia să moară pentru că un tip voia să se dea mare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Thal în timp ce-şi deschidea dulapul.

— Trebuia să ne întâlnim sus acum un sfert de oră.

— A, scuză-mă, n-am vrut să-ţi trag clapa.

Thal îşi dădu din ochi părul transpirat.

— Stai să fac un duş scurt şi urc imediat.

Busch ieşi din vestiar, strigându-i peste umăr:

— Ai trei minute.

Thal se uită în jur: nu mai era nimeni. Îşi scoase hainele murdare şi le zvârli pe podea, aruncându-şi prosopul de umărul drept. Sări sub duş, se săpuni, şi, ţinându-se de cuvânt, ieşi din apa rece ca gheaţa în

treizeci de secunde. Motto-ul său era eficienţa. Nu pierdea timpul atunci când avea lucruri mai importante de făcut.

Se pieptănă şi îşi luă pantalonii cu pliuri/dungă. Îşi lustrui pantofii cu prosopul ud şi scoase din dulap cămaşa albă proaspăt călcată, îmbrăcând-o grăbit. Thal nu era modest, doar că nu voia ca Busch (sau oricine altcineva) să-i vadă umărul drept. Dennis Thal ştia că, în ciuda cămăşii Ralph Lauren şi a pantofilor Cole Haan, nu era ce părea a fi.

Ştia că „tatuajul" lui l-ar stârni pe Busch. Craniul negru cu trandafiri care ieşeau din osul fracturat n-ar fi făcut decât să confirme părerea poliţistului masiv. Fusese gestul prostesc al unui băiat de şaisprezece ani, un mod de a fi cool şi de a se integra. În cazul lui Thal, nu dăduse rezultate. Tatuajul costase trei sute cinzeci de dolari, şi era la modă în ziua în care şi-l făcuse, dar acum nu mai avea strălucirea şi liniile frumoase, artistice, pentru care plătise. Cicatricea unei arsuri îl transformase într-o oroare grotescă pe care n-o putea şterge.

Dacă Busch i-ar fi văzut tatuajul, ar fi stârnit prea multe întrebări, la care Thal n-ar fi putut da nici un răspuns. Depusese multe eforturi ca să-şi creeze imaginea impecabilă, şi ceva atât de nepotrivit ar fi stârnit mai mult decât o simplă curiozitate la un poliţist cu experienţă ca Busch. Iar detectivul Dennis Thal nu se zbătuse atâta să ajungă să lucreze cu Busch ca să fie descoperit – avea o treabă de rezolvat şi n-avea de gând să-şi dezamăgească angajatorul.

*

Dosarele de pe partea stângă a biroului alcătuiau un morman înalt de douăzeci şi şapte de centimetri, cu şapte centimetri mai mic decât cel din dreapta. În ultimele cinci minute înălţimea lor se tot schimbase, căci Busch scotea la întâmplare un dosar, se făcea că-l trece în revistă, apoi îl punea în cealaltă parte a biroului. Eliberatul condiţionat pe care-l aştepta întârziase cu un sfert de oră; aşa ceva nu-i stătea în fire, iar Busch începea să se îngrijoreze.

— Absenţa de la o întâlnire solicitată nu reprezintă o încălcare a eliberării condiţionate? întrebă Thal, care stătea drept de parcă ar fi înghiţit un băţ pe scaunul de lângă Busch.

Acesta nu se deranjă să-i răspundă: el decidea, nu Thal. Se pregătea să-l pună la punct când de undeva de sub hârţoage se auzi înfundat o sonerie de telefon.

Busch împinse dosarele la o parte şi răspunse.

— Busch.

— Hei, eu sunt.

Michael vorbea cu răsuflarea tăiată.

— Eşti bine?

Thal se uită la Busch, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

Busch schimbă imediat tonul.

— Ai întârziat cincisprezece minute.

N-avea de gând să-l lase pe Thal să afle de prietenia sa cu Michael St. Pierre. Simţea că într-un fel Thal ar întoarce acest lucru în avantajul său şi l-ar folosi împotriva lui.

— Îmi pare rău, a trebuit să mă ocup de ceva pentru Mary.

— Ea cum se simte? întrebă Busch, cam scurt.

— Se ţine tare, după-masă începe chimioterapia.

Michael îşi dădu seama în cele din urmă.

— E cineva cu tine.

— Mda.

Acum erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Ascultă, trebuie să vii aici, aveam programată o întâlnire oficială ca să-ţi trecem în revistă reabilitarea; nu ai voie să lipseşti.

— N-am vrut să te pun într-o lumină proastă.

Michael făcu o pauză, apoi spuse.

— Trebuie să plec câteva zile.

Lui Busch îi îngheţă sângele-n vine.

— Câte zile?

— O săptămână.

Busch se temea să pună întrebarea, dar trebuia să-şi facă meseria.

— De ce?

Michael era acasă, în apartament, şi ţinea telefonul cu umărul în timp ce se uita pe planurile Vaticanului răspândite dinaintea lui pe masa din sufragerie.

— Are legătură cu finanţarea tratamentului lui Mary. Trebuie să execut o lucrare de securitate.

Busch nu se lăsă dus. Prieten sau nu, ştia când era îndrumat spre o pistă falsă. Avea să primească nişte răspunsuri, dar asta va trebui să mai aştepte până când îl scutura puţin pe Thal.

— Când?

— Trebuie să plec deseară.

— Nu înainte de a ne întâlni.

Ştiau amândoi că Michael nu putea părăsi statul fără permisiunea lui Busch.

— Nu ştiu dacă am să am timp.

— Fă-ţi timp.

Busch fu limpede în privinţa asta. Nu-i mai vorbise niciodată pe tonul ăsta lui Michael. Acesta îşi dădu seama că Busch voia răspunsuri, iar el îi datora o explicaţie. Se va întâlni cu el, dar adevărul va trebui să mai aştepte. Michael era sigur că ultimul lucru pe care l-ar fi făcut adevărul în cazul ăsta ar fi fost să-i dea libertate.

*

Busch şi Michael stăteau în picioare în spatele împrejmuirii unui teren pe care se juca un meci de baseball din Liga mică, în care bâtele de baseball erau mai mari decât copiii. Busch era antrenorul; îi plăceau toate sporturile, şi avea de gând să-i transmită fiului său ceea ce ştia. Robbie Busch juca la baza a doua; aplecat şi gata de joc, băiatul era hotărât să nu lase nici o minge să treacă de corpul lui de-o şchioapă. Nici unul dintre bărbaţi nu se uita la celălalt. În schimb, îşi ţineau privirile aţintite asupra copiilor de pe teren.

— Şi unde te duci?

— Virginia. Fredericksburg.

— Şapte zile?

— Mda.

Cel care bătea lovitura stătea în picioare în boxă, cu corpul mărunţel ghemuit şi gata de aruncare. Şi cu toate că cel care arunca nu se rugase să arunce în zona minusculă de lovire a celuilalt, nu conta, copiii ăştia loveau cu bâta în orice. Trei aruncări, trei loviri, şi primul jucător care bătea lovitura fu eliminat.

— Lasă-mă să vin cu tine, şi aşa trebuie să-mi iau nişte zile de concediu. Patru mâini fac de două ori mai multă treabă, în jumătate din timp.

— Nu, e-n regulă, sunt chestii tehnice, lucrări de instalare.

— E un moment total nepotrivit să pleci.

— Aşa a fost învoiala.

— Şi ce fel de învoială e asta?

Michael se uită la Paul: subterfugiul le făcea rău amândurora.

— Un contract standard.

Un pici lovi mingea, care zbură până în a treia bază. Al treilea jucător de la bază încercă să execute aruncarea, dar dădu mingea prea scurt. Alergătorul ocoli prima bază, îndreptându-se spre a doua. Aruncătorul slăbuţ culese mingea şi i-o zvârli lui Robbie, care o prinse şi fugi spre bază, umăr la umăr cu alergătorul; îşi întinse braţul la maxim şi atinse steguleţul.

— Bravo, Robbie!

Robbie îi zâmbi bucuros tatălui său.

Când următorul jucător care bătea lovitura ajunse la placă, Busch se întoarse spre Michael, devenind serios.

— De unde ai făcut rost de bani pentru tratamentul lui Mary?

Michael nu-şi luă privirea de la meci.

— De la unul din clienţii mei.

Tăcu o clipă; nu-i plăcea să se simtă încolţit.

— Cel din Virginia.

— Cine?

Michael ignoră întrebarea.

— Mi-a dat de lucru şi m-a ajutat să obţin un împrumut.

— Parc-ai zis că nu aveai credit.

Devenea un interogatoriu.

— Nu am.

— Atunci cum de cineva fără credit obţine un împrumut?

— Având parte de un binefăcător.

Acum Michael îl privi pe Busch drept în ochi.

— Cineva care are încredere în mine. Unde vrei să ajungem cu asta?

— Tu să-mi spui, Michael. *Unde* o să ajungem cu asta?

Michael nu făcu decât să-l privească lung. Numai asta putea face. Ştia că, dacă discuţia se va prelungi, o să se dea de gol, dacă n-o făcuse deja. Trebuia să-şi păstreze concentrarea. Nouăzeci şi nouă la sută din treabă era să nu fie prins, iar Michael se temea că asta avea să se întâmple.

— O să ai grijă de Mary cât lipsesc?

— Ştii că aşa voi face, ripostă Busch.

Începea să fiarbă. Michael se ascundea după soţia lui.

Michael dădu să plece.

— Michael, nu mă face să-mi fac meseria.

Michael nu spuse nimic şi se urcă în maşină, o porni şi plecă.

*

Michael conducea pe Maple Avenue. Îşi luase puţin bagaj, un troler cu haine de vară şi mapa neagră înţesată cu hârtii. Avea să-şi ia ustensilele şi ceea ce-i mai trebuia după ce ateriza în Italia. Nu avea rost să-i fie puse întrebări inutile în vamă.

Michael încercase s-o vadă pe Mary înainte de a pleca, dar ea dormea. Medicaţia pe care i-o administrau ajuta la diminuarea durerii nu numai amorţind-o, ci şi ajutând-o să doarmă în tot acest timp. Deşi îşi luaseră rămas-bun mai devreme, el tânjea să-i audă vocea înainte de a se urca în avion. Asta avea să fie prima noapte petrecută departe unul de altul de când fusese el eliberat din închisoare. Lui Michael i se rupea inima. O lăsase pe Mary singură trei ani şi jumătate cât fusese închis. Jurase că n-o să mai facă asta niciodată. Şi cu toate astea acum o abandona în cel mai disperat moment din viaţa ei. *Dar slujba asta e diferită*, îşi spuse el. *Nu e pentru un câştig personal sau vreo provocare a ego-ului meu.*

O rugase pe o vecină, doamna McGinty, să-l hrănească şi să-l plimbe pe Hawk. Bătrâna fusese fericită că-l putea ajuta. Chiar refuzase banii pe care i-i oferise Michael pentru servicii. Era bucuroasă să-l ţină pe CJ în apartamentul ei o săptămână, mulţumită să aibă compania motanului, căci îi muriseră şi propria ei pisică, şi soţul, Charles, în ultimele şase luni. Îi spusese că era bine să aibă din nou un rost.

Michael trase maşina în parcarea pe termen lung şi plăti în avans pentru şapte zile. În timp ce încuia portbagajul, observă un Torino verde care încetinea lângă gardul parcării. O zărise încă de pe autostradă; îi plăcuseră întotdeauna maşinile puternice, aşa că asta îi atrăsese atenţia. Motoarele astea mari erau de domeniul trecutului, în prezent fiind rareori folosite la altceva decât la maşinile de poliţie. Când ieşise de pe autostradă în spatele lui nu-i dăduse prea multă atenţie, dar acum o privi cum trecea pe lângă parcare.

Michael încuie maşina şi se îndreptă spre terminal. Nu mai văzu automobilul Torino şi respiră uşurat când văzu uşile glisante ale aeroportului. Îşi spuse că era paranoic. Nu-şi mai făcuse vechea meserie de aproape şase ani şi probabil era excesiv de prudent. Se duse la îmbarcări. Nu stătea nimeni la rând. O fată drăguţă cu accent sudist îi luă biletul.

— Aveţi bagaj, domnule McMahon?

— Numai un troler, mulţumesc, răspunse Michael, înregistrându-se sub un nume fals. Comiţând această primă infracţiune, tocmai îşi încălcase condiţiile eliberării. Funcţionara de la linia aeriană îi dădu lui Michael tichetul de îmbarcare, îi mulţumi şi-l îndrumă spre punctul de control de securitate.

*

Paul Busch începea să se simtă prost. Îl urmărise pe Michael, neştiind cu ce scop, nici măcar ce-i va spune când îl va întâlni. Michael urmase procedura şi era decizia lui Busch dacă să-l lase sau nu să părăsească statul. Când trecu de uşile terminalului, hotărî că avea doar să-l conducă pe Michael, acordându-i permisiunea să plece. Va avea încredere în el.

Busch îşi trimisese fiul acasă cu Jeannie, spunându-i să nu-l aştepte, apoi împrumută maşina antrenorului secund de baseball. De când se născuseră copiii, Jeannie avea o singură regulă. Era rezonabilă şi, în această epocă, era prudentă. Existau prea multe poveşti oribile şi nu voia cu nici un chip ca familia ei să intre în asemenea statistici. Fără arme în apropierea copiilor. Aşa că Busch îşi lăsase pistolul, împreună cu portofelul şi insigna, în seiful de acasă, înainte de meciul de

baseball. Nu se mai obosise să le ia în drum spre aeroport; nu vedea la ce i-ar trebui.

*

Michael mergea prin aeroport, cu geanta atârnată de umăr, lovindu-l peste coapsă în ritmul mersului. Mapa neagră pe care-o ducea în mâna dreaptă era grea. Arătă biletul la punctul de securitate, îşi goli buzunarele şi-şi puse bagajele pe banda transportoare. Când trecu de poartă, sună alarma. Michael îngheţă. Îi trecură prin minte momentele arestării lui. Probabil că sunt pe urmele lui, se gândi; era pierdut. Înainte de a pleca de acasă se asigurase că în bagaje sau asupra lui nu avea nimic incriminator: acum nu-şi putea da seama care era problema. Agenţii de pază se apropiară ca să-l percheziţioneze. Îşi verifică din nou buzunarele şi răsuflă uşurat când găsi o monedă rătăcită. Se întoarse la poartă. De data asta nu se mai întâmplă nimic şi fu liber să plece.

*

Când Busch ajunse la punctul de control de securitate, îl zări pe Michael mergând cu paşi grăbiţi pe coridorul care ducea la porţile exterioare. Înainte de a se putea hotărî ce să facă în continuare, paznicul îi ceru biletul. Desigur, nu avea. Busch ceru să fie lăsat să treacă: era poliţist şi avea o misiune oficială. Paznicul îi ceru legitimaţia, dar desigur că n-o avea la el. Busch îl privi pe Michael pierzându-se în marea de pasageri care ieşeau din clădire. Căută o soluţie şi se hotărî să continue să-i acorde lui Michael prezumţia de nevinovăţie; o să stea de vorbă cu el peste şapte zile, când se va întoarce. Dar apoi văzu inscripţia: *PLECĂRI INTERNAŢIONALE*.

Michael tocmai devenise fugar.

*

De pe pistă, din penumbră, o siluetă urmări cu privirea avionul 747 care-şi lua zborul spre cerul nopţii. Bărbatul era singur şi nu era vreun angajat al companiei aeriene. Se întoarse spre uşa hangarului,

trecând pe lângă personalul de întreţinere şi cărucioarele cu bagaje; nimeni nu-i dădu atenţie, ca şi cum ar fi fost locul lui acolo sau ca şi cum ar fi avut un permis de trecere special.

Trecu de uşă şi se îndreptă spre tunelul de securitate. La ieşire stătea un paznic. Acesta îl privi, nedumerit să vadă o persoană necunoscută venind spre el, dar când îi fu arătată insigna de poliţist, se dumeri. Dennis Thal zâmbi când paznicul îi ură noapte bună şi se îndreptă spre ieşire.

Capitolul 8

Chelneriţa cu părul ca pana corbului puse ceaşca de cappuccino pe masă, lângă hârtiile lui Michael. Era al doilea pe care-l bea, şi noua sa băutură preferată. Cei de la Starbucks nu ajungeau nici la degetul mic al originalului făcut în ţara sa de provenienţă.

Cafeneaua Bourgino se afla chiar lângă Cetatea Vaticanului pe Via del Campiso, o veche stradă din Roma, pavată cu piatră şi brăzdată de şănţuleţe de la trafic. În ultimele două zile, fusese destinaţia sa preferată: micuţă, departe de zona circulată, şi lipsind cu desăvârşire din Ghidul turistic Fodor. Clientela era un amestec de localnici şi expatriaţi, aşa că prezenţa sa nu stârnise întrebări. Din fericire, sângele care-i curgea prin vine provenea în mare parte de la irlandezi bruneţi. Cu părul castaniu şi tenul bronzat, trecea uşor drept italian.

Îşi petrecuse prima sa zi în oraş învăţând străzile şi aleile înguste, memoria sa extraordinară fiindu-i cel mai valoros instrument. Faptul că putea stoca clădiri, sisteme de securitate şi rute în creierul propriu îi lăsa timp să rezolve problemele şi detaliile complicate ale meşteşugului său.

Michael studiase cu atenţie fiecare capodoperă de la Vatican şi conţinutul acestuia, dar nimic din ceea ce citise nu-l pregătise pentru grandoarea care-l întâmpină când începu să urce pe Via della Conciliazione. Masivitatea Bazilicii Sf. Petru eclipsa imaginile din mintea sa. Piazza San Pietro era lată cât trei terenuri de fotbal: în ea puteau încăpea trei sute cincizeci de oameni, cu ocazia slujbelor ţinute de Papă. Era încadrată de două vaste colonade semicirculare care se deschideau dinspre bazilică asemenea unor braţe primitoare. Cele 284 de coloane dorice proiectate de Bernini aveau douăzeci de metri înălţime şi ?????????????????????? în jurul întregului spaţiu deschis de patruzeci de hectare. Când Michael privi în sus, nu se putu stăpâni să nu simtă că era judecat de mulţimea de sfinţi de marmură cocoţaţi pe colonade, toţi uitându-se în jos la piaţă.

În centrul scuarului enorm se înălţa obeliscul adus la Roma de împăratul roman Caligula în anul 37 d.Hr. Structura de patruzeci şi doi de metri era încununată de o cruce şi un glob de aur despre care se zvonea că ar conţine rămăşiţele lui Iulius Cezar. În timp ce în orice alt

oraş un asemenea obelisc străvechi ar fi fost în centrul atenţiei, aici trecea pe planul doi. Vaticanul era o altă lume, rămăşiţă dintr-o istorie aproape uitată, o poveste din trecut. Această cetate sfântă întrecea imaginaţia oricărui om. Era mai degrabă realizarea magnifică a unora din cele mai mari minţi artistice care trăiseră vreodată. Deşi Michael îi cercetase istoria, de la un cap la altul, până acum nu-i sesizase amploarea uluitoare. În Statele Unite, se concentrase asupra salvării vieţii lui Mary, tratând această misiune ca pe o altă clădire ce trebuia învinsă, un alt sistem de securitate ce trebuia depăşit, o altă forţă de poliţie de întrecut în inteligenţă. Nu era pregătit pentru grandoarea lumii în care pătrundea acum.

Domul Bazilicii Sf. Petru se înălţa spre Cer, ca o coroană enormă încrustată cu bijuterii. La baza treptelor ample de la intrare se afla enorma statuie a Sfântului Paul. Acesta ţinea o sabie, apărând Biserica împotriva celor care voiau să-i facă rău. În stânga se afla o statuie de marmură la fel de masivă, care-l întruchipa pe Sf. Petru, primul Papă, ţinând în mână o legătură de chei.

Uitându-se în toate părţile în jurul lui, nu văzu nimic altceva decât geniu arhitectural, nu numai ca formă, ci şi ca funcţie. Zidul imens, impunător al Cetăţii Vaticanului se înălţa de la douăzeci până la peste cincizeci de metri, forma sa medievală fiind în stare să ţină piept chiar şi unui atac militar din prezent. Cetatea Vaticanului avea tot ce te-ai fi putut aştepta să găseşti în orice ţară, chiar şi într-una care avea puţin peste patru sute de hectare – bănci, oficiu poştal, posturi de radio, un ziar şi chiar un spaţiu de aterizare pentru elicoptere. Avea propria monedă şi propriul sistem juridic, şi era condusă de singurul adevărat monarh absolut al Europei, Papa. Deşi Vaticanul era deschis publicului în unele zone, marea parte a cetăţii era izolată în enclava cu ziduri. Accesul în această parte era îngăduit numai puţinilor aleşi.

Michael petrecu două zile în zonele mai publice din Piazza San Pietro, în Capela Sixtină şi în sumedenia de muzee, fotografiind şi observând, învăţând şi făcând planuri. Până când nu-şi începuse cercetările, nu realizase cât de amplu este domeniul cultural al Papei. Vaticanul includea un complex alcătuit din douăsprezece muzee, dintre care unul, pretindeau unii, era cel mai mare din lume, un titlu disputat atât de Luvru, cât şi de Muzeul Smithsonian. Muzeele Vaticanului cuprindeau o mie patru sute de încăperi. Aveau coridoare care se

întindeau în total la peste patru mile. Un turist ar fi putut petrece un an întreg aici şi tot n-ar fi terminat de văzut vasta colecţie, acumulată în două mii de ani. Toate domeniile de interes puteau fi satisfăcute: artă etruscă, sculptură clasică, arheologie, artefacte din Orientul Mijlociu, picturi renascentiste, cărţi, hărţi, manuscrise, tapiserii, mobilier. Comori pe care nimeni nu şi le-ar fi putut imagina şi la care râvneau colecţionarii de obiecte preţioase de pretutindeni. De la Galeria Hărţilor, lungă de o sută optzeci de metri, la Galeria Candelabrelor, plină-ochi de sculpturi clasice romane, şi până la Muzeul Egiptean înţesat cu sarcofage, fiecare metru pătrat al complexului muzeal adăpostea unele din cele mai nepreţuite obiecte din lume.

Deşi majoritatea oamenilor auziseră de capodopera lui Michelangelo, tavanul Capelei Sixtine, pereţii laterali erau şi ei capodopere. Aici, cei mai mari maeştri ai epocii lor – Perugino, Botticelli, Ghirlandaio şi Rosselli – creaseră fresce magnifice care se întindeau pe toată lungimea capelei. În alte săli puteau fi găsite încăperi întregi pictate de pictori precum Raphael, Pinturicchio şi Signorelli, şi cu toate că tavanul Capelei Sixtine lăsa în umbră celelalte lucrări, perfecţiunea lor nu fusese niciodată contestată.

Impresionanta colecţie îl copleşise iniţial pe Michael, dar făcuse eforturi să se concentreze. Acum acorda o atenţie deosebită muzeului Storico-Artistico e Tesoro. Cunoscut ca Muzeul Sacristiei şi Trezoreriei, complexul format din zece încăperi se învecina cu Basilica Sf. Petru şi adăpostea numeroase din relicvele Imperiului creştin şi ale Statului papal: Crux Vaticana, conţinând fragmente din Crucea lui Hristos; nenumărate relicvarii; Pocalul Stuart încrustat cu diamante, donat de Henry al IV-lea al Angliei. Manuscrise şi decrete transmise de la un pontif la altul, cârje papale, crucifixe şi arme. Şi, de un deosebit interes pentru Michael, o secţiune dedicată primului Papă. Aici, de asemenea, se găseau artefacte din zilele în care Sf. Petru însuşi cutreiera străzile Romei: o copie a Scaunului Sf. Petru, lanţurile ruginite în care-l ţinuseră înainte de crucificarea ordonată de împăratul roman Nero. Dar de cel mai mare interes pentru Michael era un colţ venerat unde se afla o singură vitrină de prezentare. Piedestalul său era de abanos, lemnul negru pierzându-se în penumbra din jur, dar ieşind totuşi în evidenţă din cauza contrastului puternic cu caseta pe care o susţinea. Cutia de sticlă de pe piedestal avea o suprafaţă de un metru pătrat, geamul era

gros de doi centimetri şi jumătate. Un spot de lumină subţire montat în tavan străpungea întunericul ca să lumineze perna de catifea violet pe care erau aşezate obiectele după care venise Michael. Modelul lor era unul simplu, reflectând vechimea lor de două mii de ani. Îi fuseseră date Sfântului Petru de către Iisus şi stăteau la baza simbolului papal. Imaginea lor era reflectată frecvent în întregul Vatican, mai ales pe stema Vaticanului. Pentru milioane de oameni, ele erau adevăratul simbol al Sfântului Petru şi al urmaşilor săi papali, conducătorii Bisericii pe care Hristos însuşi o întemeiase. Cu toate acestea, pentru Michael aveau un înţeles diferit: erau singura şansă pe care o avea să-şi salveze soţia pe moarte.

Modelul lor era simplu, fiind uşor mai mari şi mai groase decât în prezent. Şi cu toate că păreau să fi slujit unui scop odinioară, astăzi erau expuse în mod evident ca să inspire respect. Erau cheile de aur şi de argint: cheile supravieţuirii lui Mary.

*

Se estima că între aceste ziduri se aflau obiecte de artă, antichităţi, aur şi bijuterii de peste patruzeci de miliarde de dolari, împreună cu titlurile vastelor posesiuni ale Bisericii Catolice în întreaga lume. Nici o altă ţară nu concentrează asemenea valori pe o suprafaţă atât de mică. Şi din această cauză, existau măsuri de securitate nemaiîntâlnite în lume.

Fiecare cadru de uşă era monitorizat personal şi electronic. Arhitecţii moderni ai Vaticanului rivalizau în creativitate cu renumiţii maeştri. Modelele lor de securitate – deşi de ultimă oră – erau marea majoritate ascunse vederii, ca să nu diminueze în nici un fel grandoarea structurilor pe care le protejau. Detectoarele de metal erau ascunse, la fel şi senzorii radioactivi şi detectoarele electronice de bombe. Ascunse sau nu, toate căutau în permanenţă noi ameninţări: cuţite, arme de foc, explozivi, chiar şi materiale nucleare. Precauţiile luate erau proactive.

Membri ai Gărzii Elveţiene erau postaţi la fiecare intrare şi la fiecare punct de control, dar nu ei erau cei care-i dădeau bătăi de cap lui Michael. Contingentul Poliţiei Vaticanului, care se plimba şi se amesteca în mulţime – paznici fără uniforme. Tunsoarea lor, felul în

care vorbeau şi postura corpului erau vizibile numai pentru observatorii cu experienţă. Aceşti bărbaţi intrau şi ieşeau din mulţime aparent la întâmplare, dar dacă-i urmăreai mai atent, devenea evident un anumit model. Fiecare muzeu era acoperit mereu de cel puţin doi poliţişti. Când unul pleca, celălalt sosea. Se sincronizau la secundă. Şi toţi erau cu ochii în patru. Toţi aşteptau orice ameninţare posibilă la adresa siguranţei acestui regat unic.

În Muzeul Sacristiei şi Trezoreriei se aflau nouă camere fixe, raza lor de acţiune acoperind toate unghiurile din jurul cheilor de aur şi argint şi întreaga suprafaţă unde Michael îşi propusese să opereze. Camerele erau extrem de bine ascunse în pereţi, astfel încât să nu strice ambianţa, dar cum Michael încredinţă încăperea nu numai memoriei, ci şi filmului – nefăcând niciodată mai multe poze decât un turist obişnuit – ştia că fiecare mişcare îi era urmărita de camerele video ascunse. Şi îşi dădu seama că această misiune va solicita mai mult decât experienţă şi creativitate. Va necesita o ingenuitate incomparabilă cu tot ce arătase el până acum, dacă voia să facă imposibilul şi să-şi salveze nevasta.

*

— Bună.

Vocea lui Mary se auzea la fel de limpede ca şi cum ea s-ar fi aflat în camera vecină, salutul ei mângâindu-i auzul lui Michael. Telefonul prin satelit dat de Finster era uimitor: mai masiv decât un telefon celular şi destul de vizibil când îl ţinea în buzunar, dar cu o recepţie perfectă pe străzile Romei.

— Cum îţi merge?

— Tu prima. Eşti bine?

— Sunt în regulă.

— Cum e tratamentul?

Începuse chimioterapia în ziua în care el plecase. Dar în ultimele patru zile fusese atât de slăbită încât doar şoptea în telefon. Azi, pentru prima oară, suna din nou normal.

— Până la urma nu e chiar aşa de rău.

Tonul ei era optimist şi plin de energie.

— Acum spune-mi, eşti bine?

— Da, treaba merge bine, de fapt chiar am devansat programul. Ar trebui să pot pleca acasă cu o zi sau două mai devreme.

Michael era uşurat că de data asta nu mai minţea.

— Când te întorci, speram să putem pleca din oraş vreo două zile, să fim numai noi doi.

— Mi-ar plăcea asta. Primeşti tot ce-ţi trebuie?

— Jeannie vine în fiecare zi. Mi-a adus toate alimentele tale preferate şi o colecţie de porcărioare de cărţi. Şi azi a trecut şi Paul. Mi-a adus nişte desene făcute de copiii lui şi a fost atât de drăguţ încât mi-a dus la şcoală nişte lucrări.

— Cum era Busch?

— Bine. De ce?

— Cred ca l-am enervat.

— Michael...

Avea tonul unei mame dezamăgite.

— S-a oferit să vină cu mine şi l-am refuzat.

— De ce?

Avea o undă de tristeţe în glas.

— Voia doar să te ajute.

— Cred că avea îndoieli în ceea ce priveşte acţiunile mele şi voia să mă supravegheze.

— Eşti paranoic, părea în regulă. Spunea că abia aşteaptă să te întorci, că echipa voastră a luat bătaie cu douăzeci şi unu la şase – din cauza absenţei celui mai bun jucător, şi că are de gând să-şi verse supărarea pe tine.

— Pun pariu, zise Michael.

— Michael, Paul este cel mai bun prieten al tău, are încredere în tine.

*

Deşi Mary, eterna optimistă, se lupta să supravieţuiască, începuse totuşi să se gândească la moarte ca la un mod de a scăpa de forţa devastatoare care-i distrugea corpul. N-ar fi recunoscut niciodată faţă de Michael prin ce trecea. Durerile provocate de chimioterapie erau mai mari decât îşi închipuise vreodată. Dar de fiecare dată când se gândea la moarte, spunea repede o rugăciune şi-i cerea iertare lui

Dumnezeu. Nimic nu-şi dorea mai mult decât să trăiască. Să trăiască şi să se bucure de viaţă, să cunoască lumea, să aprecieze toate lucrurile pe care le luase de bune atunci când se credea, cu inconştienţă, nemuritoare. Michael lupta pentru viaţa ei la fel de mult ca şi ea, aşa că privea acele gânduri teribile ca pe o trădare. Era hotărâtă să o scoată la capăt; nu-l va dezamăgi pe Michael.

*

Garajul mirosea a unsoare şi a ulei. Acestea nu murdăreau doar aerul, ci şi podeaua de ciment. În colţ erau două Fiat-uri desfăcute; motoarele lor atârnau de lanţuri, de tavan. Michael era în partea din spate, lângă o fereastră deschisă; astfel, fumul ieşea afară, în timp ce el lucra la un arzător Bunsen. Fumul nu era toxic, dar mirosul lui dulceag era în puternic contrast cu mirosurile care emană în mod obişnuit dintr-un atelier de reparaţii auto, iar el nu-şi permitea să atragă atenţia. Îşi luase proviziile de la supermarket, de la un magazin cu articole de artă şi de la farmacia din apropiere. Bile de naftalină, săruri Epsom, vopsea, zahăr: articole de uz zilnic, cu întrebuinţări cotidiene. Michael combină şi încălzi amestecul la 58°C. Din pasta groasă modelă bile maleabile, şi le pictă pe toate cu maro. Le turnă într-o cutie goală de lapte, pe care o puse lângă o cutie de alimente.

Descoperise acel garaj înainte de a pleca din State. Era specializat în Fiat-uri şi Alfa Romeo, iar proprietarul său de şaizeci şi cinci de ani avea cea mai bună reputaţie – mai ales când era vorba de şters istoricul unei maşini. Michael se dusese direct acolo după ce aterizase avionul. Îl găsi pe proprietar, un mecanic de modă veche, lucrând pe alee la o transmisie. Attilio Vitelli, în salopeta sa albastră, rămase tăcut cât îi explică Michael că avea nevoie disperată de un strung de metale şi de nişte scule. Avea nişte echipamente video foarte scumpe care fuseseră deteriorate de descărcătorii de bagaje neatenţi de pe aeroportul din Roma. Componentele de care avea nevoie vor ajunge abia peste o lună din Japonia, iar dacă nu-şi respecta termenul-limită care se apropia cu repeziciune, îşi va pierde slujba. Michael purta un hanorac verde şi o şapcă cu New York Yankees. Ochelarii cu rame de aur îi dădeau o înfăţişare inteligentă şi inofensivă.

Vitelli îl studie aproape un minut, ştergându-şi mâinile unsuroase cu o cârpă veche. Michael se temu că engleza italianului în vârstă nu era aşa de fluentă cum se lăudase.

— Ştii să lucrezi la strung? întrebă Vitelli.

— Da. Crezi c-aş putea să-ţi folosesc o parte din scule?

Vitelli se uită din nou la Michael, apoi se băgă din nou sub capotă, reluându-şi lucrul fără să răspundă.

— Îţi dau cinci sute de euro. N-ar trebui să-mi ia mai mult de cinci ore, adăugă Michael.

N-avea de gând să ofere o sumă scandalos de mare, căci i-ar fi trezit şi mai multe suspiciuni meşterului italian.

Fără să-şi ridice ochii de la ce făcea, Vitelli replică:

— Tariful meu de mecanic e de o sută douăzeci pe oră.

— Bine.

— Lucrezi numai cât sunt şi eu aici. Şi dacă am nevoie să folosesc oricare dintre uneltele mele, mi le dai.

Scoase capul de sub capotă.

— Echipamente de filmat?

Michael se strâmbă şi dădu din cap.

— Promit să nu-ţi stau în cale.

*

Michael îşi pusese laptop-ul pe bancul de lucru din garajul lui Vitelli. Pe ecran se vedeau diverse imagini ale celor două chei, caseta în care erau expuse şi încăperea în care se aflau. Lângă calculator era ceea ce fabricase Michael. Lucrase metalul şi plasticul la strung la perfecţie. Fiecare piesă era netezită şi polizată. Fiecare dispozitiv construit ireproşabil. Talentul său evoluase considerabil din adolescenţă. Folosind metal şi plastic, era capabil să creeze aproape orice, de la bijuterii false la dispozitive mecanice complicate. Mary se lăuda întotdeauna prietenelor: „Michael e atât de îndemânatic”.

Vitelli intrase în garaj numai de două ori, de ambele dăţi ca să-şi ia nişte scule, în tăcere. Îl ignorase pe Michael ca şi cum americanul ar fi fost un angajat de-al lui, şi-l lăsase să-şi vadă de treabă netulburat. Cu totul, Michael realiză cinci obiecte, fiecare cu o înfăţişare obişnuită. Dar rolul lor trecea dincolo de înfăţişare.

*

— Profesor Higgins?

Michael se ridică de pe canapea, întinzând mâna. Bărbatul pe care-l întâmpinase astfel încetini pasul şi se holbă la Michael, ignorând atât mâna întinsă, cât şi salutul. În cele din urmă, trecu pe lângă Michael fără să scoată vreo vorbă.

— Mă numesc Michael McMahon. V-am lăsat un mesaj mai devreme.

Michael se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Scuză-mă, zise Higgins scurt, nederanjându-se să se uite la Michael.

Continuă să străbată holul elegant de marmură, îndreptându-se spre ascensor şi, ajuns acolo, apăsă pe buton.

— Biroul academic al Vaticanului mi-a dat numele dumneavoastră –

— Îmi pare rău, d-le McMah –

— Profesor. De fapt, Doctor, spuse Michael, făcând-o pe modestul. Dar nu vreau să mă laud cu asta –

— Tocmai aţi făcut-o. Vă rog să mă scuzaţi.

Higgins încercă să-i întoarcă spatele, devenind nervos, bătând din piciorul drept în timp ce aştepta liftul.

— M-am gândit, fiind un coleg american, şi văzând că vom merge amândoi mâine în turul Vaticanului...

— Cine te-a trimis?

În ochii lui Higgins se citea paranoia.

Michael îl privi derutat.

— Dacă încerci să mă convingi să renunţ...

Higgins începu să bată din picior mai repede, stârnind ecou în sala de marmură.

— Dacă eşti aici ca să-mi conteşti teoriile, du-te şi scrie propria ta carte.

— Domnule, probabil că mă confunzi. Nu-ţi contrazic teoriile. De fapt, dacă ai timp să bem un pahar, mi-ar plăcea să-ţi arăt că sunt de acord cu câteva dintre ideile tale.

Michael stătea acolo, zâmbind şi sperând că Higgins va muşca momeala.

Acesta privi de jur-împrejurul holului hotelului, înainte de a se întoarce spre Michael. Trecu o clipă. Apoi încetă să mai bată din picior.

*

Michael nu finaliza niciodată detaliile nici unei misiuni înainte de a sosi la faţa locului. Trebuia să-şi adapteze planul la mediu. Cu Higgins făcând parte din acest mediu, avea acum şi ultima piesă. Cu două zile mai devreme, când Michael îşi redirecţionase cercetările de la căile de scăpare la misterele Vaticanului, identificase membrii diverselor grupuri academice cu ajutorul Biroului academic al Vaticanului. Nu trebuise decât să dea un telefon, explicând dorinţa sa de a lua legătura cu alţi universitari care urmau să viziteze Vaticanul şi muzeele sale. În timp ce Michael îşi folosea diversele resurse ca să treacă în revistă situaţia fiecărui academician, se fixă asupra Profesorului Albert Higgins. Acesta avea aproape aceeaşi înălţime şi constituţie ca Michael, şi până şi culoarea părului era destul de apropiată, dar nu asta îi stârnise interesul lui Michael. Pentru Michael, dispreţul mărturisit al lui Higgins pentru Biserica Catolică era pur şi simplu un cadou neaşteptat.

Profesorul călătorise din New England ca să facă cercetările finale pentru o carte pe care o scria despre istoria Vaticanului şi influenţa pe care o exercitase în modelarea societăţii. Michael îl reperase şi se ţinuse după el mai devreme, în timp ce acesta se plimbase prin muzee. Îi displăcuse imediat, în special din cauza felului condescendent în care vorbea cu oamenii şi în general din cauza aerului său superior. Higgins era un protestant alb anglo-saxon în adevăratul sens al cuvântului, privind de sus toate celelalte rase, credinţe şi religii, în timp ce-şi dădea mereu părul unsuros şi castaniu cu mâna peste capul bombat. Era un om cu ochelari de cal, care nu era de acord cu nici o teorie în afară de ale lui. Ani întregi se agăţase de ipoteza sa – una pe care era sigur că o va demonstra curând – că Biserica Catolică determinase declinul tuturor societăţilor şi că era răspunzătoare pentru holocaust, comunism, SIDA, şi, mai rău, pentru starea decăzută a Imperiului Britanic, casa strămoşilor săi.

Cu cât Michael afla mai multe despre Higgins, cu atât îi părea mai puţin rău pentru ceea ce va păţi profesorul, care deocamdată nu bănuia nimic, după turul de mâine.

*

Busch stătea la birou, întrebându-se unde naiba era Michael. Undeva în străinătate, ceea ce putea însemna oriunde, şi orice loc din afara Statelor Unite reprezenta o încălcare directă a condiţiilor eliberării sale. Busch nu spusese nimic nimănui în ultimele patru zile. Nu îndrăznise nici măcar să-i pomenească de asta soţiei sale. Jeannie i-ar fi spus ceva lui Mary şi numai de asta nu era nevoie.

Busch o vizitase din nou pe Mary în dimineaţa aceea, şi era tot mai tulburat de înfăţişarea ei. Se prefăcea că totul e în regulă, dar el îşi dăduse seama că avea nişte dureri groaznice. O întrebase de Michael, când se va întoarce, şi alte fleacuri. Ea îi spusese că treaba lui Michael mergea ca unsă şi acesta spusese că se va întoarce probabil peste vreo două zile. Nu mai contenea să-şi exprime recunoştinţa pentru generozitatea unui domn Rosenfield – un om pe care nu-l întâlnise niciodată – care plătise pentru tratamentul ei.

Michael o minţise pe Mary, şi-l minţise şi pe el. Busch mai avusese de-a face cu asta şi înainte. Minciunile pluteau la suprafaţă, mascând întotdeauna ceva mai supărător, ceva mai adânc, un fapt mai grav, necinstit. Michael căzuse. Trecuse din nou de cealaltă parte. Era singura explicaţie. Şi cu toate astea, pentru prima dată în cei treizeci şi nouă de ani ai săi, Busch era sfâşiat în două.

Michael fusese reformat, vindecat de dorinţele lui ilegale, şi totuşi fusese lovit de o dilemă devastatoare. Indiferent ce făcea, o făcea pentru Mary. Busch nu putea să nu simtă că Michael era o victimă; nu făcuse nimic ca să merite asta. Fusese forţat să treacă linia din cauza dragostei pentru soţia sa, şi Busch presupunea c-ar fi făcut la fel dacă ar fi fost confruntat cu aceeaşi situaţie. Dragostea i-a făcut pe mulţi să facă lucruri disperate, prosteşti.

Cu toate acestea, Busch era un om al legii. La întoarcerea lui Michael, nu avea de ales: trebuia să-l aresteze.

Capitolul 9

Domul Bazilicii Sf. Petru se înălţa în văzduh la 180 de metri, fiind proiectat de Michelangelo. Trecuseră patruzeci şi patru de ani până când viziunea uluitoare a maestrului italian fusese finalizată. Aceasta era cu adevărat coroana de aur a Bisericii. În timp ce grupul alcătuit din şase academicieni înconjura altarul catedralei, Michael privi în sus, uimit de creaţia veche de 415 ani. Michael era îmbrăcat cu haine lejere, cu o vestă bej peste o cămaşă albă de pânză, iar în buzunarul de la piept purta un penar plin cu pixuri. Ducea pe umăr un mic rucsac de piele în care avea, printre altele, două agende, o cameră video, o altă colecţie de pixuri, câteva cărţi despre Vatican şi două cutii cu bomboane, pe care le scoase şi le puse în buzunar. Ochelarii cu rame rotunde, aurite, îi dădeau de departe aerul unui profesor universitar.

După un curs de o oră a istoriei detaliate a ceea ce urmau să vadă, turul lor începu fix la 9:15. Turul era conceput ca o privire de ansamblu, ce avea să preceadă nişte prelegeri mai detaliate la care urmau să ia parte după-amiază. Era programat să ţină trei ore şi avea să se încheie la Muzeul Sacristiei şi Trezoreriei la ora 12:15. Michael nu avea de gând să rămână la prelegerile de după-amiază. În momentul în care cei din grup vor lua loc în sala de conferinţe, Michael va fi într-un avion care va decola din Roma. Se uită la ceas şi atinse butonul cronometrului. Ordonase totul. Eliminând orice eveniment neprevăzut, misiunea sa se va încheia înainte de amiază. Avea trei ore.

*

Grupul cu care era Michael era mai erudit decât turiştii pe care se obişnuise el să-i vadă în ultimele patru zile. Surorile Katherine şi Teresa îşi puseseră laolaltă puţinele economii şi reuşiseră să iasă din Mănăstirea Cenacle din Irlanda, unde ajutau la instruirea viitoarelor călugăriţe în istoria catolică. Cele două măicuţe călătoreau sub pretextul educaţiei, dar de fapt aşteptau cu nerăbdare să participe a doua zi la slujba oficiată de Papă în Piaţa Sf. Petru. Cele două femei era ca nişte hippie care se ţineau după starul lor rock preferat. Participaseră la trei slujbe oficiate de Papă şi fuseseră atât de

impresionate de prezenţa acestuia, încât ar fi fost în stare să se înghesuie într-un microbuz, să se îmbrace în saci de cartofi şi să vândă tricouri numai ca să-i audă o predică. Din grup mai făceau parte doi rabini: Abramowitz şi Lohiem din Brooklin. Cei doi bărbaţi mai vârstnici erau deosebit de agreabili, bucurându-se de orice gură de viaţă, spiritele lor tinere dezminţindu-le vârsta înaintată. Multor turişti li se părea ciudat să vadă nişte evrei, ba chiar unii în veşmânt preoţesc. Nu-şi dădeau seama că, deşi poporul evreu nu credea că Iisus Hristos este Mesia şi Mântuitorul, El este totuşi un învăţător evreu, trăindu-şi viaţa ca un evreu model şi ca un rabin. Iar Petru, în al cărui nume fusese construită măreaţa cetate, era considerat apostolul evreilor.

În cele din urmă, din grup făcea parte profesorul Albert Higgins. El şi cu Michael băuseră o sticlă de vin împreună cu o seară înainte, în timp ce Michael îl ascultase expunându-şi nou-aprofundatele teorii despre divinitate. Michael era sigur că Higgins ar fi fost în stare să vorbească despre sine săptămâni în şir. După o oră se scuzase, spunând că trebuia să-şi păstreze toată energia pentru turul de a doua zi. În acea dimineaţă, când membrii grupului se salutaseră între ei în faţa birourilor Vaticanului, era ca şi cum Higgins nu-l mai întâlnise pe Michael până atunci. Profesorul abia dacă-l băgă în seamă. Era conştient numai de ce voia el.

Turul era coordonat de Fratele Joseph, membru al personalului de la Vatican şi împătimit de istoria acestuia. Puţinul păr pe care-l mai avea albise devreme, dar faţa lui de heruvim încă mai avea alura unui băieţandru. Purta veşmântul tradiţional al ordinului său, pantaloni maro şi cămaşă cu guler alb, hainele stilate fiind pentru el de domeniul trecutului. Joseph Mariano, profesor de istorie a Vaticanului la Universitatea din Roma, îşi pierduse soţia cu trei ani în urmă într-un accident de maşină. Pierzându-şi orice simţ al direcţiei şi voinţa de a trăi, se cufundase în muncă şi primise harul. Nefiind sigur dacă să se hirotonisească preot, găsi un compromis devenind călugăr; va rămâne astfel trei ani, şi dacă tot va mai simţi chemarea, îşi va închina restul vieţii lui Dumnezeu. Fratele Joseph fusese numit să se ocupe cu tururile VIP datorită cunoştinţelor şi zâmbetului care-i venea repede pe buze, care împreună îl făceau să fie ambasadorul ideal. Îşi lua slujba foarte în serios, şi cu toate că avea zâmbetul acela angelic, nu-i suporta pe cei care nu respectau regulile Vaticanului.

Faţa lui Michael era curioasă şi reacţiona la dizertaţia ţinută din mers de Fratele Joseph. Dar era doar o mască. Mintea lui era cu două ore înainte, urmărind planul. Când se trezise în zori, revăzuse din nou toate detaliile jafului. Trecuse în revistă toate obstacolele neprevăzute şi urmările acestora. Se simţea mai concentrat decât oricând în anii dinainte. În trecut, furturile fuseseră egoiste, întotdeauna pentru el. Dar nu acum. Asta era pentru Mary. Toate detaliile fuseseră anticipate, puse la punct şi repetate. Totul era inclus în plan.

*

La ora zece, Attilio Vitelli scoase capul de sub automobilul Alfa Romeo şi hotărî să nu fugă. Cele patru maşini de poliţie care opriseră pe aleea lui nu erau ceva nou pentru el. Automobilele italiene pe care le avea erau – în cea mai mare parte – legale. Şi cele care nu erau fuseseră deja dezmembrate, refăcute, şi aveau titluri de proprietate, nelăsând nici o urmă care să facă legătura între ele şi foştii proprietari. Nouă jandarmi îl înconjurară plini de zel, aşteptând ca Vitelli să vorbească primul. Dar bătrânul nici nu se uită la ei până când bărbatul masiv, chel, care răspundea de misiune nu-şi vârî capul sub capota automobilului roşu.

— De data asta nu e vorba de maşini, Attilio, spuse ofiţerul.

Şi asta-i atrase atenţia lui Vitelli.

— E o vizită de curtoazie, Gianni? întrebă el.

Anchetatorul Gianni Francone nu avusese niciodată nimic solid împotriva lui Vitelli; mereu era vorba de insinuări şi presupuneri. Ştia de afacerea subterană a lui Vitelli, dar nu putea face să se închege nimic. Prin urmare, când primi telefonul anonim despre cineva care pregătea un atac asupra unui reper turistic din Roma astăzi, înainte de amiază, cineva care opera din garajul lui Vitelli, Francone nu putuse trece cu vederea ocazia de a percheziţiona locul.

Trei poliţişti porniră să cerceteze curtea în toate direcţiile, în medie timp ce şase intrară în garajul auto cu trei uşi.

Francone stătea pe un Fiat Spider, greutatea sa solicitând din greu suspensiile.

— Deci, prietene, ai avut ceva vizitatori în ultima vreme?

*

— În anul o mie cinci sute patruzeci şi şase, Michelangelo Buonaroti deveni arhitectul-şef al Bazilicii Sf. Petru, redesenând multe dintre elementele sale, inclusiv marele dom de deasupra noastră, dar, din păcate, n-a trăit să-şi vadă opera încheiată.

Michael şi grupul rămaseră strânşi în jurul Fratelui Joseph, ca să nu piardă nici o vorbă.

— Operele de artă de aici au fost obţinute din multe surse. Unele au fost donate sau cumpărate, altele create special pentru Vatican, iau unele au fost găsite sub locul în care ne aflăm, explică Fratele Joseph cu accentul său italian pronunţat.

Se opri în faţa unei statui de marmură înaltă de douăzeci de metri, ce înfăţişa un bărbat care ţinea în mână o suliţă.

— Observaţi că cele patru magnifice statui de sfinţi din interiorul domului susţin coloane ce înconjoară altarul Papal. Aceasta este Loggia relicvelor. Reprezentarea lui Longinus – arătă spre statuia cu suliţa – a fost creată de Bernini, în timp ce pe celelalte trei le-au realizat ucenicii lui. Fiecare dintre aceste statui a fost construită astfel încât să conţină relicve. Sf. Longinus a fost centurionul care i-a străpuns coasta lui Iisus pe cruce, pentru a dovedi că El era mort. Statuia a fost concepută să adăpostească vârful a ceea ce unii numesc Suliţa Destinului.

Fratele Joseph se întoarse şi-şi conduse grupul spre statuia unei femei care ţinea o cruce enormă.

— Statuia Sf. Elena, mama împăratului Constantin, care a descoperit adevărata cruce a lui Hristos, conţinea la un moment dat cuie şi porţiuni din Crucea Domnului Nostru.

Se întoarse spre o statuie ce înfăţişa o femeie care ţinea în mâini un văl bătut de vânt.

— Sf. Veronica, cea care i-a oferit vălul ei lui Hristos ca să-şi şteargă fruntea în timp ce El urca cu crucea pe colina Calvarului, comemorează vălul pe care Domnul nostru i l-a înapoiat cu chipul Său pe el. Observaţi-i postura: la luptele cu tauri, una dintre mişcările clasice este numită Veronica. Este atunci când toreadorul îşi flutură uşor capa în faţa taurului, asemenea Veronicăi când i-a şters faţa lui Iisus. Denumirea provine de la această statuie.

Fratele Joseph îi conduse la cea de-a patra şi ultima statuie.

— Sf. Andrei era fratele Sf. Petru şi, ca şi fratele său, a fost crucificat. A fost legat de o cruce în formă de X şi omorât în Grecia. Capul său a fost în posesia Vaticanului până în 1966, când a fost înapoiat în oraşul Patras, din Grecia – unde murise cu aproape două mii de ani în urmă – ca un gest de ameliorare a relaţiilor cu Biserica Ordotoxă Greacă. Dar cu excepţia capului Sf. Andrei, toate celelalte relicve la care m-am referit sunt aici. Toate păstrate în capela de deasupra Sfintei Veronica.

Începură să coboare nişte trepte de marmură sculptate de lângă statuia Sf. Longinus. Michael se dăduse cu succes drept Profesorul Michael McMahon de la Universitatea St. Albans. Hârtiile pe care le falsificase îl prezentau şi solicitau asistenţă în chestiuni referitoare la originile vechiului Vatican. Când cei de la Biroul academic sunaseră să verifice, de la universitate li se spusese că Profesorul McMahon era în concediu, făcând cercetări în toată lumea pentru un manual pe care-l scria. Dacă voiau să ia legătura cu el puteau să-i lase un mesaj, căci profesorul îşi verifica mesajele vocale cel puţin de două ori pe lună. Administratorul universităţii le explică faptul că, din cauza fondurilor limitate de care dispuneau, concediul lui McMahon dura doar un semestru; orice ajutor ce putea fi acordat profesorului va fi apreciat şi primit cu recunoştinţă de Universitatea St. Albans.

La Universitatea St. Albans chiar exista un Profesor Michael McMahon. O simplă căutare pe Google, şi Michael îi găsise pe cei vanitoşi care nu numai că-şi anunţau în scris concediul cu plată dat de şcoală, ci erau şi atât de nechibzuiţi să-şi expună itinerariul. McMahon scria o carte şi călătorea prin lume, numai că pe moment nu era la Roma, ci într-o zonă îndepărtată din Tibet, în comuniune cu nişte călugări budişti.

Grupul lui Michael se afla acum în zona amplasată direct sub bazilică, o parte rareori văzută, în care nu aveau acces decât extrem de puţini, rezervată cu programare numai universitarilor şi arheologilor: Grotele sacre. Era un loc întunecat şi prevestitor de rele, care-şi merita numele. Strălucirea difuză a sute de lumânări dansa pe aplicele aurite şi pe pereţii din marmură şlefuită. Grupul trecu pe lângă sarcofage ornamentate, care păreau să se întindă la nesfârşit, ultimele locuri de odihnă, le dezvălui Fratele Joseph, nu numai a majorităţii

Papilor de la 1549 încoace, ci şi a unor împăraţi şi regine, celebrităţi şi demnitari.

— Aici sunt îngropaţi o sută cincizeci şi trei de Papi.

Vocea călugărului reverberă de mormintele de marmură.

— Şi mai este loc pentru alţi câteva sute, desigur cu speranţa că vor înceta să-l mai slujească pe Hristos numai după ce şi-au îndeplinit misiunea faţă de El îndelung şi productiv.

— Apropo de misiune, aveţi vreun comentariu de făcut despre cei a căror misiune a fost scurtată prin crimă? întrerupse Profesorul Higgins.

Fratele Joseph ura să fie întrerupt, i se citea asta pe faţă. Dar admise pe un ton prudent:

— Papa Ioan al VIII-lea a fost ucis în somn în anul opt sute optzeci şi doi. Mai târziu Papa Ioan al XII-lea, care a fost ales la vârsta de optsprezece ani. El a fost omorât în decembrie nouă sute treizeci –

— Mă referam la evenimente mai recente.

Zâmbetul condescendent al lui Higgins era echivalentul unei acuzaţii.

Fratele Joseph se holbă la Higgins aparent o veşnicie, făcând în mod evident toate eforturile să-şi stăpânească mânia. Asupra grupului se aşternu o tăcere stânjenitoare.

— Da, ei bine, am avut parte şi noi de nişte intrigi. În anul o mie nouă sute optzeci şi unu, când Papa Ioan Paul al II-lea a fost împuşcat, Colonelul Alois Estermann a fost primul care a ajuns lângă Sfântul nostru părinte. Colonelul l-a acoperit pe Papă cu propriul său trup ca să nu fie atins din nou. De-a lungul timpului, Papa a păstrat nişte relaţii foarte strânse cu Estermann, şi în anul o mie nouă sute nouăzeci şi opt, colonelul a fost desemnat de Sfântul nostru părinte să fie comandantul Gărzii Elveţiene. În mod tragic, la mai puţin de două ore după numirea lui Estermann, el şi soţia sa au fost omorâţi în apartamentul lor –

Higgins îl întrerupse.

— Şi atunci s-a aflat că fusese spion al Poliţiei secrete est-germane, Stasi –

— Incorect.

Fratele Joseph îi tăie vorba.

— Cât timp ne sunteţi oaspete aici, la Vatican, Profesore, vă rog să vă abţineţi de la asemenea insinuări. Soţii Estermann au fost

împuşcaţi de un membru nemulţumit al Gărzii Elveţiene, care apoi s-a împuşcat. Deci da, a existat o crimă la Vatican în o mie nouă sute optzeci şi –

— De fapt, îl întrerupse din nou Higgins, mă refeream la crima din anul o mie nouă sute şaptezeci şi opt.

Higgins aruncă o privire semnificativă spre mormântul Papei Ioan Paul I.

— Aţi întrecut măsura, domnule.

— Nu spun nimic ce n-a fost deja publicat.

Grupul îl privea cu un interes crescând, văzând cum îşi lansa sfidarea.

— Din câte am înţeles, a fost otrăvit. Menajera Papei l-a găsit mort, stând în pat, în şezut. Cam cât timp fusese papă? Două săptămâni?

— Infarct miocardic, spuse Fratele Joseph printre dinţi.

— Sfântul Părinte a avut un atac de cord.

— Dar nu s-a făcut nici o autopsie –

— Profesore Higgins, dacă doriţi să fiţi escortat înapoi la hotel, îmi va face plăcere să aranjez asta. Altfel, această discuţie se încheie aici. Nu suntem obişnuiţi să fim insultaţi de oaspeţii noştri.

Higgins deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi. Cu toate acestea, ochii negri îi scânteiară mai tare după victoria pe care o repurtase scoţându-l din minţi pe călugăr.

*

Poliţiştii stăteau de vorbă foarte serioşi în atelierul de reparaţii auto al lui Vitelli. În faţa lor, pe un banc de lucru, se afla un morman de aşchii de metal şi plastic, trei ghemotoace de hârtie, acum despăturite, şi un cilindru de aer gol. Un detectiv subţirel, care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani, apucă bucăţile albe de hârtie cu nişte mănuşi chirurgicale. Luă o bucată mare de grafit şi o trecu uşor peste foaie.

— Aici se pot vedea urmele scrisului de pe foaia care a stat deasupra acesteia.

— Şi...? îl îndemnă inspectorul Francone să continue.

— Sunt nişte scheme.

— Ale tale?

Francone se întoarse spre Vitelli, care fuma calm.

— Nu. N-am nevoie de desene. Tot ce-mi trebuie e aici, zise Vitelli, ciocănindu-şi uşor fruntea cu degetul.

— Atunci ale cui sunt?

Vitelli ştia c-ar fi trebuit să-i ceară mai mulţi bani americanului ăla pentru că i-a folosit sculele.

— Era american. Mi-a spus că are nevoie să-mi împrumute sculele un pic.

— Ai lăsat pe altcineva să-ţi folosească garajul? Un tip ca tine, care respectă legea? Mă surprinzi, Attilio.

— Uneori mă surprind singur. Tipul părea inofensiv. Şi mi-a plătit cu bani gheaţă.

Anchetatorul Francone avusese îndoieli la început în privinţa apelului anonim primit la secţie, dar acum, uitându-se la resturile alea, îi părea bine că nu-l ignorase. Nu era sigur despre ce scheme era vorba, dar instinctul său îi spunea că oamenii nu construiesc lucruri nevinovate într-un garaj de dezmembrări.

— Ei bine, se pare că prietenul tău american pune ceva la cale. Şi dacă pune ceva la cale, iar noi nu-l oprim înainte să treacă la fapte... După toţi anii ăştia în care ai fost un om de afaceri *cinstit*, Attilio, s-ar putea să ajungi la închisoare sub acuzaţia de complicitate.

— Complicitate la ce?

— Asta ai să ne ajuţi tu să aflăm.

Francone se uită la ceas. Era 10:32.

— Şi-ar fi mai bine să începi să te gândeşti repede, sau asta va fi ultima maşină pe care ai reparat-o.

*

Grupul îşi continuă turul prin catacombele Vaticanului. Confruntarea verbală dintre Higgins şi Fratele Joseph lăsase o tăcere plină de nelinişti asupra celorlalţi, tăcere care încă nu se risipise. În cele din urmă, ajunseră la o poartă neagră de fier, montată în granit şi flancată de două Gărzi elveţiene. Fratele Joseph le prezentă acreditarea sa, împreună cu o scrisoare de autorizare. Gărzile studiară şi hârtiile şi chipurile persoanelor aflate în sarcina Fratelui Joseph înainte de a-i lăsa să treacă.

După ce introduse mai multe chei, Fratele Joseph deschise uşa de intrare spre câteva trepte largi, de piatră. Membrii grupului o luară în jos, doi câte doi, vorbind în şoaptă, conştienţi că, prin fiecare pas pe care-l făceau, coborau înapoi în timp. Ajunseră într-o zonă în care spaţiul devenea strâmt, sub tavanul jos de pământ. După cincizeci de metri parcurşi prin grotele bolovănoase – unele naturale, altele săpate de om, ajunseră la o prelată mare de plastic albastru. Joseph o trase la o parte şi pătrunseră cu toţii într-o zonă în care aerul era stătut. Arăta ca un şantier arheologic tradiţional: podeaua de pământ, slab luminată de un lanţ de lămpi de construcţii, şi etichete la tot pasul. Săpăturile se desfăşurau de şaptezeci şi cinci de ani sub îndrumarea şi supravegherea atentă a Bisericii. Deşi credinţa lor era cea mai puternică în aceste ţinuturi, superiorii Bisericii erau puternic conştienţi de faptul că în pământ sunt îngropate lucruri controversate. Nu se ştia ce artefacte ar putea provoca dezbateri nedorite.

— Bun venit în Necropolis.

Fratele Joseph făcu o pauză, lăsându-i pe toţi să absoarbă priveliştea neaşteptată dinaintea lor: o stradă de oraş antic. Dar acolo unde-ar fi trebuit să fie cerul, nu văzură decât fundaţia bazilicii.

— Ceea ce vedeţi reprezintă întâlnirea dintre două lumi, două credinţe. Acesta este un loc de îngropăciune, atât creştin, cât şi păgân.

Spaţiul strâmt în care se aflau era de fapt o stradă nu mai largă de trei metri; de ambele părţi erau clădiri de cărămidă şi piatră, praguri acoperite cu sculpturi străvechi. Drumul slab luminat cotea la stânga şi la dreapta prin penumbră, înainte de a se scufunda complet în întuneric.

— Această porţiune, excavată pe o perioadă de peste treizeci de ani, include zeci de mausolee elaborate, toate păgâne, în afară de unul singur. Întreaga zonă datează dinainte de Constantin, fiind de fapt veche de două mii de ani. Necropolis este un cuvânt păgân, însemnând „cetatea morţilor”, pe care creştinii preferau s-o numească *coemeterium* – de aici provenind cuvântul modern „cimitir” – care se traduce prin „locul oamenilor care dorm”.

Fratele Joseph o luă în sus pe strada în pantă uşoară. Grupul îl urmă, uluit de acest secret păgân îngropat adânc sub tronul Creştinătăţii.

— Această necropolă a fost explorată şi excavată de o echipă de arheologi de la Vatican, începând din secolul al nouăsprezecelea, sub îndrumarea Papei Pius al doisprezecelea.

Fratele Joseph ajunse la o secţiune deschisă. Peste tot aici erau împrăştiate resturi; poalele zidurilor ieşeau din ţărână.

— Asta-i tot ce-a mai rămas din prima biserică a Sf. Petru, întâiul nostru papă. Biserica originală, datând din anul o sută cincizeci, a fost îngropată ca să facă loc pentru prima bazilică, construită de Constantin în secolul al patrulea. În timpul săpăturilor recente a fost descoperită cea mai copleşitoare dovadă a vieţii Sfântului Petru.

Călugărul scoase din buzunar o mică lanternă şi îndreptă fasciculul în stânga, chiar lângă locul în care se aflau. Razele luminară un panou mare de sticlă montat în peretele de granit. Dincolo se afla o încăpere. La început, oasele se distingeau greu, culoarea lor nefiind albul lăptos de la emisiunile TV despre crime, ci mult mai închisă. Lumina scoase în evidenţă o tibie, o fibulă şi un femur; deşi mandibula nu era ataşată de craniu, iar dinţii erau împrăştiaţi prin jur, puteai distinge clar forma capului: numai atunci îţi dădeai seama că grămada aia de oase fusese odinioară o fiinţă umană, sfântul războinic care fusese primul conducător al preaputernicei Biserici.

Indiferent de religia celor din grup, era greu să nu se simtă copleşiţi de respect, uitându-se la bucăţi de istorie, la o viaţă care, cu două mii de ani în urmă, fusese persecutată şi curmată cu brutalitate pentru credinţele şi învăţăturile acelui om, un om ridiculizat şi batjocorit în moarte asemenea Învăţătorului lui înaintea sa, pentru credinţa sa de neclintit.

Fratele Joseph continuă în şoaptă:

— Dacă aţi merge drept în sus din acest punct, v-aţi afla în centrul Bazilicii. Două sute de metri deasupra, acolo se află centrul exact al domului. Biserica Domnului, construită la propriu pe cel mai devotat discipol al Său, Petru, nume derivat din latinescul *petra*, care înseamnă „piatră”.

— Au mai fost găsite şi alte trupuri? întrebă Sora Katherine.

— A fost găsit singur. Mormântul soţiei sale n-a fost descoperit niciodată.

Toţi părură surprinşi, cu excepţia rabinilor.

Fratele Joseph zâmbi.

— Sf. Petru era pescar, şi era căsătorit înainte ca fratele său, Andrei, să i-l prezinte lui Iisus; edictul privind celibatul a apărut abia cu o mie de ani mai târziu. Există şi alte rămăşiţe în celelalte mausolee de aici, de jos, dar în acest mormânt nu au mai fost şi alte trupuri. Mormântul Sfântului Petru putrezise, împreună cu mare parte din biserica iniţială în care a fost îngropat. Dar, după cum veţi vedea, au mai existat multe alte lucruri care au rezistat timpului aici, jos. Majoritatea sunt expuse sus. Scaunul Sfântului Petru, lanţurile care l-au legat, pergamentele scrise de el, unele haine, textile, oale, şi desigur cheile...

*

Muzeele propriu-zise erau aglomerate. Fratele Joseph îi conduse cu abilitate prin mulţimile sufocante din Muzeul de Artă Etruscă, atitudinea sa poruncitoare făcând oamenii să se dea la o parte, în timp ce el îşi continua expunerea. Turul lor prin diferitele muzee a fost scurt, căci ceea ce-i interesa cel mai mult nu era arta, ci istoria întrepătrunsă a Bisericii şi a Vaticanului. Totuşi, Joseph le permise scurte opriri ca să perceapă mai bine măreţia din jurul lor. Cele două călugăriţe erau atrase de frescele de pe tavane, rabinii de sculpturi, în timp ce Michael şi Higgins se opreau să privească în vitrinele ce conţineau cărţi şi artefacte.

În Muzeul Gregorian, Michael fu atras de Încăperea Giuvaerurilor. Aici, în vitrinele mari erau expuse bijuterii şi artefacte nepreţuite. Ceea ce-i stârni un interes deosebit fu un medalion mare de aur, pe care erau gravaţi un bărbat şi o femeie îmbrăţişaţi. Acesta fusese dezgropat din necropola de la Vulci, iar imaginea cuplului era la fel de pură şi de detaliată ca în ziua în care fusese creat, cu aproximativ două mii cinci sute de ani în urmă. Era ca şi cum dragostea celor doi supravieţuise neştirbită timp de două milenii. În timp ce Michael îi privea, simţi pentru o frântură de clipă posibilităţile vieţii care-i aştepta pe el şi pe Mary. Numai dac-ar reuşi să treacă cu bine de următoarea oră...

Şi apoi Michael băgă mâna în buzunar. Era o mişcare firească, ca aceea făcută de cineva care voia să scoată un şerveţel sau nişte bani. Dar Michael voia cu totul altceva. Pipăi obiectul în timp ce se apleca deasupra vitrinei, aparent admirând medalionul de aur pentru ultima

oară. Fixă bila maronie maleabilă sub cutia de sticlă. Era o mişcare simplă, firească, neanunţată prin nimic, şi nedetectată. Repetă această mişcare de încă patru ori la alte vitrine, în timp ce avansau prin Muzeul Gregorian.

*

La ora unsprezece, principalul număr al Vaticanului fu sunat. O femeie care refuză să-şi dea numele şi nu-l lăsă pe asistentul de la linia telefonică să scoată vreo vorbă, susţinu că ştia din surse sigure că în curând, în Bazilica Sf. Petru, va avea loc un protest pentru dreptul la avort. Nişte studenţi care ar protesta pentru orice înainte de ora cinei, când convingerile vor fi înlocuite de gheorţăielile de foame. Vaticanul, ca orice altă ţară, primea zilnic asemenea ameninţări. Majoritatea se dovedeau farse, dar era suficient să fie ignorat unul singur ca să se trezească cu o criză. Şefului Gărzii Elveţiene, Colonelul Enjordin, îi fusese încredinţată atât conducerea Gărzii, cât şi a Jandarmilor Papali, şi prin urmare siguranţa şi protecţia micii naţiuni. Practic, era atât şeful armatei, cât şi al poliţiei. Era persoana care trebuia să decidă. Enjordin trata fiecare ameninţare ca şi cum ar fi fost reală, şi reacţionă adecvat şi la aceasta. Nu închisese niciodată porţile Bisericii sau ale muzeelor acesteia din cauza unei ameninţări, şi n-o va face nici azi. Dar hotărî să mărească numărul de paznici, atât a celor în uniforme, cât şi a celor sub acoperire. Avea un nou contingent la instrucţie. Un exerciţiu preventiv ca acesta va fi un bun test al zelului lor. Trimise încă treizeci şi cinci de jandarmi papali să cutreiere Vaticanul.

*

Când grupul Fratelui Joseph pătrunse în Capela Sixtină, Michael ajunse la punctul de unde nu mai exista întoarcere. Era 11:16, încă mai aveau o oră până la finalul turului, şi urma să mai treacă pe puţin jumătate din acest timp până când să ajungă la Muzeul Trezoreriei. Michael avea să folosească acest timp ca să se concentreze şi să alunge din minte orice alte gânduri: eşecul, Busch, Mary. Avea nevoie de toată puterea sa de concentrare ca să aibă asigurat succesul. Parcursese planul în minte iar şi iar, până la punctul în care mintea şi

trupul său treceau pe pilot automat, acţionând şi reacţionând asemenea unui dansator pe o scenă. În fiecare secţiune a turului lor el observase mişcările paznicilor, atât a celor în uniforme, cât şi a celor sub acoperire. Rutina şi sincronizarea lor era la fel de precisă după cum observase el în zilele anterioare. Le cunoştea traseele, le ştia feţele, le ştia chiar şi numele. Acum observă că numărul lor crescuse; apăruseră noi feţe pe lângă paznicii şi jandarmii obişnuiţi. Şi aceşti bărbaţi păreau îngrijoraţi.

Marea capodoperă a Capelei Sixtine zugrăvea scene din Biblie, începând cu povestea creaţiei şi avansând până la Marele Potop. În 1508, Papa Iulius al II-lea îi comandase – comenzile de atunci ar fi considerate astăzi pură sclavie – artistului Michelangelo să creeze această capodoperă spre slava lui Dumnezeu. Tânărul geniu, care nu avea decât treizeci şi trei de ani, nu era dispus să ia comanda. El considera pictura o ocupaţie mai puţin nobilă decât sculptura, dar i-a fost forţată mâna atât pe cale politică, cât şi printr-un decret papal inflexibil. Lucrarea urma să acopere peste trei mii de metri pătraţi şi să conţină în final peste trei sute de figuri într-o încăpere care avea la bază dimensiunile Templului lui Solomon. În nişte condiţii groaznice, Michelangelo lucrase neîncetat stând întins pe spate pe o schelă suspendată în aer la peste patruzeci de metri. În ciuda temperaturilor ridicate şi scăzute extreme, inspiraţia sa nu şovăise niciodată.

În partea din faţă a capelei, în spatele altarului de aur şi marmură, se afla o frescă mai măreaţă decât tavanul de deasupra. Ocupând tot peretele, era mult mai întunecată, mai sumbră şi mai gravă ca viziune decât ilustraţia de deasupra capului. Numită Judecata de Apoi, îl înfăţişa pe Dumnezeu ca neîndurător şi inflexibil, trimiţând răzbunarea Sa atroce asupra omenirii degenerate de dedesubt. În 1534, Papa Clement al II-lea îi comandase această lucrare lui Michelangelo. Deşi Clement avea să moară la scurt timp după aceea, atât susţinerea sa pentru Michelangelo cât şi voinţa sa încă se mai făceau simţite până în prezent. În acelaşi timp, papa îl pusese pe Michelangelo să redeseneze uniformele Gărzilor Elveţiene astfel încât să includă auriul, albastrul şi castaniul – culorile blazonului familiei sale. Clement se trăgea din renumita familie Medicis, zeii politicii şi afacerilor din Italia renascentistă.

Michelangelo îşi petrecuse patru ani lucrând la tavanul capelei, o operă închinată credinţei şi speranţei, Fiinţa Supremă fiind înfăţişată ca un Dumnezeu viu, milostiv. Dar Judecata de Apoi – la care lucră aproape şapte ani – nu putea fi considerată decât terifiantă.

Aici, Dumnezeu era înfăţişat necruţător, răzbunător. Figura centrală a lui Hristos era înconjurată de omenire, cei drepţi chemaţi în Paradis la stânga, corpurile lor înălţându-se şi plutind din mormintele săpate în pământ. În dreapta jos, Iisus îi trimitea în Iad pe damnaţi, unde erau traşi în jos, fără nici o posibilitate de întoarcere, de bestii cu copitele despicate. Sub pământ, ochii întunecaţi şi răi ai lui Lucifer se holbau flămânzi în sus la subalternii săi lipsiţi de entuziasm.

Aceasta nu era o operă de artă, ci mai curând o avertizare: cei care se gândeau să-L trădeze pe Dumnezeu vor avea de-a face cu mânia Sa incontestabilă.

În colţul din dreapta jos al picturii putea fi zărită o figură al cărui corp era târât spre Iad de o creatură spurcată. Faţa acestui condamnat era desfigurată de oroarea supremă, în timp ce se apropia de sfârşit. Era singura figură dintre cele trei sute care privea în exteriorul frescei. Acest suflet pierdut ştia că este dincolo de mântuire, ochii săi păreau să pledeze pentru înţelegere în faţa lui Michael.

Întreaga imagine îi striga lui Michael că faptele sale vor atrage doar consecinţe grave, consecinţe care nu vor putea fi anulate. Mintea sa se trezi dintr-o dată bâjbâind în ceaţă după scopul acţiunilor lui. Dar îşi înăbuşi repede confuzia, binele Lui nu conta, numai binele lui Mary. Şi următoarele câteva minute îi vor determina viitorul. Deja mersese prea departe. Aidoma sufletelor pierdute dinaintea sa, nu mai putea fi mântuit.

Capitolul 10

Fratele Joseph conduse grupul prin mulţimile din Bazilica Sf. Petru spre Muzeul Sacristiei şi Trezoreriei. Acesta era ultimul muzeu din turul lor privat. Încă cincisprezece minute înainte de a se retrage într-o sală de prelegeri pentru eventuale întrebări.

Trezoreria adăpostea picturi care îi aveau ca subiect mai ales pe Sf. Petru, pe Apostoli şi influenţa lor de-a lungul timpului. Vitrine conţinând Biblii, cărţi şi manuscrise ocupau centrul sălii, acestea fiind doar o fărâmă din enorma bibliotecă a Bisericii. Majoritatea volumelor erau incluse în Arhivele Vaticanului, în care accesul nu era permis decât când era acordată o permisiune papală specială. Câteva dintre vitrine conţineau artefacte datând din epoca lui Constantin, în timp ce altele proveneau chiar din perioada în care trăise însuşi Iisus: pocale, obiecte de olărit, monede, bucăţi de îmbrăcăminte şi unelte dintr-o epocă demult trecută. Artefactele importante necesitaseră şi primiseră propriile lor vitrine, şi în multe cazuri fuseseră expuse în zone separate. Majoritatea lor erau lipsite de importanţă pentru Michael.

Michael scoase două agende din geantă. Ţinându-le cu dreapta, băgă mâna stângă în buzunar şi îşi scoase portofelul.

— Albert, îi spuse el lui Higgins, m-ai putea ajuta un pic? Vrei să ţii tu asta?

Se auzi de la o poştă cum Higgins răsuflă exasperat. Îl privi dispreţuitor pe Michael în timp ce-i luă agendele din mâna întinsă. Michael scormoni şi mai adânc în geantă şi scoase un pix roşu, pe care-l strecură în buzunarul de la piept. Îşi luă lucrurile înapoi de la Higgins, care se îndepărtă urgent în direcţia grupului lor.

— Merci, strigă Michael după el.

Se uită la ceas: 11:59. Se aplecă peste ultima vitrină – pipăi ceva în buzunar – şi strecură obiectul sub vitrină – un mic obiect maro cu un fitil roz înfipt în mijloc, ataşat astfel încât să nu fie observat.

Ajunse iarăşi din urmă grupul, care se îndrepta spre o vitrină fixată în perete, unde erau expuse nişte lanţuri vechi, ruginite. Pe plăcuţa de alamă scria: *Mulţumim bisericii San Pietro din Vincoli pentru generozitatea cu care ne-a făcut onoarea de a permite să expunem Lanţurile Sf. Petru.*

— Înainte de a muri, Petru a plecat într-un pelerinaj înapoi în Ţara Sfântă, la Muntele Kefas. Acolo s-a rugat timp de două săptămâni, cerându-i Tatălui cel Ceresc să-l îndrume. Unii cercetători speculează că s-a întors în Ţara Sfântă ca să aducă un omagiu Domnului, dar câţiva privilegiaţi consideră că Petru a avut o premoniţie a ceea ce avea să se întâmple, inclusiv a morţii sale, şi că a adus ceva înapoi pe pământul Dumnezeului său, de teamă să nu cadă în mâinile ticălosului împărat al Romei, Nero. În timpul călătoriei sale, un incendiu puternic distruse peste două treimi din Roma, omorând mii de oameni şi lăsând în ruină multe părţi ale marii cetăţi.

La întoarcerea sa în oraş, Petru îi găsi pe tovarăşii săi creştini persecutaţi fără milă de Nero, care aruncase asupra lor vina pentru distrugerea ce se abătuse asupra Romei. Petru fu pus în lanţuri – Fratele Joseph arătă spre lanţurile de pe perete – şi torturat pentru credinţa sa. După nouă luni în care rămase închis în întuneric în temniţa Mamertină, împreună cu Sf. Paul, Nero ordonă execuţia sa. Crezând că Apostolul nu e nimic mai mult decât un uzurpator al puterii lui, împăratul porunci ca Petru să fie crucificat, batjocorind înadins crucificarea lui Iisus. Petru, nedorind să atragă comparaţii cu Mântuitorul său, ceru, şi i se acordă, să fie crucificat cu capul în jos.

În timp ce toată lumea asculta cu atenţie, Michael se abătu spre vitrina de sticlă din colţ. Aceasta, luminată de o singură rază de lumină, era aşezată pe piedestalul de onix, la o înălţime de un metru. Un cordon de catifea sprijinit pe trei stâlpi îi ţinea la distanţă pe privitori. Michael nu se obosi să privească vitrina; o inspectase de trei ori în ultimele două zile. Înăuntrul ei, cele două chei antice se odihneau pe o pernă purpurie de pluş.

Fratele Joseph îşi continuă povestea despre crucificarea cu capul în jos a sfântului, ordonată de împărat.

— Nero era ticălosul conducător al Romei, devenit faimos din cauza circului său infam, unde asmuţea leii asupra criminalilor şi ţăranilor pentru simpla plăcere de a-i vedea sfâşiaţi. Orgiile sale erau renumite în lumea întreagă, iar decadenţa sa nu a fost egalată în cele două mii de ani de la moartea sa. A fost cât se poate de depravat, rivalizând cu Hitler, Pol Pot şi Genghis Han.

În anii petrecuţi ca profesor, Fratele Joseph îşi dezvoltase talentul de a păstra trează atenţia elevilor săi. Nimeni nu adormea la cursurile

sale de la facultate. Grupul său actual se strânsese în jurul lui cât mai aproape, ca să nu piardă nici un cuvânt.

Şi tocmai această concentrare îi făcuse pe fiecare să tresară de frică la auzul zgomotului înăbuşit al unei explozii undeva în josul sălii.

*

Erau trei sute şaisprezece camere, urmărite pe treizeci şi şase de monitoare; cele şase imagini per monitor rulau la intervale de patru secunde şi puteau fi blocate prin apăsarea unui buton. Fiecare grupare de monitoare, adăpostită între coloane de marmură trandafirie, era manevrată separat de trei schimburi de paznici. Odată pe oră era necesară o pauză de cincisprezece minute, pentru ca ochii acestor paznici să rămână odihniţi. De peste trei ani, nu mai avusese loc nici un incident major la Vatican. Ultimul fusese provocat de un lunatic fluturând o armă şi cerând să-l vadă imediat pe Dumnezeu, altfel avea să înceapă să tragă în tavanul Capelei Sixtine. Incidentul abia fu menţionat la ştiri. Prinderea lui Juan Mendez fu meritul unui singur om. Acesta fu promovat pentru acţiunea sa rapidă, fiind făcut colonel, şi fu numit personal de Papa Ioan Paul al II-lea şef al Ordinului Central de Vigilenţă. Stephan Enjordin devenise, la vârsta de treizeci şi unu de ani, cel mai tânăr director din istoria forţelor de securitate ale Vaticanului. Respectat, dar şi temut de subalterni, Enjordin nu ezita să impună cu vocea sa calmă, baritonală, pedepse pentru indiscreţii, incompetenţă sau insubordonare. Când sosise prima oară la Vatican, devenise unul dintre cei mai plăcuţi oameni din Garda Elveţiană pentru zâmbetul său larg şi pentru simţul umorului, dar pe măsură ce responsabilităţile sale deveneau tot mai mari, renunţa la farmec, deoarece îl resimţea ca pe un impediment în respectarea ierarhiei. Se plimba prin camera pentru situaţii urgente de sub Il Corpo di Vigilanza, supraveghindu-i pe cei patruzeci şi trei de oameni înghesuiţi în spaţiul dotat cu înalte tehnologii, dar cu un decor renascentist. La fel ca toţi ceilalţi membri ai Gărzii Elveţiene, nu era căsătorit – îşi spunea că o să aibă timp de asta mai târziu în viaţă – şi nu-şi lăsa concentrarea să fie diminuată de interese exterioare. Era soldat şi avea un ţel clar, întotdeauna de partea binelui, neoprit de schimbările politice sau

administrative. Misiunea lui Enjordin nu era deloc ambiguă: să-l apere pe Dumnezeu, pe Papă şi această ţară de patru sute de hectare.

Se mândrea cu faptul că era un adept al tehnologiei, întotdeauna la curent cu ultimele noutăţi, şi că avea o înclinaţie pentru asimilarea acestora în cadrul sistemului de securitate al Vaticanului. Detectoarele chimice şi de bombe erau conectate la dispozitivele de înaltă tehnologie folosite de armată, terorişti, fanatici şi farseuri. Scanerele corporale ascunse în arcadele uşilor erau cu mult superioare oricăror echipamente întâlnite pe aeroporturi, la ambasade sau chiar la Casa Albă. Nenumărate arme fuseseră confiscate de la turişti care, deşi inocenţi şi mai mult decât dispuşi să coopereze, erau stupefiaţi de detectarea discretă a echipei lui Enjordin.

Colonelul Enjordin eliminase factorul surpriză din tabăra inamicului, căci fără elementul surpriză, observai întotdeauna când venea inamicul. De aceea nu-şi putea dezlipi ochii de monitoarele şase şi şapte, stând cu toţi muşchii încordaţi. Nu putea să creadă ce vedea.

*

Fsss. Un fâsâit uşor venea dinspre vitrina din centrul Trezoreriei. Partea sa de dedesubt începu să fumege – un fum gros, care te dezorientează în câteva secunde. Un nor uriaş se înălţă şi se răspândi prin întregul Muzeu al Trezoreriei.

Şi apoi celelalte vitrine zornăiră, una după alta, de sub fiecare răsunând o serie de fâsâituri asemănătoare. Ceea ce păruse iniţial un incident minor se transforma repede într-o situaţie plină de pericole. Exploziile începură din capătul cel mai îndepărtat al sălii lungi şi continuară înainte, asemenea unui şir de piese de domino care se prăbuşesc. Confuzia puse stăpânire pe oameni atunci când încăperea se umplu de fum. Toată lumea fu cuprinsă de panică. Turiştii ţipau, mamele îşi înşfăcau copiii, o alarmă de incendiu urla. Pe deasupra urletului ei asurzitor, nimeni nu putea auzi instrucţiunile de a rămâne calmi sau de a se îndrepta spre un loc sigur. Publicul îngrozit, numărând cel puţin două sute de persoane numai în Trezorerie, luă ieşirile cu asalt. Fumul era acum mai gros decât melasa. Oamenii se împingeau şi se ciocneau unii de alţii orbeşte, când se dezlănţui haosul complet.

Aproape simultan, în Muzeul Gregorian, se petreceau aceleaşi explozii înăbuşite. Fumul dens umplu holurile şi sălile, în timp ce turiştii intraţi în panică se repezeau spre ieşiri. Încă patru vitrine începură să scoată fuioare de fum, semănând o confuzie puternică în rândul maselor.

Fără nici o avertizare, plăci de oţel căzură în faţa operelor de artă fixate de pereţi în întregul complex muzeal, izolând fiecare capodoperă de distrugere. Cărţile, manuscrisele şi artefactele erau vidate în vitrinele lor, apărate de sticla armată, groasă de doi centimetri şi jumătate, faţă de orice intruziune a lumii exterioare. Aceste fresce şi picturi în ulei, aceste cărţi şi artefacte erau lucrări preţuite, create în numele Domnului. Toate erau de neînlocuit, aşa că lumea modernă acţiona prompt ca să apere trecutul preţios.

*

Fratele Joseph era asemenea zonei calme din mijlocul furtunii, spunând tuturor membrilor grupului să se prindă de mâini, că el îi va conduce afară. Ochii îl înţepau, pe obraji îi curgeau lacrimile, dar nimic nu-i putea clinti hotărârea din ochi. Călugăriţele şi rabinii găsiră momentul mai degrabă palpitant, şi-l considerară un bonus la acea zi. Şi cu toate că ochii le ardeau şi gâtlejul îi ustura de la tusea seacă, nici o clipă nu simţiră teamă în loc de entuziasm.

Situaţia era cu totul alta pentru profesorul Higgins. Acesta nu venise acolo ca să moară, şi la naiba, n-avea să moară într-o biserică. Ce vor spune ziarele, colegii şi detractorii săi? Nu va fi ţinut minte pentru opera sa măreaţă, ci pentru ironia morţii sale: *o altă moarte provocată de Biserica Catolică, în cele din urmă aceasta pusese mâna şi pe el.* Şi apoi cineva îl apucă de gât. Simţi o înţepătură sub ureche şi ameţi brusc. Intră în panică, închipuindu-şi propria moarte, şi se smulse de lângă atacatorul lui. Apoi o luă la fugă, repezindu-se, după cum credea el, spre ieşire. Nu avu timp să-şi dea seama cât de tare se înşelase. Îşi pierduse cunoştinţa înainte de a cădea la podea, după ce se izbise de o statuie de marmură a Sfântului Toma d’Aquino, sfântul patron al universitarilor.

Mulţimile se revărsau prin toate ieşirile, umplând cu repeziciune Piazza San Pietro. Oamenii plângeau, cineva lansă zvonul că această

instituţie măreaţă luase foc. Fratele Joseph îşi conduse calm grupul către un colţ îndepărtat, apoi se prăbuşi uşurat. Erau cu toţii prea ocupaţi ca să-şi dea seama că-i pierduseră pe Michael şi pe profesorul Higgins.

*

În muzeu, fumul uleios devenise mai dens, plutind în sus şi apoi încolăcindu-se din nou în jos. Cum să-ţi vezi mâna întinsă în faţă, erai norocos dacă-ţi vedeai propriul nas. Zgomotele panicii se stingeau, căci majoritatea celor din mulţime părăsiseră clădirea. În sală nu mai rămăseseră decât Michael St. Pierre şi silueta inconştientă a profesorului Higgins.

Michael avea la dispoziţie mai puţin de treizeci de secunde. Nu avea să mai dureze mult până la sosirea Poliţiei Vaticanului şi a pompierilor. Michael plănuise totul, iar sincronizarea lui era precisă. Bombele fumigene pe care le făcuse în atelierul de reparaţii, din zahăr, bile de naftalină şi sare Epsom îşi făcuseră treaba de minune. Fitilul roz şi cel alb fuseseră cheia: odată lipite în preparatul maroniu, învelişul lor se dizolvase, şi când conţinutul celor două se amestecă, reacţia chimică se produse cu repeziciune. Fitilul alb era cu doi centimetri mai gros decât cel roz şi acţionase timp de patruzeci şi cinci de minute. Fitilul roz avea o acţiune rapidă, de cinci minute. Nu existase nici un risc de incendiu. Michael nu era un asasin plătit.

Îl apucă pe Higgins de picioare şi-l târî pe podea spre vitrina cu cele două chei. Uneori norocul îi mai şi surâdea. În acel loc, fumul era cel mai dens. Michael privi în jur, ascultă. Era mulţumit că e singur.

Scotoci prin geantă, scoase obiectele pe care le meşterise în atelierul lui Vitelli, şi asamblă repede un ciocan. Ridicându-l mult deasupra capului, îl izbi cu toată puterea de vitrina cu laturile de un metru. Sticla nu se sparse, nu apăru nici măcar o fisură ca o pânză de păianjen. Dar capul ciocanului, care avea un diamant în vârful ascuţit ca un fir de păr, străpunse sticla groasă de doi centimetri şi jumătate. Când aceasta fu perforată, aerul comprimat din mâner fu eliberat prin vârful ciocanului, şi făcu să explodeze din interior îmbinările vitrinei de sticlă. O altă alarmă începu să sune. Îşi amesteca zgomotul cu alarma de incendiu şi crea o confuzie şi mai mare.

*

Colonelul Stephan Enjordin şi două Gărzi Elveţiene fugeau prin Bazilică, în timp ce turiştii rămaşi se grăbeau să ajungă în siguranţă. Enjordin contactase departamentul de pompieri, iar aceştia urmau să ajungă la mai puţin de un minut după ei. Agenţii de pază crescuseră la def-con one; treizeci şi şase de paznici se îndreptau spre ieşiri ca să suplimenteze efectivul de patruzeci care deja era la post.

Enjordin şi cei doi paznici îşi croiră drum spre Muzeul Trezoreriei prin pâcla care-i orbea, strigându-se unul pe altul în timp ce mergeau, îngrijoraţi că s-ar putea petrece ceva fără nici o legătură cu incendiul.

*

Michael stătea lângă vitrina sfărâmată. Întinse mâna şi scoase cheile. Îi mai rămâneau patruzeci de secunde. Dacă el abia putea să-şi vadă mâna, era sigur că nimeni nu l-ar putea vedea. Demontă repede ciocanul, al cărui mâner conţinea opt litri de aer comprimat – desfăcându-l în cele trei componente, pe care le puse în geanta lui Higgins. Vârful cu diamant intră din nou într-un pix, capul ciocanului de două kilograme şi jumătate fu deghizat sub forma corpului unei camere de filmat, iar mânerul arăta precum cotorul unei agende – toate încăpând numai bine în rucsacul lui Higgins. Michael se uită cu atenţie la buricele degetelor. „Pielea” de latex aplicată pe degete nu se deosebea de pielea lui decât prin faptul că nu avea amprente. Fără ezitare, trase latexul transparent de pe degete, rulă bucăţile într-o biluţă, o aruncă în gură şi o înghiţi.

*

Cu uşile deschise şi cu aerisirile date la maxim, fumul începea uşor să se disipeze. Enjordin îşi conduse oamenii în pas alergător prin Muzeul Trezoreriei, tuşind, dând din mâini în zadar, încercând cu disperare să vadă. Erau cu toţii antrenaţi şi ştiau diferenţa dintre sunetele celor două alarme: tocmai avea loc un jaf. Niciodată nu se

furase ceva de la Vatican, şi n-avea să se întâmple una ca asta tocmai când erau ei de gardă.

Ajunseră toţi odată la vitrina cu cheile; văzură sticla spartă, dar nu puteau vedea nimic înăuntru, din cauza fumului rămas. Enjordin se întoarse şi fu şocat să vadă un bărbat stând în picioare. În italiană, îi ceru să spună ce făcea acolo. Michael nu avea cunoştinţe prea bune de italiană, dar ştiu ce fusese întrebat.

— Ce faci? întrebă Enjordin, de data asta în engleză.

— Eu... eu – se bâlbâi Michael.

— Ce faci? Cum spart sticla? interveni unul dintre paznici.

Vernea era cel mai masiv dintre cei trei – uniforma albastră-aurie abia îl încăpea – şi era hotărât să obţină răspunsuri, indiferent ce metodă ar fi fost necesară. N-avea de gând să-şi dezamăgească superiorul.

Respiraţia lui Michael se acceleră, iar el rămase holbându-se în tăcere la paznic.

Mâna puternică a lui Vernea îl înşfăcă pe Michael de umăr, târându-l până la vitrină.

— Unde-s cheile?

Era un atac la adresa lui Dumnezeu, un act de blasfemie pentru care nici o pedeapsă n-ar fi fost prea brutală. Dar apoi...

Fumul din jurul vitrinei începu să se risipească. La început doar puţin. Vernea se uită mai de aproape, în timp ce Colonelul Enjordin se aplecă peste vitrină. Fără tragere de inimă, îi dădu drumul lui Michael, căruia umărul îi pulsa de durere.

Acolo, pe perna lor de catifea purpurie, stăteau cele două chei.

— Mă scuzaţi, îmi pare rău, domnule. N-am crezut – începu paznicul mătăhălos.

Michael dădu din mână, făcând semn că nu conta.

— Nu, vă rog, vă rog, mie îmi pare rău. Nu puteam vedea de fum. Bărbatul ăsta...

Arătă spre profesorul Higgins, întins cu faţa în jos înaintea lui.

— Nu l-am văzut, ne-am împiedicat unul de altul, dar vitrina... Vitrina era deja spartă.

Enjordin ignoră explicaţia americanului, evaluând situaţia. Studie vitrina spartă ca şi cum i-ar fi putut spune ce se întâmplase cu adevărat şi apoi, dându-se înapoi, se uită la celelalte vitrine şi artefacte

din jur. Rumega totul – distrugerea, fumul, suspecţii ăştia doi, încredinţând totul memoriei. După un moment, se aplecă peste Higgins, răsucindu-l cu faţa în sus. Îl percheziţionă pe profesorul fără cunoştinţă, găsind doar portofelul şi cheile de la hotel. Scotoci prin sacul de umăr maro de lângă Higgins, scoţând două cărţi; pe acestea le dădu subalternului său. Scotoci mai departe, găsind trei pixuri şi diferite broşuri cu pamflete împotriva Bisericii. Îşi continuă căutările cu o expresie sumbră, iar mâna sa dădu de ceva care necesită puţin efort ca să fie scos din sacul de piele. Camera era mai grea decât oricare alta pe care o ţinuse vreodată în mână. O răsuci în mână, uimit de greutatea ei – cel puţin două kilograme şi jumătate. Se uită prin broşurile anti-catolice, şi se înroşi la faţă. Se uită la Vernea şi apoi se întoarse spre Higgins, cu un zâmbet dispreţuitor. Îl observase mai devreme pe monitor; fusese uşor de reperat, cu aerul lui arogant şi dispreţul evident de pe chip când se certa cu Fratele Joseph. Acest turist nu avea nici un pic de respect pentru Biserică. Avu nevoie de toată puterea sa uriaşă ca să-şi stăpânească dorinţa de a-l bate pe omul ăsta aşa de tare, încât să nu se mai trezească din starea de inconştienţă în care zăcea.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Enjordin pe Michael, dar întrebarea sa era doar de formă.

Nu se întoarse deloc spre Michael, ochii săi rămaseră aţintiţi asupra bărbatului care încă-i mai zăcea la picioare.

— Doar un pic zguduit. Incendiul –

— Vă vom conduce afară.

Enjordin îl întrerupse, şi se întoarse spre paznic.

— Reiner?

*

Caporalul Reiner îl luă pe Michael de braţ şi-l conduse prin fumul care se risipea. Paşii lor singuratici răsunau puternic în muzeul straniu de pustiu. Ca nişte fantome care se materializau din pereţi, cei din Garda Elveţiană şi Poliţia Vaticanului adoptaseră poziţii pe tăcute în jurul fiecărei vitrine, al fiecărui artefact, al ficărei ieşiri; schimbaseră halebardele cu puşti şi arme de protecţie. Când Michael privi înapoi la scena crimei, fu uimit cât de repede şi de eficient reacţionaseră la

ameninţare. Enjordin controla încăperea şi pe oamenii săi ca şi cum ar fi fost prelungiri ale propriului corp. Higgins se trezea cu încetul, cu capul bubuindu-i, cu privirea rătăcită, pierdută, în timp ce Vernea îl sălta în picioare. Michael tânjea după ocazia de a fi o muscă pe perete la interogatoriul lui Higgins; ar fi fost ceva grozav să vadă cum va explica ticălosul ăla arogant prezenţa obiectelor în sacul lui. Nu avea cum să se ascundă, ura lui Higgins faţă de Biserica Catolică era binecunoscută şi se oglindea în ceea ce publicase; va fi un salt simplu să se dea pe el vina pentru incident. Era un capriciu al soartei. Îşi petrecuse viaţa în încercări de a distruge Biserica, iar acum, din cauză că fusese acolo într-un moment nepotrivit, Biserica va fi cea care-l va termina pe el.

— *Un momento*! Aşteaptă!

Vocea era puternică, răsunând de pereţii muzeului.

Michael se întoarse şi-l văzu pe Colonelul Enjordin alergând pe hol după ei; îi stătu inima. Se uită din nou la Reiner, a cărui atitudine încurajatoare dispăru imediat când agentul de pază luă poziţia de drepţi la apropierea comandantului său. Michael aruncă o privire peste umărul lui Reiner: lângă uşa aflată la distanţă, trei Gărzi Elveţiene luaseră poziţia de drepţi, blocând ieşirea. Indiferent cât de repede ar fi fugit, era prins în capcană.

Enjordin se opri brusc, vorbind în italiană, în răbufniri scurte; Reiner dădu mecanic din cap la aceste salve. Apoi amândoi îşi îndreptară atenţia asupra lui Michael.

*

Trei automobile negre Suburban, cu sirenele urlând, opriră cu scrâşnet de roţi în faţa hotelului. Portarul ieşi în fugă, dar fu aproape dărâmat de un grup mare de poliţişti de la Vatican şi din poliţia din Roma. Aceştia se repeziră pe scări, lăsând în urmă un contingent care să blocheze toate ieşirile. Portarul alergă după ei, strigându-le să se oprească. Degeaba îi ameninţă cu cheia lui universală.

Cei din forţa de securitate, cu armele scoase, năvăliră pe palierul de la etajul doi şi fără să ezite o clipă sparseră uşa de la camera 306. Portarul se împletici în prag, cu răsuflarea tăiată, strângând în continuare în mână cheia lui universală.

Armele agenţilor de pază nu erau necesare; înăuntru nu era nimeni. Dar şi mai important, nu fu nevoie să devasteze camera. Totul se afla pe masă: hărţi şi schiţe ale Vaticanului, poze ale muzeului, o reţetă pentru bombe fumigene.

Câteva clipe mai târziu, anchetatorul Francone intră împreună cu doi dintre oamenii săi şi cu Attilio Vitelli după ei. Francone auzise apelul şi se grăbise la faţa locului. Pe drum, îi explică Colonelului Enjordin ceea ce el şi oamenii lui descoperiseră la garaj.

— Ceva arată familiar? îl întrebă Francone pe Vitelli.

Vitelli se uită la articolele de pe masă, la televizorul cu sonorul la minim ce prezenta imagini ale Vaticanului din care ieşea fum, la bagajele făcute. În cele din urmă, privirea îi căzu pe şapca cu Yankees care atârna de mânerul uşii de la baie. Se gândi: „Numai un american amator ar purta ceva atât de… american”.

Portarul îşi regăsi suflarea în cele din urmă şi, cu ochii căscaţi şi cu braţele încrucişate, se întoarse spre unul dintre poliţişti.

— Ce-a făcut profesorul? pledă el.

*

Michael îşi apăsă fiecare deget pe secţiunile de hârtie indicate, răsucindu-le cum i se spusese. Reiner îi dădu un şerveţel de hârtie să se şteargă pe mâini de tuşul în exces, în timp ce un agent de pază îl fotografia pe Michael din toate părţile. Stătea în lenjerie într-o anticameră mică de lângă Piazza San Pietro, în care se găseau doar o masă şi două lămpi. Uşa era închisă şi fusese încuiată din exterior. Conţinutul sacului lui Michael – agendele sale, ochelarii de soare, cărţile sale despre Vatican – erau răspândite pe masă. Lângă ele se aflau hainele lui şi conţinutul buzunarelor sale – portofelul, banii, paşaportul, inelul cu chei, dispozitivul PalmPilot şi telefonul celular de iridiu.

— Şi staţi la Hotelul Bella Coccini? întrebă Reiner într-o engleză stâlcită, în timp ce se concentra asupra formularului aproape completat.

— Aşa este.

Michael mototoli şerveţelul de hârtie şi-l aruncă la coş, având grijă să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Un anchetator în uniforma Poliţiei Vaticanului stătea lângă efectele lui Michael cu o baghetă electronică de securitate, pe care o trecea deasupra lor înainte şi înapoi. Când trecu peste chei, peste PalmPilot şi telefon. Ridică fiecare articol, studiindu-l cu atenţie. Apoi scoase tot din portofelul lui Michael – de la cărţile de credit la bucăţelele de hârtie – citind totul cu grijă. Reveni la dispozitivul PalmPilot, uitându-se la programe, verificând cum funcţiona şi-l puse la loc pe masă. Luă telefonul, surprins de mărimea şi greutatea lui, şi se uită întrebător la Michael. Răsucind telefonul în mână, îl desfăcu şi scoase bateria mare, neagră.

— Un telefon cu iridiu, spuse el cu un accent puternic.

Michael zâmbi.

— Are o recepţie uimitoare.

Anchetatorul examină telefonul ca şi cum ar fi fost o bijuterie extraordinară; Michael ştia că nu o face din admiraţie, ci din suspiciune. Tehnicianul puse bateria la loc şi porni telefonul. Făcu un gest spre Michael.

— Vă deranjează?

— Vă rog, nici vorbă.

Anchetatorul formă un număr şi după o clipă mobilul din buzunarul său începu să sune. Satisfăcut, îl puse la loc pe masă. Se întoarse spre Michael şi trecu bagheta peste tot corpul lui. Nu arătă în nici un fel dacă Michael trecuse testul sau nu, doar puse bagheta deoparte. Se întoarse spre Reiner şi-i aruncă o privire, fără să scoată o vorbă.

Reiner îi dădu hainele lui Michael şi împinse spre el restul lucrurilor lui. Michael rămase tăcut şi începu să se îmbrace.

— Înţelegeţi, profesore McMahon, începu Reiner în timp ce studia paşaportul lui Michael, cu o asemenea violare a securităţii, trebuie să acordăm atenţie chiar celor mai nesemnificative detalii.

Reiner puse pixul pe masă şi răsuci hârtia, arătându-i lui Michael unde trebuia să semneze.

— Nu există nici un investigator mai meticulos decât Colonelul Enjordin. Colonelul s-ar putea să aibă nevoie să dea de dumneavoastră dacă vor mai apărea şi alte nereguli.

— Desigur.

Michael termină de îmbrăcat şi semnă repede actul de eliberare.

Uşa se deschise brusc şi Enjordin intră. Uşa se trânti în spatele lui, iar zăvorul căzu la loc. Ignorându-l pe Michael, se întoarse spre Reiner şi spre poliţist.

— Am fost la hotelul lui.

Faţa lui Michael era ca o mască, deşi inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

— Totul era acolo – hărţi, poze. *Professore* ăsta nu era deloc deştept.

Enjordin îl privi pe Michael de sus până jos, cântărindu-l. Fără să-şi întoarcă ochii, smulse paşaportul lui Michael de la Reiner şi se holbă la documentul de călătorie ca şi cum l-ar fi memorat. Trecând pe italiană, îi vorbi în rafale rapide lui Reiner, care rămase tăcut – deşi ochii lui continuau să-l străpungă pe Michael cu privirea.

În cameră se aşternu câteva clipe o tăcere apăsătoare şi apoi...

Enjordin îi dădu paşaportul înapoi lui Michael. Bătu cu pumnul în uşă de trei ori, iar zăvorul fu tras.

*

Când ieşiră la lumină, o ambulanţă opri lângă câteva maşini de pompieri. O mulţime de Gărzi Elveţiene verificau oamenii care ieşeau, percheziţionându-i şi chestionându-i. Gărzile se uitară la Michael, dar îşi îndreptară atenţia asupra grupului următor odată ce văzură că era escortat de caporalul Reiner.

— A fost înfricoşător, comentă Michael.

— Îmi pare rău că v-am făcut atâtea neplăceri, replică Reiner. Sunteţi sigur că nu sunteţi rănit?

— Doar puţin zdruncinat.

— Vreţi să vă vadă un doctor?

— Nu, serios, sunt în regulă. Trebuie doar să beau ceva.

— Vă rog, nu lăsaţi incidentul ăsta să vă descurajeze să ne mai vizitaţi din nou.

Reiner înclină din cap spre el, apoi o porni grăbit înapoi spre muzeu.

Mulţimea încă nu începuse să se risipească; confuzia avea să mai dureze puţin. Michael se întoarse şi se îndreptă spre hotel, recunoscător că nimeni nu fusese rănit şi că singurul lucru cu care vor

rămâne oamenii ăştia de pe urma acelei zile va fi o poveste bună. În timp ce traversa Piazza San Pietro, trecând pe lângă obeliscul ce domina privelişte şi pe lângă enorma colonadă, privi în urmă spre Bazilică. Deşi grandoarea ei nu pălise, nu se mai simţea intimidat ca atunci când pusese prima dată piciorul în oraşul străvechi.

Michael băgă mâna în buzunar şi porni telefonul; avea nevoie să audă vocea lui Mary. Trebuia să-i spună că o iubeşte şi că venea acasă. Michael ieşi din Cetatea Vaticanului exact la ora 1 fix şi zâmbi, ştiind că şansele de supravieţuire ale lui Mary tocmai crescuseră.

Avea cheile.

Capitolul 11

Michael îşi făcea bagajele. În camera de la Hanul Călătorului Roman, pe care o plătise în avans, abia începea patul, dar confortul nu conta, nu contase niciodată; îşi rezervase camera asta pentru privelişte. Din ea putea vedea perfect Vaticanul. Şi mai important, vedea sumedenia de străzi care se intersectau jos, şi ştia pe care s-o apuce dacă ar fi fost nevoie să fugă. Deşi se cazase la Hotelul Bella Coccinni, acolo fusese doar de acoperire; acest mic hotel era adevărata sa bază de operaţiuni.

Pe ecranul televizorului se vedeau imagini filmate mai devreme în acea zi, prezentând fumul care ieşea din Muzeul Vatican, turiştii împrăştiaţi prin jur, tuşind. Crainicul de la postul CNN italian spunea pe fundal: „*evacuaţi doar cu câteva vătămări minore*”.

Michael se aşeză la biroul mic, de colţ, şi conectă un stick de memorie la laptop. Deodată nişte cifre începură să pâlpâie pe ecran. În treizeci de secunde, tot ce era stocat pe calculator fusese şters.

Calculatorul fusese partenerul perfect, făcându-şi treaba la timp şi fără greşeli. La ora zece dimineaţa sunase automat prin intermediul telefonului celular nedetectabil pe care Michael i-l ataşase. Recunoscând o voce umană, calculatorul activase mesajul pre-programat de douăzeci şi două de secunde, care dăduse indiciul privind garajul lui Attilio Vitelli. Calculatorul modificase vocea înregistrată anterior a lui Michael şi ritmul în care furnizase mesajul nu-i lăsase operatorului timp să răspundă înainte să încheie apelul.

La ora 11 fix, calculatorul formase numărul Poliţiei Vaticanului. Vocea lui Michael, modificată acum cu un timbru feminin, avertizase în legătură cu protestul iminent. Era doar un paravan, o modalitate de a induce în eroare, ducându-i pe investigatori pe o pistă care conţinea anumite adevăruri, dar nu întreg adevărul, creând în acelaşi timp haos.

Michael închise laptop-ul şi scoase hard-ul, peste care trecu de mai multe ori un magnet. Deşi un virus infectase automat calculatorul la ora 11:17, distrugând orice dovadă, şi tocmai ştersese toate informaţiile din calculator, Michael credea că niciodată nu poţi fi prea prudent. Prefera să se asigure în toate aspectele. Niciodată nu putea fi prea sigur.

Michael se bucura că nimeni nu păţise nimic – poate doar cu excepţia orgoliului şi a capului profesorului Higgins, pe de o parte din cauză că „pupase” statuia Sf. Toma D’Aquino şi pe de altă parte din cauza amitalului de sodiu care-i prelungise „somnul”. Broşurile anti-catolice pe care Michael le pusese în geanta lui îi înfuriase pe agenţii de pază, înceţoşându-le raţiunea în timp ce o luau la goană spre hotelul lui Higgins. Hotelul lui era la doar trei cvartale de Hotelul Bella Coccinni. Cum nu aveau decât un singur portar de serviciu, fusese absurd de uşor pentru Michael să se strecoare în camera lui Higgins în dimineaţa aceea în drum spre Vatican, lăsând destule dovezi ca să sprijine şi mai mult teoriile şi presupunerile Gărzii Elveţiene şi ale Poliţiei Vaticanului.

Nu doar o singură dovadă ajutase Poliţia Vaticanului să tragă concluzii ferme, ci tot ansamblul de dovezi: lucrurile din geanta profesorului, ura lui oarbă pentru Biserică, lucrurile din camera lui de hotel. Faptul că nimic nu părea să fi fost furat le întărea convingerea că fusese un vandal anarhist, şi nu un hoţ oportunist. Adevărul ieşi la iveală numai când dispăru efectul amitalului de sodiu. Dar nimeni nu voia adevărul, deja se hotărâseră în legătură cu profesorul Higgins.

Michael scoase telefonul cu iridiu, îl desfăcu, scoase bateria şi o înlocui cu rezerva.

— Cauza încă mai rămâne un mister, continuă reporterul CNN. Iar muzeele rămân închise pentru prima oară în patruzeci şi cinci de ani.

Michael dezlipi eticheta de pe baterie, dând la iveală îmbinarea bateriei. Cu cuţitul, desfăcu bateria. Înăuntru, aceasta avea aspect de gudron; Michael săpă în materialul negru ca un chit şi scoase de acolo două chei. În capătul de sus, unde erau contactele, pusese o altă baterie, mai mică. Sursa de curent funcţiona; telefonul mergea bine, numai că perioada de funcţionare era doar de o zecime din perioada normală. Fusese mobilul troian al lui Michael.

Aceasta era prima ocazie pe care o avea Michael să-şi examineze trofeul de aproape. Scoase ambele chei, punându-le pe pat. Erau acoperite de substanţa neagră, lipicioasă din baterie, dar când le şterse, metalul preţios începu să strălucească. Luă cheia de argint şi, cu un prosop, şterse restul de gudron şi-i dădu strălucire. Luă cheia de aur şi începu s-o cureţe. Şi apoi, ceva îi atrase atenţia. Îi stătu inima.

Michael se repezi la baie. Ţinea cheile în mână.

— Persistă zvonul că au fost detonate mai multe bombe în Muzeul Sacristiei şi Trezoreriei şi în Muzeul de Artă Etruscă, dar nimeni nu a fost rănit.

Vocea reporterului TV se auzea din cealaltă cameră.

Se uită mai de aproape la cheie, apoi deschise robinetul şi puse cheia sub jetul de apă caldă, care dizolvă restul de substanţă asemănătoare gudronului.

— Din fericire, s-a confirmat că nimic nu a fost furat.

Vocea de la televizor se reverbera de pereţii placaţi cu faianţă.

Chiuveta deveni neagră, iar cheia deveni aurie.

Michael o studie de aproape. Cu litere mici, aproape imperceptibile, era gravat ceva. Michael se sforţă să vadă, dar nu se înşelase. Pe o parte era gravat 585.

Michael puse cheia pe marginea chiuvetei, rămase uitându-se lung în oglindă şi-şi trecu mâinile peste faţă.

— Rahat, mormăi el.

Telefonul prin satelit sună. Michael îl ignoră. Inima îi bubuia în urechi.

Închise ochii.

Telefonul sună din nou. Iar Michael explodă, măturând cu mâna raftul de la oglindă, zburând de perete obiectele de toaletă şi paharele de apă, care se sparseră.

Michael ieşi în fugă din baie, răspunzând la telefon când acesta suna a treia oară.

— Bună.

— Mă uit la ştiri, spuse vocea. Minunat lucru, televiziunea asta mondială. Mă întreb dacă CNN este de vânzare.

Michael se uita la reportajul de la Vatican fără să scoată o vorbă. Avertizarea lui Finster de săptămâna trecută îi răsuna în urechi. „Voi şti dacă nu sunt cheile autentice, Michael. Voi şti.”

— Ei bine? întrebă Finster.

— Ei bine, cei de la Vatican nu sunt proşti.

Michael încercă să-şi înfrâneze furia. Inscripţia, 585 – 14K în SUA – era marcajul european pentru aurul cu o puritate de 58,5%, un marcaj ce nu apărea pe aur cu două mii de ani în urmă.

— Şi...?

— Şi…

Michael nu ştia ce să facă, i se învârtea capul, nu-şi putea permite un eşec. Trebuia să reuşească. Viaţa lui Mary depindea de asta.

— Ce vrei să zici, Michael? Le ai?

Nici un răspuns. Michael era cufundat în gânduri, uitându-se lung la ceva de pe patul lui.

— Şi ce, Michael? Ce se petrece?

Vocea lui Finster se înăspri.

Pe pat era teancul de cărţi pe care le studiase Michael. Una îi atrase atenţia în mod deosebit: *VATICANUL – politica şi teritoriile sale*. Pe copertă era poza simplă a unei vechi biserici de piatră. Deodată, simplitatea şi logica deveniră evidente pentru Michael, dar trecutul e mereu mai limpede decât viitorul. Orientarea greşită. Specialitatea lui Michael. Ca un magician: faci publicul să se holbeze la mâna ta dreaptă, în timp ce mâna stângă îi amăgeşte. Voi vă uitaţi acolo, ca eu să pot realiza imposibilul aici. Iar oamenii tind să nu pună la îndoială faptele, mai ales atunci când le pot confirma cu ochii lor. Uitaţi-vă cu toţii la mâna asta, în care nu am nimic, în timp ce scot o monedă din buzunar; uitaţi-vă cu toţii la Higgins, duşmanul Bisericii, în timp ce eu „împrumut” cheile astea; uitaţi-vă cu toţii la aceste chei autentice în vitrina lor, în timp ce noi ascundem adevăratele chei în altă parte.

— Michael, ce se petrece?

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, spuse Michael, mai mult pentru el însuşi decât pentru Finster. Un simplu spectacol. E atât de simplu. De ce nu mi-am dat seama mai devreme?

— Despre ce vorbeşti?

Vocea lui Finster era tensionată.

— Ar fi trebuit să pornesc de la început.

Brusc, Michael era foarte concentrat.

— Ne vedem peste câteva zile.

Protestul lui Finster fu întrerupt, căci Michael închise absent telefonul.

*

Pereţii erau acoperiţi de capodopere făcute cu creioane colorate. Desene luminoase cu nori şi câini, oameni ca nişte beţe şi flori. Jeannie Busch le luase de la şcoală. Copiii munciseră din greu când aflaseră că Mary „avea o uşoară răceală” şi n-avea să se întoarcă înainte de vacanţa de vară. Mulţi dintre ei plânseseră. Clasa părea să-şi fi pierdut echilibrul. Mary fusese centrul lor, le fusese o a doua mamă, şi acum plecase. Mary acoperise cu desene pereţii pali, sperând să mascheze nu doar atmosfera sterilă a camerei, ci şi senzaţia de sterilitate din inima ei.

Stătea pe un scaun, îmbrăcată, făcându-se că citeşte. Fusese supusă la teste de atâtea ori mai înainte, dar niciodată în felul ăsta. Tratamentul nu-i secătuia doar puterile, ci şi voinţa. Tânjea ca Michael să se întoarcă, ştiind că el va fi catalizatorul refacerii ei.

— Hei, Mary, se auzi o şoaptă.

La început, Mary nu reacţionă, pierdută în gânduri în spatele cărţii. El se apropie.

— Bună.

Mary tresări, speriată de voce, dar spaima îi dispăru când îi văzu chipul.

— Paul.

Îi zâmbi din toată inima.

— Arăţi grozav.

El chiar se aşteptase ca ea să arate mai rău.

— Ce mai faci?

— Bine. Toţi fac atâta tărăboi pentru un fleac.

Busch se aplecă să o sărute. Venise direct de la serviciu şi costumul îi era boţit, cravata strâmbă, dar măcar îşi făcuse timp să-şi pieptene părul blond, încâlcit.

— Trebuie să vii acasă mai repede, Jeannie mă înnebuneşte. Am nevoie s-o ţii sub control, s-o faci să râdă din când în când.

— Te descurci şi singur cu asta.

— Da, dar râde *de* mine, nu cu mine. Ţi-am adus nişte biscuiţi şi reviste.

Paul puse un pachet pe măsuţă. Munţii de pachete creşteau. Avea să-i ia un an întreg să citească tot.

— Mulţumesc. Ce face Jeannie?

— A luat-o razna, spuse el, fără să râdă.

Se uită prin cameră, la desene.

— Ai mulţi admiratori.

— Da, turma mea.

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare. Busch îşi făcu de lucru, prefăcându-se că se uită la fiecare desen în parte.

Mary închise cartea, îşi adună gândurile şi zâmbi.

— Îţi mulţumesc din nou că l-ai ajutat pe Michael, că l-ai lăsat să plece în Sud.

Busch se întoarse spre ea.

— Hei, ştii, uneori regulile sunt făcute să fie încălcate.

Îl durea faptul că Michael o minţise pe Mary. Nu avea inima să-i spună că soţul ei părăsise ţara.

— Nu ştiu cum ne vom putea revanşa faţă de tine.

— Doar fă-te bine.

— Promite-mi că atunci când se întoarce Michael, o să luăm cina cu toţii. OK?

Busch îi atinse uşor mâna; făcu toate eforturile ca să poată zâmbi. Spera că ea o să vadă un semn în zâmbetul şi în atingerea sa blândă, şi că va lăsa lucrurile aşa. Nu putea să-i răspundă la întrebare; nu putea s-o mintă şi el.

*

Mary se aşeză în pat. În timpul vizitei lui Busch abia reuşise să-şi ţină ochii deschişi. El avusese mereu grijă de ea, mai ales cât stătuse Michael la închisoare. Paul n-o făcuse niciodată să se simtă stingherită. Când se oferise tacit să fie ofiţerul care răspundea de Michael, fusese o surpriză atât pentru Mary, cât şi pentru Jeannie. El îl ajutase pe Michael să-şi revină, iar faptul că deveniseră prieteni atât de apropiaţi părea mai mult decât ar fi putut Mary să-şi dorească vreodată. Era recunoscătoare că Paul avea un rol atât de important în viaţa lui Michael.

Capitolul 12

Un câmp deschis în mijlocul pustietăţii. Cât vedeai cu ochii, numai tufişuri pipernicite. În depărtare se vedea un mic lanţ muntos. Michael ajunse pe creasta dealului şi-şi zvârli de pe umăr sacul de pânză, contemplând împrejurimile. Mersese ore întregi. Aici nu fusese făcut nici un drum, numai câteva cărări făcute de căruţe tăiau vegetaţia, ici şi colo. Era un ţinut greu de străbătut, dar îşi reaminti că era doar o fărâmă din calvarul prin care trecea Mary. Grăbi pasul.

Dealurile de la poalele muntelui Kefas erau fără îndoială un loc sterp, fără nici o importanţă politică sau religioasă. Pe de altă parte, dac-ai fi călătorit trei mile mai la sud, spre Jebel et-Tur, cunoscut şi sub numele de Muntele Măslinilor, semnificaţia era dramatică. Poveştile despre Muntele Măslinilor fuseseră incluse în cronici şi transmise de-a lungul vremii, fiind considerate literă de evanghelie: acesta era locul în care Iisus se înălţase la ceruri. Dar Muntele Măslinilor este de fapt un lanţ de dealuri înalte de opt sute de metri.

Printre cărţile care-i serviseră lui Michael drept documentaţie era şi una despre vastele posesiuni ale Bisericii Catolice. Citise că, între zidurile Vaticanului, printre comorile sale, se găsea un dosar cu acte de proprietate, o încăpere a dosarelor ce includea toate documentele privind proprietăţile imobiliare ale tuturor bisericilor catolice de pe întreg globul. Cartea enumera zeci de mii de biserici sub conducerea Papei, iar lui îi atrăsese atenţia una în mod deosebit. În toată lumea erau mii de sanctuare cu numele de Biserica Înălţării – de fapt, cea mai renumită se afla la doar trei mile depărtare de Muntele Măslinilor – aşa cum erau multe biserici Sf. Patrick, Sf. Augustin şi Sf. Mihail. Dar era o singură Biserică a Înălţării pe muntele Kefas, în Israel. Era riscant, dar prea multe lucruri indicau direcţia asta. Fratele Joseph spusese: „*Înainte de a muri, Petru a plecat într-un pelerinaj... Unii cercetători speculează că s-a întors în Ţara Sfântă ca să aducă un omagiu Domnului, dar câţiva privilegiaţi consideră că Petru a avut o premoniţie a ceea ce avea să se întâmple, inclusiv a morţii sale, şi că a adus ceva înapoi pe pământul Dumnezeului său...*” Petru nu avea nimic de valoare, căci renunţase la posesiunile sale. Singurul lucru de valoare pentru el era cuvântul Mântuitorului Lui, şi *asta* jurase el să apere chiar

cu preţul vieţii. Singura legătură fizică adevărată pe care o avea Petru erau cheile, pe care avea să le apere cu orice preţ de împăratul Nero, care voia să distrugă tot ce avea de-a face cu creştinii pe care-i ura. Şi astfel, Michael raţionă că Petru, al cărui nume provine din cuvântul grecesc *petros*, sau piatră, fusese în pelerinaj la adevăratul munte unde Iisus se înălţase la cer, un munte denumit Petros sau, în aramaică, Kefas. Vaticanul, expunând cheile Sfântului Petru sub pază, confirma lumii întregi autenticitatea lor. Prin urmare, adevăratele chei puteau fi păstrate acolo unde intenţionase Petru, fără teama unui furt. Căci cine s-ar fi dus să caute cheile lui Hristos într-o regiune necreştină a lumii, când cheile erau deja expuse ca să le vadă oricine?

Michael nu pierduse timpul, luându-şi un bilet de avion de la Roma la Tel Aviv. Intră în oraş, îşi făcu provizii, luă o maşină până la dealurile de lângă Ierusalim, şi-şi începu călătoria. În timp ce urca pe Muntele Kefas, gândurile i se îndreptau spre Mary. În curând vor fi împreună din nou, călătoria lui se va încheia, şi odată în viaţă se va putea spune că şi-a folosit talentul înnăscut ca să facă bine.

Când ajunse în vârful ultimului deal, o zări: o biserică străveche de piatră. Pe un simplu indicator de lemn erau afişate slujbele de duminică. Peste câmp, un imens cimitir se întindea până la linia orizontului. Nicăieri nu se vedea nici un suflet. Nici un oraş sau vreo altă urmă de civilizaţie. Biserica Înălţării era o relicvă dintr-o epocă demult apusă. Era limpede, în această parte a lumii locuită mai mult de evrei, la slujbă venea rareori cineva.

Strălucirea portocalie a apusului scălda biserica atunci când el deschise uşa. Interiorul era spartan, construit din cherestea şi piatră. Nici o fereastră, ci doar nişte fante în pereţii groşi de piatră. Razele soarelui care începeau să pălească luminau un crucifix deasupra altarului. În sanctuar timpul nu se făcea simţit în nici un fel. Lui Michael i se părea că totul se petrecea cu milenii în urmă. Masa centrală a altarului, făcută din lemn şi piatră, decolorate cu trecerea timpului, era acoperită cu o pânză albă împodobită cu simbolul papal al celor două chei încrucişate. Două carafe, una umplută cu vin, cealaltă cu apă, erau puse lângă un vas de cositor. De fiecare parte a mesei altarului erau două lumânări, a căror flăcăruie se reflecta pe un pocal vechi. Lui Michael nu-i scăpă din vedere faptul că cineva avea grijă de lumânări.

Dădu înconjur altarului, pipăind pereţii, jilţul preotului, micul tabernacul care se afla într-o parte. Îşi adusese ustensilele, dar se îndoia că va avea nevoie de ele în seara asta. Nu se afla într-un muzeu bine păzit, ci într-o simplă biserică învechită, al cărui rol nu era să ţină oamenii afară, ci să-i atragă înăuntru. Era un loc în care nimeni nu se gândea mai deloc la fapte rele, decât în predici sau atunci când preotul acorda iertarea.

Michael se târî sub masa altarului şi se întinse pe spate. Partea de dedesubt a tăbliei era subţire şi solidă; nu era destul loc pentru ceea ce căuta el. Se rostogoli. Podeaua altarului era înălţată cam cu cincisprezece centimetri faţă de restul bisericii şi era făcută dintr-un lemn de fag fără vârstă. Michael ciocăni panourile podelei, înaintând prin zona cu o suprafaţă puţin mai mare de un metru pătrat. Exact sub altar, podeaua suna a gol. Ca un artist, îşi scoase cuţitul, îl vârî şi ridică scândura.

Cincisprezece centimetri mai jos nu era nimic, decât podeaua de pământ. Scoase celelalte două scânduri învecinate: din nou, doar pământ. Michael puse cuţitul în teacă şi se ridică. Se aşeză în prima strană şi stătu să se gândească. În Biserica Catolică era o practică comună să se pună sfinte moaşte în altarul bisericilor, astfel impregnându-le pe toate cu sentimentul prezenţei lui Dumnezeu. De fapt, exista la Vatican o secţiune, denumită Biblioteca Relicvelor, o încăpere macabră plină doar cu oase de sfinţi şi artefacte străvechi. Slujba bibliotecarului era să pună asemenea moaşte în cutiuţe şi în plicuri şi să le trimită bisericilor din lumea întreagă, spre a fi păstrate în altarul acestora. Michael rămase uitându-se la altarul simplu dinaintea sa. Cu siguranţă, biserica asta nu este o excepţie de la regulă.

Se înapoie la altar, scoase cuţitul, şi se târî din nou sub masă. Studie pământul compactat, îl lovi uşor, îl scurmă cu degetele, dar nimic nu părea ieşit din comun. Apoi, luându-şi cuţitul, îl ridică mult şi cu o singură mişcare rapidă îl înfipse în pământ.

Simţi o durere în braţ când cuţitul se opri brusc. Lama de cincisprezece centimetri străpunse pământul..., dar numai până la doisprezece centimetri. Scoase cuţitul şi-l înfipse iar, treizeci de centimetri mai la stânga. Din nou, lama intră numai până la doisprezece centimetri. Îl înfipse a treia oară, şaizeci de centimetri la dreapta: din nou mânerul se opri la doi centimetri jumătate de pământ.

Michael începu să sape cu frenezie. Pământul era tare, bătătorit ca şi cum n-ar fi fost clintit din loc de secole. Braţele începură să-i obosească în timp ce continua să sape cu lama, desţelenind pământul şi apoi scoţându-l afară cu mâinile. Din două în două minute se oprea şi se uita în afara altarului. Singurătatea îl apăsa, era mai mult decât o simplă tăcere. Chiar şi săpatul lui părea să nu facă zgomot. Asta până când dădu de metal. Fu un zgomot distinct, cuţitul scrâşnind când alunecă pe suprafaţa nevăzută. Scoase pământul şi mai repede, moviliţa de lângă el crescând cu fiecare clipă.

Încet, obstacolul începu să se zărească. Îl degajă, măturând la o parte ultimii bulgări de pământ. Era metal, mâncat de rugină şi foarte vechi. Suprafaţa lucrată cu ciocanul era mată şi zgâriată. Şi suna a gol. Inima începu să-i bată mai tare lui Michael. Avusese dreptate: înăuntru se găsea ceva de valoare.

Degetele lui găsiră marginea a ceea ce era acum în mod clar o cutie de metal, cu suprafaţa cam de un metru pătrat. Şi nu era nici o încuietoare, nici un mâner, nici un mod de a o deschide.

Michael scoase din sacul său o lampă cu oxiacetilenă portabilă şi o aprinse; flacăra albastră făcea umbrele să danseze pe pereţi. Reglă flacăra până când deveni aproape invizibilă şi urmări cu ea marginile cutiei, partea cea mai subţire, flacăra cu o temperatură de şase sute cincizeci de grade desfăcând repede îmbinarea. Opri flacăra chiar înainte să ajungă în punctul din care plecase, scoase o rangă mică din sac şi o băgă prin îmbinarea desfăcută. Partea de deasupra a cutiei scrâşni când o ridică. Aruncând o privire înăuntru, abia putu să desluşească o altă cutie, cam la un metru mai jos. Sărind înăuntru, se ghemui şi descoperi că era vorba de un cufăr mic de metal. Îl scoase din gaură şi ieşi şi el. Cufărul nu avea nici o încuietoare, doar un simplu zăvor, pe care-l trase.

Băgă mâna înăuntru şi scoase o cutiuţă de lemn. Era de mărimea unui pachet de ţigări, şi deasupra avea sculptate nişte porţi străvechi, ornamentate. Michael puse cutia pe altar şi o deschise. Înăuntru era o cârpă veche, albă, zdrenţuită şi uzată. Michael o scoase şi o puse pe masă cu respect, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Când era vorba de diamante sau de opere de artă era întotdeauna o experienţă spirituală, dar de data asta era altceva. Nu o experienţă sacră, nu un eveniment divin sau binecuvântat, ci o realizare incomparabilă cu orice

altă victorie din viaţa sa. Ceea ce se afla în această cârpă, o ştia în adâncul sufletului, avea să însemne întoarcerea la viaţă a soţiei lui.

Desfăcu cârpa şi apărură două chei simple, care-şi pierduseră strălucirea. Nişte copii aproape identice ale celor care le ţineau locul la Vatican. Şi acestea erau ceva mai mari decât cheile din prezent, fiecare groasă şi lungă de aproape zece centimetri. Una părea să fie de argint, iar cealaltă de aur. Când Michael le rostogoli în palmă, greutatea lor îi dezvălui adevărul: nu erau făcute din metale preţioase, cel mai probabil erau din alamă şi fier. Acestea erau obiectele pe care le căuta. Înfăşură cheile la loc în cârpă şi le puse în cutia lor, pe care o înveli în puloverul lui şi o azvârli în sac.

Michael ieşi din biserică. Soarele apusese demult. Nu mai rămăsese decât o strălucire stinsă, pictând orizontul cerului de început de vară în purpuriu. În depărtare începea să se răspândească un văl jos de ceaţă. Michael o luă pe cărare, simţindu-se în siguranţă în întunericul care devenea tot mai puternic. Întunericul îi era prieten. Întotdeauna îi plăcuse acoperirea nopţii, ştiind că, deşi nu putea vedea, nici el nu putea fi văzut. Se simţi cuprins de bucurie; terminase şi se întorcea acasă.

— Scuză-mă! strigă o voce.

Michael făcu un efort să vadă prin întuneric. Îngrijorat, încetini pasul.

— Pot să te ajut?

Vocea venea de undeva din faţă. Întunericul refuza să-l arate pe străin. Accentul lui nu era evreiesc, nici din Orientul Mijlociu. Era italian.

Michael se opri de tot.

— Arată-te.

— Din păcate, nu am lumină. Poate ai tu.

Michael scoase lanterna şi lumină cărarea, plimbând fasciculul înainte şi înapoi. Şi cu toate că era o lampă puternică, nu văzu pe nimeni prin pâcla tot mai deasă.

Simţi un fior rece pe şira spinării, şi instinctul se manifestă imediat; întinse lanterna cât de departe îi ajungea braţul. Asta era o capcană – lumina era centrul unei ţinte, iar el era ţinta. Strânse din ochi ca să vadă mai bine şi –

PAF. Lanterna îi zbură din mâna întinsă, fiind spulberată.

Michael o luă la fugă prin câmpul deschis. Întunericul şi ceaţa deveniseră una; habar n-avea încotro se îndrepta; ştia doar că se îndepărta de bubuitura împuşcăturii. Michael parcă zbura, dar urmăritorul său continua să se apropie.

Toate pregătirile pentru furtul de la Vatican fuseseră o pierdere de timp. Planificase acea operaţiune abilă şi o executase perfect, ceea ce nu făcuse decât să-i flateze orgoliul. Se fălise cu experienţa lui, şi asta-l orbise: treaba din seara asta fusese un furt de amator, iar el făcuse greşeala unui amator.

Inima îi bubuia în auz în timp ce fugea de ameninţarea nevăzută. Deşi îşi pierduse credinţa în Dumnezeu, îi trecu prin minte că acum ar fi un moment prielnic să şi-o regăsească, să îngenuncheze şi să se roage. Dar era sigur de un lucru: în clipa asta nu se număra printre preferaţii lui Dumnezeu. Apoi îl văzu. Înainte, prin ceaţă, pietre de mormânt... cimitirul.

Michael acceleră, forţându-se, gâfâind – mai avea numai zece metri. Dacă reuşea să ajungă la cimitir, avea o şansă. Era atât de aproape de succes, atât de aproape să-şi ducă prada la destinaţie, atât de aproape de a o salva pe Mary. Prea aproape ca să dea greş.

Ajunse în cimitir, ocolind pietrele de mormânt străvechi, sărind peste lespezi. Deşi văzul îi era afectat de noapte şi de vremea proastă, ceea ce putea vedea – tot ceea ce vedea – erau pietre de mormânt, cu miile, întinzându-se în toate direcţiile. Intră şi mai mult în cimitir. Ceaţa atârna aici deasupra solului ca un linţoliu, creând un strat gros ca laptele, până la genunchi. Se deplasa cu viteză maximă, ignorând obstacolele ascunse în pâclă. Apoi se împiedică de o piatră de mormânt răsturnată. Se rostogoli cu capul înainte, lovindu-se de o alta. Ameţit, încercă să-şi scuture durerea.

Urmăritorul lui era aici. Păşea cu grijă, egal, cu paşii unui vânător care se apropia fără şovăire de pradă. Michael nu-şi putea da seama unde se afla exact; după cum sunau paşii lui, părea că se află pretutindeni. Ceaţa nu-l lăsa să vadă, în timp ce picăturile de apă din ea dispersau sunetele în toate direcţiile, amplificând zgomotele de la distanţă.

Michael era urmărit.

Se confrunta cu două opţiuni: să fugă sau să se ascundă. Risca posibilitatea de a se da de gol dacă ar fi fugit, dar era la fel de mult în

pericol şi dacă se ascundea, lipsit de apărare. Niciodată nu purta o armă. Armele erau împotriva principiilor lui. Se considerase întotdeauna un hoţ gentleman. Nu furase niciodată de la cineva care nu şi-ar fi permis să fie furat sau care nu era asigurat. Majoritatea „loviturilor" sale fuseseră date în muzee şi galerii, instituţii cu asigurări serioase. Nu avea o carieră în care să ia vieţi. Acum cariera sa îl ajuta să dea viaţă – lui Mary – dar dacă trebuia să aleagă între supravieţuirea străinului şi a lui, Michael era pregătit să ucidă.

— Te voi găsi.

Vocea părea să fie pretutindeni.

Michael se lipi de pământ, ascunzându-se la baza pietrei de mormânt a lui Ishmael Hadacas. Născut în 1896, mort în 1967. Înscrisul spunea că murise în războiul de eliberare a Israelului, un creştin copt care-şi dăduse viaţa pentru pământul evreilor. „Trebuie să fi fost un om curajos", îşi spuse Michael; îşi dorea ca Ishmael să fie aici în momentul ăsta. I-ar fi prins bine un aliat.

— Nu ştii ce–ai să semeni dacă o ţii tot aşa, strigă vocea italianului.

Oricine-ar fi fost acolo, era speriat, Michael simţi asta. Poate un paznic care adormise în timpul serviciului sau un ofiţer de poliţie care devenise prea încrezător în atâţia ani de plictiseală.

Michael rămase tăcut, privind în jur. Nu îndrăznea să se mişte.

— Te rog de dragul creştinătăţii, de dragul tuturor oamenilor.

Vocea egală ajunsese aproape la o şoaptă, plină de disperare.

— Dacă nu cedezi, nu voi avea de ales, va trebui să te omor.

Michael ştia că spusele celuilalt erau adevărate. Încet, fără zgomot, începu să se târască. Îşi încorda ochii să vadă în jurul fiecărei pietre de mormânt. Spera că târându-se se îndepărtează de voce. După estimarea lui, se târa spre sud, înapoi spre cărarea care ducea în sat. Se uită la ceas: trecuseră zece minute de când auzise vocea ultima oară. Poate că urmăritorul său renunţase, plecase, acceptându-şi eşecul. Dar era o speranţă falsă. Bărbatul era încă pe acolo. Devenise un joc al aşteptării. Răbdarea va aduce victoria.

Apoi îi veni o idee. Îşi scoase haina neagră şi o puse în jurul unei pietre prăbuşite într-o parte. Se târî douăzeci de metri mai încolo şi se sprijini cu spatele de o altă piatră de mormânt.

Adună câteva pietre, punându-le în faţa sa. Abia putea distinge piatra acoperită de haină din depărtare. Spera că arată convingător, dând impresia unul om aşezat pe pământ. Ascultă. Nimic. Privi în jur: celălalt era încă acolo, iar el avea să afle imediat unde anume.

Azvârli uşor una din pietre în lespedea îmbrăcată cu haina lui. Urmă o tăcere. Luă o altă piatră şi o lansă. Imediat ce aceasta îşi lovi ţinta, răsună o împuşcătură. Haina lui Michael se prăbuşi împreună cu piatra de mormânt.

Michael îşi simţi inima bătându-i în gât; flama ţevii armei fusese la doar câţiva metri. Îşi ţinu răsuflarea. Acum îşi văzu urmăritorul. Avea mai bine de un metru optzeci înălţime. Capul i se clătina dintr-o parte în alta în timp ce alerga spre rămăşiţele ţintei pe care o doborâse. Felul în care se mişca, postura lui, îl înspăimântară pe Michael. Era un vânător care n-ar renunţa niciodată la urmărire. Teama proaspătă a lui Michael îi întări hotărârea. Avea de-a face cu un profesionist. Omul era militar.

Michael luă o altă piatră. Cu toată puterea, o azvârli ca la un meci de fotbal. Piatra zbură la o distanţă de cel puţin şaptezeci şi cinci de metri, înainte de a lovi o altă lespede. Şi într-o fracţiune de secundă răsună o altă împuşcătură. O a doua piatră de mormânt se făcu bucăţi. Bubuitura avu ecou pe o distanţă de câteva mile. Dar spre surprinderea lui Michael, flama ei se produse mai departe decât cealaltă. Neauzit, bărbatul se *îndepărtase* de Michael.

Michael se ridică şi o luă la goană prin pâcla tot mai deasă. În urma lui explodară mai multe împuşcături. Acestea continuară, la intervale egale, metodic, dar de fiecare dată de la o distanţă din ce în ce mai mare. Michael nu privi înapoi. Doar continuă să fugă.

Capitolul 13

Marele conac bavarez se înălţa la capătul aleii lungi de o milă. Construită din piatră, avea o vechime de aproape două sute de ani, fiind clădită pentru cine ştie ce membru al familiei regale germane, mort şi îngropat demult. La o sută treizeci de kilometri de Berlin, pe o parcelă de patru mii de hectare, casa cea mare avea, după unele zvonuri, peste o sută de încăperi, dar personalul nu reuşise niciodată să descopere mai mult de optzeci şi patru. Mulţimea de maşini elegante din garaje nu erau prea des folosite. Mecanicul angajat era singurul care le conducea, le ţinea puse la punct, cu rezervorul plin şi gata de drum pentru cazul în care proprietarul lor s-ar fi hotărât să-şi ia permis de conducere.

Zvonurile cele mai dese se refereau la faptele sălbatice ale actualului locatar, înfăptuite în spatele marelui zid care înconjura întreaga proprietate. Din punct de vedere al securităţii, aceasta rivaliza cu orice ambasadă SUA. Numai personalul de întreţinere număra douăzeci de membri; salariul acestora, de două mii de euro pe săptămână, nu le era plătit numai pentru aptitudinile lor speciale, ci şi ca să-şi ţină gura. Fiecare avea îndatorirea lui specifică: grădinărit, îngrijirea peluzei, zidărie – dar aceste talente fuseseră învăţate de curând. Toţi fuseseră mult timp în armată. În linii mari, le plăceau slujbele, munca era uşoară, plata excelentă, şi niciodată nu trebuiseră să facă apel la talentul lor în mânuirea armelor. Cu toate acestea, nu puteau înţelege de ce un om de afaceri legitim avea nevoie de o armată personală.

Holul de la intrare era spectaculos, având înălţimea a trei etaje; ferestrele cu ochiuri mici de geam fixate în reţele de plumb erau aşezate astfel încât să capteze lumina pe întreaga durată a zilei. Interiorul era grandios, în nuanţe bogate, închise, cu pereţii îmbrăcaţi în mahon întunecat compensaţi prin draperii maro şi verzi. Mobilierul era un amestec de piese din diferite epoci şi de tapiserii mai vechi decât pietrele de temelie ale casei. Bogăţiile afişate erau de neconceput. Şi un lucru era limpede, peste tot acest ansamblu: nu exista nici o stăpână a casei. Era locuinţa unui gentleman. Fără imprimeuri florale diafane, deschise la culoare, în camera de zi, fără

nuanţe vesele de galben în salon. Totul era masculin, până la personalul din casă.

Majordomul era un bătrânel amabil cu ochii adânciţi în orbite pe faţa ridată, purtând amprenta timpului. Charles conducea casa; cuvântul său făcea legea acolo. Majordomul îşi cunoştea stăpânul mai bine ca oricine: nevoile şi dorinţele sale, călătoriile şi gusturile sale. Şi, deşi stăpânul era calm şi rezervat, Charles ştia şi că, dacă-l supărai, nu te mai întorceai niciodată. Nimeni nu avea să-l împiedice pe Charles să-i facă pe plac celui care era stăpânul acestei case uriaşe; aşa fusese instruit, aşa era instruit orice majordom bun, şi n-avea să dea greş.

Charles îi ură bun-venit lui Michael. Îl conduse în tăcere în bibliotecă. Îşi făcu datoria de majordom, oferindu-se să ia haina şi rucsacul lui Michael, dar acesta refuză, ţinând strâns sacul de piele de pe umăr. N-avea de gând să-i dea drumul până când nu era încheiată afacerea. Charles îi turnă ceva de băut, apoi se scuză, spunându-i lui Michael să se facă comod.

Biblioteca enormă era plină de cărţi, mii de titluri. Michael considerase întotdeauna cărţile unui om ca fiind o reprezentare a minţii şi sufletului acestuia. Omul ăsta avea de toate. Michael trecu de şemineul de dimensiunile unui automobil, de fotoliile de piele, şi se opri în dreptul unei scări rezemate de rafturile cu cărţi. Aceasta ajungea până la tavan, la o înălţime de opt metri, şi culisa pe propria sa şină. Michael şi-ar fi putut petrece întreaga viaţă aici, şi nici măcar n-ar fi ajuns la al doilea etaj de volume. Scoase din raft o carte veche de geologie, legată în piele, şi se duse la fereastră ca să aibă o lumină mai bună. Tocmai voia să o răsfoiască, dar se deschiseră uşile.

În prag stătea Finster, îmbrăcat într-un costum de sport din tweed, cu un zâmbet pe faţă.

— Una din preferatele mele.

Ochii îi scânteiară în timp ce se apropia de Michael.

— Scrisă în o mie nouă sute douăzeci de Alfred Wegener. Unul dintre primii care au prezentat teoria tectonică. Ţii în mână unul din cele doar trei volume rămase.

— Îmi pare rău.

Michael strânse cartea în mână, neştiind sigur ce să facă cu ea, ca un copil prins cu mâna în borcanul de dulceaţă.

— N-ai de ce. Îmi eşti oaspete, sunt onorat de prezenţa ta în casa mea. Cât timp eşti aici, te poţi servi cu orice doreşti. Te rog, păstreaz-o, este o lectură excelentă.

— Nu, e în regulă.

— Te rog, o carte, odată citită, nu mai este decât un trofeu. Nu mai am ce face cu ea.

— Mulţumesc, dar nu aş putea.

— Dacă te răzgândeşti...

Finster cedă.

— Haide să-ţi arăt casa.

— Nu pot să rămân –

— Încă ceva de băut?

La asta, Charles apăru cu o tavă de argint, pe care se aflau două pahare înalte de şampanie. Finster îi dădu lui Michael unul dintre pahare, şi-l ridică pe al său.

— În sănătatea soţiei tale.

— Mulţumesc, spuse Michael şi ciocni cu el.

— Pot să te conving să rămâi la cină?

— Chiar nu pot sta.

— Cu siguranţă, ai să fumezi o ţigară cu mine, nu-i aşa?

Scoţând două ţigări, Finster îi oferi una.

Michael ridică mâna în semn de refuz.

Finster zâmbi.

— Am prea multe vicii: băutura, ţigările, femeile. Din păcate – cum e zicala aia? Ochii văd, inima cere...

— ... dar trupul nu mai poate. Îmi pare rău, domnule Finster –

— August, insistă Finster.

— August. Sunt sigur că înţelegi, tot ce-mi doresc e să încheiem afacerea asta şi să mă întorc la soţia mea.

— Desigur. Dar spune-mi, ce s-a întâmplat la Roma? N-am mai auzit veşti de la tine de când ai părăsit Italia, şi ai fost foarte enigmatic când am vorbit ultima oară.

— Roma, Vaticanul... era o momeală.

În vocea lui Michael răzbătea oboseala.

— Cheile erau undeva în împrejurimile Ierusalimului.

— Ierusalim?

Interesul lui Finster spori.

— Unde în Ierusalim?

— Într-o bisericuţă dintr-un colţ pierdut de lume.

— Interesant. Paznici?

— Unul.

Finster cântări câteva clipe toate aceste informaţii.

— Şi? L-ai expediat pe lumea cealaltă?

— El a fost cel care a încercat să mă „expedieze” pe mine.

— Ce-ai făcut?

— Am fugit.

Finster zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Mi l-ai putea descrie pe paznicul ăsta?

— Era întuneric, răspunse Michael, care nu se simţea în largul său.

— De ce mă-ntrebi?

Finster păru pierdut în gânduri. Se întoarse şi deschise uşile spre hol.

— Haide să povestim din mers, bine?

Michael puse cartea pe masă şi-l urmă pe Finster.

*

Străbătură casa împreună, trecând prin sălile de biliard şi de jocuri, prin sălile de bal şi prin saloane. Finster îşi aprinse ţigara, trase cu lăcomie un fum şi dădu fumul afară încet, acesta înălţându-se într-un nor dens, cenuşiu, deasupra capetelor lor.

— Plăcerile simple ale vieţii.

Savura momentul.

— Am citit odată un studiu care spunea că tolerarea unui viciu poate fi sănătoasă. La urma urmelor, ce este un viciu dacă nu ceva ce găsim a fi plăcut, irezistibil? Ai vreun viciu, Michael?

— Nu mai ai.

— Bineînţeles.

Finster dădu din cap a înţelegere, coada sa albă izbindu-se de umeri când făcu asta.

— Eşti un om reformat. Eu, pe de altă parte – hai să spunem doar că încă nu am întâlnit persoana care să mă poată abate de pe calea mea. N-aş putea trăi fără – ridică ţigara şi băutura – *slăbiciunile* mele.

— Nu ştii niciodată până nu încerci, replică Michael.

— A, dar din ce motiv? Mi-am câştigat dreptul, am puterea de a înceta sau de a continua, şi asta e important. Puterea.

— Evident, n-ai fost căsătorit niciodată.

Finster râse din toată inima, bătându-l pe Michael pe umăr.

— Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se opriră în faţa unei uşi masive din lemn, al cărei lemn de un maroniu închis era mai bătrân ca însuşi timpul. Părea ciudat de nelalocul ei în casa elegantă în care se afla. Finster deschise monstrul. Balamalele sale scârţâiră în semn de protest. În faţa lor se întindea un şir lung de trepte. Un miros de mucegai urca până la ei. Michael nu putea să-l identifice exact, dar îi trezea amintiri urâte din închisoare. Scările descriau o spirală în jos, în întuneric, ca într-un film cu Boris Karloff[5].

— E un pic dramatic.

— Mă hrănesc cu drame, replică Finster pe un ton vesel, în timp ce-l conducea în jos.

Întunericul de cerneală îi înghiţi imediat. Michael iubea întunericul, întotdeauna acesta fusese prietenul lui. Dar nu şi întunericul ăsta. Mirosul îl lovi din nou, mucegăit şi aspru, duhoarea acră a celulelor de închisoare, de detenţie singuratică, de zonă a condamnaţilor la moarte. Mirosea a lipsă de speranţă. Paşii lor trezeau ecouri. Michael îl urma îndeaproape pe Finster, care rămăsese ciudat de tăcut, nedându-i nici un fel de detalii sau îndrumări.

Coborâseră cel puţin două minute, pe scări ce treceau prin caverne; Michael nu zări nici o clipă vreo geană de lumină. Umezeala din aer era tot mai puternică cu cât coborau mai adânc; era rece, nefirească. Lui Michael îi trecu prin minte că Finster l-ar putea omorî acum, fără ca el să poată opune rezistenţă. Ăsta era unul dintre motivele pentru care nu lucra niciodată pentru altcineva: nu-l cunoşti niciodată cu adevărat pe cel care te-a angajat, şi nu-i ştii motivele. Iar crima era doar la un pas de furtul calificat.

Luminile se aprinseră cu o strălucire bruscă. Pe Michael începură să-l doară ochii de la asta, puncte albe jucându-i pe retină. Din instinct,

---

[5] (1887-1969) Actor american de origine britanică, remarcat pentru interpretările date de el monştrilor şi altor personaje malefice din mai multe filme horor, printre care şi *Frankenstein* (1931) şi *Mumia* (1932).

ridică mâna şi-o puse în calea luminii. Odată cu trecerea secundelor, îşi recăpătă vederea şi începu să se uite în jur. În acea clipă, îşi dori să fi fost din nou în întuneric, căci deşi plimbarea pe orbecăite îl speriase, fusese doar din cauza imaginaţiei lui care-o luase razna. Ceea ce vedea acum era însă real.

Înaintea sa se afla o colecţie de artefacte, unele antice, altele vechi dar mult mai recente. Vase de piatră, armuri medievale, sculpturi africane în lemn, pictograme orientale. Fiecare extrem de diferit de celelalte, cu excepţia unui lucru: toate erau de natură religioasă. Acolo era amenajată o galerie a religiilor, fricii şi ororilor. Stive întregi de tablouri erau rezemate unele de altele. Feţele personajelor păreau să strige implorând îndurare, ca şi cum ar fi fost prizoniere în pânze, într-un fel sau altul.

— Cum ţi se pare? întrebă Finster cu mândrie.

— Unică, fu tot ce putu spune Michael, care făcea tot posibilul să-şi ascundă frica.

— Majordomul meu, Charles, o numeşte „temniţa”.

— Într-adevăr, cuvântul îi redă întrucâtva specificul.

Michael spera că umorul îi va masca panica, în timp ce strângea în mod inconştient cutia cu cheile prin săculeţul de piele. Nu putea înţelege de ce, dar cutia părea să fie singurul lucru care-l încuraja în timp ce contempla caverna dinaintea sa, care-i dădea fiori.

— Mulţumesc.

Finster îi arătă o alee printre operele de artă.

— Pe aici.

Sala – întregul spaţiu – era asemănător cu o privelişte din Evul Mediu Întunecat. Era enormă, de asta Michael era sigur, căci lumina se pierdea în beznă înainte de a se zări măcar peretele îndepărtat. Casa era veche de secole, dar locul ăsta… locul ăsta era acolo de mult mai mult timp. Era o altă lume îngropată adânc sub cea de la suprafaţă. Finster o revendicase ca fiind a lui, umplând-o cu o colecţie macabră care n-ar fi scoasă niciodată la licitaţie.

Era asta doar colecţia deformată a unui excentric sau mai era ceva, ceva şi mai rău? În timp ce trecea pe lângă fiecare piesă expusă, Michael se gândi că poate se pripea să tragă concluzii. Poate ăsta era doar un depozit pentru obiecte de artă ciudate. Lucruri pe care Finster nu le considera demne să fie expuse în casa lui. Poate era ca şi podul

bunicii: plin cu lucruri uimitoare şi înfricoşătoare, adunate în călătoriile de o viaţă, lucruri care păreau înspăimântătoare la prima vedere, dar de fapt aveau un înţeles mult mai inocent. Ca o păpuşă veche de porţelan cu un ochi lipsă sau vechiul cufăr prăfuit plin cu rochii vechi mâncate de molii.

Ajunseră la o uşă uriaşă de lemn, fixată în piatră. Încuietoarea străveche era mai neagră ca noaptea. Finster scoase un set de chei din buzunar, descuie uşa şi o deschise.

Această încăpere era mică, cam de trei pe trei metri; în ea nu era nici o operă de artă. Pereţii rezistenţi de piatră aveau cioplite rafturi în ei, la o distanţă de un metru şi jumătate de sol. Încăperea era practic goală, cu excepţia unui piedestal de mahon amplasat exact în centru.

— Ultimele mele achiziţii ajung aici, ca să mă bucur de ele în linişte.

Finster îşi folosi ţigara ca să aprindă o lumânare pe un raft, şi zâmbi.

— Creează ambianţă, nu-i aşa?

Michael îl urmări pe Finster cum continua să aprindă mici lumânări de jur-împrejurul camerei. Încăperea asta i se părea mai liniştitoare, fără sculpturi sau statui stranii care să se holbeze la el, fără ochi suferinzi care să-l privească din întuneric. Pereţii erau acum scăldaţi în lumina lumânărilor; era un loc aproape paşnic după colecţia macabră pe lângă care tocmai trecuseră. Michael nu spuse nimic, doar scoase din rucsac cutia sculptată.

— Minunat.

Finster rămăsese cu ochii aţintiţi asupra trofeului.

Michael îi întinse cutia.

Dar Finster se dădu înapoi, ridicând mâna în semn de protest.

— Tu eşti cel care ar trebui să aibă onoarea de a le pune pe piedestal.

Michael încuviinţă, deşi un pic nedumerit. Deschise cutia, dezveli cele două chei şi făcu din nou un pas spre Finster, ca acesta să le inspecteze. Finster aruncă o privire cheilor, dar se dădu din nou înapoi.

— E ceva în neregulă? întrebă Michael.

— Îţi taie răsuflarea. Frumuseţea lor mă impresionează şi mă... sperie.

Finster îşi regăsi echilibrul în prag. Michael scoase din cutie cheia de argint şi i-o întinse gazdei sale. Dar germanul ridică din nou mâna.

— Nu, nu.

Finster tremura. Lui Michael îi amintea de o casnică, mama a trei copii, care câştigase o maşină la un concurs TV cu premii. Ca şi ea, Finster părea să fie prea copleşit în timp ce se chinuia să accepte faptul că avusese noroc şi că acum ceea ce-şi dorise îi aparţinea.

Michael zâmbi.

— Nu te muşcă.

— Nu se ştie niciodată, glumi Finster.

— Prefer să-mi examinez posesiunile când sunt de unul singur. Să o fac în linişte. Când obţin ceva ce mi-am dorit atâta timp sunt uneori – făcu o pauză – copleşit.

Michael se întoarse din nou spre piedestal, sperând în pofida a tot ce se întâmpla că Finster nu-i văzuse faţa. Căci brusc Michael se trezi mai speriat decât atunci când intrase în încăperea exterioară. Finster îl angajase să fure cheile astea, şi acum îi era mai mult decât frică de ele; era limpede că îl îngrozeau. Refuza să se atingă de ele ca şi cum ar fi transmis ciuma. Mintea lui Michael fu năpădită de suspiciuni; acum că-şi încheiase misiunea, era oare în pericol mai mare decât îşi închipuise înainte? Oare cheile astea ascundeau ceva de care el nu-şi dădea seama? Şi dacă unul dintre cei mai puternici oameni din lume era atât de înspăimântat de ele, de ce el nu se temea? Michael îşi dorea să iasă, să fie din nou afară, înapoi la lumina zilei, înapoi acasă cu Mary. Oriunde, dar nu aici.

Puse amândouă cheile pe pernuţa de catifea a piedestalului, aşezând cutia lângă ele. În timp ce se dădea înapoi, privind cheile aici, în încăperea asta, simţi în adâncul sufletului că era o greşeală, că încălcase ceva aflat dincolo de lege.

— Banii au fost deja viraţi, împreună cu un bonus de două sute cincizeci de mii de dolari de care să vă bucuraţi tu şi soţia ta când o să se simtă mai bine, spuse Finster, aducându-l pe Michael înapoi la realitate.

Michael se întoarse şi rămase faţă în faţă cu angajatorul său. Deşi toată treaba începuse să pară greşită, Michael îşi reaminti că furtul îi dădea posibilitatea de a asigura tratamentul de care Mary avea nevoie disperată, tratamentul care-i va salva viaţa. Şi în acelaşi fel în

care ne justificăm faţă de noi înşine încă un pahar de băutură, încă o prăjitură, convingându-ne singuri că n-o să ne facă nici un rău, îşi despovără mintea şi conştiinţa şi-i strânse mâna lui Finster.

— Mulţumesc, spuse, în timp ce Finster îi întinse confirmarea transferului bancar.

— *Eu* îţi mulţumesc. Îi urez din toată inima o însănătoşire grabnică soţiei tale, ca să vă puteţi vedea împreună de viaţa asta.

Finster îl conduse afară din încăpere şi când era pe punctul de a închide uşa, aruncă o privire înăuntru, spre noul său premiu. Pe buzele subţiri îi apăru un zâmbet. Nu era un zâmbet fericit sau unul de bucurie, ci un zâmbet de triumf, zâmbetul unui general care tocmai cucerise dealul, stârpindu-şi duşmanul. Zâmbetul unui împărat obosit de atâta luptă, care, în pragul înfrângerii, tocmai a obţinut singura armă care nu numai că-l va salva, ci va şi schimba sorţii războiului.

Capitolul 14

Lumina dimineţii umplea camera. Fusese o noapte grea; toate fuseseră aşa de când începuse tratamentul, dar noaptea trecută fusese deosebit de dificilă. Vărsăturile şi diareea o răvăşiseră, secătuindu-i energia. Durerea părea să iradieze chiar din măduva oaselor. Era epuizată, stoarsă de orice strop de voinţă care-i mai rămăsese.

Când razele soarelui îi atinseră pleoapele, Mary se trezi. Alinarea adusă de somn va dispărea iar, cât va ţine ziua. Se întoarse pe cealaltă parte şi-i sări inima – sentimentul de bucurie o cuprinse cu totul când dădu cu ochii de el. Pentru prima dată de când fusese diagnosticată, cu aproape trei săptămâni în urmă, se simţea reîntinerită. Acum că el se întorsese, avea să învingă monstrul ăsta care se pusese cu ea, şi să-l alunge înapoi în locul oribil din care venise.

— Bună dimineaţa, şopti ea.

Michael aranja florile. Îi făcuse curat prin cameră şi împrospătase totul. Neorânduiala şi confuzia fuseseră alungate din viaţa ei. Perdelele erau trase în lături pentru prima dată după câteva zile, iar Mary rămase privind lung la cerul albastru, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— ’Neaţa, îi răspunse el şi se aplecă s-o sărute cu pasiune.

Mary se mustră singură. Coşmarurile ei despre primejdii şi moarte nu erau decât griji fără rost; Michael se întorsese la ea, aşa cum promisese.

— Mi-a fost dor de tine, murmură în timp ce se ridica în pat şi se sprijinea de perne.

— Mi-a lipsit zâmbetul tău. Cum te simţi?

— Mult mai bine.

— Mă bucur.

Michael ştia că-l minţea, dar n-avea de gând să i-o reproşeze, ştia că încearcă să fie tare de dragul lui.

Mary se cuibări în braţele lui. Dintre toate gândurile şi rugăciunile, toate medicamentele şi urările de sănătate, asta era ceea ce-i trebuia cu adevărat. Să fie ţinută în braţe şi să ţină în braţe la rândul ei. Pentru ea nu era important doar să primească dragoste, ci şi

s-o dăruiască. Era ca un elixir pentru amândoi. Neliniştea pe care Michael o simţise de când părăsise ţara dispăruse, lăsată în urmă undeva prin Germania.

— Mă gândeam c-am putea – se trase înapoi, privind-o în ochi – să plecăm o săptămână la Cape, să stăm la hotelul Ship's Bell.

— Să facem dragoste printre dune…

— Mmmm. Să mâncăm supă portugheză…

— …homar proaspăt.

Michael făcu o pauză.

— Ţi-au zis cât mai durează?

Abia aştepta s-o smulgă din locul ăsta.

— Încă o săptămână. Mâine au să mai scotocească puţin prin corpul meu.

— Mi-ar plăcea să te „scotocesc” şi eu puţin.

— Asta s-ar putea aranja, spuse Mary în timp ce-şi freca nasul de gâtul lui. Întotdeauna îi îndrăgise mirosul, o liniştea, o făcea să se simtă în siguranţă. Deşi încercase să-şi alunge asta din minte, îşi petrecuse ultimele şapte zile gândindu-se că el nu se va mai întoarce niciodată. Era singurul lucru care o speria cu adevărat: era îngrozită c-o să moară singură.

— Cum a fost călătoria?

— Un pic mai lungă şi mai grea decât am crezut.

Michael începu s-o maseze pe spate, începând cu umerii şi apoi coborând, aşa cum îi plăcea ei.

— Te-a căutat Paul.

Închise ochii şi-şi puse capul pe umărul lui.

— A spus ce voia?

— Voia să-l suni când te întorci, zicea că aveţi meci sâmbătă.

Asta era o minciună. Busch o să-l jupoaie de viu. Dar Michael avea de gând să se ocupe de asta mai târziu; după toate întâmplările prin care trecuse în ultimele câteva săptămâni – boala lui Mary, Vaticanul, Israelul, Finster – se simţea în stare să facă faţă la orice. Nu, deocamdată n-o să-l sune pe Busch. Busch putea să mai aştepte.

— Ţi-ai terminat treaba? întrebă Mary.

Michael nu-i spunea tot, dar ea ştia că orice făcuse, făcuse pentru ea. Acum nu era momentul să-l ia la întrebări în legătură cu asta.

— Da.

O strânse tare.

— N-am să te mai părăsesc.

— Ştiu.

Pentru prima dată după mult timp, amândoi credeau că totul o să fie bine în sfârşit.

*

Michael intră în apartamentul cufundat în întuneric, aruncând corespondenţa pe o măsuţă. Băgă capul în dormitor şi strigă: „Hawk”?

Verifică robotul telefonic; afişajul roşu îi arătă că avea treisprezece mesaje. Apăsă pe buton.

— Mesajul numărul unu, bâzâi vocea electronică feminină.

— Michael? Eu sunt, sună-mă, se auzi vocea lui Busch din aparat.

Michael apăsă pe buton, trecând la următorul mesaj.

— Sună-mă, Michael.

Din nou Busch. Din nou, Michael apăsă pe buton.

— Michael, ştiu că te-ai întors, nu mă face să vin acolo şi să te –

Lovi butonul, întrerupând mesajul. Opri aparatul.

— Hawk?

Se uită în bucătărie. Poate D-na McGinty scosese câinele afară la plimbare. Michael îşi dădu seama că nici CJ nu era pe nicăieri. De fapt nici nu-i plăcea motanul, niciodată nu putuse suferi pisicile, animalele astea imprevizibile, niciodată nu înţelesese atracţia pe care o exercitau ele. Dar era pisica lui Mary, iar dacă ea iubea bestia asta mică, atunci… el măcar se putea preface c-o iubeşte. D-na McGinty probabil că-l ţinea pe CJ în apartamentul ei de când plecase el. Trebuia să ţină minte să-i ia un cadou ca răsplată pentru osteneala ei.

Luă corespondenţa şi, deschizând-o, intră în biroul lui. Când aprinse lumina, tresări de spaimă.

Pe scaunul lui preferat stătea un bărbat cu o constituţie solidă, părul negru ca smoala, ochii albaştri, culoarea ardeziei. Acesta avea faţa şi mâinile arse de soare ale cuiva care cu siguranţă umblase destul prin lume. Străinul era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă negre; adidaşii negri aveau tălpile tocite, deşi în rest erau surprinzător de curaţi. Era imposibil să-ţi dai seama ce vârstă avea: ar fi putut fi un om

de treizeci de ani trecut prin multe, până la un tip de cinzeci de ani în plină formă. În poală tocmai i se întindea motanul lui Mary. Îl mângâie pe CJ ca şi cum ar fi fost al lui. Hawk era tolănit la picioarele lui şi dormea.

— Domnul St. Pierre?

Avea accent italian.

Michael recunoscu vocea pe loc.

— Ieşi afară, îi ordonă el.

Bărbatul nu se clinti.

Michael luă telefonul.

— Ai treizeci de secunde, spuse şi începu să formeze.

— Şi ce-ai să-i spui prietenului tău, poliţistul?

Michael îşi încetini mişcările.

— Că bărbatul pe care l-ai jefuit e în apartamentul tău?

Străinul părea că nici nu respiră.

Michael închise telefonul.

— Doar nu credeai c-am să te las să scapi?

— Cine eşti?

— Mă numesc Simon, răspunse bărbatul.

Tensiunea atârna în aerul dintre ei ca un trăsnet. Michael auzea sângele cum îi bubuie în urechi, în timp ce încerca să-şi dea seama ce are de făcut, cum să reacţioneze.

— Aş vrea să-mi dai cheile înapoi, spuse Simon.

Michael ştia că nici o lovitură nu se termina vreodată cu adevărat. Spectrul temerii de a nu fi găsit, de a nu fi arestat, persista mereu.

— Nu prea ştiu despre ce vorbeşti, încercă el să scape.

— Serios?

— Serios.

Michael străbătu camera, îndreptându-se spre străinul care stătea pe scaun, şi strigă încet: „Hawk”? Vocea sa era plină de frustrare şi mânie. Hawk se trezi şi-şi văzu stăpânul, aşa că se rostogoli pe spate, ca să fie scărpinat pe burtă.

— Halal câine de pază, şopti Michael spre Hawk, în tot acest timp evaluând curajul bărbatului aşezat în faţa lui.

— Să vedem dacă pot să-ţi împrospătez memoria, zise Simon.

— Nu prea aveai bani, soţia ta era grav bolnavă, aşa că ai început să alergi prin Vatican punând bombe fumigene.

Gesticulă cu mâinile.

— Ai furat două chei care erau puse în locul celor adevărate, ai sărit într-un avion spre Ierusalim, ai urcat pe muntele Kefas şi ai furat alte două chei dintr-o biserică.

Făcu o pauză, ca să dea efect spuselor lui.

— Gloanţele mele au trecut pe la câţiva centimetri de capul tău, adăugă el.

— Spui numai tâmpenii.

Simon nu-şi luă ochii de la el în timp ce scoase un pistol din haină, pe care-l sprijini pe picior. Îl înclină uşor, până când lipi gura ţevii de capul pisicii adormite. Ochii lui nu trădau nimic.

— Cred că este animalul soţiei tale.

Michael era mai mult decât furios: tipul ăsta îl ameninţa pe faţă, iar el nu putea face nimic.

— Spune-mi unde sunt cheile.

Simon se uită la pisică, la Hawk şi apoi din nou la Michael.

— Voi trei puteţi trăi dacă...

Pe un ton rece, lăsă ultimatumul în aer.

— Poate o să-i fac o vizită lui Mary; ar fi păcat – cu toate eforturile astea, ea să moară din cauza lipsei tale de tact.

Îndeletnicirea lui Michael nu o pusese niciodată în pericol pe Mary; niciodată n-ar fi lăsat ceva din ce făcea el să-i facă vreun rău lui Mary.

— Nu mai am cheile, spuse el scurt. Le-am vândut.

— Cui?

— Unui bărbat.

Simon expiră cu zgomot.

— Numele? întrebă el încet.

Finster avea douăzeci de agenţi de pază, atâţia putuse număra Michael. Iar cheile furate erau în subsolul unei încăperi pe care Michael o ştia impenetrabilă. Nimeni n-avea să ajungă la ele. Nici Simon, nici nimeni altcineva.

— Un industriaş german. August Finster, replică Michael.

Cuvintele îi ieşiră cu uşurinţă de pe buze; nu simţi nici o remuşcare să-şi trădeze angajatorul. August Finster înţelegea că atunci

când te joci cu băieţii duri, uneori ei ripostează – uneori cu un pumn în falcă, alteori cu un glonţ în inimă.

Simon se ridică cu graţia unei feline. CJ îi sări din poală. Bărbatul era înalt, avea cel puţin un metru optzeci şi cinci.

— N-ai idee ce-ai făcut, spuse.

— Am salvat viaţa soţiei mele –

— Şi ai damnat întreaga lume.

Afirmaţia atârnă în aer, lăsându-l pe Michael fără cuvinte.

— Poftim? Ce naiba vrei să spui?

— Crezi în Dumnezeu, domnule St. Pierre?

— Acum nu.

— Deci ai crezut odinioară? Ai face bine să începi să crezi din nou.

— Am să spun o rugăciune de mulţumire când ai să pleci.

Simon nu se clinti.

— În anul Domnului treizeci şi doi, Iisus i-a spus unuia dintre Apostoli: „Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea... Şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în Ceruri.” Şi i-a dat lui Petru două chei care să simbolizeze puterea sa de a absolvi sau de a condamna. Puterea de a controla Porţile Raiului.

Bărbatul ăsta avea o răceală pe care Michael nu o mai întâlnise la nimeni până acum. Nu s-ar fi oprit la moartea lui Michael sau a lui Mary; acţiona după o credinţă mai puternică, una specifică teroriştilor şi fanaticilor.

— Cred c-a venit momentul să pleci, insistă Michael.

— Tot nu înţelegi, nu-i aşa?

— Ce să înţeleg?

— Ai furat cheile Raiului.

Tipul ăsta era nebun. Orice dram de credibilitate pe care-l avusese înainte dispăru fără urmă din mintea lui Michael. Credinţa lui Michael era în declin, iar asta nu făcea decât să-i întărească hotărârea. Presupusese că pentru şeful tipului ăsta era o chestiune bănească, dar nu, era ceva de genul misiunii încredinţate de Dumnezeu Fraţilor Blues[6].

---

[6] „The Blues Brothers” – comedie muzicală din 1980, povestea felului în care condamnatul Jake, eliberat condiţionat, şi fratele său Elwood, care primesc „o misiune de la Dumnezeu” să salveze un orfelinat romano-catolic de la închidere, cu banii obţinuţi cu ajutorul formaţiei de blues pe care o înfiinţează.

— Să ştii c-am să sun –

— Porţile Raiului sunt închise, Michael –

— Ieşi, acum.

La naiba cu arma lui cu tot, avea să sară pe nebunul ăla dacă nu tăcea.

— Nici măcar nu-ţi dai seama cui i-ai vândut cheile, nu?

Michael îl apucă de braţ, dar Simon era iute ca fulgerul. Îl răsuci pe Michael aşa repede, că acesta nici nu mai ştia pe ce lume se află, apoi îl trânti pe scaun. CJ scoase un mieunat înfiorător şi fugi. Simon se aplecă peste el şi cu o voce limpede, calmă, îi spuse:

— Ne vom duce să luăm cheile alea.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Michael se ridică în picioare şi se luă după el: nimeni nu-i intra în casă nepoftit şi nimeni nu-i zicea vreodată ce să facă.

— *Noi* n-o să facem nimic.

Michael făcea eforturi să-şi controleze vocea, care-i tremura din cauza adrenalinei.

— Trebuie să am grijă de soţia mea.

— Pui vreun preţ pe sufletul ei?

Simon nu-i aşteptă răspunsul.

— Dacă da, atunci ai să mă ajuţi. Altfel, Mary e damnată, ca noi toţi.

Deschise uşa de la intrare.

— Peste două zile plecăm.

Apoi se întoarse şi întrebă:

— Cât de prost poţi fi? Chiar n-ai habar cine e Finster?

Michael era încă în şoc, redus la tăcere; nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se mişte atât de repede.

— Caută şi-ai să vezi, zise Simon, şi trânti uşa.

Capitolul 15

Dean McGregor era un ratat care făcuse închisoare de două ori şi care făcea acum tot ce putea ca să se îndrepte. Paul Busch se vedea cu Dean în a treia miercuri din fiecare lună. Dean era genul de tip lipsit de griji, care se aflase întotdeauna în locul nepotrivit şi-n momentul nepotrivit, cu prieteni nepotriviţi şi cu intenţii greşite. Primul său jaf fusese la un mic magazin de băuturi alcoolice, iar un asemenea magazin n-are niciodată prea mulţi bani în casă – cu siguranţă nu destui ca să merite să renunţi cinci ani la libertate. Aşa că Dean şi prietenii lui fură surprinşi când scoaseră armele, iar vânzătorul le dădu douăzeci de mii de dolari. Bineînţeles că erau bani din droguri, locul ăla era ţinut sub urmărire pentru trafic de marijuana, şi cei douăzeci de mii de dolari erau supravegheaţi îndeaproape de trei agenţi de la DEA[7], într-un Ford parcat peste drum. Când Dean şi tovărăşii săi fură arestaţi, operaţiunea lor de şase luni se duse de râpă; cei de la DEA se asigurară că procurorul va cere pedeapsa maximă.

Dean nu ieşise din închisoare decât de cinci luni când încercă să jefuiască o benzinărie. Soţia lui era însărcinată şi voia să-i cumpere ceva frumos, pentru că era deprimată că se îngrăşa. Folosindu-şi pistolul de jucărie, îl luă pe sus pe vânzător şi găsi casa pe jumătate plină, adică vreo patru sute de dolari. Ceea ce nu ştia el era că şi soţia vânzătorului era însărcinată, iar tipul era un poliţist care lucra acolo la negru, ca să asigure o situaţie cât mai bună pentru copilul lor încă nenăscut. Pistolul său de serviciu era sub tejghea, căci venise direct de la muncă, fiind a treia tură dublă pe care o făcea în săptămâna aia. Ofiţerul Paul Busch îşi scosese revolverul, iar Dean făcuse pe el de frică. Busch îi citise drepturile. Cât timp stătură şi aşteptară să vină maşina unei patrule să-l ridice pe Dean, ajunseră să stea de vorbă despre copiii lor nenăscuţi. Pentru prima oară, Busch văzu că, deşi comiterea unei infracţiuni este întotdeauna o greşeală, motivaţia unui infractor poate fi uneori cât de cât nobilă. Desigur, asta nu era o scuză

[7] Drug Enforcement Administration – Administraţia de executare a legilor împotriva drogurilor, divizie a Departamentului de Justiţie din SUA.

– legea era lege – iar Dean ajunse din nou la închisoare, cu o condamnare de cincisprezece ani.

Aşa se face că, şase ani mai târziu, Busch şi Thal se aflau într-o cafenea, punându-i întrebările de rutină lui Dean McGregor, care fusese eliberat de curând, după ce executase o treime din pedeapsă, pentru bună purtare. Busch îi strânse mâna cu căldură, întâmpinându-l cu un zâmbet. Omul îşi plătise datoriile, îşi îndeplinise sentinţa atâta timp cât consideraseră cei de la tribunal că este cazul, şi era în regulă după părerea lui Busch. Slujba lui nu era să judece, ci doar să aplice legea.

Dean îi întinse mâna lui Thal, care doar se uită lung la ea, fără să facă vreo mişcare. Căutătura urâtă a poliţistului mai tânăr îi provocă lui Dean un tic nervos care-l ţinu pe întreaga durată a discuţiei.

Îşi petrecură următoarele douăzeci de minute trecând prin întrebările obişnuite: Ce mai faci? Ce-ţi face familia? Cu slujba pe care ţi-am găsit-o merge bine? Întrebările fireşti după eliberare, ca să se stabilească dacă persoana respectivă se adaptează la viaţa în libertate. Busch dirija totul, conducând discuţia în direcţia dorită de el. Nu-i plăcea ca persoanele care-i fuseseră încredinţate să se simtă neliniştite sau agitate cât stăteau de vorbă cu el. Era important ca celălalt să se simtă în largul lui la aceste întâlniri, căci atunci când fostul condamnat era relaxat se deschidea, era sincer în legătură cu readaptarea sa în societate. Cei eliberaţi condiţionat se întorceau la rele când se speriau sau erau disperaţi, simţind că nu pot face faţă vieţii în libertate. Slujba lui Busch era să-i menţină pe calea cea bună. Dacă-şi reluau vechile deprinderi, nu era numai eşecul lor, ci şi al lui.

Lui Busch îi sună mobilul, aşa că le ceru scuze şi se ridică de la masă. Îi lăsă lui Thal un pic de libertate de manevră, permiţându-i să pună întrebări, dar îi spuse să încheie apoi şi să-l trimită pe Dean acasă. Prima întrebare a lui Thal, despre visele şi coşmarurile lui Dean, păru destul de nelalocul ei, dar de acolo o luă razna: urmară doar afirmaţii duşmănoase, intimidante, provocatoare.

— Visezi banii, nu-i aşa, McGregor? Spune-mi adevărul. Când stai noaptea întins în pat, nu poţi să nu te gândeşti la cel mai uşor mod de a face rost de cele necesare traiului.

Thal zâmbi.

— Câţi ani vor mai trece până când îţi vom aresta copiii, care ţi-o vor lua pe urme?

Dean rămăsese şocat, pe faţă curgându-i transpiraţia.

— Odinioară credeam că oamenii se pot schimba, continuă Thal fără milă. Credeam în iertare. Dar ştii ceva, Dean? Nu cred că te-ai schimbat, şi e clar că n-ar trebui să fii iertat.

În cele două minute în care rămase singur cu Thal, nervii lui Dean fură făcuţi praf. Acum îi era mai frică de el decât de orice tip de la închisoare. Şi nu era din cauza celor spuse de poliţistul cel tânăr, ci din cauza tonului lui şi a felului în care-i sclipeau ochii când vorbea.

Thal îi puse lui Dean mâna pe umăr, ca şi cum ar fi fost un copil.

— Îmi provoci scârbă, McGregor. Degeaba faci umbră pământului. Roagă-te să nu fiu eu cel care te prinde comiţând o infracţiune. Căci dacă se întâmplă asta, am să-ţi împrăştii creierii pe jos, am să-i adun şi-am să-i trimit soţiei tale.

Întoarcerea lui Busch puse capăt brusc anchetei.

— Dean? Ne vedem peste trei săptămâni, zise Busch.

Din tonul lui era clar că aveau să se vadă doar ei doi. Îl conduse pe Dean McGregor până la uşă, punându-i braţul pe după umeri ca să-l liniştească.

Busch se întoarse la masă. Se aşează. Sorbi din cafeaua rece. Mai puse nişte zahăr în ea. Lăsă să treacă câteva minute bune, iar Thal începu să se foiască. Tânărul începu să se agite, deoarece presimţea că Busch o să se ia de el.

În cele din urmă, Busch se aplecă spre el şi, ridicând un deget, îi spuse calm:

— N-am să-ţi spun de două ori – numai odată – dacă te mai porţi vreodată aşa cu un fost condamnat, cu un suspect, cu un alt om, nu numai că am să-mi asum personal misiunea de a te da afară din poliţie, ci am şi fac în aşa fel încât să fii pus sub acuzaţie. În ceea ce mă priveşte, nu ajungi nici la genunchiul omului ăstuia.

Busch făcu o pauză, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Am să lucrez cu tine şi am să te îndrum încă o lună. Dar după aia am să mă asigur că nu ni se vor mai încrucişa vreodată drumurile.

— Hei, îl scuturam un pic, ca să se dea de gol dacă punea la cale ceva –

— Nu-i scuturăm. Niciodată.

— Cum putem şti că omul ăsta nu încearcă să violeze regulile eliberării?

— Crede-mă, dac-ar încerca, aş şti.

Busch îşi strânse hârtiile despre Dean McGregor şi le puse în servietă.

— Şi dacă ai şti că cineva face asta, l-ai aresta imediat?

— Fără îndoială.

— Şi cât de stricţi trebuie să fim? Trebuie să aplicăm litera legii cu fiecare în parte?

Busch îşi ridică privirea spre el.

— Despre ce vorbeşti? Asta e legea. Noi aplicăm legea.

— Nu uita, sunt nou în treaba asta cu eliberările condiţionate. Încerc doar să-ţi urmez modelul.

Asta îl supără cel mai tare pe Busch; cel mai tare îi dispreţuia pe cei care se purtau condescendent cu el.

— Ignoranţa nu este o scuză când vine vorba de încălcări ale legii, nu ai cum să eviţi legea.

— Deci ce facem dacă cineva încalcă condiţiile eliberării? întrebă Thal din nou.

— Îi arestăm.

— Îi trimitem la închisoare?

— Asta decide judecătorul.

Thal stătu să chibzuiască câteva clipe.

— Fără excepţie?

— Nici o excepţie, zise Busch.

— Deci ar trebui să-l arestăm pe tipul ăla, St. Pierre. A părăsit ţara. După cele spuse de tine, trebuie să-l arestăm.

Thal rânjea ca un şobolan.

Busch fu luat complet pe nepregătite. Dându-şi seama că fusese încolţit de rahatul ăla mic, răbufni:

— De unde ştii?

— Din surse sigure.

— Surse sigure – rahat! Asta n-o să ţină la judecător. Mai bine ai spune tot.

Busch ştia foarte bine că Michael plecase din ţară. Îl văzuse dispărând la terminalul de zboruri internaţionale, dar se gândise că

poate exista o explicaţie şi că va putea să facă faţă situaţiei în felul lui. Dar acum...

Acum era rândul lui Thal să se apropie de el şi, ridicând un deget, să-i spună calm:

— Am să-ţi aduc dovezi.

— Nu mai avem ce vorbi despre asta până atunci.

Busch îşi luă servieta şi se ridică.

— Te mai pot învăţa şi altceva pe ziua de azi? întrebă pe un ton dispreţuitor.

Thal mai rămase o clipă aşezat; deşi nu părea să fie aşa, simţi că el câştigase în urma discuţiei, şi murea să ia cireaşa de pe tort.

— Aş vrea să ştiu de ce-ţi spun ceilalţi „Peaches”?

Busch se repezi peste masă spre Dennis şi-i spuse răspicat:

— Nu-mi mai spune vreodată Peaches.

*

Biblioteca spitalului era mică, dar avea o colecţie de cărţi care acoperea măcar esenţialul pe care-ar fi putut dori să-l afle un pacient. Atmosfera era ca la colegiu şi era linişte, dar mirosul de spital dezinfectat predomina, reamintindu-ţi mereu unde te aflai. Pe lângă selecţia de cărţi medicale, periodice şi teze, mai aveau şi o colecţie bună de volume de ficţiune şi non-ficţiune. Enciclopediile şi manualele de referinţă fuseseră donate de un binefăcător căruia îi murise mama din cauza unei boli de inimă.

Michael îi fu recunoscător pentru generozitate, căci găsi acolo cea mai recentă ediţie din anuarul *Who’s Who in International Business*. Majoritatea celor menţionaţi acolo aveau dedicat un text de două paragrafe; August Engel Finster avea propria pagină.

Michael căutase informaţii despre Finster şi înainte să accepte angajamentul; atunci nu găsise nimic care să-i dea de gândit. Acum Simon era cel care-i dăduse de gândit. Michael nu era sigur de cine să-i fie frică: Finster sau Simon. Şi nu era sigur ce căuta acum, în timp ce se uita la aceeaşi pagină pe care o citise cu aproape trei săptămâni în urmă.

August Engel Finster apăruse din Blocul comunist după căderea Zidului. Felul în care arunca cu banii era legendar. Cheltuise peste trei

sute de milioane de mărci germane pe lună ca să-şi construiască imperiul. Sursa finanţării sale era totuşi un mister, aşa cum se întâmpla cu mulţi dintre titanii financiari care proveneau din Germania de Est. Mulţi, dacă nu toţi, fuseseră implicaţi într-un fel sau altul, după cum o ştia şi Michael, în afaceri cu guvernele comuniste. Deşi aceşti membri ai elitei erau suspectaţi de legături respingătoare, cum puteau fi consideraţi infractori într-o ţară unde legea era la cheremul acoliţilor lor birocraţi?

Finster avea deja un imperiu de filaturi, companii miniere şi firme de armament şi muniţii – majoritatea obţinute prin privatizarea fostelor întreprinderi de stat. Aceste corporaţii avuseseră un mare succes, iar meritul fusese atribuit exclusiv simţului afacerilor pe care-l poseda Finster. Era o persoană extrem de discretă, puţini îi cunoşteau strategia succesului, iar cei care lucrau cu ei îşi ţineau gura şi erau invizibili. Universităţile şi concurenţa încercaseră să-i ghicească formula, dar nimeni nu reuşise să recreeze modelul său de afaceri. Finster încă nu dăduse greş. Şi asta era incantaţia celorlalţi: oricine se prăbuşeşte la un moment dat. Într-o zi va fi Finster. Oamenii aplaudau întotdeauna, se bucurau de succes şi ţineau partea cuiva aflat în plină ascensiune, a celui oprimat care ajungea în vârf, râvnind la premiul cel mare. Dar când cineva îl obţine, sorţii se întorc, iar oamenii încep să caute greşeli. Un câştigător nu mai este ca ei, luptându-se cu destinul, zbătându-se să depăşească masele. Câştigătorii aveau succes acolo unde ei nu avuseseră, iar asta nu le cădea bine. De fapt, era vorba de natura umană. Chiar dacă ajungeai să conduci lumea, nu putea dura mult. Asta li se întâmpla tuturor. Bill Gates, tocilarul pasionat de computere care lăsase în urmă IBM-ul, apăruse de te miri unde ca să pună pe picioare industria calculatoarelor. Lumea întreagă urmărise cu interes cum state şi guverne încercaseră să-i destrame imperiul. Michael Jackson, regele muzicii pop, puştiul care cucerise scena muzicală şi recrease industria divertismentului, era un alt exemplu. Frenezia pentru cântecele lui se transformase în frenezia după sânge. Chiar şi adevăratul Rege fusese detronat de fanii lui. Elvis fusese terminat mai întâi de Beatles, apoi de Woodstock, şi abia la urmă de droguri, şi toată lumea spusese: „aţi văzut, v-am spus eu”. Curând, spunea toată lumea, va fi rândul lui Finster.

Nu exista nici o informaţie despre el dinainte de 1990, şi faptul că în zece ani ajunsese de la nimic la o avere de peste treisprezece miliarde de dolari îl uluia pe Michael. Lungul articol spunea tot despre cuceririle de afaceri ale lui Finster, dar nu pomenea nimic de trecutul lui personal: nici un tată, nici o mamă, nici o soră sau vreun frate. Sau poate că existau informaţii, iar Finster reuşea să le ascundă ca un expert, aşa cum îşi ţinea secrete şi strategiile de afaceri. În ultimii trei ani trăise sub ochii publicului, având cronici demne de un actor celebru. Trecea de la întâlniri de afaceri la cluburi de dans şi apoi la gale sociale. Pozele îl reprezentau întocmai cum îl văzuse Michael: cu părul alb, lung, strâns într-o coadă de cal, cu sprâncenele negre accentuându-i ochii căprui – arăta ca un leu cu coama albă. Finster era văzut rareori fără câte o femeie frumoasă de fiecare braţ, nici una nefiind trecută de douăzeci şi doi de ani. Farmecul lui era evident chiar şi în fotografii, Michael îl simţea revărsându-se în afara paginii.

Cu toate astea, nu avea nici un fel de trecut.

Michael căută alţi industriaşi germani şi se mai linişti un pic. Nici despre trecutul celorlalţi est-germani nu se ştiau prea multe. Era ca un mic club. Tu nu spui nimic, ca să nu spun nici eu. Cu toţii făcuseră ceva în trecut care i-ar fi condamnat, ceva ce preferau să fie dat uitării. Toţi voiau să lase în urmă vieţile trecute. La urma urmelor, Germania de Est cunoscuse una din cele mai rele manifestări ale comunismului. Lumea suferea de foame şi era din ce în ce mai oprimată, fiind obligată să ducă o viaţă de mizerie. Toţi erau cu ochii pe ceilalţi, frica era la ordinea zilei. Fraţii se turnau între ei chiar şi pentru acuzaţii nevinovate aduse conducerii răuvoitoare. Iar cei care ridicau vocea dispăruseră în închisorile din Berlinul de Est, şi nu se mai auzise niciodată de ei. Pe alei, în baruri şi în pivniţe se zvonea în şoaptă că nici măcar sufletele celor morţi nu puteau trece de Zidul Berlinului. Şi apoi Zidul fu dărâmat într-o avalanşă de moloz şi în uralele mulţimii... şi din ruinele lui apăru Finster.

Toate informaţiile care fuseseră strânse vreodată se aflau în volumul dinaintea lui Michael, iar el tot nu înţelegea nimic. Industriaşul german era un om de afaceri de succes, iar Michael îşi închipuia că este necruţător – nu poţi înota cu rechinii dacă nu ai colţi – şi retras, dar nu părea să reprezinte ameninţarea sugerată de Simon. Finster era excentric, Michael văzuse asta cu ochii lui, dar asta i se trăgea cu

siguranţă de la averea şi puterea sa incredibilă. Colecţia stranie de obiecte de artă păstrată în pivniţa lui medievală era una bolnăvicioasă, dar era totuşi doar artă. Şi tot asta bănuia Michael şi despre cele două chei: că erau obiecte vechi, care urmau să fie ţinute ascunse în muzeul particular al lui Finster. Poate cheile aveau semnificaţia istorică la care făcuse referire Simon, dar asta conta în vreun fel? Nu vedea nimic magic aici. Nici o putere specială asupra sufletelor tuturor oamenilor. Raiul era un concept în care Mary credea, dar pe care Michael încă nu-l putea accepta.

— Ai găsit ce căutai?

Michael ridică privirea şi-o văzu pe Sora Schrier – asistenta germană masivă de la etajul unde se afla Mary -, care-l privea.

— Nu sunt sigur, răspunse el.

— Pe cine cauţi în anuar? întrebă ea.

— De fapt, l-am găsit deja.

Asistenta privi peste umărul lui Michael la poza bărbatului cu părul alb.

— Finster?

— Da. Îl cunoşti? întrebă Michael, pe jumătate în glumă.

Ea râse.

— Nu personal.

Michael închise volumul, se ridică de pe scaun şi-l puse la loc pe raft.

— Numele i se potriveşte, nu? întrebă sora Schrier, luând un teanc de reviste şi îndreptându-se spre uşă.

— Al cui nume?

— August Engel Finster. Toţi banii şi toate femeile alea.

— Nu cred că înţeleg.

— Dacă era numele meu, mi l-aş fi schimbat. Cred că i-a fost greu când era mic să suporte toate glumele. Cu toate astea, cred c-a ajuns să i se potrivească.

— Nu pricep.

— Numele lui – asistenta deschise uşa şi-i zâmbi lui Michael – înseamnă marele înger al întunericului, adică Satana.

*

Michael mergea pe coridorul care ducea la camera lui Mary. Mintea-i zbârnăia. Oare era o glumă? Rememorase totul, din momentul în care-l întâlnise pe Finster, până la ceea ce-i spusese Simon şi la ceea ce-i dezvăluise asistenta germană. Marele înger al întunericului? Mai nou, lui Michael îi venea greu să accepte ideea de Dumnezeu: acum i se cerea să-şi examineze credinţa în posibila existenţă a diavolului. Purtarea lui Finster nu era deloc cum şi-ar fi închipuit el pentru o întruchipare a răului, de fapt omului acela chiar îi păsase, şi încercase să-i ajute.

Nu.

Era doar o coincidenţă, o coincidenţă convenabilă care-i fusese sădită în minte de lunaticul de Simon. Nu, Finster n-ar putea fi diavolul. Acelea nu erau cheile Raiului, n-ar fi avut nici o logică. Cheile Raiului erau cu siguranţă un mit – ca şi Sfântul Graal – ceva inventat de vreun preot mort demult, ca să inspire credinţă şi teamă. Mintea lui Michael acceptase deja ideea asta.

Dar lucrurile nu stăteau aşa şi cu inima lui, care o luase razna şi-l făcea să simtă sudoarea curgându-i pe faţă. Nu există coincidenţe. Atunci când prea mulţi factori indică acelaşi rezultat, nu este o simplă întâmplare. Sherlock Holmes o spusese cel mai bine: „Când ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul”.

Amintirea urâtă care-şi tot iţea capul era felul în care se simţise când era în „temniţa” lui Finster. Spaima rece care-i îngheţase şira spinării. Nu putuse să-şi dea seama exact despre ce era vorba atunci, dar acum devenea tot mai clar. Fusese acolo, în penumbre, în picturi şi în bărbatul care-l conducea tot mai adânc în întunericul umed. Şi singura alinare pe care o simţise fusese atunci când strânsese în mână cutiuţa cu cheile. Nu înţelesese atunci, dar acum parcă avea sens. Văzuse răul în închisoare, în câţiva dintre deţinuţi, cei care nu aveau nici un fel de sentimente, cei a căror singură dorinţă era să-i chinuiască şi să-i distrugă pe alţii. Atunci îl evitase, îi evitase pe acei oameni... dar acum nu-l putea evita. Era pretutindeni în subsolul casei lui Finster, îl mirosea, îl simţea strecurându-i-se pe sub piele, era acolo în tăcere: răul.

Michael era pierdut în gânduri, atât de distras încât dădu peste Dr. Rhineheart.

— Michael? Bun. Putem sta de vorbă câteva clipe? întrebă Rhineheart sumbru.

*

Ploaia se pornise la miezul nopţii şi nu dădea semne că se va opri. Combinată cu vânturile reci care biciuiau dinspre nord, făcuse temperatura să scadă cu câteva grade bune sub normal. Ca să înrăutăţească lucrurile, în acea dimineaţă se dezlănţuise o furtună cu trăsnete şi fulgere. Mary privea pierdută pe fereastră, uitându-se la fulgerele care dansau la orizont, numărând secundele până când tunetul îi zguduia camera de spital. În încăpere se făcuse frig, lumea devenise mai cenuşie în ultimele ore, şi nu era din cauza furtunii. Mary nu ştia cum să-i spună soţului ei. Acesta muncise din greu şi, bănuia ea, sacrificase atât de multe ca să-i asigure îngrijirile necesare. Fusese mereu o optimistă, cea care le dădea curaj oamenilor cu necazuri mari, aceştia plângeau invariabil pe umărul ei, iar ea le dădea speranţă. Dar făcuse asta mereu pentru alţii; acum, chiar dacă scormonea adânc în sine însăşi, nu găsea nimic. De data asta, cuvintele optimiste secaseră.

Când el intră, nu era gata să-l vadă. Se bâlbâi fără să vrea:

— M-m-Michael?

Nu putu să se uite în ochii lui.

— Îmi pare rău... îmi pare atât de rău.

Michael o luă în braţe.

— Hei, şşşt.

O strânse tare.

— Doctorii ăştia nu ştiu despre ce vorbesc.

Vocea lui era puternică şi plină de încredere.

— O să obţinem o altă opinie; o să găsim o cale... Cei din familia St. Pierre nu se dau bătuţi niciodată.

Când Rhineheart îi dăduse veştile, simţise că inima i se frânsese într-o mie de bucăţi. Atunci îşi reţinuse lacrimile, la fel şi acum. N-ar fi lăsat-o niciodată pe Mary să le vadă.

— Michael...

— Ascultă, n-am trecut prin toate câte ni s-au întâmplat ca să pierdem. Am făcut întotdeauna lucrurile să meargă. Ai rămas alături de mine şi-ai făcut astfel încât să am o viaţă la care să mă întorc. Să ştii

că şi reciproca e valabilă. Refuz să renunţ şi aştept şi din partea ta acelaşi lucru. O să ieşim cu bine şi din asta – se dădu înapoi, îi puse mâinile pe umeri şi-o privi direct în ochi – *împreună*.

Lui Mary cuvintele lui îi dădură putere, ca întotdeauna.

— Mai sunt şi alţi doctori, spuse ea, încercând să sune convingător.

— Exact. O să-i găsim pe cei mai buni.

— Am auzit de câteva tratamente care n-au fost încă aprobate...

— O să le încercăm pe toate.

Norocul le surâdea din nou şi o simţeau amândoi, hrănindu-se unul cu optimismul celuilalt.

— Plante medicinale, metode moderne, adăugă ea pe jumătate în glumă.

— Cu siguranţă, un pic nebuneşti, dar o să le-ncercăm pe toate.

Michael zâmbea.

— O să le încerc împreună cu tine. Când eram mai tineri n-am încercat niciodată să vedem cum e să te droghezi, poate o să fie amuzant.

Acum Mary râdea şi totul era aşa cum îi plăcea lui Michael să fie, zâmbetul îi revenise şi nu-şi mai pleca umerii copleşită.

— Orice-ar fi, o să ieşim cu bine din asta, împreună, îi spuse ea.

— Amin, draga mea.

Când tăcură, se pierdură amândoi în aceleaşi gânduri: întotdeauna gândeau la fel, şi nici acum nu se întâmpla altfel. În ciuda încurajărilor şi entuziasmului de adineauri, exista şi posibilitatea clară ca Mary să nu supravieţuiască. Corpul ei era atacat de cancer. Boala se răspândise peste tot şi mai exista doar o speranţă extrem de firavă să-l învingă. Tăcerea se prelungea, şi fiecare simţi la ce se gândea celălalt, ceea ce făcu să le vină vorbele şi mai greu.

— Dacă...

Mary nu putu să termine, nu ştia cum să spună aşa ceva; dar Michael înţelese.

— N-ai să pleci nicăieri.

O spuse cu asemenea tărie, ca şi cum cuvintele lui ar fi acţionat ca un leac care s-o vindece.

Urmă o altă pauză dureroasă. Michael privi în jur la desenele copiilor, la florile de peste tot – erau atât de lipsite de importanţă, nu

aduceau nici o alinare. Florile nu făceau decât să umple buzunarul florăresei şi să ofere o imagine şi un parfum trecătoare a ceea ce înflorea în lumea dinafara spitalului. Îi reaminteau cu cruzime pacientului de ceea ce pierdea. Michael rămase cu privirea aţintită asupra pungii de biscuiţi Oreos pe care i-o adusese lui Mary; nu ştia de ce, rămăsese holbându-se la ambalajul albastru, de parcă ar fi găsit acolo o soluţie. Reclama la acel produs îi tot răsuna în cap: „*Copiii mănâncă întâi mijlocul de la Oreo şi păstrează biscuitul cu ciocolată din exterior pentru la urmă.*” Simţi că urăşte cântecul ăla.

Mary văzu cum în ochii lui se năştea panica.

— O să fie bine, murmură ea, atingând cruciuliţa pe care o purta la gât.

Acum ea era cea care aducea alinare.

— Chiar dacă – O să fim împreună din nou.

— Nu vorbi aşa!

Michael se răsti la ea, şi-i păru rău pe loc. Ca mulţi bărbaţi, îşi transformase frica în mânie, şi o îndreptase asupra persoanei pe care o iubea cel mai mult.

Mary îi luă mâna. Rămase privind pe fereastră, la ploaia care bătea în geam ca o cascadă, transformând priveliştea într-o paletă de griuri spălăcite. Îi şopti:

— Cum crezi că e?

Michael habar n-avea despre ce vorbea ea, îşi simţea creierul terci. Toate greutăţile prin care trecuse, toată lupta din săptămânile trecute, totul fusese în zadar. Pierduseră lupta. *El* pierduse lupta. O dezamăgise. Din nou.

— Raiul.

Mary se simţi cuprinsă de o mare linişte când îi răspunse lui la întrebarea nerostită. Continuă să privească pe fereastră şi şopti:

— Cum crezi că e? Crezi că e frumos?

Şocul trecu prin corpul lui Michael aidoma fulgerului de pe dealuri. Vorbele lui Simon îi răsunară în minte: „*Ai furat cheile Raiului... Porţile Raiului sunt închise*”.

Michael ştiu în acea clipă că Mary nu va supravieţui cancerului. Tot ce spusese Simon era adevărat. Se întoarse spre Mary, o trase spre el, o ţinu strâns, disperat s-o apere de oroarea ucigaşă care-i avansa

prin corp, care o fura de lângă el. Nu putu să se uite la ea, ascunzându-se în îmbrăţişare şi şoptindu-i la rândul său:

— Sunt sigur că e frumos.

*

Cu jumătate de oră mai devreme, Dr. Rhineheart îi explicase lui Michael starea ei.

Deşi îi scoseseră ovarele şi trompele falopiene, eliminând cancerul de acolo, acesta făcuse metastaze în alte părţi ale corpului ei, cele mai grave fiind la rinichi şi la creier. Simptomele încă nu erau evidente, dar aveau să se manifeste în curând. Era ca şi cum alungaseră boala din vizuina unde se hrănea cu prada sa, numai ca s-o facă să se stabilească într-un nou adăpost, pentru un nou ospăţ. Cancerul era agresiv şi se înmulţea într-un ritm fantastic.

Şi avea s-o omoare în şase săptămâni.

Capitolul 16

Localul Old Stand era plin ochi. Dintr-un perete în altul, oamenii erau înghesuiţi umăr la umăr. Vremea ploioasă făcuse să se anuleze meciurile de softball ale tuturor. Aşa că în seara asta nu era vorba de scuze, doar de băutură, iar băuturile curgeau în toate paharele. Singurul mod de a comunica era să ţipi, iar dacă veniseşi aici să te gândeşti la ale tale, mai bine o lăsai baltă.

Michael se instalase într-un separeu din spate şi aştepta. Stătea aici de peste o oră, trăgând de acelaşi pahar cu băutură. Plecase din camera lui Mary, o lăsase dormind şi-şi scosese celularul. Busch răspunse şi nu se opri din înjurat două minute întregi, urlând aproape la fel de tare ca toţi cei din bar. Michael acceptă săpuneala cu calm; suferea şi nu avea la cine altcineva să se ducă, avea nevoie de un prieten acum mai mult decât în orice alt moment al vieţii lui. Busch îi urlă despre încredere, loialitate şi prietenie, despre adevăr, trădare şi minciuni, dar cel mai mult despre lege şi despre situaţia în care-l pusese Michael. Când termină, Michael îl întrebă dacă se puteau

întâlni. O, da, se puteau întâlni. Lui Michael i se spuse să fie la Old Stand la ora nouă, şi să nu întârzie.

Prin urmare, Michael aştepta. Ştia că va trebui să recunoască în faţa lui Busch faptul că încălcase condiţiile eliberării. Profitase de prietenia lor şi abuzase rău de ea. Dar deşi vina pentru faptul că-şi trădase prietenul cântărea greu, vina pe care-o simţea pentru că-şi trădase soţia atârna de zece ori mai greu. Gândurile i se îndreptară din nou şi din nou la ceea ce-i spusese Simon. Dacă Raiul era închis – iar posibilitatea asta părea să fi crescut pe parcursul întregii zile – atunci distrusese speranţa ei la viaţa veşnică, profanându-i lucrurile în care credea, mai mult decât şi-ar fi putut închipui cineva. Creierul lui era un talmeş-balmeş de gânduri incoerente care reducea la tăcere chiar şi larma din barul zgomotos.

Busch, cu o expresie furioasă pe faţă, se strecură în separeu, vizavi de Michael. Poliţistul cel mare făcea tot ce putea să-şi controleze furia. Michael nu spunea nimic, stătea cu ochii în jos. În cele din urmă…

— Unde naiba ai fost?

— Îmi pare rău.

— Nici măcar să nu începi; nu sunt într-o dispoziţie iertătoare. Unde-ai fost?

— Am avut nişte treburi de rezolvat.

— Treburi? Ăsta-i un mare rahat, Michael. Vreau să aud asta din gura ta – unde naiba ai fost în ultimele zece zile?

Michael rămase cu privirea pironită asupra lui, neştiind ce să spună: tot ce voia era să treacă mai repede de partea cu mustrările şi să ajungă odată să vorbească despre starea lui Mary.

— Îţi dai seama în ce postură m-ai pus? Îţi acopăr spatele de aproape două săptămâni, amice, şi nu-mi stă în fire să acopăr spatele altcuiva, în afară de al meu, ai înţeles?

Busch începea să-şi piardă controlul; ţintui peretele cu privirea, respirând greu, luptându-se să-şi recapete echilibrul. Secundele treceau.

— Tocmai am venit de la spital, spuse Michael încet.

Busch îşi ridică privirea, mânia ştergându-i-se de pe faţă.

— Şi?

Expresia lui Michael spunea tot. Busch nu avea nevoie să audă răspunsul; ochii lui Michael erau cei ai unui copil rănit. Busch nu-l mai văzuse niciodată aşa pe Michael. Sigur, Michael fusese deprimat de boala lui Mary, dar întotdeauna îi rămăsese o umbră de speranţă.

— Cât de rău e?

— E peste tot.

Ăsta era ultimul lucru la care se aştepta Busch; venise montat să-l sfâşie pe Michael. Acum uită complet de furie.

— Oh… Mike. Cu ce pot să te ajut?

Michael nu făcu decât să-l privească, fără să-i răspundă, cu ochii plini de remuşcări şi teamă.

— Ştiu că suferi –

— Am făcut ceva, spuse Michael încet, cu capul aplecat ca pentru spovedanie.

— Ce?

Era o întrebare la care Busch nu mai dorea un răspuns.

— Ce-ai făcut?

— Am condamnat-o.

Ochii lui Busch se îngustară, acesta fiind cuprins de confuzie. Acum nu-şi mai făcea griji doar pentru Mary.

— Am distrus toate lucrurile în care crede ea.

— Despre ce vorbeşti? Cancerul ei nu e din vina ta.

— Se spune că oamenii pe care-i iubim plătesc preţul pentru păcatele noastre.

— Asta e o prostie; boala lui Mary n-are nimic de-a face cu cine eşti, cu ce-ai făcut tu.

— De ce nu sunt eu în patul ăla?

— Hei, îngroapă gândul ăsta chiar acum, e o tragedie ce se întâmplă, dar n-ai provocat-o tu. În lumea asta se petrec lucruri pe care nu le putem controla. Pur şi simplu se întâmplă.

— Aş vrea să pot şterge ce-am făcut.

— Ce să poţi şterge?

Busch era complet pierdut.

— Mike – ce naiba ai făcut?

— Am fost în Europa.

Michael făcu o pauză.

— Şi am furat două chei.

Busch închise ochii. Ştia că Michael fusese în străinătate. În seara asta intenţionase să-l facă pe Michael să recunoască, dar nu în felul ăsta. Sperase împotriva logicii că exista o explicaţie rezonabilă, căci dacă scopul călătoriei lui Michael fusese comiterea unei infracţiuni, atunci Busch ar fi fost în cea mai proastă situaţie cu putinţă.

— Nu-mi spune mie asta –

— Am furat cheile ca să plătesc tratamentul lui Mary.

— La naiba, ştiam eu. Mi-ai promis!

— Mda. Am promis multe.

Gălăgia din bar crescuse în intensitate odată cu conversaţia lor. Lui Busch îi venea greu să creadă că puteau fi înconjuraţi de atâta veselie, în timp ce viaţa celui mai bun prieten al său se ducea de râpă.

— Michael, ăsta e un lucru grav –

— Le-am vândut unui bărbat pe nume Finster –

— Asta e mult mai rău decât încălcarea condiţiilor de eliberare. Eu –

— Este diavolul, Paul. Am vândut acele chei diavolului.

Michael o spuse încet, încă nevrând să-şi creadă propriile spuse.

— Mike – ?

— Le-am vândut diavolului; erau cheile Raiului. Cheile Porţii Raiului.

Busch rămase şocat, nesigur cum trebuia să facă faţă acestei căderi nervoase care se petrecea sub ochii lui.

— Spui tâmpenii, Mike.

Busch se aplecă spre el.

— Uită-te la mine. Ştiu sub ce presiune eşti –

Michael îl privi drept în ochi.

— Îţi spun adevărul.

Busch văzu asta: Michael credea ceea ce spunea. Asta îl speria. Avusese de-a face cu infractori care erau clasificaţi drept nebuni, ştia că ei cred în propria lor lume, în propria lor definiţie a binelui şi a răului.

— Sincer, chiar crezi că l-ai întâlnit pe –

— Nu contează ce cred eu, îl întrerupse Michael. Contează ce crede Mary. I-am luat singurul lucru pe care pune preţ mai mult ca pe orice: credinţa, viaţa ei veşnică.

Oricât se ura pentru asta, Busch era profund îngrozit; prietenul lui cel mai bun o luase razna. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte, Jeannie era cea care rezolva întotdeauna situaţiile delicate. Busch nu era delicat. Aşa că se refugie acolo o făcea întotdeauna, înainte să fie cuprins de panică, sperând să-l zdruncine pe Michael şi să-l aducă înapoi la realitate.

— Uite, prietene, avem o altă problemă.

Michael se aplecă spre el.

— Ai încălcat condiţiile de eliberare. Trebuie să vedem cum rezolvăm asta.

— Asta e cea mai mică dintre grijile mele.

— Nu-i deloc aşa. S-ar putea să te întorci la închisoare.

— Ţi-am spus asta confidenţial, ca unui prieten.

— Eşti prietenul meu, Michael. Dar legea e lege. Dacă află cineva că ai părăsit ţara, şi se va afla, adăugă el, amintindu-şi de informaţiile lui Thal, suntem terminaţi amândoi. E legea, Michael, iar tu ai încălcat-o… intenţionat.

— Trebuie să îndrept ce-am făcut.

Michael nici măcar nu-i dădea atenţie.

— Delirezi, Michael. Dai vina pe tine pentru boala lui Mary.

— Trebuie să plec.

Michael se ridică şi-l privi acuzator pe Busch.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul tău –

Sarcasmul lui îl înţepă pe Busch.

— Nu pot să te las să pleci, Michael.

Poliţistul masiv se ridică şi el, iar tonul lui devenise autoritar.

— Ce-ai să faci, ai să mă arunci în închisoare în timp ce soţia mea e pe moarte?

Acum Busch era din nou supărat, îi revenise dispoziţia în care era când intrase în bar. Michael aruncase treptat vina pe umerii lui. Busch fierbea.

— Să te duci în iad –

Dar Michael se îndepărtă, spunând pe un ton scăzut:

— Deja am făcut asta.

*

Copiii lui Busch ţipau ca nişte sălbatici. Cei doi erau uimitor de apropiaţi pentru un frate şi o soră, şi rareori nu erau împreună. Alergau prin bucătărie cu securi şi săbii laser de jucărie, dând dovadă de o energie rareori întâlnită la altcineva în afara gheparzilor aflaţi în urmărirea prăzii.

Busch însă nu-i auzea, cum stătea şi-şi făcea de lucru absent cu cina, fără să aibă ochi pentru copiii lui zgomotoşi. Nu-i venea să vorbească; nu prea-i venea să facă mai nimic în momentul ăsta. Era pe cale să-şi piardă doi dintre cei mai buni prieteni pe care-i avea: pe unul din cauza cancerului, iar pe celălalt din cauza nebuniei, şi nu putea face absolut nimic pentru nici unul dintre ei. Niciodată nu se mai simţise atât de neajutorat. Şi ca să înrăutăţească lucrurile, Michael îi întorsese spatele. Cum putuse omul ăla să-şi încalce condiţiile eliberării, după câte făcuse Busch pentru el? Asta-l făcea să simtă un gol, ca şi cum toate lucrurile pentru care luptase el fuseseră smulse şi duse departe de un vânt iute de vară.

Jeannie stătea în faţa lui Busch. Şi ea era tăcută. Paul mai venise acasă în starea asta de prea multe ori ca să mai ţină socoteala, atunci când încercările de peste zi îl storceau de puteri. Ştia că nu trebuie să facă presiuni; dacă şi când Paul avea să simtă nevoia să vorbească, ea va fi aici ca să-l asculte. De obicei îl ajuta să-şi descarce sufletul, dar uneori durerea de a repovesti, de a retrăi totul era prea mare, până când trecerea săptămânilor – şi uneori a anilor – alina totul. Paul o iubea, şi ea-l iubea pe el, ăsta era principalul. Uneori trebuiau să-şi trăiască separat viaţa, în anumite privinţe.

Copiii continuau să se fugărească în jurul lor, iar izolarea sonoră în care se afla Busch începea să-şi piardă efectul. Jeannie îi ghici enervarea.

— Hei, voi, ăştia doi, nu mai faceţi atâta gălăgie, da? spuse ea, sperând să evite inevitabilul.

Dar evident copiii sunt copii, aşa că nu făcură decât să ţipe mai tare, să alerge mai repede şi să-şi spargă plămânii de atâtea urlete. Şi apoi, pe neaşteptate, totul se întâmplă cu încetinitorul. Robert lovi din greşeală cu braţul carafa de sticlă de pe masă. Aceasta se rostogoli prin spaţiu şi se făcu praf de podea; limonada împroşcă în toate părţile.

Busch sări de pe scaun.

— De ce n-o ascultaţi pe mama? N-aveţi pic de respect pentru reguli! M-am săturat de lipsa de respect de aici. Lucrurile o să se schimbe, auziţi voi?

Cei mici îngheţară în plină mişcare. Prea speriaţi să plângă, începură să tremure de frică. Tatăl lor rareori îşi pierdea răbdarea cu ei, dar când se întâmpla asta, pedeapsa era de obicei atât de aspră încât îi făcea pe amândoi să plângă ore în şir.

Jeannie îi mână afară din bucătărie.

— E-n regulă, copii, fuga sus. Îmbrăcaţi-vă în pijamale, spălaţi-vă pe dinţi şi vă puteţi uita la un film.

Când intră din nou în cameră, Paul mergea de colo până colo, îşi freca sprâncenele, încleşta şi descleşta pumnii iar şi iar ca şi cum ar fi pompat ceva. Nu mai putea să-i ascundă cauza supărării lui.

— Este Michael. A încălcat condiţiile eliberării. Mi-a spus-o. Mi-a spus-o mie! strigă Busch, nevenindu-i să creadă.

Se aşeză epuizat, ca şi cum cele câteva vorbe ar fi fost un adevărat maraton. Continuă, de data asta mai încet:

— A furat ceva în Europa.

— În Europa? Credeam că s-a dus în sud...

Jeannie făcu o pauză.

— Ce ai de gând să faci?

Ce-avea să facă? asta era întrebarea la care-i era groază să răspundă.

— Trebuie să-l arestez.

Ştiuse tot timpul ce-avea să facă, dar spunându-i lui Jeannie, făcuse să devină o realitate. Când cuvintele îi ieşiră de pe buze, fu ca şi cum cineva i-ar fi turnat acid pe limbă.

— Sunt sigură că există o explicaţie logică.

— A făcut-o ca să poată plăti tratamentul lui Mary.

— O, Doamne.

Nu-şi putea imagina prin ce trecea Paul. Era pe cale să-i distrugă viaţa celui mai bun prieten al lui – al *lor*. Soţul celei mai bune prietene a ei. Şi ce-o să-i facă asta lui Mary?

— Nu eu fac regulile, Jeannie. Nu eu sunt cel care trebuie să asculte explicaţiile, asta-i treaba judecătorului...

— O să-l închidă, iar asta o s-o ucidă pe Mary.

— Jeannie.

Busch făcu o pauză.

— Tratamentul lui Mary a dat greş. Cancerul s-a răspândit deja.

Jeannie era o femeie puternică, dar nu atât de puternică. Rămase nemişcată, în şoc. Ochii i se umplură de lacrimi. Mary fusese cea mai bună prietenă a ei încă din liceu.

— Sunt siguri?

Vocea sa deveni stridentă.

— Trebuie să fie ceva...

El clătină din cap. Nu avea ce răspuns să-i dea.

Rămaseră acolo în tăcere Dumnezeu ştie cât, fără să spună un cuvânt. Jeannie era cu Paul de mai bine de cincisprezece ani. În tot timpul ăsta, el fusese o stâncă, cel mai puternic dintre ei doi. Luase parte la nenumărate înmormântări: a mamei şi a fratelui lui cu trei ani în urmă, la distanţă de două luni. Acesta murise din cauza unui şofer beat, iar mama lui de singurătate. Colegi, prieteni, chiar şi un partener împuşcat la datorie. În toate acele zile care acum aparţineau trecutului, ea nu-l văzuse vărsând nici măcar o lacrimă. Până în seara asta. Şi când lacrimile veniră, era ca şi cum toţi anii lui de doliu s-ar fi revărsat într-un adevărat şuvoi. În noaptea asta, nu mai scoase un cuvânt. Doar stătu acolo, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

*

Busch stătea în pragul dormitorului copiilor, privindu-i cum dormeau, înveliţi în cearceafurile lor albe, de vară. Atât de inocenţi, atât de optimişti. Viaţa nu le furase încă visurile. Un părinte încearcă întotdeauna să apere lumea copilului lui de realitatea dură a vieţii de adult.

Numai un părinte poate înţelege durerea resimţită după ce-ţi certi copilul. Lui Busch îi era ruşine că se răstise aşa la copiii lui. Nu făcuseră decât să se poarte ca nişte copii, iar asta nu e un păcat. Încercase din greu să fie diferit de tatăl lui. Se devotase creşterii lor, voia să ia parte la asta, să fie antrenorul şi prietenul lor. Fusese hotărât să fie pentru ei tot ceea ce tatăl lui nu fusese pentru el. Şi marea parte a timpului chiar era. Dar incidente precum cel din seara asta îl făceau să-l înţeleagă mai bine pe tatăl său. Întotdeauna erau circumstanţe şi secrete pe care era mai bine să le ascundă de copii. Lucruri precum

cancerul şi închisoarea. Busch văzu acum că ceea ce considera el o lipsă de atenţie din partea tatălui său era de fapt preocuparea faţă de problemele vieţii.

Fiecare situaţie putea fi privită mereu din două perspective. Şi-şi dădu seama că de aici venea darul înţelepciunii... puţin câte puţin. Se aplecă deasupra celor mici, sărutându-l pe fiecare pe obrăjorii îmbujoraţi, în timp ce le mulţumea în gând că-l ajutau să se maturizeze.

*

Michael luă două pahare şi o sticlă de Jack Daniel’s şi se duse în birou. Încăperea era complet cufundată în întuneric, cu excepţia luminii care venea de la felinarul de afară. Hawk dormea făcut colat în colţul de lângă biroul lui Michael.

— Deci acum ştii, veni vocea din umbre.

Michael îngheţă. După o clipă, puse paharele pe masă, turnă whisky şi-i dădu un pahar lui Simon, care stătea la birou. Aprinse lampa de birou şi se aşeză în scaunul din faţa acestuia.

— Nu ştiu ce să cred.

În ultimele două ore, Michael rătăcise pe străzile din Byram Hills, în pragul nebuniei. Nu putea fi nici o altă explicaţie logică. Presiunea pe care o resimţise de la o vreme îl terminase în cele din urmă. Viaţa lui se transforma într-un vis, visul în coşmar, iar coşmarul devenea realitate.

Îl lăsase pe Busch la bar, după ce distrusese singura sa prietenie adevărată cu un alt bărbat. O lăsase pe Mary pe patul de spital, ştiind că el distrusese toate lucrurile în care credea ea. Se poate ajunge atât de uşor la nebunie, se gândea el în timp ce mergea pe străzi. Îl năpădise fără ca el să-şi dea seama, cam la fel ca şi cancerul care se declanşase pe ascuns în Mary, devorându-i lui creierul la fel cum era devorat trupul ei. Dar nebunii nu erau niciodată conştienţi de nebunia lor – sau cel puţin aşa auzise.

Voia răspunsuri şi numai o singură persoană i le putea da. Doar Simon îi putea dezvălui adevărul. În plus, era singurul la care mai putea apela Michael. Şi Michael îl ura pentru asta.

— Aminteşte-mi – vocea lui Michael era plină de cinism – de ce-ar trebui să am vreun pic de încredere în ce spui?

— Nu ai încredere în tine însuţi, deci cum ar fi posibil să ai încredere în altcineva? Cu atât mai puţin în mine?

— Pune-mă la încercare, îl provocă Michael.

— Iisus Hristos le predica celor doisprezece discipoli ai Săi – ştii despre cei doisprezece Apostoli ai Săi?

— Mda, am învăţat la şcoala catolică, zise Michael cu un rânjet dispreţuitor.

— Când Iisus a ajuns în Cezareea lui Filip, I-a întrebat pe Apostoli: „Cine zic mulţimile că sunt Eu?" Iar ei au răspuns: „Unii spun că eşti Ioan Botezătorul; alţii că eşti Ilie, iar alţii că eşti Ieremia sau unul dintre prooroci." Iar Iisus spuse: „Dar *voi* cine credeţi că sunt Eu?" Toţi cei doisprezece rămaseră cântărind întrebarea, dar numai unul ştiu răspunsul. Iar acesta spuse: „Tu eşti Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu." Şi Iisus îi spuse discipolului său: „Tu eşti Petros, şi pe această piatră îmi voi clădi Biserica." Şi El i-a dat acestui apostol renumit – Petru – puterea de a condamna sau de a-i absolvi pe toţi cei care voiau să fie mântuiţi, spunându-i: „Orice vei lega pe pământ va fi legat şi în Ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în Ceruri." I-a dat controlul asupra porţilor vieţii veşnice. Şi i-a dat lui Petru două chei cu această putere – una de aur, una de argint.

Simon făcu o pauză.

— Cheile Porţilor Raiului.

— După moartea, învierea şi înălţarea lui Iisus, acest apostol, Petros – al cărui nume se traduce Petru – a condus Biserica lui Iisus Hristos, Creştinătatea. Istoria a consemnat că Petru a fost primul Papă. Această putere pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Petru se transmite succesorilor lui, împreună cu cheile.

Simon se rezemă de spătar, lăsându-l pe Michael să absoarbă povestea, aşteptându-i comentariile.

— Aşadar, cheile astea două, întrebă Michael, înseamnă mult pentru Biserică?

— Mai mult decât poţi înţelege.

— Şi e normal să pui ceva cu o valoare atât de mare într-o biserică părăginită din mijlocul pustietăţii. Cât de deştept trebuie să fii

ca să faci asta? Ştii cât de uşor a fost? Dacă e adevărat, dacă astea-s cheile pe care le-a lăsat Iisus – Michael făcu o pauză.

— Cheile astea nu sunt nimic mai mult decât o scamatorie pentru superstiţioşi.

— Poate că acum nu-mi împărtăşeşti credinţele – Simon sări de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră – dar nu *îndrăzni* să-ţi baţi joc de mine.

Se opri şi rămase neclintit ca un mort.

— Cheile alea au fost puse de Petru înainte să moară în adevăratul loc în care Iisus s-a înălţat la Ceruri. Ca o legătură între Cer şi pământ. Locul pe care a fost construită Biserica Înălţării –

— E un mit! O poveste înfrumuseţată de-a lungul timpului –

— Peter aşa a hotărât, şi fiecare Papă după el a fost de acord, că acolo trebuie să rămână cheile. Atâta timp cât ele aparţineau Papei şi Bisericii, legătura era păstrată. Porţile erau deschise.

— Aşteaptă o clipă.

Michael ridică mâna.

— Cheile alea *erau* apărate. Apărate de tine.

Nu putu rezista tentaţiei de a-i da o lovitură verbală celuilalt.

— Iar tu *ai dat greş*.

Simon nu răspunse. Ochii săi îi săgetară pe-ai lui Michael înainte să-şi întoarcă privirea.

— Şi acum trebuie să-ţi repari greşeala. Vaticanul ştie? întrebă Michael.

— Mă cam îndoiesc, altfel ar fi aici mai mulţi d-al de tine.

Simon îl înşfăcă pe Michael de guler, smulgându-l din scaun şi trăgându-l în faţa lui.

— Ar trebui să te omor şi cu asta basta. Sau şi mai bine, să te mutilez, să te las să culegi ce-ai semănat. Finster se va întoarce, ştii asta. Se va întoarce după soţia ta şi după tine. Iar tu nu te poţi gândi decât să mă înţepi pe mine cu prostiile tale arogante. Mai degrabă te baţi cu pumnii în piept ca să mă umileşti pe mine, mintea ta speriată încercând să îngroape frica pe care o simţi. Mai degrabă mă insulţi pe mine decât să-ţi salvezi nevasta de la damnare. Aroganţa ta mă dezgustă.

— Cum e posibil ca Finster să fie cine zici tu că e? Nu văd nici o dovadă –

— Dovezi? Ai dovezi. August Finster te-a pus să furi; ai fost pionul lui.

— Finster? E un colecţionar, un om de afaceri respectat, cu mult succes –

— E toate lucrurile astea, cu excepţia unuia singur: nu e om.

— Cum de ştii asta despre el? Nu. E o nebunie.

— Numele lui a apărut de multe ori asociat cu interesul pentru opere de artă profane produse împotriva Bisericii. L-am catalogat drept un om bolnav, la fel ca toată lumea. Dar când anumite opere au început să dispară pe piaţa neagră, m-am hotărât să-i verific mai amănunţit trecutul. Se pare că nu are aşa ceva –

— La fel ca marea parte a celor care provin din blocul est-european –

— Dar el, spre deosebire de ceilalţi, nu a fost *născut* niciodată.

Simon rămase privindu-l ţintă pe Michael.

Michael râse.

— Ţi se pare amuzant? zise Simon.

— Nu ştii nimic despre cei din Germania de Est. Ţineau evidenţe despre toată lumea, începând cam din momentul concepţiei. Oamenii cred că dosarele au dispărut; nu e aşa, trebuie doar să ştii unde să cauţi. Nu există nici o înregistrare despre Finster – nicăieri.

— Îţi bazezi teoria pe asta?

Simon nu-l băgă în seamă.

— Acum vreo doi ani, i-am făcut prietenului nostru, Finster, o vizită-surpriză la Berlin. Nimeni n-avea idee care era itinerariul meu, cu toate acestea el era acolo, aşteptându-mă când am coborât din tren. Stătea singur pe platformă. L-am întrebat verde-n faţă cine este. Replica lui a fost: „*De ce pui o întrebare al cărei răspuns îl cunoşti deja?*” Intenţionam să-l acuz de conspiraţie împotriva Bisericii şi a lui Dumnezeu. A negat totul. Singura problemă a fost că dezminţirile lui veneau înainte ca eu să apuc să dau glas acuzaţiilor mele. Ştia absolut tot ce aveam de gând să spun. Apoi nu mai ştiu decât că m-am trezit în trenul care se întorcea la Roma, fără să-mi pot aminti cum am ajuns în el. Şi din acea zi, nu e noapte în care Finster să nu-mi bântuie visele.

— Visele?

Michael clătină din cap.

— Te bazezi pe –

— El e îngerul întunecat alungat din Rai la începutul vremurilor.

— O poveste foarte convenabilă, menită să sperie lumea. Să-i facă pe copilaşi să se ascundă sub pat. Mamele tremurând de frică, implorând iertare. Alergând cu toţii la Dumnezeul lor binevoitor, ca să-i salveze. Să-i apere de răul unui Satan inventat.

Michael se ridică în picioare, devenind tot mai sigur pe el cu fiecare cuvânt care-i ieşea de pe buze.

— August Finster e un om de afaceri vanitos cu prea multă putere, care vrăjeşte întreaga Europă, şi, pare-se, te-a vrăjit şi pe tine.

Simon se aşează chiar în faţa lui Michael.

— August Finster e o fiinţă extrem de carismatică, de o mare frumuseţe, amuzantă, fermecătoare, caldă. Şi este cel mai negru rău. Totul la el este o faţadă. Face apel la nevoile şi dorinţele tale ascunse. Ştie ce vrei; ştie exact ce te îngrozeşte. Îşi face jocul pornind de la aceste cunoştinţe.

Simon se aplecă spre el. Acum era rândul lui să răsucească cuţitul în rană…

— *Aşa cum s-a jucat cu tine*.

Privirea lui era neabătută şi rece.

— Ce coincidenţă – răspunsul la rugăciunile tale soseşte în momentul cel mai disperat din viaţa ta, cu capacitatea de a-ţi oferi ceea ce nu poţi obţine de la nimeni altcineva. Totul în schimbul unei simple sarcini profanatoare. *Cine este cel care-a dat greş aici*?

Camera părea dintr-o dată mai întunecoasă, lumea părea să se fi închis în jurul lor. Michael deveni brusc extrem de conştient de sunetele din jurul lui: răsuflarea câinelui, maşinile de afară, ticăitul ceasului său… toate păreau să accentueze teama din el.

— Ce vrea? îl întrebă pe Simon.

— Ceea ce-a vrut mereu. Sufletele noastre. Ia unul la schimb, fură altul. Acum nu mai trebuie să facă asta. Acum le va avea pe toate. Având control asupra cheilor, are control şi asupra Porţilor Raiului.

— De ce nu le redeschide Dumnezeu, pur şi simplu? Au mai fost deschise odată şi înainte, când Iisus a fost răstignit. Nu asta credeţi?

Simon nu se temuse de nimic de la vârsta de şaisprezece ani, de când trecuse printr-un moment care-l lovise în ce avea mai scump. Inima lui murise în acea zi, şi odată cu ea şi emoţiile sale. De atunci nu mai încercase teama – sau orice altă emoţie. Până acum.

— Dumnezeu va trebui să se întoarcă, îndeplinind ceea ce scrie în Scripturi – sfârşitul lumii sau cum vrei să-i zici. Trâmbiţa lui Gabriel va răsuna peste mări şi ţări. Semnul că Dumnezeu se întoarce: Ziua Judecăţii de Apoi. Michael, trebuie să înapoiem acele chei.

Michael nu ştia dacă să râdă sau să urle. Tot ce se întâmplase în ultimele două săptămâni părea să capete sens acum. Fiecare pas pe care-l făcuse îl adusese mai aproape de acest moment. Nu numai că afectase şi distrusese viaţa celor pe care-i iubea, dar şi călcase în picioare credinţa care-i susţinea.

— Trebuie să plecăm, îi spuse Simon. Nu avem prea mult timp.

— Soţia mea e pe moarte. N-o pot părăsi din nou…

— Îmi pare rău.

Nu era nici urmă de compasiune în vocea lui Simon.

— Nu pot pleca, viaţa ei...

— Viaţa ei se apropie de sfârşit. Nu poţi face nimic să opreşti asta. Dar dacă pui preţ pe viaţa ei veşnică, încă mai e timp. Salvează asta, Michael. Salvează-i sufletul.

*

Michael se foi şi se perpeli toată noaptea. Nemaiputând să doarmă în pat, trecuse pe canapea, deşi un arc rupt îl împungea în omoplat. Prefera acest disconfort gândurilor care-i trecuseră prin minte în timp ce se zvârcolea singur pe salteaua lor de dimensiuni mari. Patul lor gol îi stârnea prea multe amintiri. Aşa avea să fie dacă murea Mary. Nu era pregătit să se confrunte cu asta acum. Ea era încă în viaţă. De asta era sigur.

Era singurul lucru de care era sigur.

După ce Simon plecase, cutreierase fără ţintă pe străzi, noaptea. Umblase aşa până când se trezise în faţa spitalului. Rămăsese acolo, neputându-şi dezlipi privirile de fereastra lui Mary, unde era stinsă lumina. Nu intrase înăuntru. Dac-ar fi făcut-o, dacă ar fi văzut-o, suferinţa l-ar fi copleşit iarăşi, şi avea nevoie să gândească limpede şi bine. Dacă era să plece cu Simon, nu avea de unde şti cât timp va lipsi. Mary putea să moară în lipsa lui, şi cum ar fi putut el trăi cu asta? Michael îl putea lăsa pe Simon să se ducă singur, dar nu va şti niciodată dacă acesta a reuşit să recupereze cheile. Tortura pe care

Michael ar îndura-o tot restul vieţii – nesiguranţa dacă Mary s-a dus într-un loc mai bun – îl va însoţi până în mormânt.

Credinţa lui Michael în Dumnezeu fusese distrusă, dispăruse cu totul. Cu toate acestea, credinţa lui Mary era mai puternică decât oricând. Credea în viaţa de apoi, în eternitate, în Rai.

Se ajunsese la lupta dintre credinţa sa zguduită şi cea de neclintit a lui Mary.

Hotărârea era deja luată pentru el.

Avea să plece cu Simon.

Capitolul 17

— Bună dimineaţa, Mike.

Umbra lui Busch atârna ameninţător deasupra lui. Michael clipi de mai multe ori în timp ce se freca la ochi.

— Cum ai intrat?

— Mi-ai dat cheile anul trecut, nu-ţi aminteşti?

— Se pare că în ultima vreme am dat tot felul de chei cui nu trebuia, mormăi Michael, epuizat.

Când Busch se dădu la o parte, lumina dimineţii îi intră lui Michael în ochi fără milă, făcându-l să regrete ultimele două pahare de whisky, căci se simţea de parcă îi bubuia un ciocan în creier.

— Ce pot să-ţi ofer la micul dejun? întrebă el cu o voce de mahmur, trăgându-şi o pernă pe cap ca să nu mai vadă lumina.

CLIC. Simţi cum ceva îi cuprinde glezna. Ridică perna şi se uită la picioare. Fu întâmpinat de faţa lui Dennis Thal. Noul partener al lui Busch tocmai regla echipamentul de detecţie de la brăţara metalică care acum era prinsă de piciorul lui Michael. Nu erau cătuşe, nimic care să-l împiedice să se deplaseze. Avea în jurul gleznei o brăţară de monitorizare a securităţii, cu un GPS încorporat care era urmărit de o staţie centrală, care raporta unde se afla el în permanenţă şi emitea tot felul de fluierături şi de sunete de alarmă de fiecare dată când se abătea de la traseul permis.

Michael îşi trase brusc picioarele de lângă Thal. Poliţistul cel tânăr zâmbi ca un vânător care ştia că vânătoarea s-a încheiat, că prada nu avea pe unde să scape.

— Ce mama naibii?

— Îmi pare rău.

Busch nu putu să-l privească în ochi.

— Îţi pare rău? Ce faci?

— Există riscul să fugi. Nu pot să-mi asum riscul ăsta.

— Să fug?

Neîncrederea din vocea lui Michael era copleşitoare.

— De ce anume să fug?

— A trebuit să te raportez judecătorului.

— Ţi-am spus ca unui prieten –

— Asta face să fie şi mai greu.

— Soţia mea *e pe moarte*, Paul. Chiar crezi c-aş fugi? Crezi c-aş părăsi-o?

— O poţi vedea cât de mult doreşti. Noi vrem doar să ştim unde eşti. Nu vrem să pleci din oraş – pauza lui Busch atârnă grea în aer – din nou.

— Ticălosule! Mă trimiţi înapoi la închisoare!

Michael sări în picioare, repezindu-se la Busch, dar înainte să-şi poată lua avânt, Thal era deja pe el. Poliţistul îl lovi tare, cărându-i pumni în tot corpul înainte ca Michael să aibă vreo şansă să reacţioneze. Când căzu la podea, Thal îşi dădu înapoi piciorul drept ca să-l lovească în cap, dar nu mai apucă să tragă şutul. Busch îl apucă pe Thal de umeri şi-l azvârli în cealaltă parte a camerei.

Busch abia mai putea să gândească limpede, trecând prin tot felul de emoţii în timp ce-l privea pe Michael rostogolindu-se pe podea de durere.

Thal se ridică, se scutură de praf, apoi se întoarse din nou spre Michael.

— Locul nenorociţilor ca tine e în groapă. Ai să putrezeşti la închisoare, să ştii. Soţia ta o să moară singură –

Busch se interpuse din nou între ei; îi vorbi în şoaptă, dar vocea îi tremura de furie.

— Aşteaptă-mă pe hol, mârâi el. Acum.

În timp ce Thal ieşea, Busch încercă să-l ajute pe Michael să se ridice în picioare. Dar acesta-l refuză sfidător, trăgându-se într-o parte.

— Michael, eu nu pot face nimic. Legea e lege. Nu pot risca să te acopăr. Am şi eu responsabilităţi.

Oricât de mult îi păsa de prietenul lui, Busch avea nevastă şi copii. Nu putea să-i lase să fie afectaţi de asta. Chiar dacă voia ca odată să lase deoparte etica, de dragul prietenului său, altcineva ştia că Michael încălcase condiţiile eliberării. Şi mai mult ca sigur That i-ar fi turnat pe amândoi pentru pura plăcere de a-şi bate joc de ei.

— Boala lui Mary te împinge peste limită, amice. Am să-i explic asta judecătorului. O să-ţi dea pedeapsa minimă. Îmi pare rău.

— N-ai idee ce-ai făcut.

Cuvintele lui Michael trecură prin Busch ca o lamă de cuţit prin unt. Michael îşi şterse sângele de la nas şi-i întoarse spatele.

Busch rămase acolo, aproape ţinându-şi răsuflarea, holbându-se la Michael. În cele din urmă, fără nici o altă vorbă, Busch ieşi afară.

*

Mary dormea dusă, cuibărită în braţele lui Michael. Acesta se strecurase în patul ei de spital, aparent ca s-o aline, dar de fapt mai degrabă ca să fie el încurajat de prezenţa ei, ca să se bucure din nou, în mod egoist, de atingerea ei. Încă nu ştia cum să-i spună că avea să plece din nou. Cum poţi să-i spui femeii pe care o iubeşti că ai s-o abandonezi?

Acoperise cu şoseta „bijuteria” pe care o purta involuntar la gleznă şi purta o pereche de pantaloni sport largi ca să ascundă umflătura. Cutia gri era un pic mai mare decât un pachet de ţigări. Era fixată cu un fel de fermoar din plastic şi cu o brăţară de siguranţă. La fiecare pas îşi reamintea de prezenţa ei, căci îi rodea pielea. Era liber s-o vadă pe Mary după bunul său plac, atâta timp cât dădea telefon şi-şi anunţa de fiecare dată itinerariul. Şi exact asta făcu înainte de a pleca de-acasă.

— Monitorizarea şi urmărirea eliberaţilor condiţionat, răspunsese poliţista.

— St. Pierre.

Michael sunase din apartament.

— Mă duc să-mi văd soţia la spital.

— Confirmat, d-le St. Pierre. Vă rugăm nu uitaţi să ne sunaţi când ajungeţi la spital, conform instrucţiunilor noastre.

Atât de oficial, se gândi Michael. Departamentul de Eliberări Condiţionate urma să-i monitorizeze mişcările prin oraş. Trebuia să sune zilnic când nu rămânea acasă. Dacă brăţara îi era scoasă, sau deteriorată, sau dacă depăşea limitele oraşului, avea să fie arestat imediat pentru încălcarea eliberării condiţionate. Ce-aveau să facă dacă-l urmăreau până la avion şi afară din ţară?

Sosise la spital ca s-o găsească pe Mary când ieşea de la radiaţii. Ea şi cu Michael hotărâseră să continue tratamentele. În cel mai rău caz, măcar reuşeau să mai „cumpere” puţin timp. Şi nu puteai şti niciodată, la urma urmelor, dar se mai întâmplă şi minuni.

Mâncară repede micul dejun, alcătuit din ouă şi cârnaţi, cumpărat de Michael pe drum. Vorbeau puţin şi rar. Michael nu se pricepuse niciodată să se prefacă. Mary îi putea citi supărarea pe faţă de la o poştă, şi asta nu făcea decât să tensioneze situaţia.

— Te supără ceva, văd asta în ochii tăi. Orice-ar fi, una peste alta – se forţă să zâmbească – nu poate fi aşa de rău.

— Trebuie să plec iar.

Michael avea capul plecat de ruşine, niciodată nu-i fusese mai greu să zică ceva.

— Numai câteva zile...

— Asta te frământă?

Mary aproape izbucni în râs.

— O să fiu în regulă, nu-ţi face griji. Au multă grijă de mine aici.

Îi luă mâna.

— Numai să te întorci la mine.

— Aşa o să fac.

Se simţi dintr-o dată uşurat. Se va întoarce.

— Ştiu.

Îl sărută. Michael o simţi cum tremura uşor. Îşi dădu jos jacheta sport şi i-o puse pe umeri. Ea strânse haina pe lângă ea, bucurându-se de căldura lui şi inspirându-i mirosul. Acesta păru să o învioreze; se obişnuise să-i poarte tricourile şi cămăşile, fiind pentru ea un fel de mijloc de apărare în faţa lucrurilor rele.

Starea lui Mary părea că se înrăutăţise un pic în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era ca şi cum, aflând ultima prognoză medicală, simptomele bolii se acceleraseră.

Aşa că Michael îşi petrecu ultima oră în pat, lângă ea.

— Numai câteva zile, îi şopti el soţiei sale adormite.

Ea nu se mişcă, nu-i răspunse. Poate că era mai bine aşa. Încetişor, el continuă:

— Am atâta nevoie de tine... am crezut că te salvez... Şi am făcut să fie mult mai rău. Trebuie să îndrept lucrurile...

O mângâie pe frunte.

— Tot ce-ţi cer e să ai încredere în mine.

Ea se mişcă, cu ochii tot închişi, şi-i strânse mâna uşor de tot. Frecându-şi nasul de gâtul lui, îl luă în braţe şi-i şopti încet:

— Întotdeauna am.

*

— Nimeni nu mi-a zis c-am să îngheţ aici, mormăi Jane Arlidge, frecându-şi mâinile repede ca să se încălzească.

Nimeni nu-i spusese că va avea nevoie de pulover la sfârşit de iunie. Când îi dăduseră uniforma albastră săptămâna trecută, ar fi putut măcar să-i dea un pulover.

— Unsprezece grade, unsprezece, să te faci cub de gheaţă, să prinzi ţurţuri.

Poliţista tânără, vioaie, stătea în faţa pâlcului de monitoare – vreo treizeci cu totul. Fiecare etichetat meticulos, cu un plan pe hârtie velină pus pe ecran şi un punct verde deplasându-se din loc în loc. În partea de jos a fiecăruia apărea un nume, un cod numeric de identificare şi o bară de stare. Jane Arlidge intrase în rândul forţelor de ordine direct de pe băncile academiei, alegând să-şi înceapă cariera imediat, spre deosebire de alţi absolvenţi care preferau să aibă o săptămână de petreceri înainte de a începe să combată infracţiunile.

Stătea într-o încăpere mare, fără ferestre. De-a lungul peretelui din spate erau aliniate o mulţime de unităţi centrale de calculatoare. Pe podea erau tot felul de cabluri, iar led-urile terminalelor clipeau în verde, albastru şi roşu. Nu era acolo decât un singur birou cât de cât confortabil, iar scaunul lui de piele, cu spătar înalt, era ocupat de Jane, care acum era îngheţată bocnă, era cu mult superior scăunelelor reci, de metal, din faţa staţiilor de lucru. Camera calculatoarelor de la Staţia de poliţie Byram Hills nu arăta doar rece, ci şi era astfel. Erau unsprezece grade, aşa cum recomandaseră producătorul calculatoarelor şi departamentul informatic din cadrul secţiei. Norocosul începător căruia îi revenea să facă de serviciu în faţa monitoarelor se alegea inevitabil cu o răceală zdravănă, care-l ţinea pe toată perioada de caniculă a verii.

Monitoarele la care se uita Jane erau repartizate fiecare în parte câte unui infractor care aştepta un termen de judecată, eliberarea unei celule de închisoare sau sfârşitul unei sentinţe. Cei în arest la domiciliu, cărora li se pusese brăţara aia sexy la gleznă, prezentau cel mai mic risc. Aceştia erau cei care aveau remuşcări; şansele ca ei să fugă erau aproape inexistente. La naiba, brăţara nici nu era cu adevărat

necesară; rostul ei era doar să le reamintească permanent că erau supravegheaţi. Jane ştia asta, şi prin urmare nu era cu ochii în patru. Îşi adusese două cărţi, aşa cum îi recomandase predecesorul ei – care uitase să-i spună să-şi ia şi o mulţime de pulovere – dar le ignora în favoarea cuvintelor încrucişate de azi.

Când se declanşă alarma, aproape căzu de pe scaun. Zgomotul ascuţit venea de la monitorul numărul douăzeci şi şapte. Luminiţa sa verde dispăruse.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu. La naiba!

Întinzându-se după telefon, dădu pe jos cărţile şi ziarul de pe birou, dar înainte să apuce să formeze numărul, luminiţa reapăru ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

Totuşi formă numărul. Telefonul sună.

— Alo?

— Domnul St. Pierre? întrebă ea frenetic, vocea tremurându-i.

— Da?

Creierul lui Jane trepida încă de la fluxul de adrenalină. Fusese vreo problemă cu calculatorul? Făcuse oare o greşeală din prima zi?

— Secţia de monitorizare a poliţiei din Byram Hills. Se pare că am avut o întrerupere de moment a transmisiunii.

— Îmi pare rău. Am fost până jos să-mi iau corespondenţa.

Respiră uşurată.

— Probabil s-a întrerupt transmisia în lift, deduse ea cu voce tare.

— Trebuie să ne raportaţi de fiecare dată când părăsiţi apartamentul.

— Aşa e. Îmi pare rău, sunt nou la asta. Nu se va mai întâmpla.

— Bine.

Criza fiind evitată, începătoarea închise telefonul şi încercă să-şi tragă răsuflarea.

*

Un rucsac mic de pânză, negru, era deja plin cu lucruri şi pus pe masa din holul de la intrare. Michael era pe podeaua din camera de zi, scărpinându-l pe burtă pe Hawk, ţinând încă telefonul portabil lipit de

ureche, cu umărul. Se gândea. Se străduia din răsputeri să găsească o soluţie.

Zvârli telefonul pe canapea şi începu să alinte câinele mare cu amândouă mâinile. Îşi întinse piciorul drept şi studie dispozitivul de monitorizare prins de el. Sculele lui erau împrăştiate pe podea, în jur. Scosese capacul cutiuţei prinse de gleznă şi – ca să testeze modul de funcţionare a dispozitivului – scosese câteva clipe un cablu intern. Trebuia să ştie cât de mult putea forţa nota înainte să se trezească cu toată poliţia pe cap.

— În regulă, prietene canin, spuse tare. Cum am să ies din asta?

*

Simon, cu rucsacul în mână, se uită la ceas. Un avion rula încet pe pistă, în depărtare. Michael spusese că o să-l aştepte acolo. Ei bine, asta fusese prima minciună – se putea aştepta la altceva din partea lui? Poate c-ar trebui să meargă singur, se gândi Simon. În trecut recuperase multe lucruri pentru Biserică, şi făcuse lucruri de natură letală în numele Domnului. De ce-l urmărise pe Michael de la bun început? O făcuse pentru chei? Sau din cauza orgoliului său rănit? Niciodată nu mai dăduse greş până acum. Gândul ăsta îl zdrobea. De ce venise aici? Nu mai avusese niciodată nevoie de ajutor şi nici nu-l mai căutase vreodată. Şi de ce-i ceruse ajutorul tocmai omului care-l înşelase, care furase de la el? un om despre care ştia în sinea lui că nu era de încredere. Simon se rugă ca asta să nu fi fost prima greşeală dintr-un şir întreg.

Acesta este al doilea apel pentru Zborul 1225 spre Berlin.

*

Jane stătea rezemată de spătar, mâncându-şi sandvişul. Inima îi stătuse de frică cu o oră în urmă. Acum îi bătea cu putere din alte motive. El avea peste un metru optzeci, părul blond ca mătasea de porumb, şi un maxilar puternic, aşa cum îi plăcea ei. Îl mai văzuse pe Doogy o singură dată la academie – nimeni nu se lua de el din cauza numelui, căci era unul dintre acei oameni plini de încredere în sine care pot purta asemenea nume fără să fie ridicoli – dar îi lăsase o

amintire de neşters. Habar n-avea că el fusese repartizat la aceeaşi secţie până acum, când intrase în încăpere.

— Hei, cum merge treaba? îl întrebă ea, pe un ton amical, încercând să se poarte ca un simplu coleg.

— Greu de zis. Prima mea zi pe stradă a fost grozav de liniştită. Cum de-ai tras la sorţi paiul cel scurt, şi-ai ajuns în Siberia?

— E mai palpitant aici decât pe stradă.

— Mda, bine, zise Doogy. Toată pregătirea să se ducă pe apa sâmbetei...

— Eu m-am oferit: au spus că după asta îmi pot alege următorul sector. Pregătirea o să fie folosită din plin cât de curând.

— Serios?

Se uită în jur la toate calculatoarele alea.

— Mda, poate nu e un aranjament aşa rău. Superiorii nu-ţi dau să faci treburi cu care să-ţi murdăreşti mâinile, un loc confortabil în care să scapi de căldura înăbuşitoare. Cum de nu m-am gândit la asta?

Îi plăcea cum i se încreţea faţa când era dezamăgit.

— Merită să ştii cum merg lucrurile.

El dădu din cap, apoi arătă spre monitoare.

— Spune-mi cum stă treaba cu astea.

— Urmăresc mişcările celor eliberaţi condiţionat, ale deţinuţilor şi ale celor în arest la domiciliu. Chestii palpitante.

— Arată ca un joc video prost. Punctele alea nu se mişcă prea mult.

Îşi trase un scaun.

Trebuie să-mi păstrez concentrarea, îşi spuse ea.

— Fie dorm, fie se uită la televizor. Nu se mişcă mult niciodată. Ţi-e foame?

Îi oferi nişte cartofi prăjiţi.

— Sigur, zise el şi se întinse spre ea.

Avea mâinile mari; încercă să nu se mai gândească la semnificaţia acestui lucru, în înţelepciunea populară, ca el să nu-şi dea seama. Nu mai ştia despre ce să aducă vorba.

— Şi... se bâlbâi ea.

— Îmi închipui că apuci să citeşti mult.

Făcu un gest spre cărţile ei.

Da, era interesat, limbajul corpului lui arăta asta clar.

— Ce face omul ăsta?

El îi arătă spre un punctuleţ verde care alerga de colo până colo ca într-un joc video care se blocase.

Lui Jane îi luară câteva clipe ca să se dezmeticească, să lase deoparte dorinţa pe care o simţea; la început nu era sigură despre vorbea el. Dar apoi văzu şi ea. Monitorul douăzeci şi şapte, din nou. De data asta, când se repezi după telefon, zvârli cât colo sandvişul.

*

Busch şi Thal ciocăniră la uşa de la intrare. Nici un răspuns. Dinăuntru se auzi un bocănit puternic, ca şi cum s-ar fi răsturnat ceva. That ridică piciorul ca să lovească uşa, dar Busch îl opri la jumătatea mişcării, mustrându-l din ochi. Scoase o cheie şi deschise uşa.

— Mike? strigă el.

Totul părea în regulă. Apartamentul era curat, pe masa din hol erau puse flori proaspete. Thal se îndreptă spre birou, în timp ce Busch se uita în camera de zi.

Se auzi o nouă bufnitură, de data asta din dormitor. Busch se strecură până la uşa dormitorului, cu pistolul scos.

— Mike?

O altă bufnitură şi zgomot de sticlă spartă.

— Nu te mai prosti! strigă poliţistul masiv.

Dar nu se auzi nici un răspuns. Se răsuci şi ajunse în prag, cu pistolul ridicat. Aproape ţipă când îi zbură ceva în faţă şi se clătină, făcând câţiva paşi înapoi. În timp ce punea pistolul la loc în toc, inima îi bubuia.

— Pisică nenorocită.

CJ fugi în camera de zi, căţărându-se pe canapea. Câteva secunde mai târziu, Hawk ieşi alergând pe urmele motanului, oprindu-se brusc când îl văzu pe Busch. Câinele îi adulmecă mâna când acesta o întinse ca să-l mângâie. Dar simţi din nou mirosul motanului şi mârâi în direcţia canapelei. CJ scuipă spre el şi o luă la goană. Cele două animale se fugăriră prin cameră în cercuri, până când motanul sări în cele din urmă pe un raft de sus al bibliotecii, iar câinele rămase lătrând şi sărind spre coada ei, care flutura deasupra lui, fără ca el să poată ajunge la ea.

Thal intră din nou în cameră.

— Cum se poate să nu fie aici?

Şi atunci văzură că brăţara de securitate era atârnată de zgarda câinelui.

— Ticălos deştept, mârâi Busch.

*

Thal se uita prin hârtiile de pe biroul lui Michael. Găsi o carte deschisă şi câteva articole din ziare. Luă unul şi începu să citească.

Busch vorbea la telefon. Stătea cu spatele la Thal; nu mai suporta să-l privească. Verificase peste tot: la spital, la secţie, la magazinul cu dispozitive de siguranţă. Nimeni nu-l văzuse pe Michael. Ultima dată când vorbise cineva cu el fusese atunci când începătoarea de la biroul de monitorizare îl sunase la ora 17:07 în acea zi, certându-l pe Michael că ieşise din apartament ca să-şi ridice corespondenţa.

Ceea ce-l speriase pe Busch cel mai tare fusese convorbirea pe care-o avusese cu Mary. Aceasta îi spuse că Michael trebuise să plece câteva zile. Informaţia asta n-avea de gând s-o împărtăşească nici cu Thal, nici cu nimeni altcineva. Busch dăduse de necaz. Arestul la domiciliu fusese ideea lui; lui îi aparţinuse decizia de a nu-l aresta pe Michael pe loc ieri. Dacă nu-l găsea repede, avea să intre în bucluc. Cum putea Michael să-i facă aşa ceva?

Busch închise telefonul şi se întoarse. Thal tot mai citea. Busch se uită la lucrurile de pe biroul aglomerat. Michael lucra la ceva, de asta era sigur.

— Se pare că a avut companie.

Thal arătă spre două pahare şi spre sticla goală de whisky.

— Cred că *prietenul* tău are o obsesie.

Îi aruncă lui Busch un exemplar din ziarul *International Business*; pe copertă era Finster, zâmbetul său carismatic strălucind sub ochii negri, prietenoşi.

Lui Busch îi veni greu să nu fie de acord cu ceea ce spusese Thal. Pe birou erau numai materiale despre tipul ăsta, Finster: articole de ziar, reviste, poze.

— Tu – Thal îi băgă sub ochi un deget acuzator – l-ai lăsat să *scape*.

Busch îl apucă de deget şi aproape i-l frânse. Se săturase de porcăria asta.

— Mai bagă-mi degetul ăsta odată în faţă şi n-am să mă mulţumesc doar să ţi-l rup.

Corpul lui Thal se contorsiona, aplecându-se spre podea de durere, iar acesta scâncea. Ironia îl izbi pe Busch: Thal nu putea face faţă durerii. Îi plăcea la nebunie să-i chinuiască pe alţii, s-o provoace el. Dar el nu rezista deloc la durere. Dar apoi pe faţa lui Thal se citi un val de emoţii, şi când se uită în sus la Busch, zâmbi. Iar acesta îşi dădu seama că trăsese o concluzie greşită. Lui Thal îi plăcea durerea, se bucura de ea fie că o provoca altora... fie că o resimţea chiar el.

*

Simon se uita la stewardesa roşcată care închidea uşa avionului 747. Se resemnase cu ideea că avea să plece singur. Îşi puse geanta în compartimentul de sus şi se aşeză pe locul de la geam. Zborul de noapte peste Atlantic era una dintre puţinele plăceri pe care şi le permitea acum. Nu avea să se bucure doar de asfinţit, ci şi de răsărit, de sus, deasupra norilor. Îi plăcea zborul ăsta, făcea noaptea să fie mai scurtă. Întunericul încă îl mai speria, deşi ascundea bine acest lucru. Noaptea, ceea ce-i distrăgea atenţia în rest dispărea, lăsându-l singur cu gândurile şi temerile lui, când ştia bine ce era acolo, afară. Şi-i era imposibil să lupte cu această cunoaştere teribilă, care era ca o tuse stârnită de fiecare dată când te întinzi în pat să dormi. Oricât încerci s-o eviţi, tot te apucă.

Prin urmare, se bucura de aceste momente când noaptea era scurtată. Fiecare răsărit de soare era mereu ca un botez pentru el, spălând răul întunericului. Faptul că cei răi ieşeau în lume doar noaptea nu era doar o legendă, ci era real. Legătura dintre lumină şi zi, pe de o parte, şi întuneric şi noapte pe de alta era mai profundă decât credeau majoritatea oamenilor.

Acum că se uita pe geam la soarele care în curând avea să apună, îşi dădu seama că nu cunoscuse niciodată lumea, trecuse pe lângă ea asemenea unui vapor în noapte. Niciodată nu se oprise să-i guste splendoarea. Viaţa sa se bazase întotdeauna pe devotamentul faţă de munca sa. Aceasta nu-i permisese niciodată să aibă o soţie,

copii, o familie. De la după-amiaza aceea oribilă din copilărie, fusese îndrumat pe această cale, o cale pe care o alesese întotdeauna de bunăvoie, liber. O cale care-l adusese în acest moment, când o punea cu totul la îndoială. Îşi dusese viaţa doar de dragul răzbunării? Nu cunoscuse dragostea sau prietenia, nu se bucurase niciodată de o iubită sau de un prieten apropiat, cineva cu care să poată vorbi despre toate. Dusese o viaţă de monah şi de militar. O viaţă care trebuia trăită de unul singur. Una care-o să-l facă să moară singur.

Nu căutase niciodată până acum ajutor, de ce ar face-o acum? Împărtăşise informaţii preţioase unui om în care nu putea avea încredere, informaţii nepreţuite despre adevărata semnificaţie a cheilor. Michael St. Pierre le furase de la el; Michael fusese cel care făcuse posibilă toată încurcătura asta, care putea avea consecinţa supremă pentru toţi. Şi cu toate astea dorise să primească ajutor de la hoţul ăla. Fusese o greşeală gravă, şi se bucura că nu se concretizase. Faptul că omul ăsta hotărâse să nu vină fusese un adevărat noroc. Simon se considera norocos, de data asta.

— Bună.

Îşi ridică privirea.

Michael stătea pe intervalul dintre cele două şiruri de scaune, cu rucsacul în mână.

*

În acea după-amiază, după ce Michael plecase de lângă Mary, de la spital, făcuse un ocol rapid pe la magazinul lui. Era un risc, ştia asta, dar unul pe care trebuia să şi-l asume. Nu ştia cum avea să scoată brăţara, dar indiferent ce soluţie ar fi găsit, avea nevoie de ustensile. Luă setul de cleşti, un burghiu şi un ferăstrău mic, câteva role de sârmă şi setul electronic pe care-l folosea ca să regleze sistemele de securitate.

Brăţara de siguranţă era un model simplu. GPS-ul funcţiona cât timp te aflai în casă, dar nu emitea un semnal precis când erai într-un spaţiu închis, deoarece semnalul trecea cu dificultate prin pereţii de zidărie. Prin urmare, un semnal secundar trimitea un semnal unui dispozitiv de recepţie-transmisie, care în cazul lui îi fusese pus în şifonier. Intensitatea semnalului emis de brăţară determina locul în

care se afla el în apartament, iar această informaţie era transmisă mai departe la monitorul secţiei de poliţie. Sursa de curent a brăţării era o mică baterie internă ale cărei fire străbăteau întreaga circumferinţă a dispozitivului de siguranţă. Circuitul era activat la închiderea brăţării în jurul gleznei. Ca s-o poată scoate, brăţara trebuia tăiată, ceea ce ar fi dus la secţionarea ireparabilă a acestor fire.

Michael nu era doar specialist în sisteme de securitate, ci şi hoţ – deşi se considera retras, în ciuda ultimelor evenimente. Învinsese numeroase sisteme de alarmă atunci când încă mai practica această activitate. Întotdeauna găsise o cale s-o facă. Acum se hotărî să facă două găuri ca de ac în brăţară, în locuri opuse, având grijă să nu-i alunece burghiul şi să nu-i găurească glezna. Cu Hawk privindu-l, introduse două ace electrice izolate, fiecare ataşat la un cablu de zece milimetri, creând un circuit secundar, o linie de bypass. Curentul putea acum să urmeze două căi; când una nu mai funcţiona, rămânea o a doua, de siguranţă. Odată ce trecu de sistemul de siguranţă, îi fu uşor să taie brăţara şi să şi-o scoată de la gleznă. Apoi îl chemă pe Hawk şi i-o prinse de zgardă.

Când se află în siguranţă în avion, nu se mai obosi să-i povestească ce făcuse lui Simon, care stătea ţeapăn şi tăcut lângă el. Decolaseră în urmă cu o oră, şi Simon părea mai preocupat de soarele care apunea decât de faptul că Michael reuşise să scape din arestul la domiciliu.

*

Căpitanul Delia se plimba de colo-colo; era un clişeu, dar nu găsea nici o altă cale de a-şi cheltui energia nervoasă, şi nu ştia să ţipe stând pe scaun.

— L-ai lăsat să plece! urlă el.

Busch era obişnuit cu asta. Căpitanului îi plăcea să ţipe, şi asta nu-l deranja pe Busch prea mult, decât acum, când omul avea dreptate. De data asta, Michael triumfase asupra lui.

— Thal spunea că tipul a părăsit ţara. Este adevărat? Vrei te rog să-mi spui şi mie cum de unul dintre eliberaţii condiţionat de care ai tu grijă *a părăsit ţara*?

— N-a părăsit ţara. Nevasta lui e pe moarte.

Busch nu era un bun mincinos, dar încerca.

— Thal jură c-a şters-o din oraş. Ori a făcut-o, ori nu.

— Nu Thal e ofiţerul care se ocupă de cazul lui, ci eu.

— Te apropii prea tare de eliberaţii de care te ocupi tu, Paul – nu poţi fi prietenul lor. În chestiunea asta nu mai judeci limpede. Mă gândesc să-i încredinţez cazul lui Thal –

— Thal?! E un psihopat nenorocit. Te avertizez, am să-i rup gâtul dacă-şi mai bagă nasul în treaba asta –

Căpitanul Delia trânti uşa biroului său şi se întoarse spre Busch, furios şi roşu la faţă.

— Asta nu ar face prea bine carierei tale acum.

Căpitanul se aşează, adunându-se, cumpănind dacă să-i comunice şi lui Busch informaţia. După un moment se hotărî.

— Thal este de la Afacerile Interne. Şi a venit pentru tine, prietene.

Busch se simţi de parcă l-ar fi lovit deodată un baros în stomac. Nici vorbă. Nu putea fi adevărat. Busch fusese trădat din nou, de data asta de cineva din interior, de un alt poliţist. Chiar de şeful lui.

— De ce nu mi-ai spus?

Abia putu rosti întrebarea.

— Cum spui tu mereu, „legea-i lege”, nu? Ei bine, asta e poliţia pentru poliţişti. Legea poliţiştilor. Dacă ei îmi spun să tac, tac.

Mânia se citea în ochii căpitanului.

— De ce-mi spui acum?

— Am crezut că investigaţia celor de la Afaceri Interne era un rahat. Întotdeauna ai fost nepătat, n-am stat să mă gândesc de două ori la asta. Am crezut c-or să descopere că eşti complet nevinovat. Acum uite ce mi-ai făcut, uite în ce situaţie m-ai pus –

— Mai scuteşte-mă, ştii că n-am făcut nimic greşit. Sunt nevinovat.

Busch nu crezuse vreodată că va ajunge să declare aşa ceva.

— Şi-ţi spun eu, Michael St. Pierre poate că a plecat, dar situaţia e mai complexă decât pare.

— Nu e treaba noastră să hotărâm asta. Nici treaba ta. E treaba celor de la tribunal.

Busch nu putea suporta să-i fie azvârlite în faţă propriile vorbe.

— Soţia lui trage să moară. N-o să strice acum totul, ca să aterizeze din nou la închisoare în ultimele ei zile de viaţă.

— Nu gândeşti limpede. Cu cine crezi că stai de vorbă? Ar trebui să-i supraveghezi pe tipii ăştia, să le uşurezi reintegrarea în societate. Şi să-i struneşti dacă nu merg pe calea cea dreaptă. Dacă o scrântesc, raportezi şi-i arestezi. Dar nu: tu devii prietenul lor, îi răsfeţi, îi inviţi la tine la ceai. Iisuse, Maria şi Iosif, nu puteai să-ţi găseşti prieteni care să nu fie infractori?

— Ştii că asta-i o porcărie –

— Lasă scuzele.

Căpitanul îl întrerupse, frustrat.

— Thal spunea că l-ai lăsat să plece.

— Domnule, asta-i o porcărie. St. Pierre a plecat de bunăvoie, fără ajutorul meu.

— L-ai pus să fie monitorizat acasă la el, şi s-a descotorosit de supraveghere ca –

— Domnule, îl cunosc. Este reformat –

— Oamenii reformaţi nu încalcă condiţiile eliberării, nu-şi taie brăţările de supraveghere, nu fug. Ceea ce mă sperie pe mine este întrebarea *de ce*? De ce anume fuge, Paul? Sau... spre ce fuge? Ştii? Tipul ăsta încalcă legea, şi pun pariu că o va face în stil mare. Şi când se va întâmpla asta, o să fim cu toţii în rahat.

— Nu, domnule! N-o să încalce legea. O să-l găsesc. E responsabilitatea mea.

— Deja ţi-ai nesocotit responsabilitatea. Spune-mi de ce să nu-ţi iau insigna chiar acum?

— Pentru că sunt singurul care-l poate găsi.

Căpitanul Delia nici nu mai ţinea minte de câţi ani îl cunoştea pe Paul Busch. Cât de gravă arăta situaţia, ştia de fapt că Paul nu era omul care să mintă, să-şi rişte cariera în felul ăsta. Delia îl întrebase pe Thal cine formulase plângerea împotriva lui Busch, dar autorităţile rămăseseră tăcute. Treaba căpitanului era să coopereze şi asta şi făcu, dar numai până la un punct. Nu-i plăcuseră niciodată poliţiştii care investigau alţi poliţişti. Şi în primul rând nu-i plăcea Thal.

— Dacă el cade, cazi şi tu cu el, îi spuse lui Busch, verde-n faţă.

Busch nu zise nimic, doar dădu din cap. Asta era cea mai mare dovadă de încredere la care s-ar fi putut aştepta de la căpitan, având în vedere întreaga situaţie. Ieşi ca o vijelie din biroul căpitanului.

— Unde-i Thal? răcni el la toată lumea.

Toţi ridicară privirea, scuturând din cap. Busch se duse direct la biroul lui Thal. Biroul lui *gol*: nici urmă de efecte personale, nici măcar o bucăţică de hârtie. Se întoarse spre Judy Langer, de la biroul de alături. Nu se plăcuseră niciodată prea mult, iar ea era îngropată în hârţoage.

— L-ai văzut pe Thal? întrebă el.

— A plecat.

Judy nu se deranjă să-şi ridice privirea.

— Unde?

— Nu sunt dădaca lui Thal, Paulie, mormăi ea.

Busch studie biroul. Nu era biroul cuiva care tocmai făcuse curat, ci al cuiva care plecase şi nu mai avea de gând să se întoarcă. I se învârtea capul. Afaceri Interne. Ce naiba? Trăise toată viaţa după legi – acum era supus unei investigaţii, la fel ca infractorii pe care-i arestase toată viaţa. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, era sub microscopul lui Thal. Aici se petrecea ceva, ceva care nu se potrivea cu restul, era un dedesubt aici – cine-l arătase cu degetul celor de la Afaceri Interne? Dacă Busch avea vreo şansă de a descoperi, de a-şi salva cariera, trebuia să-l găsească pe Thal. Dar mai întâi, îi dăduse cuvântul căpitanului: îl va găsi pe Michael.

— Am auzit ceva despre o urgenţă în familie, adăugă Judy, sperând din tot sufletul că Busch va pleca dacă va afla ceea ce trebuia să ştie.

— Ştii unde?

— Cred că l-am auzit zicând ceva de Germania. Berlin cred.

*

Medicaţia o făcea pe Mary să se simtă fragilă şi bolnavă. După ce plecă Michael, spera să facă faţă efectelor secundare încovrigându-se în pat şi dormind, dar când se întoarse în cameră, îl găsi pe *el* acolo.

Nu spusese ce voia de fapt; asta i se păru ei mai mult decât un pic ciudat. Pretindea că era noul partener al lui Paul, Dennis... Nu-şi

mai amintea numele lui de familie. Trecuse doar ca să vadă cum se simţea ea, şi să pună câteva întrebări despre relaţia dintre soţul ei şi Busch. Spunea că este pentru o citare referitoare la activitatea lui Busch cu cei eliberaţi condiţionat, şi spuse că va mai trece după ce Busch îşi va primi premiul bine-meritat. Mary nu pomeni nimănui de vizita lui.

Dar era ceva în legătură cu el. O simţise ca pe o invazie a sufletului ei. Dennis o speriase mai mult decât cancerul.

*

Faptul că Busch era subiectul unei investigaţii interne îl pusese la pământ. Aşa ceva nu avea sens. Nu-şi amintea ca vreodată în viaţă să se fi compromis din cauza vreunei persoane de care trebuia să se ocupe, cu atât mai puţin Michael. Busch era mai mult decât conştient la fiecare pas făcut de modul în care decurgea relaţia lor. Thal apăruse înainte ca Mary să-şi fi descoperit boala, înainte ca Michael să fi redeschis acel capitol al vieţii lui. De ce? Şi de ce se dusese Thal la Berlin? Fusese ca să-l prindă pe Michael şi să-l acuze şi mai mult pe Busch? Sau era vorba de altceva aici?

Busch stătea într-o sală a calculatoarelor privată, cu o singură lampă, un scaun, un birou şi un calculator. Fără ferestre, covoare, tablouri sau decoraţiuni. Baza de date a Departamentului de poliţie din Byram Hills era enormă. În ea nu găseai numai dosare penale, căci departamentul avea acces la o reţea vastă de biblioteci virtuale: FBI, Interpol, periodice, organizaţii de presă.

Finster nu fu greu de găsit. Deşi miliardarul nu avea dosar penal, lăsa o urmă vizibilă atât în lumea afacerilor, cât şi în cea a celebrităţilor. De fapt, August Finster era un veritabil Gates-Turner-Perlman-Trump al fostului bloc răsăritean. Busch găsi un montaj video despre Finster în arhivele agenţiei Bloomberg News. Clip-ul prezenta un Finster îmbrăcat impecabil care conducea o şedinţă de administraţie, supraveghindu-şi imensele holding-uri imobiliare, sosind la gale sociale. Ceea ce-i atrase cu adevărat atenţia lui Busch fu montajul în care industriaşul dansa toată noaptea cu unele dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Busch vreodată. Doamne

uluitoare, după care-ţi lăsa gura apă, coborâte direct de pe podiumul prezentărilor de modă.

O voce anunţă: „*Un necunoscut înainte de reunificarea Germaniei, August Finster a devenit de atunci cel mai bogat dintre foştii est-germani. Plin de succes în fiecare domeniu de afaceri, încă nu a cunoscut eşecul. Trecutul său este un mister. Celibatar, extrem de necruţător în afaceri, singura slăbiciune a lui Finster par să fie femeile.*" Imaginile care se succedau cu repeziciune îl arătau pe miliardar înconjurat de un grup de frumuseţi. Dacă n-ar fi fost femeile, Busch ar fi fost mai mult decât plictisit.

„Celebru pentru isprăvile sale nocturne, distrându-se cu câte două, trei femei într-o seară, Finster încă nu a fost fotografiat de două ori cu aceeaşi femeie. Întotdeauna frecventează cele mai noi scene sociale, ceea ce, combinat cu dominaţia sa asupra lumii afacerilor şi cu numele său de familie...”

Busch era pe punctul de a opri filmul ăsta de prost-gust, când...

„...i-a atras pe la spate numele de Prinţul Întunericului.”

Capitolul 18

August Finster îşi primise „supusele” în bibliotecă. Vizuina sa de gentleman, unde venea să-şi guste solitudinea înconjurat de mobilierul îmbrăcat în piele, era numai bună să impresioneze persoanele uşor de impresionat. Cele trei domnişoare stăteau pe canapele opuse în jurul şemineului, cu câte un pahar în mână, în care tocmai li se turnase din nou băutură. Toate erau îmbrăcate cu cele mai frumoase rochii de seară din cele mai scumpe magazine ale Berlinului.

Finster îşi găsea femeile în diferite moduri. Uriaşa sa avere şi farmecul său inepuizabil erau întotdeauna un afrodiziac irezistibil, atrăgându-le lângă el pe femeile atrăgătoare, aşa cum albinele trag la miere. Elle, cu părul roşu ca o flacără, îl întâlnise în acea dimineaţă, când se întorcea de la o şedinţă foto. Cu portofoliul în mână, fotomodelul internaţional îl zărise în timp ce el se uita în direcţia ei, şi se înamorase de el pe loc. Drăgălaşa June venise la Finster Industries pentru un interviu şi plecase cu o invitaţie. Iar Heidi – ei bine, Heidi pur şi simplu venise în seara asta neinvitată, dar încurajată de prietenele ei care gustaseră din farmecele lui. Dar dincolo de banii şi de farmecul lui mai era ceva. Toate o simţeau, dar nici una nu putea să identifice acel ceva. Era ca şi cum toate voiau să ajungă la acel ceva special din el care te atrăgea întotdeauna, dar rămânea mereu de neatins, asemenea ultimului vis pe care-l ai înainte de trezire, cel pe care eşti cât pe ce să ţi-l aminteşti. Era ceva aproape magic. Şi în pofida faptului că era cunoscut drept regele aventurilor de-o noapte, femeile tot se înghesuiau în jurul lui; te puteai lăuda cu o aventură cu el aşa cum te lăudai cu una avută cu un star rock. Finster era un adevărat Elvis, cu pelvisul aşa cum ţi-l doreai.

Când sună telefonul, Finster nu-i dădu nici o atenţie, lăsându-l să sune de trei ori înainte să amuţească. Nu-i plăcea să fie întrerupt, decât dacă era ceva extrem de urgent.

— Vom lua cina la El Grocia, anunţă el.

Întotdeauna frecventa cele mai noi restaurante, şi rareori mergea de două ori în acelaşi loc.

— Avem rezervare la ora opt şi un sfert.

Cele trei frumuseţi zâmbiră. În general, era un zâmbet de recunoaştere, un zâmbet care spunea „sunt doar încântată că sunt cu tine”. Cu excepţia zâmbetului Ellei; ea ştia că El Grocia avea o listă de aşteptare de opt săptămâni, şi aprecie imediat puterea pe care o avea Finster. În ochii ei, celelalte două fete erau nişte simple bombonele prostuţe şi excitate, care se aflau aici pentru un flirt scurt. *Ea* era diferită.

— M-aş simţi onorat dacă voi, doamnelor, aţi alege locul în care vom merge să dansăm.

Vocea lui Finster o îmbăta pe Elle.

Charles apăru tăcut în prag, cu un plic în mâna dreaptă. I-l dădu discret stăpânului său, în timp ce se apleca spre urechea miliardarului. Elle nu era o persoană care să-şi bage nasul peste tot, dar vieţile altora îi stârneau interesul. Deşi Charles vorbi încet, ea reuşi să-i desluşească majoritatea cuvintelor. Finster aruncă o privire în direcţia ei, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. Zâmbetul său pasager putea părea cald, dar ochii săi rămăseseră reci, îngheţându-i inima. Elle se simţi brusc ruşinată. Şi i se făcu frică.

Nu auzise nimic important. Era ceva de genul „ei vin încoace şi cum îndrăznesc şi nu vă faceţi griji, sunt în siguranţă şi le va pregăti o primire cum se cade...”

Afară, şoferul lui Finster claxonă sacadat din Bentley. Charles se strecură afară din cameră. Finster le conduse pe fete afară, spre maşină. Heidi şi June chicoteau în timp ce şoferul le ţinea deschise uşile limuzinei. În prag, Finster se opri şi se întoarse spre Elle. Îşi puse braţul în jurul ei.

Poate că totul va fi bine. Ar trebui să renunţe la obiceiul de a trage cu urechea; aproape că o vârâse în bucluc din nou. Măcar privirea lui redevenise caldă. *Slavă Domnului*, gândi ea. Nu mai fusese aşa speriată de când fusese prinsă la Paris furând gloss de buze.

— Mă gândeam că am putea să le trimitem pe... copilele astea două înainte, îi spuse Finster, apropiindu-se şi mai mult de ea.

— Mi-ar plăcea asta, fu tot ce reuşi Elle să spună printre buzele tremurânde.

— De ce nu mă aştepţi în bibliotecă? O să le expediez pe ele şi mă voi întoarce în câteva clipe. Apoi putem lua cina în linişte aici, numai noi doi.

Elle zâmbi în timp ce el se îndrepta spre maşină. Privi la stele aşa cum făcea când era mică, punându-şi o dorinţă, aşa cum o învăţase tatăl ei, când văzu prima stea. „*Fie ca această fericire să ţină tot restul vieţii mele,*” se rugă ea.

*

Ora trei dimineaţa, la o înălţime de nouă mii de metri. Majoritatea călătorilor dormeau. Unii, cu căşti în urechi, se uitau la un film din 1948, *Abbott şi Costello se întâlnesc cu Frankenstein*. Simon, care avea o insomnie, citea din Biblie. Deşi ştia sfârşitul, şi de fapt fiecare cuvânt din carte, întotdeauna descoperea câte o nouă perspectivă, câte o lecţie pe care spera s-o poată pune în aplicare în viaţa lui dacă era destul de norocos să rămână viu.

Michael se întinsese în cele două scaune alăturate, cu picioarele întinse, şi cu un bloc-notes în poală. Făcea o schemă detaliată cu ceea ce-şi amintea din conacul lui Finster. Amintirile sale erau amănunţite şi vii, căci practicase o tehnică de recunoaştere la prima vedere în vremurile în care fusese hoţ.

— Nu credeai c-am să vin, nu-i aşa? spuse Michael încet, mai mult spre el însuşi decât spre Simon.

Simon se uită spre el.

— Ştiam c-ai să vii.

Şi se întoarse la cartea din poală.

Michael nu reacţiona prea amabil la replici răstite.

— Recunoaşte. Habar n-aveai.

— De fapt, aveam habar, replică Simon, cu nasul tot în Biblie.

— Nici eu nu eram pe deplin sigur c-am să vin, până nu m-am suit la bord.

— Veneai din momentul în care-ai aflat în ce situaţie ţi-ai pus soţia. Îţi stă în fire. Eşti uşor de citit.

— Nu ştii absolut nimic despre mine.

Simon nu-şi luă ochii din Biblie.

— Michael Edward St. Pierre, treizeci şi opt de ani. Orfan. Adoptat la vârsta de doi ani de Jane şi Michael St. Pierre, frecventat şcoala parohială, băiat de altar. Aversiunea faţă de lucrurile lumeşti i-a cauzat unele probleme în adolescenţă. Hoţ de bijuterii şi obiecte de artă.

Lovituri cu grad ridicat de risc. A furat mai mult de plăcere decât pentru bani. A făcut închisoare la Sing Sing. Soţia: Mary, treizeci de ani. Te iubeşte foarte mult, bolnavă de –

— Destul!

Michael nu suporta să-şi audă viaţa redusă la un paragraf demn de un necrolog. Crescuse în suburbii – în Armonk, un orăşel la distanţă de o oră de Manhattan. Părinţii lui adoptivi îl trimiseseră la Liceul Catolic Holy Father, unde Părintele Dan ţinea lecţiile zilnice ca pe nişte predici. Michael era un copil destul de bun. Făcuse şi el unele năzbâtii, dar nimic care să indice viitorul agitat care-l aştepta. Fusese prins de vreo două ori că băuse şi fumase şi îşi petrecuse o lună în camera sa – poate ca o anticipare a închisorii – pentru că băgase un mănunchi de artificii prin deschizătura pentru corespondenţă din uşa doamnei Collete. Când aprinse fitilul şi le aruncă prin fanta cu balama a uşii ei de la intrare, abia-şi putuse stăpâni chicotelile. El şi prietenii lui fugiseră mâncând pământul, dar nu era nevoie. Bătrâna cea surdă nu auzise pocniturile şi exploziile ca de mitralieră. Nu auzise nimic; crezu că resturile de cenuşă erau de la pisica ei care sfâşiase din nou ziarul, aşa că nu făcu decât să deschidă uşa, şi aruncă afară resturile. Michael n-ar fi fost prins dacă n-ar fi fost complicele lui, lăudărosul Stevie Tausigenti, care-i spuse lui Kenny Case, care-i spuse la rândul său prietenei lui, Jen Gillicio; aceasta, fiind o pârâcioasă, îi spuse mamei sale, care o sună pe doamna St. Pierre. Michael îşi acceptă detenţia ca un bărbat... timp de câteva zile. După aceea, venea acasă de la şcoală, lua o gustare, intra în camera sa şi se strecura afară pe fereastră. Mama lui nu-şi dădu deloc seama, şi chiar se mândrea cu stoicismul cu care fiul ei îndurase pedeapsa.

Din nefericire, nu mama lui îl trimisese la Sing Sing, şi nu fusese pentru nişte artificii. Nu mai trebuie s-o spunem, celula lui nu avea o fereastră pe care să se poată strecura afară. Sing Sing era o închisoare adăpostită între dealurile de pe cursul râului Hudson. Un penitenciar liniştit, retras, care nu atrăsese niciodată prea mult atenţia opiniei publice, decât la execuţia lui Ethel şi Julius Rosenberg. Cei trei ani şi jumătate petrecuţi de Michael acolo fuseseră pur şi simplu un chin. Fusese iadul pe pământ pentru el să fie departe atâta timp de tânăra sa mireasă. Cea mai mare temere a sa înainte de ultima lună fusese că se va întoarce din nou la închisoare şi va fi smuls din viaţa sa alături de

Mary. Promisiunea pe care i-o făcuse ei că nu va mai încălca legea era de fapt o promisiune faţă de sine însuşi. Jurase că nu va mai fi niciodată ţinut departe de ea, închis într-o lume în care ea să nu fie cu el. Nimic nu-i va putea compromite jurământul. Nimic.

Acum, hotărând că cea mai bună modalitate de a evita să-şi recunoască înfrângerea era să-l ignore pe Simon, Michael reveni la schiţa sa. Reuşi să redea repede pe trei coli de hârtie majoritatea detaliilor enormei case a lui Finster. Prima coală prezenta exteriorul casei, inclusiv paza, ferestrele, aleile şi corpurile de iluminat. Interiorul parterului era destul de simplu. Pe lângă holul de la intrare şi bibliotecă, putea să-şi amintească fiecare dintre încăperile care flancau holul, în drum spre subsol. Cu Temniţa, cum se hotărâse Michael s-o numească, era totuşi puţin mai dificil. Marea parte a călătoriei sale pe sub pământ se desfăşurase pe întuneric sau cu o lumină slabă, în cel mai bun caz. Tensiunea pe care o simţise în stomac atunci când fusese acolo jos îi înceţoşase percepţiile. Aşa că nu era sigur dacă reţinuse toate detaliile de care urma să aibă nevoie. Nu putea indica distanţa până la încăperea în care se aflau cele două chei. Puteau să fie o sută de paşi sau la fel de bine o mie.

Michael îşi puse picioarele pe podea şi îşi rezemă capul de tetieră, îşi înclină scaunul la loc şi-i dădu cele trei desene lui Simon.

— Cum ştim că încă mai sunt aici cheile? Dacă le ia cu el?

— I-ai dat lui cheile? I le-ai pus chiar în palmă?

— Nu, le-am pus pe piedestal.

— Cum a reacţionat?

Tonul lui Simon arăta că deja ştie răspunsul.

— A arătat respect... spuse Michael gânditor, în timp ce-şi amintea cum se petrecuseră lucrurile.

— Dar a fost şi... înspăimântat. Nici măcar n-a vrut să le atingă –

— Nu poate să le atingă, îl întrerupse Simon.

— De ce nu?

— A fost alungat din Rai, i s-a interzis să intre în contact cu cele sfinte: biserici, obiecte sacre – puterile lui sunt complet nefolositoare împotriva lucrării Domnului. Aşa cum a spus Iisus, nu poate călca în cunoştinţă de cauză pe pământ sfânt – „pe această piatră voi zidi biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui.”

Simon făcu o pauză. Apoi spuse:

— Acelea sunt cheile lui Dumnezeu.

Michael nu-i răspunse. Îşi amintea expresia lui Finster când văzuse cheile pentru prima dată.

— Aici sunt?

Simon analiza una din hărţile improvizate, dând o atenţie deosebită nivelului subteran.

— Ăsta e ultimul loc în care le-am văzut.

Michael cântări lucrul ăsta, apoi întrebă:

— Cine eşti, Simon? Ştii atât de multe despre mine...

— Povestea mea e plictisitoare.

— Nimic nu-i mai plictisitor decât un zbor de şapte ore. Îmi risc gâtul pentru cheile tale. Aşa că dă-i înainte, plictiseşte-mă.

Stewardesa trecu pe lângă ei, o blondă cu picioarele până în cer. Tinereţea nu i se citea doar pe corpul ferm, ci şi pe faţă; nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Michael zâmbi satisfăcut când îl prinse pe Simon uitându-se după fundul ei care se legăna în mers în timp ce ea înainta pe intervalul dintre scaune.

— Îţi aminteşti când aveai şaisprezece ani şi tot ce-ţi doreai în viaţă era să te alegi cu asta, fără să te gândeşti dacă aveau şi creier sau dacă te iubeau la rândul lor?

Michael spera să obţină o reacţie de la Simon. Dar celălalt nu spuse nimic.

— Nu-mi spune – când aveai şaisprezece ani te-au închis în vreo mănăstire.

— De fapt, când aveam şaisprezece ani, m-au băgat la închisoare. Pentru crimă.

*

Bila roşie se rostogoli pe fetrul verde, încetinind şi apoi oprindu-se la câţiva centimetri de gaura din colţ. Rămase acolo o eternitate, înainte de a cădea în plasa de piele. Elle îşi reţinu entuziasmul în faţa isprăvii ei. Era prima dată când juca biliard, şi se gândi că avea probabil un talent înnăscut.

— Am sentimentul clar că sunt tras pe sfoară, spuse Finster, ridicând dintr-o sprânceană.

— Eşti sigură că n-ai mai jucat niciodată până acum?

Îşi strecură braţul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape.

— Norocul începătorului, jur.

Elle roşi la auzul complimentului. Zâmbi şi-i fură un sărut grăbit în timp ce-şi pregătea următoarea lovitură. Îşi întinse corpul lung şi zvelt peste masă, trase tacul înapoi şi împrăştie bilele în toate părţile din lovitură.

— Te distrezi? întrebă Finster, în timp ce-şi punea smochingul pe spătarul unui scaun.

— E o seară absolut perfectă, îl asigură ea.

Şi aşa era.

Cina fusese alcătuită din raţă cu portocale, pe un pat de orez sălbatic şi legume fierte înăbuşit. Vinul era un Triano Rosé din ’45, şi provenea din pivniţa sa. Mâncaseră desertul în bibliotecă – sufleu de ciocolată şi coniac – râzând de industria modeling-ului şi de faptul că trebuia să te vinzi şi pentru o fărâmă de succes. Charles le stătuse la dispoziţie întreaga seară. Majordomul părea să sesizeze întotdeauna momentul în care trebuia să le umple din nou paharele. *Deci aşa trăiesc cei din elită*, se gândi Elle.

Nu-şi putea da seama dacă ameţeala i se trăgea de la vin sau de la bucuria în stare pură. Îşi pierdea capul cu iuţeală din cauza bărbatului din faţa ei. Ochii lui îi furaseră inima, îi puseseră stăpânire pe minte şi pe suflet.

— Spune-mi, Elle, îţi place arta?

Îşi îndreptă spatele de surprindere, desfăşurându-se acum în toată înălţimea ei de un metru optzeci.

— Este una din cele mai mari pasiuni ale mele.

— Adevărat?

— Mi-am petrecut doi ani la Paris, studiind cu François Delacroix. Pastelurile şi uleiurile erau viaţa mea.

Ochii îi străluciră de mândrie.

— De fapt aşa am ajuns să fac modeling.

— Povesteşte-mi.

— Unul din modelele noastre a renunţat pe nepusă masă, iar François a insistat ca eu să pozez pentru clasa lui. Eram incredibil de emotivă şi timidă, dar am făcut-o. Una dintre schiţe i-a atras atenţia unui fotograf şi restul...

Se gândi la asta.

— Ei bine, n-a ieşit cum sperasem eu.

În voce i se strecură o undă de regret.

— Mai pictezi? o întrebă Finster.

— Nu mai am timp.

Făcu o pauză, apoi adăugă.

— Nici bani.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd lucrările; am putea aranja o prezentare.

Ea râse la auzul acestor cuvinte.

— S-a dus totul; crede-mă, n-a mai rămas nici urmă din talentul meu de odinioară.

— Va trebui să schimbăm asta. Am un atelier în partea de răsărit a domeniului. Poate ţi-ar plăcea să te instalezi acolo.

Ei nu-i veni să creadă. Să se instaleze pe domeniu – pentru ea asta nu putea însemna decât un singur lucru. Noaptea asta minunată va continua zile, săptămâni întregi... poate chiar ani. Inima bătea să-i spargă pieptul de încântare.

El sprijini tacurile de masă şi-i luă mâinile într-ale sale.

— Ai vrea să-mi vezi colecţia? O arăt doar celor care pot aprecia cu adevărat frumuseţea, celor cu ochi format.

— M-aş simţi onorată.

Finster apucă sfeşnicul cu cinci braţe şi-o conduse prin holul imens. Deschizând uşa masivă care ducea la nivelul inferior, o luă în jos fără ezitare, ţinând lumânările ridicate.

— E atât de întuneric, spuse Elle, sperând că tremuratul din vocea sa nu se simţea.

— Stai pe-aproape.

Umbrele dansau îndelung şi repede pe pereţii de piatră ai scării, înainte de a se pierde în întuneric. Pata de lumină de la cele cinci flăcări lumina doar zona din jurul lor. Ajungând la capătul a ceea ce ea credea că e un pasaj, el o conduse la o bancă simplă, de lemn. Dădu deoparte nişte lucruri care arătau ca nişte unelte vechi şi înlătură o funie lungă, pe care o puse pe spătarul băncii.

— Te rog, spuse el, făcându-i semn să se aşeze.

Îi dădu să ţină sfeşnicul, apoi dispăru în întuneric. Elle ţinu strâns obiectul greu din argint, rugându-se să nu-i alunece din mână. Palmele îi erau umede de transpiraţie, iar inima începu să-i bubuie.

În câteva clipe, el se întoarse. Rezemă opt pânze de bancă, apoi se aplecă spre ea şi-o sărută, îndelung şi apăsat. Elle se abandonă în acel moment, trăgându-l mai aproape cu mâna liberă. Apoi deschise ochii şi i se tăie răsuflarea.

El o privea fix cu ochii aceia atât de captivanţi, atât de puternici, atât de... Mai era ceva în ei, dar înainte ca ea să poată înţelege, înainte ca mintea ei să se poată dezmetici, o sărută din nou. De data asta plin de dorinţă şi fără cruţare. Ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune, sângele alergându-i prin vene. Apoi, brusc, el se desprinse, lăsând-o suspendată acolo, trăgând cu nesaţ aer în piept.

În timp ce ea tremura de plăcere anticipată, el aranjă fiecare tablou în parte, înconjurând-o cu ele.

— Vreau acum părerea ta sinceră.

Ea ridică lumânările şi se uită. La început crezu că glumea. Cu siguranţă era o greşeală.

— Te joci cu mine?

Ridică mai sus sfeşnicul, căutându-l din priviri, apoi se trase înapoi de frică. De jur împrejurul ei era o menajerie de artă sinistră, aşa cum nu şi-ar fi putut imagina vreodată: cei slabi striviţi sub povara morţii, feţe deformate urlând din fiecare pânză vibrantă. Picturile erau pretutindeni, iar Finster nu se vedea pe nicăieri.

— August?

Şi deodată îşi dădu seama că lumânările arseseră până când nu mai rămăseseră din ele decât nişte cioturi, prima din cele cinci clipind înaintea ochilor ei. Sufletele chinuite păreau să se desprindă de pânze şi să sară asupra ei; întunericul locului îi învăluia mintea uluită.

Temerile din copilărie îi reveniră cu putere – întunericul, spaţiile închise, monştrii care ieşeau târându-se de sub pat.

— August? Te rog! scânci ea, ridicându-se de pe bancă.

Făcu un pas şovăitor înainte, ridicând flăcările aproape stinse mult deasupra capului şi înaintând încet spre ceea ce spera să fie calea de ieşire. Când grăbi pasul, se împiedică şi căzu la pământ. Lumânările se izbiră de podea. Toate se stinseră pe loc, în afară de una. Ea se agăţă de ultima lumânare ca şi cum şi-ar fi ţinut inima în palmă, şi bâjbâi disperată după celelalte. Găsind două capete de lumânare, le reaprinse de la flacăra care rezistase şi le puse la loc în braţele de argint cu ornamente ale sfeşnicului.

De ce-i făcea Finster aşa ceva? Ridică din nou lumânările cu mâna tremurătoare, încercând frenetic să se stăpânească. Nu-şi putea crede ochilor. Operele de artă se întindeau cât de departe bătea lumina pâlpâitoare. Toate redau monstruozităţile omenirii, toate întruchipau o teroare, un şoc şi o cruzime inimaginabilă. Cine ar colecţiona asemenea orori... şi de ce?

Era singură cu spaimele ei. Şi atunci îşi dădu seama ce văzuse în ochii hipnotici ai lui Finster. Toate se năpustiră asupra ei – unde era ea, cine era el.

Cunoaşterea fu prea mult pentru ea.

Şi mintea ei cedă.

Capitolul 19

Simon privea prin hublou. Prin minte i se învârteau gânduri dureroase. Dacă el şi cu Michael urmau să lucreze împreună, va trebui să aibă încredere, să-şi deschidă sufletul unul către celălalt. Începu uşor şi încet, de parcă ar fi fost la spovedanie.

— Mama mea a fost călugăriţă. Asta era tot ce-şi dorise vreodată, o viaţă închinată pe de-a-ntregul lui Dumnezeu. Nu visase niciodată să aibă un soţ sau o familie. Fiind orfană, nu cunoscuse niciodată afecţiunea unei mame sau a unui tată; singura dragoste pe care o simţise vreodată fusese dragostea lui Dumnezeu. Trecu de la un orfelinat roman la altul, lipsită de afecţiune sau de vreun rost, fără să se apropie de nimeni, fiind un alt copil crescut de stat, până când se stabili în orfelinatul Sf. Cristofer. Acesta era condus de o femeie care ţinea la copii de parc-ar fi fost ai ei, îndrumându-i să-şi găsească rostul în viaţă. Cu vârsta, mama mea ajunse să-şi petreacă marea parte a timpului îngrijind de cei bolnavi, cu un zâmbet şi cu o mână blândă. Noaptea, citea orice carte pe care reuşea să pună mâna, în special din cele care se refereau la Dumnezeu. Avea o înţelegere profundă a învăţăturilor Sale, ca şi cum Scriptura fusese scrisă direct pentru ea. Cu cât citea mai mult, cu atât îşi dădea seama spre ce trebuia să se îndrepte viaţa ei; inima sa îşi găsise în sfârşit alesul. Intră în Ordinul său monahal în ziua în care împlinea şaisprezece ani. Iubea, iar mirele ei era Biserica…

Până când, peste patru ani, îl întâlni pe tatăl meu: contabilul ateu. El nu credea decât în cifre. Fu o poveste de dragoste fulgerătoare, sau cel puţin aşa se spune; în şase luni, cei doi s-au căsătorit. Chiar şi după ce a părăsit Ordinul, mama a continuat să lucreze pentru Vatican. Era legătura dintre însuşi Papa şi arhive. Răspundea de istoria Vaticanului – îi păstra secretele. Trăiam în Cetatea Vaticanului, ducând o viaţă plăcută, plictisitoare. Aveam o întreagă ţară numai pentru mine – eu şi cu ceilalţi opt sute. Am avut o copilărie normală – mulţi prieteni, jucam mult fotbal.

Simon privi afară pe geam, ca şi cum fiecare amintire îi venea de dincolo de orizont. Îşi alungă orice urmă de emoţie din minte şi continuă.

— Într-o zi, când aveam cincisprezece ani, mama n-a venit acasă de la serviciu.

Făcu o pauză.

— Mi-am închipuit că lucra până târziu. A doua zi veni şi se duse. Tata nu spunea o vorbă despre absenţa ei; era ca şi cum teama de-a nu o pierde îl făcuse să amuţească. Garda Elveţiană, la ordinul direct al Papei, o căută nu numai în Cetatea Vaticanului, ci şi în întreaga Romă, cu ajutorul poliţiei romane. În cele din urmă o găsiră…

Simon închise ochii. Nu mai vorbise despre asta de ani de zile. Trebuia să-şi suprime suferinţa, să se dea deoparte şi să contemple lucrurile asemenea unui observator terţ, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

— Cei de la spital nu mă lăsară s-o văd. În cele din urmă, se întoarse acasă după o lună întreagă. Când am venit acasă de la fotbal, stătea în salonul casei noastre. Papa era acolo. Vorbeau amândoi încetişor în latină; prezenţa lui părea să-i aducă alinare, măcar pentru scurt timp. Faţa, părţile din ea care nu fuseseră bandajate, era plină de vânătăi groaznice, şi cu toate că rănile erau aproape vindecate, încă mai aveau nuanţa aia gălbuie, bolnăvicioasă, deformându-i trăsăturile. Acum nu mă mai pot gândi la mama mea fără s-o văd aşa. Nu vorbea decât de iertare. Că trebuie să-l iertăm pe bărbatul care-i făcuse asta dacă voiam să supravieţuim, dacă era să rămânem mai presus de animale. Nimeni nu mi-a spus vreodată ce se întâmplase. Tata se închise într-o carapace. Rareori mai scotea vreun cuvânt. Stătea acasă extrem de puţin şi când o făcea, nici măcar nu stătea în aceeaşi cameră cu mama.

— Ea alunecă într-o lume a fanteziei, începu să poarte veşmântul lung şi negru de pe vremea călugăriei ei, chiar şi vălul şi potcapul. Ori de câte ori eram prin preajmă, avea un zâmbet îngheţat, de faţadă. Părinţii mei deveniseră reci şi detaşaţi unul cu altul, şi faţă de mine. Am încercat să-i încurajez, dar se retrăseseră în siguranţa pe care le-o dădeau iluziile.

Făcu altă pauză.

— N-am mai simţit niciodată îmbrăţişarea caldă a părinţilor mei.

Simon desfăcu o altă mini-sticlă de scotch dată de liniile aeriene, îi turnă conţinutul în ceaşcă şi-l bău.

— Într-o zi, la vreo şase luni după ce se întorsese, am venit acasă devreme de la şcoală. Cred că mama nu m-a auzit. A ieşit din cameră numai în prosop, şi când m-a văzut… N-am să uit niciodată expresia din ochii ei. Atunci am înţeles în sfârşit de ce-şi acoperise trupul, de ce purta veşmântul lung de călugăriţă. Era ca să mă cruţe pe mine. Bustul ei, picioarele – erau pline de cicatrice groteşti; pielea ei devenise o tapiserie a unei fiinţe a răului. Mama a fugit ruşinată înapoi în cameră, refuzând să mai iasă, indiferent cât de mult am implorat-o. Am fugit şi l-am găsit pe tata în barul local. Am strigat la el până când mi-a spus adevărul. Lacrimile îi curgeau pe faţă în timp ce descria cum ceva diform şi rău se ridicase din străfunduri. Că un bărbat ameţit de băutură – un bărbat pe care mama-l iubise odinioară – o violase în moduri pe care nu mi le-aş putea închipui vreodată. Îmi amintesc că m-am simţit ciudat de detaşat atunci: era ca şi cum aş fi contemplat viaţa altcuiva. Absorbeam cuvintele, dar nu le-am înţeles decât mult mai târziu. Cum putea fi cineva atât de necruţător, atât de atroce. Chestia asta – *animalul* ăsta – purtase o mască… Mama nu i-a văzut nici o clipă faţa, dar cu toate astea îl recunoscuse. După aceea refuzase să-i rostească numele, spunând că trebuie să fie şi asta o parte din planul lui Dumnezeu şi insistând că noi nu-l putem vedea intenţiile. Poliţia a spus că monstrul ăsta dispăruse fără urmă. După ce-mi dezvălui asta, tatăl meu nu se mai întoarse niciodată acasă.

Michael voia să oprească tortura asta. Era limpede că pe Simon îl ucidea să-şi spună povestea. Dar Michael nu reuşi să găsească cuvintele; gâtlejul îi era încleştat de compasiune.

— Mi-am petrecut următoarele patru luni căutându-l pe ticălosul care-mi distrusese mama. L-am găsit în bârlogul lui din Roma. L-am legat, l-am torturat până când mi-a spus de ce. Voia să ştie secretele, mi-a zis. Îşi descoperise de curând zeul şi voia să-i dedice viaţa sa, la fel cum mama se devotase Dumnezeului ei. Mi-a spus că trebuia să ştie secretele care i-ar da putere „zeului” lui.

Când mama nu i-a răspuns la întrebări, a violat-o. Când a refuzat să vorbească, şi-a folosit cuţitul pe ea iar şi iar, crestându-i pe piele cruci răsturnate – iar ea tot n-a scos vreun sunet – aşa că a înfierat-o. Din nou şi din nou, până când a acoperit-o cu el – numărul zeului lui: şase-şase-şase.

Michael era complet şocat; văzuse orori destule în viaţa sa, dar întotdeauna din exterior. Însă asta… Asta era prima dată când văzuse cum ororile îi afectează pe cei mai apropiaţi de victime, pe cei care rămân în urma lor.

— Faptul că monstrul dinaintea mea mă ţinuse în braţe când eram copil nu mă făcu să dau înapoi. Nu mai era tatăl meu, bărbatul care mă crescuse, singurul bărbat pe care-l iubise vreodată mama. Devenise posedat de lucruri pe care nu le înţelegeam şi pe care nu voiam să le înţeleg. Tot ce ştiam era ce-i făcuse mamei, femeii pe care o numea soţia lui.

M-au arestat pentru uciderea lui. Aveam doar şaisprezece ani, judecătorului i se făcu milă, a spus că avusesem un acces de nebunie. Dar nu eram nebun.

Pentru prima dată în acea seară, Simon îl privi pe Michael drept în ochi:

— Ştiam exact ce făceam.

Aveam nouăsprezece ani când am ieşit de la închisoare. Tata era mort, mama… Mama mea alesese o familie în locul lui Dumnezeu şi fusese pedepsită pentru asta. Când am intrat la închisoare, minţile i se risipiră aşa cum i se risipise şi familia. Nu mai voia decât să scape din lumea asta, ca să poată găsi pacea în Rai. Se spânzură chiar înainte de eliberarea mea.

— Ştii că sinuciderea e un păcat de moarte? Biserica refuză să te îngroape. Mama a fost îngropată în groapa comună, fără binecuvântarea Bisericii. După ce-şi închinase viaţa Bisericii, Biserica îi negase răsplata veşnică.

— N-aveam nimic, n-aveam unde să mă duc, n-aveam familie. M-am dus să-mi iau lucrurile din locul pe care odinioară îl considerasem casa mea –

— În Cetatea Vaticanului – spuse Michael.

— Preoţilor li se făcu milă de mine, continuă Simon ca şi cum Michael n-ar fi spus nimic.

Mi-au spus să stau cu ei, să caut alinare la Dumnezeu. Dar mi-am căutat mângâierea în altă parte. Am intrat în armata italiană, am primit o instrucţie specială. Ofiţerii spuneau că aveam calităţi, calităţi care puteau fi ascuţite astfel încât să devină tăioase ca o lamă. Am călătorit destul în numele păcii, dar ceea ce-am făcut nu era deloc paşnic. Cu

fiecare om pe care-l ucideam era ca şi cum mi-aş fi curăţat mintea şi sufletul. De fiecare dată când apăsam pe trăgaci sau înfigeam cuţitul, nu vedeam adevărata victimă, ci doar faţa tatălui meu. Superiorul meu spunea că ucid ca să-mi apăr ţara, dar se înşela: o făceam ca să rămân întreg la minte. După doi ani nu mă simţeam deloc altfel: omorurile nu mă eliberau de coşmarul fără sfârşit al corpului şi minţii desfigurate ale mamei. Am solicitat şi mi s-a aprobat lăsarea la vatră.

Nu se auzea decât zgomotul motorului avionului. Michael era ţintuit locului.

— M-am întors în apartamentul mamei din Vatican. Câţiva preoţi de care mama fusese apropiată m-au căutat. Voiau să ştie dac-ar putea să mă ajute în vreun fel. Ştiau prea bine ce făcusem, nu numai tatălui meu, dar şi cât fusesem în armată. Se simţeau responsabili pentru mine, deoarece Biserica o abandonase pe mama într-un mormânt nesfinţit. Îmi iertară păcatele şi treceau adesea să mă vadă. Aceşti preoţi deveniră singurii prieteni pe care-i aveam. Ei mi-au găsit de lucru şi o casă şi mi-au fost singura familie de atunci.

Aceşti preoţi lucraseră cu mama mulţi ani şi făceau parte dintr-un mic grup de clerici care dădeau socoteală numai în faţa Papei. Deşi acest lucru nu fusese dat publicităţii, numărul de crime şi încălcări îndreptate împotriva Bisericii crescuse. Nu numai crime cauzate de lăcomie şi ură, ci şi crime menite să distrugă catolicismul. Aceşti preoţi veniră la mine cu o ofertă despre care m-au avertizat că va cere o viaţă întreagă de abnegaţie. M-au avertizat – era o cale pe care n-o voi putea părăsi nicicând, dar pentru care eram potrivit ca nimeni altul. Am acceptat să fac asta cu o singură condiţie: o dispensă specială pentru mama…

A avut parte de înmormântarea cuvenită, în sânul Bisericii. O ceremonie privată, la care a slujit Papa însuşi.

Simon se întoarse spre Michael; nu mai privea înăuntru, retrăindu-şi viaţa chinuită. Acum înfrunta lumea, îl înfrunta pe Michael. Deşi se dezvăluise vulnerabil şi vrednic de compătimire, acum redevenise bărbatul pe care-l întâlnise Michael în apartamentul lui: hotărât, de neclintit şi oţelit.

— În noua mea slujbă, mi s-a permis să aduc orice serviciu necesar ca să apăr Biserica.

Am devenit păstrătorul secretelor, Michael. Păzitorul tuturor lucrurilor pe care nu ţi-ai dori să le cunoşti.

*

Avionul străbătea cerul nopţii, umbra sa neagră alergând peste valurile oceanului ca de cerneală, luminat de lună, de dedesubt. În curând aveau să vină zorile. Vaietul motoarelor se auzea în cabina întunecată precum cântecul sirenelor. Simon dormea dus, epuizat, poate, de faptul că-şi retrăise trecutul zbuciumat. Michael, pe de altă parte, era pe deplin treaz, temându-se de coşmarurile pe care-ar fi putut avea din cauza ororilor pe care tocmai le văzuse prin ochii lui Simon. Cum putea cineva să rămână în toate minţile după o asemenea copilărie devastatoare? Dar măcar îl înţelegea acum mai bine pe omul care dormea lângă el. Suspiciunile sale legate de abilitatea lui Simon de a ucide fuseseră confirmate. Echilibrul minţii lui Simon era o altă chestiune. Michael cântărise cât de bine era acesta ancorat în realitate şi acum, judecând nu numai după acţiunile şi trecutul său, ci şi după instabilitatea mintală a părinţilor lui, era extrem de probabil să fie nebun.

Michael privi afară la marea neagră, la adâncimea şi misterele ei, gândindu-se la pericolele ascunse chiar sub suprafaţa sa strălucitoare, minunată. Îi amintea de Finster. Deschise compartimentul de deasupra, căutând o pătură. Negăsind nici una, se mulţumi cu jacheta sa. Se cuibări în scaun, strângând bine haina sport pe lângă corp. În timp ce mintea sa zbura la zâmbetul ei, simţi ceva în buzunar. Scoase un plic şi-l deschise.

Dragul meu Michael,

Ani întregi asta m-a apărat şi m-a făcut să fiu în siguranţă. Ştiu că uneori ţi s-a părut prostească şi de-a dreptul exasperantă când făceam dragoste. Dar acum îţi cer s-o ţii la tine tot timpul. M-a ajutat să trec cu bine de multe zile zbuciumate. Îţi cer numai s-o porţi acum ca să mi te aducă înapoi acasă, teafăr şi nevătămat. N-o purta ca pe un semn al credinţei tale, ci ca pe ceva care să-ţi reamintească de încrederea mea neclintită în tine.

Te iubesc din toată inima –

M.

Mary probabil că îi strecurase biletul în buzunarul hainei când el ieşise să dea un telefon şi să-i aducă nişte apă cu gheaţă. Chiar în toiul bolii, găsise puterea de a continua să facă gesturile pe care el le iubea atât de mult.

Michael răsturnă în palmă conţinutul plicului. Şi toate emoţiile, toată suferinţa din ultima lună se revărsară în timp ce privea lung la ceea ce ţinea în mână. Lacrimile îl înţepau în obraji. Găsi o alinare tăcută în durerea sa, ceva ce nu-şi îngăduise până în clipa asta, sperând că aşa îşi va păstra mintea limpede pentru ceea ce-l aştepta.

În cele din urmă – nu din cauza fricii pe care Simon i-o turnase în vine în seara asta; nu dintr-o devoţiune proaspăt descoperită faţă de Dumnezeu şi religie, ci datorită faptului că el credea în Mary – îşi puse cruciuliţa ei de aur la gât, ca să-i amintească de promisiunea sa de a se întoarce la ea. Apucă obiectul religios cu mâna, aşa cum o văzuse pe Mary făcând de-atâtea ori înainte, apoi îi dădu drumul, lăsând metalul rece să i se lovească de piept; nu se putea gândi decât la ironia momentului. Fără să spună o vorbă, Mary ştia într-un fel sau altul prin ce trecea el. Îi trimisese încrederea ei împreună cu crucea care acum îi atârna la gât. Nu rostise cuvinte de protest sau de supărare că o abandona. Îi dăduse doar o simplă propoziţie care avea să-l sprijine în orice trebuia să facă: că avusese mereu încredere în el. Ea era singurul motiv pentru care el zbura acum în alt colţ al lumii, ca să intre în ceea ce nu-şi putea închipui altfel decât ca pe întruchiparea Iadului.

Capitolul 20

Avionul aluneca pe pistă, trecând prin ceaţa deasă a dimineţii pe aeroportul Tegel din Berlin. Dimineaţa de vară se reflecta aidoma unor cristale în iarba acoperită de rouă din jurul pistei de aterizare. Soarele răsărise din ocean, reaprins pentru o nouă zi, izgonind umbrele valurilor aşa cum un copil care se trezeşte alungă un coşmar. Fusese o noapte în care multe simţăminte îngropate adânc în trecut ieşiseră la suprafaţă, reamintindu-i lui Simon cine era şi ce devenise. Şi cu toate că tânjise după răsărit, acesta nu avusese efectul purificator pe care-l simţea de obicei şi pe care-l aşteptase, astăzi mai mult ca-n orice altă zi. Ştia că în curând vor reîncepe coşmarurile. Şi atunci când o vor face, se vor produce la lumină.

El şi Michael îndepliniră formalităţile vamale fără nici un incident. Spre surprinderea lui Michael, Simon vorbea germana fluent, şi le explică agenţilor vamali că el şi Michael erau acolo într-o călătorie atât de afaceri, cât şi de plăcere, şi că nu aveau nimic de declarat. Îi rugă să-i lase să treacă mai repede, căci trebuiau să ajungă la o întrevedere.

Michael adormise în cele din urmă în ultimele ore de zbor. Nu fusese un somn odihnitor, dar măcar îl făcuse să nu mai fie alături de Simon. Michael îl compătimea şi cu toate astea se temea de el. Deşi pierderea groaznică a mamei era cu siguranţă devastatoare pentru orice copil, cu atât mai mult cu cât pierderea fusese provocată de tată, această pierdere îl crease pe Simon. Şi deşi Simon se ascundea sub vălul Bisericii, era cu siguranţă chiar mai departe de mântuire decât Michael. Enigma pe care o reprezenta Simon îl încurca pe Michael. El ştia că Biserica era asemenea oricărui alt guvern. Orice religie cu peste un miliard de adepţi avea o putere enormă şi încerca să protejeze această putere indiferent cu ce costuri sau prin ce mijloace. Simon devenise un asemenea mijloc pentru Biserică. Ca s-o apere, el ar încălca oricare din cele zece porunci; omul ăsta apăra legea încălcând-o.

— Ne întâlnim la hotel, îi spuse Simon scurt, strecurându-i lui Michael un plic în timp ce făcea semn unui taxi din parcarea goală de lângă terminalul aeroportului.

— Trebuie să iau nişte provizii.

— Nu întârzia, îl avertiză Michael.

Simon sări în taxi şi plecă fără să-i mai răspundă. Provizii, îşi spuse Michael. Dumnezeu ştia ce voia să zică cu asta. Cu siguranţă nu era vorba de nişte cărţi de rugăciuni. Îşi zvârli geanta pe umăr şi o luă la fugă pe Lehrter Strasse. Corpul său se resimţea după oboseala zborului, de la faptul că stătuse îngrămădit şase ore. Era plăcut să-şi mai dezmorţească oasele.

Traficul era redus, aşa că nu-i fu greu să observe limuzina: cam la o sută de metri distanţă, mergea pe stradă în direcţia lui Michael. El nu-i dădu prea mare atenţie. În schimb, continuă să meargă prin Wastin Hagen Platz. Limuzina – un Mercedes negru – continua să se apropie. Michael o luă pe o străduţă plină de magazine, de la stânga – Silberstrasse. Probabil exagera. Era vorba de lipsa de somn şi de prea mult stres. Era doar paranoic.

Limuzina o luă pe aceeaşi stradă cu el, în urma lui. Coincidenţă, asta era tot. Michael încercă să ignore maşina. Încetinind până când ajunse să meargă agale, se uită în vitrinele magazinelor. Toate erau închise, dar vânzătorii puteau fi văzuţi agitându-se înăuntru, pregătindu-se pentru o zi plină. Când limuzina se opri alături, îi văzu reflecţia întunecată în vitrina de sticlă a unei măcelării: geamul din spate cobora. Se sforţă să vadă conturul feţei dinăuntru. Grăbi pasul.

Şi limuzina mări viteza. Nu era o coincidenţă.

Michael o luă la fugă.

Maşina acceleră scârţâind, partea din spate smucindu-se în timp ce azvârlea pietriş şi scotea fum negru din cauciucuri. Se apropia repede, tăind curbele. Picioarele lui Michael se mişcau cu toată viteza; adrenalina îi pompa prin muşchi. Habar n-avea încotro se îndrepta, plăcuţele de pe străzi erau toate în germană. Vedea maşina neagră, ca de cărbune, ca prin ceaţă în timp ce se apropia tot mai mult de el. Michael era sigur că cei din vehicul voiau să-l calce. Auzea tot mai tare vibraţiile motorului. Undeva la distanţă i se păru că aude un ţipăt. Îi trebuia un plan, chiar acum. În câteva secunde avea să fie mort. Maşina germană neagră era pe urmele lui. Şi atunci îl lovi întrebarea: dacă el murea, ce se va alege de Mary?

Michael o coti la dreapta. Intră pe o alee cu aspect medieval, plină de gunoaie şi întunecoasă. Prea strâmtă pentru limuzină. Auzi

cauciucurile scârţâind, muşcând din pavaj. Nu privi înapoi. Peste câteva clipe, străduţa îngustă se umplu de zgomotul de metal care se îndoia şi trosnea. Michael se repezi să sară pe un tomberon, făcând două pisici s-o ia la sănătoasa. Făcu un salt spre gardul învecinat. Şi când se azvârli peste el, aruncă o privire în urmă, pe alee. Acolo nu mai era nici urmă de limuzină. Numai lumina zilei se vedea la celălalt capăt. Limuzina se făcuse nevăzută.

Ateriză într-o tufă de flori sălbatice, de la marginea a ceea ce părea să fie un mare parc. În centru era un lac, la stânga o pajişte cu vegetaţie luxuriantă, iar în depărtare un teren de joacă. Şi era plin de oameni. O mulţime de oameni. Din cei care se scoală cu noaptea-n cap, ieşiţi afară pentru jogging-ul de dimineaţă, plimbându-se împreună cu vecinii lor, bucurându-se de o plimbare cu cei dragi. Oameni care-şi făceau tabieturile zilnice. Era un loc cu persoane printre care Michael se putea amesteca. Un loc în care să-şi piardă urma.

Pe malul iazului se opri în cele din urmă din alergat, şi se prăbuşi cu spatele pe trunchiul unei sălcii plângătoare uriaşe. Era un punct de supraveghere ideal. Două ieşiri amplasate în direcţii opuse duceau înapoi în oraş, porţi înalte de fontă fixate în marmură albă lustruită, întredeschise, prinse în zidul de şase metri care părea să înconjoare tot parcul. Michael se întrebă dacă menirea arhitectonică a împrejmuirii apăsătoare de beton cu porţi enorme fusese iniţial de a ţine oamenii înăuntru sau de a nu-i lăsa să intre. Nu putea scăpa de senzaţia că, dacă porţile s-ar închide, parcul ar deveni o rezervaţie naturală grotescă, cu oameni prinşi în îngrăditură ca spectacol pentru restul lumii.

Trăgându-şi răsuflarea, rememoră ultimele două minute. O limuzină Mercedes, cu numere germane. Se luase după el de la aeroport. Ştia la ce oră avea să sosească. Aşteptase ca Simon să plece, îl urmărise pe Michael doar când acesta rămăsese singur. Când geamul se deschisese, îl întrezărise pe pasagerul dinăuntru. Un bărbat mai în vârstă, nu-i putuse distinge trăsăturile, păreau să se topească în întunericul profund din maşină. Dar Michael nu avea nici o îndoială. Bărbatul din limuzină era Finster.

*

Era ora zece şi un minut, iar Anna Rechtschaffen se pregătea să închidă pe ziua aceea, poate chiar pe tot restul săptămânii. În urmă cu zece minute, eroul înalt, brunet şi chipeş din ultimul ei roman siropos intrase în magazin, iar Anna putea să jure că, dacă n-ar fi avut şaptezeci şi şapte de ani, ar fi sărit pe el pentru o tăvăleală cu toate cele nouăzeci de kilograme ale ei. Nu mai avusese o vânzare de şase sute de mărci de la vizita Papei, în ’86.

Bărbatul nu spusese de ce, ci doar că voia să le cumpere pe toate, întregul lot. Cele de aur, cele de argint, cele care imitau antichităţile şi cele de lemn, chiar şi cele ieftine, de plastic, pe care le cumpărase de la spaniolul ăla mărunţel acum doi ani, şi pe care nimeni nu le voia. Nu conta dacă erau din cele de atârnat pe pereţi sau la gâtul cuiva. Le cumpărase pe toate din magazin, până la ultima. Nu-l întrebase de ce, iar el nu dăduse vreo explicaţie. De fapt nici nu spusese prea multe, nimic vrednic de ţinut minte, în afara ultimei întrebări. Cea pe care i-o pusese imediat după ce-i dăduse banii şi-i mulţumise. Bărbatul fără nume o întrebase dacă Freudenshaft era la un cvartal sau două. Când Anna îl întrebase ce anume căuta, el îi zâmbise şi-i răspunsese: „Stingline’s”. Îl îndrumase în direcţia cea bună şi-l ajutase să încarce cutiile în maşină. În timp ce el pleca, nu putu să nu se minuneze ce căuta un bărbat care tocmai cumpărase toate crucile sfinţite din prăvălia ei într-un magazin de arme.

*

Pentru restul lumii, păreau doi prieteni care veniseră în parc să alerge, amestecaţi în mulţime, apropiindu-se dinspre poarta de sud. Dar cei doi bărbaţi îi treziră o senzaţie ciudată lui Michael, care învăţase demult să-şi asculte instinctele. Amândoi treceau de un metru optzeci. Amândoi erau îmbrăcaţi în trening şi alergau într-un fel plin de forţă, ca nişte profesionişti, cu o precizie militară. Alergau fără efort pe aleea de jogging spre Michael, neluându-şi ochii de la el, menţinând un ritm constant – era sigur c-ar fi putut alerga în jurul lumii fără să-şi piardă suflarea. Erau la o distanţă de patru sute de metri, iar asta era jumătate din distanţa până la poarta din faţa lui.

Michael o luă la goană, alergând cu toată viteza spre porţi. Deşi ştia că nu trebuie să facă asta, privi în urmă. Cei doi măriseră ritmul, sprintând, picioarele lor mişcându-se într-un ritm perfect. Şi nenorociţii nici măcar nu gâfâiau.

Pe Michael îl mai despărţeau doar douăzeci de metri de libertate, când limuzina neagră reapăru pe stradă. Grila radiatorului era făcută praf, dar asta nu părea să-i afecteze performanţele. Motorul mări turaţia, torcând ca un leu gata să sară.

Michael îşi iuţi goana, năpustindu-se afară pe poartă. Geamul limuzinei cobora, dar de data asta nu se mai obosi să se uite înăuntru. Fugi pe lângă o promenadă mare, necirculată şi mărginită de ambele părţi de clădiri de birouri, nişte turnuri de sticlă strălucitoare. Simţi un gust de fiere în gură. Plămânii păreau pe punctul de a exploda.

Gemenii în trening ieşiră pe poartă la câteva secunde după el, fugărindu-l, cu braţele mişcându-se ritmic pe lângă corp – asta era bine, nu scoseseră nici o armă – deocamdată. Michael îşi imagină că trebuia să fie o lovitură pe tăcute; o să-l tragă în limuzină, în care era pusă prelata pe jos, şi-o să-l omoare fără martori.

Limuzina acceleră pe drumul de acces interior, cu complicii săi alergători alături. Michael ieşi în viteză de pe promenadă şi se năpusti pe una din cele două benzi pe care se desfăşura traficul dimineţii. Maşinile claxonară şi scrâşniră. Ţâşni pe trotuar, propria voce bubuindu-i în cap: *te rog, te rog, te rog*, iar şi iar, ca o invocaţie sincronizată cu inima sa care bătea să-i sară din piept.

Gemenii în trening nu fură perturbaţi de traficul în viteză. Alergau tropăind pe carosabil, la doar zece metri în urma lui Michael. Sărea şi se aruncau în faţa maşinilor şi barierelor pe care le întâlneau, ca şi cum aceste obstacole erau nişte biete moviliţe pe câmp.

Gâfâind fără suflu, Michael căuta disperat o cale de scăpare, un refugiu. Şi-l găsi. Folosindu-se de ultima rezervă de energie, viră la stânga... acum le putea auzi până şi răsuflarea; nu, nu respirau, ci gâfâiau ca şi el.

Urmăritorii lui îl ajungeau din urmă. Îşi adună forţele, pregătindu-şi pentru lovitură corpul care continua să alerge, dar lovitura nu veni. Cu ultimul strop de putere, Michael sări zidul de piatră înalt de doi metri – gemenii izbindu-se de el şi încercând să-l apuce de picioare – şi ratându-l la câţiva centimetri.

Pe stradă, limuzina se opri instantaneu, scrâşnind. Rămase acolo nemişcată. Gemenii nu-şi bătură capul cu zidul, deşi l-ar fi putut trece cu uşurinţă dintr-un salt. Feţele lor rămaseră reci, lipsite de orice emoţie, braţele le atârnau pe lângă corp. Nu rostiră nici o vorbă şi priviră impasibili cum Michael intra în fugă pe uşa deschisă a bisericii de piatră.

Capitolul 21

Soarele dimineţii se revărsa prin fereastra deschisă, scăldând cearceafurile orbitor de albe, şi poposind pe pleoapele închise ale lui Busch. Acesta era treaz, dar prefera întotdeauna să-şi lase simţurile să se trezească dimineaţa înaintea lui. Mirosul aerului proaspăt dinspre mare, ca o duşcă de tequila, îi punea mereu sângele în mişcare. Îşi concepuse şi refăcuse casa astfel încât să poată profita din plin de amplasarea lângă apă. Patul lui dădea spre fereastra dinspre răsărit, ca atunci când deschidea în cele din urmă ochii, să vadă imediat oceanul care-l captivase de când era copil. Tatăl său era un pescar din Lumea Veche, care navigase prin marele golf de sud din Long Island Sound[8], aventurându-se în oceanul uriaş, pescuind cu traulul[9] de-a lungul platformei continentale a Atlanticului, în căutare de peşte sezonier. Când Paul fu suficient de mare, devenise ajutor, aruncător de năvoade, mus – orice dorea tatăl său. În copilărie, cel mai mult nu-l atrăgea oceanul, ci tatăl său. Hank Busch fusese un bărbat uriaş. Avea mâinile puternice şi pielea tăbăcită. Avea o coamă lungă, încâlcită de păr nisipiu, şi o barbă stufoasă – Paul nu-şi dădea niciodată seama unde se termina părul şi începea barba – care era întotdeauna bătută de vânturi şi încurcată. Paul pur şi simplu îşi iubea tatăl, dar ura săptămânile care treceau greu când acesta era pe mare. Copiii de doisprezece ani n-ar trebui să-şi facă griji, dar Paul îşi făcea. Cunoştea primejdiile mării, ştia că nu poate fi nicicând îmblânzită sau liniştită, şi că uneori trăgea la fund câte un vas tocmai spre a reaminti navigatorilor că erau întotdeauna la mila ei. De fiecare dată când tatăl său se întorcea, Paul se agăţa de el şi refuza să-i mai dea drumul, abandonându-se căldurii şi siguranţei pe care i le dădea îmbrăţişarea lui.

Tatăl său îl învăţase toate trucurile şi cunoştinţele pescuitului comercial, sperând ca într-o zi să-i lase fiului său vasul, *Blonda din Byram*, care ar fi putut apoi călca pe urmele familiei. Paul nu avusese niciodată inima să-i spună că nu-l interesa pescuitul; ştia că asta i-ar fi

[8] Estuar format între Oceanul Atlantic şi câteva râuri din Statele Unite; se află între coasta statului Connecticut şi Long Island, New York.

[9] Năvod mare, de formă conică, folosit la pescuitul industrial în larg, unde sunt aglomerări de peşte

rupt inima bătrânului său. Şi oricum, dacă trebuia să aibă de-a face cu peşti mirositori şi cu marinari beţi ca să-şi petreacă timp cu tatăl său, atunci aşa să fie. Nu era nici o problemă dacă mai vomita când nu-l vedea tatăl său. Măcar erau împreună.

Era sfârşitul lui aprilie. Tot mai bătea un vânticel rece, care părea să zăbovească pe mare. Era o călătorie de patru zile, iar ei erau cinci la bord: Paul şi tatăl său; Sean Reardon, aruncătorul de năvoade de douăzeci de ani, plin de pişat şi oţet; Johnny G., un jamaican uriaş, chiar mai mare decât tatăl lui Paul, cu vocea profundă ca un cântec. În toţi anii de când îl cunoştea Paul, niciodată nu aflase numele de familie al lui Johnny G. Şi Rico Libertore, care se credea un mic mafiot, înalt de un metru cincizeci cu tot cu părul negru, dat peste cap, înalt de doi centimetri. Rico era bun de gură, dar şi mai bun la bătaie. Nimeni nu se pusese vreodată cu el fără să curgă sânge. Ieşiseră din Long Island Sound, ocolind Block Island, îndreptându-se spre platforma continentală a Atlanticului central. Se duceau după cod. Era prima călătorie de durată a lui Paul, în vârstă de doisprezece ani, şi era şi ritualul său de trecere. La sfârşitul acestei călătorii, avea să fie bărbat.

Aruncară năvoadele şi se aşezară la cină: fasole şi cârnaţi, uşor de gătit şi uşor de mâncat. Rămaseră în jurul mesei, dând pe gât Pabst Blue Ribbon[10], în afară de Paul, care bea Coca-Cola. Cei patru bărbaţi îl tratau pe băiat ca pe unul de-al lor, azvârlind cu glume deocheate şi înjurături suficient de colorate ca să-l facă pe un gardian de închisoare să se ruşineze. La nouă se dădu stingerea; la patru trebuiau să se trezească. Temperatura scăzuse serios, de-ţi îngheţa măduva oaselor, erau abia ???? de grade. Pe mare, frigul tăia până la piele, îngheţându-ţi oasele, un frig de care nu puteai scăpa, indiferent câte pături puneai pe tine. Paul nu reuşea să se încălzească în cuşeta sa. Toţi sforăiau incredibil de tare, incontrolabil. Când sări jos din patul suprapus, nimeni nu mişcă. Toţi dormeau buştean de la cele minim şase beri pe care le băuseră. Paul ştia cum să aprindă încălzitorul, întocmai ca acasă: dădeai drumul la gaz, aprindeai focul, închideai uşa şi te bucurai de căldură. Cam cu un an în urmă, tata îi spusese să nu pună mâna pe el, dar atunci era copil. Acum era bărbat în toată firea. Se gândi că e treaba lui s-o facă, toţi ceilalţi dormind duşi. Pompă la amorsa cu gaz de zece ori, apoi băgă înăuntru un chibrit. Nimic. Pompă din nou gaz.

[10] Marcă americană de bere clasică

Aprinse un alt chibrit, dar chiar atunci o briză suflă repede prin cabină; flacăra se stinse înainte de a se apropia de uşa încălzitorului. Pompă la amorsă de douăzeci de ori. Asta era, a treia oară merge de fiecare dată. Aprinse chibritul şi adăposti flacăra cu palma. Ăsta n-o să se mai stingă. Îl vârî înăuntru.

Şi se dezlănţui iadul. O minge de foc explodă în afară, înghiţind radiatorul. Flăcările se căţărară pe el şi apoi alergară pe podea. Paul ţipă de spaimă, cu o voce ca de fată, aşa cum fac băieţii înainte să devină bărbaţi. Un ţipăt teribil. Cabina se umplu de strălucirea portocalie. Căldura era intensă. Rico ţâşni din pat şi dădu fuga în cambuză[11], unde înşfăcă stingătorul. Micuţul italian încercă cu disperare să ţintească duza spre radiator, dar stingătorul nu mergea. Focul ajunse la el şi i se urcă pe picior.

Paul căzu pe spate, trântit de perete. Peste tot se auzeau ţipete; întorcea capul în jur agitat, nedându-şi seama că ieşeau din propriul său gâtlej. Flăcările îl înconjurară ca o haită de animale, într-un cerc care se tot strângea, vorace, aşteptând să sară pe el. Îl zări pe Rico, care se tăvălea pe jos, încercând să stingă flăcările de pe picior. Focul dansa pe pereţi. Paul îngheţase de teroare, n-avea unde să se întoarcă, unde să fugă, şi tot ce putea face era să urle de groază.

Până când fu ridicat în cele din urmă şi scos pe uşă în aerul nopţii. Tatăl său luase radiatorul în flăcări şi-l azvârlise în mare. Paul îl văzu lovind apa, încă arzând. Îi urmări cu privirea strălucirea mortală în timp ce se scufunda, o licărire roşietică şi ucigaşă care se prăvălea în adâncurile negre. Prin geamul cabinei îl văzu pe Johnny G. cum stingea focul, lovind flăcările cu o pătură. Tatăl său se întoarse alergând în cabină, ca să-l ajute pe Rico. Paul nu mai văzuse niciodată până în noaptea aceea un bărbat în toată firea plângând. Durerea din ochii lui Rico era insuportabilă, iar faţa îi era brăzdată de lacrimi. Copleşit, Paul izbucni şi el în plâns, suspinând din cauza a ceea ce făcuse, din cauza neglijenţei lui cu care-l rănise pe Rico. Plângea pentru că focul îl paralizase, şi aproape îi omorâse pe toţi.

Johnny G. ieşi pe punte şi-l înveli cu o pătură, ducându-l înapoi în cambuză, chemându-l pe nume iar şi iar, cu vocea sa familiară, profundă. Flăcările erau stinse, dar podeaua şi pereţii carbonizate, înnegrite, încă mai fumegau. Sean aruncă găleţi de apă de mare pe

[11] Magazie de alimente la bordul unei nave

punte şi apoi luă o mătură cu care strânse resturile. Mirosul bolnăvicios, înţepător de lemn ars, ud, plutea în aer. Paul se uita nefericit şi neajutorat cum tatăl său îl îngrijea pe Rico. După ce bandajele fură în cele din urmă puse, tatăl lui veni la el şi, fără să scoată o vorbă, îl luă în braţe. Până în ziua de astăzi, cea mai vie amintire a sa rămăseseră mâinile tatălui său, care-l ţineau strâns în acea noapte. Erau arse, roşii şi negre, straturile superioare de piele ridicate în sus şi răsucite spre degete, cu palmele pline de băşici sparte. Dar Busch nu părea să bage de seamă; doar stătea acolo, ţinându-şi fiul în braţe, legănându-l până în zori.

Blonda din Byram trase la ancoră la răsăritul soarelui. Johnny G., Rico şi Sean aşteptară la bord în timp ce tatăl său îl ducea acasă. Cei doi nu scoaseră un cuvânt tot drumul. Paul era în şoc, privind pierdut la dimineaţa ceţoasă, iar tatăl său îşi ţinu braţul petrecut protector în jurul lui până când ajunseră acasă.

Tatăl său îl duse în braţe pe scări şi-l băgă în pat. Când dădu să iasă din cameră, Paul şopti:

— Îmi pare tare rău, tată.

Lacrimile îi cădeau pe pernă.

Tatăl său se întoarse spre el.

— A fost un accident.

Şi din felul în care-o spusese, Paul fu sigur că şi credea cu adevărat ce-i spunea.

— Noaptea trecută am crezut că te pierd. N-aş fi putut trăi cu mine însumi dacă s-ar fi întâmplat. Marea e necruţătoare. Tatăl meu m-a învăţat, la fel cum făcuse şi tatăl lui înainte, că de fiecare dată când ieşi în larg nu ştii niciodată dac-ai să te mai întorci în port, dar de fiecare dată când o faci, trebuie să-i mulţumeşti lui Dumnezeu nu numai pentru că te-ai întors teafăr, ci şi pentru tot ce Ţi-a dat. Şi când calci din nou pe uscat, trebuie să-ţi aminteşti că poate mâine n-ai să mai fii atât de norocos. Dar astăzi tu ai înşelat moartea încă odată. Aşa că apreciezi viaţa cu atât mai mult.

Tatăl său se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Astă-noapte am scăpat cu viaţă, asta-i tot ce contează. Te iubesc, fiule. Nimic n-ar putea schimba asta vreodată.

În aceeaşi dimineaţă ieşi din nou în larg.

Nu se aştepta nimeni să fie o furtună puternică, dar cu toate astea aşa fu. Ploaie torenţială, valuri uriaşe, înalte de douăzeci de metri. Tatăl lui Paul nu se mai întoarse; *Blonda din Byram* fu declarată pierdută pe mare. Avu loc o slujbă pentru Johnny G., Sean, Rico şi tatăl lui Paul, dar corpurile lor nu fură găsite niciodată.

Acum, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, Busch stătea lângă fereastra dormitorului, privind cum se spărgeau valurile de ţărm. Chiar şi acum mai căuta pe plajă rămăşiţe din vas.

Robbie şi Chrissie dădură năvală în cameră, ţipând; săriră în pat şi de acolo se aruncară în braţele deschise ale tatălui lor.

— Tati, de ce nu poţi rămâne? întrebă fiul său.

— Imediat ce mă întorc o să petrecem o săptămână întreagă împreună, fără serviciu, fără telefoane, fără vizitatori.

Busch putea număra pe degetele de la o mână zilele în care fusese departe de copiii săi. Cu mult timp în urmă jurase în sinea lui că n-o să-şi părăsească vreodată copiii aşa cum îl părăsise tatăl său; o să petreacă timp cu ei, ca să aibă amintiri. Şi acum încălca acel jurământ. Durerea pe care o văzu în ochii fiicei lui în timp ce le spunea la revedere nu era decât o frântură din ceea ce simţea el.

În timp ce-şi punea bagajele în maşină, Jeannie îi dădu paşaportul.

— Credeam c-o să umplem paginile astea împreună, spuse ea, fluturând carneţelul albastru.

— O să avem destul timp pentru asta.

Paul se ferea s-o privească în ochi.

Jeannie îl apucă de reverul hainei.

— Ascultă ce-ţi spun, Paul Busch: găseşte-l pe Michael şi veniţi amândoi acasă imediat, m-ai auzit?

Se strânseră în braţe.

— Şi grăbeşte-te, adăugă Jeannie.

Întotdeauna îi era frică atunci când Busch pleca de acasă. Era nevastă de poliţist: de fiecare dată când suna telefonul, i se strângea inima. Îi era groază de ziua în care va auzi soneria de la intrare, va deschide şi se va trezi în prag cu doi poliţişti colegi, cu chipiurile scoase şi cu capetele în pământ.

— Şi eu te iubesc , îi spuse Busch.

*

— Chiar cred c-ar fi cazul să ne oprim şi să luăm prânzul.

Jeannie avea braţul plin de pungi de cumpărături.

— Sunt în regulă, acea café frappé o să mă ţină o vreme, replică Mary. Te rog, lasă-mă să duc şi eu ceva.

— Tu doar bucură-te de plimbare.

În ultima oră, cele două femei cutreieraseră prin Westchester, o altă concentraţie serioasă de magazine de lux ce purta numele insipid de mall, unul din acei călăi care au eliminat micile prăvălii familiale. Dr. Rhineheart recomandase expediţia de cumpărături ca pe un mod grozav de a întrerupe rutina monotonă a tratamentului lui Mary. Trecuse deja jumătate de dimineaţă; sălile erau populate de câteva mame care împingeau cărucioare şi de mulţimea de pensionari. Cele două prietene treceau de la un etaj la altul, plimbându-se cu scările rulante, vorbind şi râzând ca două şcolăriţe. Şi cu toate că trecuse abia o oră, Mary arăta de parcă ar fi alergat la maraton. Organismul ei era slăbit, fragil. Combinaţia de chimioterapie şi radiaţii nu-i atacase doar cancerul, ci şi restul corpului. „Atacase” nu era cuvântul potrivit. Termenul exact era „omorâse”. Tratamentul îi omora cancerul ,viaţa şi spiritul. Părul nu-i căzuse încă, dar în locul coamei roşcate de acum o lună, vrednică de un leu, acum era pleoştit şi lipsit de strălucire, şi se subţia de parcă s-ar fi topit. Planul iniţial al lui Jeannie fusese s-o ia cu ea pe Mary pentru o zi de înfrumuseţare, dar apoi îşi dăduse seama că nu era o idee bună. Nu putea scăpa de imaginea coafezei care-i spăla părul prietenei sale cele mai bune, acesta căzând în smocuri. Situaţia lui Mary era destul de umilitoare şi aşa, nu mai avea nevoie de ceva care s-o agraveze.

— Lasă-mă să duc eu asta, zise Jeannie, încercând să ia pachetul pe care-l căra Mary.

— Hei!

Mary trase de pachet.

— Nu sunt invalidă.

— N-am vrut –

Mary zâmbi.

— Ştiu. Îmi pare rău, dar multă lume te tratează diferit când eşti bolnav. Te fac să te simţi ca un monstru. Îţi vine să crezi că ţi-au

crescut urechi lungi şi coadă. Poate că exteriorul s-a schimbat un pic, dar ce era în interior a rămas acolo.

Se bătu pe piept.

— Ştiu asta.

Jeannie îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Mary.

— E un mod groaznic de a-ţi da seama care sunt prietenii tăi adevăraţi. Ştiai că Paul trece pe la spital în fiecare dimineaţă cu flori proaspete şi mâncare?

Mary făcu o pauză, reflectând.

— N-a lipsit în nici o zi. Fii alături de bărbatul ăsta, Jeannie, chiar merită păstrat.

— Asta e discutabil.

Jeannie râse.

— Omul ăsta nu ştie ce greu e. Să ai de-a face cu infractori toată ziua nu se compară cu creşterea a doi copii.

Mary spuse încet:

— Să ştii c-am să fiu bine.

— Ştiu.

Şi cu toate că Jeannie se simţi întărită de convingerea lui Mary, îi venea greu să mintă, încercând cu disperare să-şi ascundă lacrimile care-i înţepau ochii.

— Totuşi îmi fac griji pentru Michael, continuă Mary.

Cu cât se gândea mai mult la plecarea bruscă a lui Michael, cu atât îi era mai frică. Ştia cât de mult o iubea şi că n-ar abandona-o niciodată... decât dacă era vorba de ceva mai rău decât boala cu care se confrunta ea. Iar ea se confrunta cu spectrul morţii.

— Nu ştiu unde este sau când se întoarce. Are necazuri, Jeannie.

Jeannie o apucă de mână şi-i vorbi din inimă.

— Paul s-a dus să-l aducă. Nu te supăra, Mary.

În toţi anii de când se cunoşteau, între ele fusese o legătură fără cuvinte. Ca două surori, erau apropiate şi inseparabile, iar după nunta lui Jeannie, Paul devenise ca un frate pentru Mary. Ca şi Jeannie, îi fusese întotdeauna alături. Faptul că soţii lor – unul poliţist şi celălalt hoţ – deveniseră cei mai buni prieteni le bucurase extrem de mult.

— Cum m-aş putea supăra? o întrebă ea pe Jeannie.

— O să fie bine. Te rog, nu-ţi face griji. Paul se va ocupa de tot.

Gândurile lui Mary tot fugeau la jurămintele de la căsătorie. Şi le repetase iar şi iar cât timp Michael fusese judecat: *la bine şi la rău, la bine şi la rău*. Ajunseseră un refren preferat pentru ea. Îşi spusese că ea şi cu Michael nu făceau decât să treacă întâi prin ce era rău, ca să scape de asta, şi că supravieţuiseră. Desigur, acum era *sănătoşi sau bolnavi*, ceva care de obicei vine mult mai târziu în viaţă. Dar nu şi în cazul lor. Toate jurămintele lor fuseseră puse la încercare mult prea devreme.

— Am avut nişte vise oribile, îi spuse Mary lui Jeannie.

— Mi-e frică, Jeannie. Îmi tot trece prin cap că el n-o să se mai întoarcă.

— Dacă Paul a zis că-l aduce pe Michael înapoi, atunci aşa o să facă. Desigur, e posibil să se oprească şi să facă o mică partidă de golf pe drum, dar se vor întoarce.

Mary zâmbi, dar în adâncul sufletului rămase speriată. Michael avea necazuri, era sigură, şi nu se putea gândi decât la...

Până când moartea ne va despărţi.

Capitolul 22

Strada din faţa bisericuţei de piatră era aproape pustie şi relativ liniştită. Această întorsătură a destinului nu-i scăpă lui Michael, care stătea şi se uita afară printr-un vitraliu. Singur în locul ăsta care mirosea a tămâie şi a lumânări, nu putea să nu-şi amintească de o vreme când toate astea însemnau ceva pentru el. Când putea să recite liturghia ca şi cum ar fi fost cartea de tactici de fotbal din liceu, declamând rugăciunile rostite de Părintele Damico, preotul bătrân şi adus de spate, căruia îi plăceau gnochi[12] şi sambuca[13]. De câte ori intra în biserica lui parohială, Michael simţise odinioară alinare, uşurare, simţise că se afla într-un loc unde putea veni mereu să se roage, să ceară ajutor sau o favoare, sau pur şi simplu să stea de vorbă. Acolo vorbise el cu Dumnezeu. Iar El asculta. În copilărie, Michael putea jura că El chiar îi răspundea. Fusese propriul său miracol.

Dar când mai crescuse, aflase că Dumnezeu nu prea mai asculta. De fapt, din ce văzuse, nu mai asculta deloc. Când lumea sa se deschisese spre exterior şi văzuse lucrurile din jur aşa cum erau de fapt, se simţise trădat: nu trăise niciodată un miracol. Ceea ce crezuse că era vocea lui Dumnezeu fusese doar propriul său subconştient, venind cu răspunsuri pe care deja le cunoştea în sinea lui.

Tot ce fusese învăţat când era mic, toate lucrurile în care crezuse în adolescenţă erau minciuni, ca şi titanii din mitologia greacă sau poveştile nordice despre Thor şi Odin. Dumnezeu era pur şi simplu un alt basm de care cei temători se agăţau când le era mai greu, oferindu-le un fals sprijin şi răspunsuri abile pentru fenomenele inexplicabile. Toată pompa, toate atitudinile preoţilor, de gen „eu sunt mai sfânt ca tine”, deveniseră pentru el culmea ipocriziei, simple manifestări ale minciunii, perpetuarea unui mit crud aidoma tuturor miturilor din această lume nepăsătoare. Toţi erau atât de siguri că Dumnezeul lor era cel adevărat, că ei erau drepţii, că ei şi adepţii lor erau singurii de pe planetă care-şi vor găsi pacea şi liniştea în viaţa de apoi.

Dar apoi o întâlnise pe Mary şi îi tolerase credinţa, neîndrăznind vreodată să-i spună ce simţea el cu adevărat despre asta. Iubea, şi

---

[12] Varietate de colţunaşi italieneşti cu parmezan.
[13] Lichior italienesc făcut din soc şi aromatizat cu lemn dulce.

omul face orice pentru dragoste. Era prezent la liturghia săptămânală, nu rugându-se, ci gândindu-se, era propriul său mic ritual, avea astfel timp să se gândească la Mary şi la viaţă, la copii şi la afacerea sa. Trecea prin tot ritualul pe care-l învăţase atât de bine când era mic, păstrându-şi părerile pentru el. Dar când aflase care e diagnosticul ei, nu se mai putuse preface. Avusese dreptate. Dumnezeu nu exista.

Cu toate astea, se afla într-o biserică. Fugind de ceva, de cineva inexplicabil. Atinse cu degetele cruciuliţa de aur de la Mary. Nu simţi nimic spiritual în obiect, dar o simţi pe *ea*. Acea bagatelă de aur era a lui Mary, iar ea îi ceruse s-o poarte, îl implorase să n-o scoată niciodată. Şi n-o va face: nu pentru că ar fi crezut în ceea ce reprezenta crucea, ci pentru semnificaţia ei personală. Era a lui Mary. Şi poate că-l va apăra, nu pentru că avea vreo semnificaţie divină, ci deoarece îi va reaminti de ce se afla aici, în Germania, ascunzându-se în această biserică: pentru dragoste. Se afla aici nu din cauza a ceea ce credea el, ci pentru lucrurile în care credea Mary.

Amiază. Câţiva dintre credincioşii de zi cu zi veniseră pe tot parcursul dimineţii, aprinzând lumânări, îngenunchind să mediteze şi să se roage în linişte. Michael se ascunsese în spatele altarului şi găsise plăcuţa cu neon roşu care indica ieşirea ciudat de nelalocul ei în sanctuarul vechi de două sute de ani. Întredeschise încet uşa. Nici ţipenie în jur. Începu să coboare scările.

La colţ era un vânzător de covrigei şi suc; trecuseră zece ore de când mâncase ultima pungă de arahide în avion. Îi era foame, sete, şi se simţea obosit. Odihna mai putea aştepta, dar nu şi stomacul. Un mic ocol nu putea fi prea grav.

Nu apucă să treacă strada. Douăsprezece maşini de poliţie opriră brusc în faţa lui, scrâşnind din cauciucuri; din ele se revărsară poliţişti de genul ăla care de-abia aşteaptă să apese pe trăgaci – *Polizei* – de toate felurile. Îl încercuiră strigând în germană, fluturându-şi pistoalele lor SIG-Sauer de nouă milimetri. Michael nu avu nevoie de traducere. Îi era destul de clar ce voiau. Ridică mâinile, în semn că se predă.

*

Hotel Friedenberg avea vedere la Tiergarten Platz. Vechi de şaizeci de ani, nu mai fusese reparat din 1961. Când fusese ridicat

Zidul Berlinului, hotelul începuse să cadă. Grupul Omega îl cumpărase în anii '90 şi cheltuise aproape zece milioane cu renovările. Nu era ceva de lux, dar arăta bine: camere spaţioase, piscină mare, club de fitness şi room service. Minibarurile era bine aprovizionate cu băutură, alune şi cu sticlele alea mici de Cola, care costă cinci dolari şi pe care te trezeşti în cele din urmă că le desfaci la ora trei dimineaţa, şi pe care le regreţi din toată inima când primeşti nota de plată.

Apartamentul din clasa business era împărţit în zone separate de dormit şi de lucru. În partea din spate a camerei erau amplasate două paturi de mari dimensiuni, în timp ce aproape de uşă erau o mică masă de conferinţe, un birou şi o zonă cu scaune. Camera era decorată cu gust pentru un hotel, dar n-ai fi ţinut minte modelul cu frunze în nuanţe pastelate de cafeniu, maro şi galben nici timp de patru minute de la plecare.

— Michael? strigă Simon în timp ce arunca pe pat cinci saci mari de pânză; bacşişul dublu pe care i-l lăsase hamalului n-avea cum să compenseze pentru că-i rupseseră spatele.

Simon trase jaluzelele, profitând de câteva momente ca să se bucure de soarele care i se revărsa pe faţă. Verifică telefonul: nici un beculeţ care să clipească, nici un mesaj. Îşi luă servieta de pe pat, se aşeză la masă şi scoase planurile desenate de Michael în timpul zborului. Abia putea să se concentreze. Era mai mult decât epuizat, trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de ore de când dormise ultima oară. Avea atâtea de făcut; dacă nu va rămâne alert avea să dea greş. Ar fi primul său eşec, dar în munca lui dădeai greş doar odată. Iar un eşec acum ar determina consecinţe grave nu doar pentru el.

Se întreba ce să facă. Să studieze planurile? Să despacheteze? Să doarmă? O să le facă pe toate, dar nu neapărat în ordinea asta.

După ce cumpărase toate crucile din mica prăvălie cu articole religioase, Simon găsise magazinul Stingline's exact acolo unde-l îndrumase proprietara amabilă a prăvăliei. Frecventase locul ăla cu câţiva ani în urmă când avusese nevoie de anumite „echipamente”. Azi avea nevoie din nou de aşa ceva. Stingline's era un magazin de arme, unul din cele mai bune. Genul în care te duceai când celelalte magazine de arme nu voiau sau nu puteau să-ţi vândă ceva. Vitrinele erau pline cu puşti de vânătoare, arcuri şi săgeţi, şi, pentru adepţii stilului militar, cu uniforme de camuflaj. Totuşi, lucrurile importante cu

adevărat nu erau ţinute la vedere. Herr Stingline fusese membru al Armatei Roşii, al Baader-Meinhof[14] sau al IRA, depinde cu cine stăteai de vorbă. Se zvonea că are cincizeci şi doi de ani. Simon ştia cu certitudine că avea şaizeci şi opt; întotdeauna întocmea un dosar bine documentat înainte de-a avea de-a face cu necunoscuţi. Şi indiferent dacă Stingline avea cincizeci şi doi de ani, şaizeci şi opt sau optzeci şi cinci, era încă în stare să te bată măr înainte de-a avea ocazia să tragi aer în piept. Germanul avea vorba moale şi era ciudat de spân. Când avea opt ani îi căzuse tot părul de la febră, şi sâcâielile la care fusese supus din cauza asta fuseseră suficiente ca să-l facă dur ca un câine maidanez până la vârsta de nouă ani. Deschisese magazinul în '86, ceea ce însemna că avusese vreo înţelegere cu fosta conducere est-germană şi cu braţul ei armat, Stasi. Stasi era poliţia secretă, forma est-germană a KGB-ului, şi îşi băga nasul în vieţile tuturor. Intimitatea nu conta în fosta Republică; pur şi simplu nu exista… nicăieri. Ceea ce însemna că operaţiunea lui Stingline era cunoscută şi probabil chiar aprovizionată de guvern. Dar de când îl cunoscuse Simon, imediat după căderea Zidului, bătrânul nu fusese niciodată o iscoadă.

Nu întrebă cum, dar Stingline adunase toate lucrurile de pe lista de cumpărături a lui Simon în mai puţin de cinci minute: patru staţii de emisie-recepţie; patru revolvere Glock de nouă milimetri cu amortizor special; cinci cutii de muniţie; două PDW-uri Heckler & Koch care trăgeau optsprezece salve pe secundă; două puşti cu lunetă israeliene Galil; patru vizoare nocturne de pus pe cap, patru cuţite de vânătoare, şase grenade şi o cutie de batoane energizante Power Bars. Simon cumpăra întotdeauna câte patru şi câte două articole, şi plătea mereu în euro – cea mai greu de urmărit monedă din acel moment. Plecase de acolo cu tot ce dorise şi fără să i se pună sau să răspundă la o singură întrebare.

Bătaia din uşă îl readuse la realitate.

— Da?

Se îndreptă grăbit spre bagajele de pe pat.

— Room service.

Simon scoase un Glock şi o cutie de muniţie; nu avea timp să verifice arma, doar încărcă mai multe gloanţe şi se rugă. Se lipi de

[14] Grup terorist german de stânga înfiinţat în Germania de Vest după al doilea război mondial, făcând parte din Armata Roşie

perete, avansând cu precauţie până la uşă. Nu se obosi să privească pe vizor: n-avea sens să-şi transforme ochiul într-o adevărată ţintă. Deschise uşa încet ca să-i fie dat să vadă…

Un picolo cu un cărucior cu mâncare. Puştiul nu avea mai mult de nouăsprezece ani, acneea se vedea în ciuda tratamentului împotriva coşurilor.

— Este obiceiul nostru să întâmpinăm fiecare nou client cu un cărucior cu mâncare şi băutură din partea casei, spuse puştiul cu un accent puternic.

Se foia de pe un picior pe altul în faţa cărucior ului argintiu, mâinile care-i transpirau lăsând amprente.

Simon continuă să se holbeze la el în timp ce-şi băga arma în pantaloni, la spate. Îi făcu semn să intre, lăsând uşa deschisă.

— Scuze. Sunt cam obosit. Chiar nu era nevoie.

— Eşantioane de vinuri şi brânzeturi pentru plăcerea dumneavoastră, domnule.

Picoloul împinse cărucior ul în cameră şi descoperi platouri cu o selecţie de brânzeturi moi şi tari, nişte cârnaţi afumaţi, fructe şi două sticle de vin roşu; Simon se uită la ele mai îndeaproape şi văzu că erau dintr-o recoltă bunicică. Poate că nu era o idee prea rea să bea un pahar după ce despacheta; s-ar putea să-l ajute măcar să adoarmă.

— Pot să desfac vinul pentru dumneavoastră?

Băiatul zâmbi, mulţumit că engleza lui era înţeleasă.

— E ok, întâi am ceva treabă, mă descurc.

Simon îi strecură puştiului câţiva euro şi-l conduse spre uşa deschisă.

Şi exact atunci se întâmplă. Uşa se trânti şi se închise. Jaluzelele se trântiră şi se închiseră şi ele. Camera fu imediat scufundată în întuneric. În timp ce se uita în jur, Simon îşi blestema ochii, încercând să-i forţeze să se adapteze la lipsa luminii. Se ghemui jos de tot şi se rostogoli departe de ultimul loc în care-l văzuse pe picolo. Nesigur dacă intrase altcineva, îşi ţinu răsuflarea, încercând să simtă, să perceapă ceva cu ajutorul minţii. Câţi erau? Îşi încordă auzul; nimic nu se mişca. Încet-încet pupilele începură să i se dilate, şi imagini neclare începură să apară din penumbră – masa de conferinţe, canapeaua… În cealaltă parte a camerei, aproape de birou, o dâră de lumină se strecura prin jaluzele. Ascuns în semi-întuneric, picoloul stătea şi se holba la el de

parcă încăperea ar fi fost luminată de becuri de două sute de waţi. Puştiul ştia exact unde se află Simon, dar nu făcu nici o mişcare.

Se scurseră câteva secunde, lungi ca nişte ore. Nici unul nu scotea o vorbă. Simon deslușea acum ceva mai mult decât nişte simple forme, vedea suficient de bine ca să se poată mişca liber şi ca să distingă faţa tânărului. Şi deodată, ca şi cum umbrele şi lumina îi jucau feste, faţa acestuia deveni faţa lui Finster.

Simon acţionă din reflex. Trase ambele rafale, descărcându-şi arma, lovindu-l pe Finster drept în ochiul stâng.

Simon se ridică de pe vine şi se dădu înapoi. Finster sângera, de asta era sigur. pe faţă îi curgeau sânge şi cheaguri ca nişte râuri de lacrimi stacojii. Cu toate astea, germanul nu se prăbuşi. Nici nu se clinti.

Cu o mişcare firească, Finster duse mâna la ochi. Cu degetul mare şi arătătorul scoase întâi primul, apoi al doilea glonţ din orbita sa mutilată. În locul din care înainte un ochi se holbase la Simon, acum nu mai era decât carne sfârtecată şi os spart, o fisură scăldată în sânge. Un fluid opac se separa de roşeaţă, pupila încă mai reacţionând la lumină. Glonţul ar fi trebuit să treacă direct prin creier, dar Finster încă mai stătea în picioare.

Simon se uită cum bărbatul rănit puse cele două gloanţe pe masa de conferinţe şi le împinse spre el.

— Te rog, spuse Finster, politicos. Păstrează-le.

Se auzi un fel de chiorăit încetişor. Era un sunet scârbos, de carne care se freca umedă de altă carne, un sunet sfâşietor care venea de undeva dinăuntrul lui Finster. Era ochiul lui – se refăcea, iar Finster se purta de parcă nu se întâmpla nimic deosebit, parc-ar fi fost vorba de părul care creştea la loc pe un creştet ras, sau de un membru retezat care creştea la loc la o şopârlă.

Şi dintr-o dată fu întreg. Îl fixa iarăşi pe Simon cu ambii ochi, fără să clipească, fără să se mişte, întotdeauna înspăimântător.

— Ce mai fac secretele alea, Simon?

Pistolul descărcat îi zbură lui Simon din mână, smuls de o forţă nevăzută. Puterea aceea era pretutindeni, umplea camera, Simon o simţea cum creşte şi-l copleşeşte ca o sarcină electrică de voltaj maxim. Se uită disperat în jur după rucsacul său mare, albastru, cel plin cu cruci. Ar fi trebuit să despacheteze mai întâi…

— Aşa e. Ar fi trebuit să despachetezi mai întâi, spuse Finster, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, în loc să aţipeşti şi să-ţi pierzi concentrarea.

— N-ai să pui mâna pe –

— Sufletul tău? îl întrerupse Finster, râzând.

— Dar e deja al meu, Simon. Ţi-ai pierdut sufletul cu mult timp în urmă. Tipii ăia cocoşaţi peste Biblii, cu gulerele lor albe, n-au reuşit câtuşi de puţin să-i ofere cuiva ca *tine* mântuirea.

Ridică un deget, ca şi cum i-ar fi comunicat o informaţie preţioasă.

— Un mic indiciu, Simon, prietene, un fel de secret al meseriei: trebuie să te *căieşti* pentru păcatele tale ca să primeşti *iertarea*...

Dar mă îndepărtez de subiect, nu de-asta mă aflu aici. Nu sufletul tău e trofeul pe care-l râvnesc. Regatul meu este aproape plin cu sufletele jalnice ale acestei lumi. Mă întorc de unde am venit. Mă întorc acasă.

La aceste vorbe, Simon se aruncă asupra lui Finster, izbindu-se în el, dezlănţuind lovitură după lovitură în corpul şi în faţa lui. Finster îşi întoarse capul într-o parte şi când îl întoarse la loc, era un bătrân îmbrăcat în zdrenţe, cu încheieturile sângerând de la nişte legături. Cicatrice albe, groteşti îi acopereau faţa, unele din ele fiind abia vindecate. Brusc, Simon îşi opri ploaia de pumni. Se trase înapoi înspăimântat din faţa bătrânului. Gâfâia ca şi cum ar fi fost lovit de un pumn zdrobitor.

— Te-am implorat să mă ierţi, Simon. Nu ştiam ce e cu mine, nu eram în toate minţile când am atacat-o pe mama ta. Ea m-a iertat, tu de ce nu poţi? De ce fiul nu-şi poate ierta tatăl?

Simon îşi trase pumnii înapoi şi reîncepu să-i tragă bătrânului lovituri una după alta.

— Mi-ai violat mama; i-ai furat viaţa. M-ai lăsat singur.

Îşi continuă atacul în timp ce bătrânul începea să se prăbuşească.

— Nu eşti nimic mai mult decât un vis urât, un coşmar groaznic.

Şi deodată, fără nici un avertisment, bătrânul îngenuncheat de loviturile lui dispăru. Acolo unde stătuse el se afla o doamnă cu părul întunecat, într-o rochie simplă, neagră, pielea de alabastru strălucindu-i prin ea, cu cicatricele vizibile ca lumina zilei. Se trase înapoi, ferindu-

se de Simon şi poticnindu-se, prăbuşindu-se neajutorată sub loviturile lui.

— Fiule, te rog... se apără ea.

Fiori de gheaţă îl trecură pe Simon când îşi dădu seama că-şi lovise mama, trântindu-i trupul schilodit la podea.

— Inima ta e rece, Simon. Alătură-te nouă, reuneşte-ne familia.

Luă de jos pistolul lui Simon, întinzându-i-l.

— Sunt la doar o clipă distanţă de tine, fiule. Vino la mine.

În palma stângă ţinea un singur glonţ, care sclipea.

Simon se prăbuşi în genunchi, cu ochii aţintiţi asupra mamei lui şi a pistolului din mână. Simţea cum o ia razna. Mama lui, care-l învăţase să fie puternic, îi spunea că venise vremea să se oprească, să renunţe, să-i calce pe urme şi să-şi ia viaţa. În momentul ăla se simţea terminat. Dar apoi îşi ridică privirea, o privi drept în ochi, şi făcând asta, îi mătură pistolul din mâna palidă. Din ochii săi plini de lacrimi se revărsau valuri de ură.

— Tot ce spui e o minciună. Vei fi oprit.

Iar figura din faţa lui începu să tremure, imaginea alternând între mama sa torturată şi tatăl său monstruos, ca o poză care încă nu fusese bine focalizată. Dar ochii nu se schimbau deloc – rămâneau lipsiţi de viaţă, reci, răi.

— Nu m-ai putut opri nici înainte. Ce te face să crezi că m-ai putea opri acum? veniră cuvintele rostite şuierat de buzele tatălui lui Simon.

Cu asta, Simon fu trântit de perete. Bătrânul dispăruse şi Finster îi luase din nou locul. Simon se legăna în aer la aproape cincizeci de centimetri de podea, cu faţa contorsionată de durere. Adânc sub piele începeau să-i apară erupţii ca nişte mici bule într-un vas cu apă care tocmai dădea în clocot. Carnea începu să i se umfle, să se deformeze. Iar bulele mici creşteau, ridicându-se chiar sub piele, schimonosindu-i faţa. Simon urlă în minte, dar refuză să-i dea lui Finster satisfacţia de a ţipa cu glas tare.

Finster luă pistolul, examinându-l, apoi se apropie de Simon.

— Crezi că-mi va fi greu să găsesc sufletul mamei tale?

Atinse cu degetele bulele care se umflau sub pielea lui Simon, clar fascinat de opera sa. Se uită de aproape la armă, o întoarse pe toate părţile, o cântări în palmă, simţindu-i puterea mortală.

— Iubesc jucăriile.

Ridică Glock-ul, îndreptându-l spre Simon… dar apoi se răzgândi. Apropiindu-se şi mai tare, se aplecă la urechea lui Simon şi-i şopti pe un ton blând, părintesc:

— Mă voi întoarce în Raiul din care am fost izgonit. De ce să cuceresc doar lumea, când pot domni asupra veşniciei?

*

Simon tresări la birou, cu inima bubuindu-i şi cu broboane de transpiraţie pe sprâncene. Jaluzelele erau deschise, se făcuse noapte. Privi în jur. Genţile lui erau tot pe pat, nedesfăcute. Faţa sau era nepătată.

— Michael? strigă.

Se uită la ceas: opt şi jumătate. Nu-şi putea aminti când adormise. Gâtul îl durea de la dormitul cu faţa în jos, peste planurile desenate. Se ridică în picioare; corpul său protesta din cauza somnului chinuit şi a zborului lung cu avionul. Deschise minibarul. Numai vreo şase din sticlele alea de whisky de un sfert de litru, nu erau de ajuns nici ca să îmbeţi un şobolan. Luă telefonul.

— Room service, i se răspunse. Cu ce vă putem ajuta?

— Am nevoie de o sticlă de whisky Jack Daniel’s. Şi de nişte gheaţă.

— Imediat, domnule, răspunse acel model de eficienţă. V-a plăcut platoul cu brânzeturi?

Simon aruncă o privire spre căruciorul de la room service. Nici o îmbucătură de mâncare nu fusese atinsă, sticlele de vin erau nedesfăcute.

— Da, a fost bun.

Închise telefonul, continuând să se uite fix la cărucior. Îşi trecu mâinile peste faţă, nici urmă de umflături sau iritaţii. Da, coşmarurile deveneau din ce în ce mai grele. Dar apoi întoarse capul şi-i sări inima. Îşi desfăcu rucsacul şi scoase cutiile cu muniţie; era sigilate. Nu fusese decât un vis urât, un coşmar înspăimântător. Dar atunci cum explica ceea ce se afla pe masă? Acolo, pe marginea mesei, erau puse două gloanţe stâlcite, de nouă milimetri.

Capitolul 23

Înainte de căderea Zidului Berlinului, exista o clădire în care mulţi intrau, dar puţini mai ieşeau. Dunkel Gefangnis[15] era o construcţie cu cinci etaje, parcă provenind din Evul Mediul Întunecat. Uşile ei enorme din plăci de fier – toate de trei tone – se balansau pe balamale de patru metri. Îşi meritau pe deplin numele căpătat: porţile chinurilor permanente. Clădirea era înconjurată de un gard de fier înalt până la primul etaj, care avea în vârf sârmă ghimpată, ruginită. Şi în timp ce înfăţişarea construcţiei inspira teamă, nivelurile ei subterane – toate cele şapte etaje de sub ea – erau cele care ascundeau adevăratele orori.

În timpul ascensiunii ei, Stasi – securitatea est-germană vampirică – era cunoscută de toată lumea, dar despre ceea ce făceau membrii săi în spatele acestei faţade impunătoare de piatră, unde conduceau cu un pumn de fier, nu existau decât zvonuri. Prin urmare, atunci când se răspândeau poveştile despre tortură, mutilări şi moarte în chinuri, oamenii se cutremurau de frică, aşa cum se şi intenţiona. Dunkel Gefangnis deveni un mijloc folositor de a controla publicul, un simbol de care să se teamă şi care să-l facă obedient. Şi era mai bine pentru ei să nu afle niciodată adevărul, căci adevărul despre cele ce se întâmplau între zidurile închisorii era mult mai crunt decât ororile despre care se zvonea.

Dunkel Gefangnis fusese transformată în 1996 în Sediul Central al Poliţiei Unificate a Berlinului şi în Sistemul de penitenciare. Şi cu toate că fură plantaţi copaci, puse mai multe lumini, iar gardul impunător fusese scos, locul ăla încă mai era Dunkel Gefangnis, sinistra închisoare cu coridoarele permanent bântuite de moarte.

Nivelurile închisorii se aflau sub pământ, şi era limpede că fondurile pentru renovare fuseseră destinate doar acelor etaje care vedeau lumina zilei. Duhoarea de urină plutea în aerul rece şi umed al nivelului subteran patru, sectorul şase. Michael încerca să-şi apere simţurile de asaltul mirositor, dar fără succes. Zăcea pe lespedea de granit în combinezonul cenuşiu care-i fusese dat când îi luaseră hainele. Celula era de doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate;

[15] Temniţa întunecată (lb. germ.).

alcătuită din trei pereţi zdraveni de granit şi o parte frontală din gratii de oţel, aducea mai mult cu o cuşcă de animale decât cu o celulă de închisoare. Era frig şi singura sursă de căldură pe care o putu găsi era în exerciţii fizice intense, care-l lăsară epuizat. Pierduse orice simţ al timpului de la sosire, şi încă nu i se pusese nici măcar o întrebare. Celulele învecinate erau goale, dar undeva pe lângă coridorul principal auzea un murmur în limbi străine. Sing Sing, închisoarea în care stătuse în America, era un palat prin comparaţie cu ce găsise aici.

Michael se tot frământa dacă să ceară sau nu să sune la Ambasada Statelor Unite, dar în cele din urmă îşi dădu seama că cei de la ambasadă ar verifica în State şi-ar descoperi repede că este un fugar. În plus, de unde să ştie dacă poliţia locală nu-i contactase deja, sau chiar dacă nu cumva fusese „săltat” la cererea autorităţilor din State? Nu, nu va da telefon. Şi oricum, nici măcar nu-i oferiseră ocazia să dea telefon.

Uşa exterioară a blocului de celule se deschise cu un scrâşnet. Pe hol venea spre el acelaşi gardian cu înfăţişare aspră care-i făcuse percheziţia corporală fără să spună o vorbă şi care-i zvârlise combinezonul. Dar de data asta nu era singur. Michael auzi paşii a două persoane. Iar când gardianul ursuz ajunse în raza lui vizuală, lui Michael i se confirmă: în spatele lui stătea un bărbat care rămase în penumbră.

— Ai un vizitator.

Michael se ridică, sforţându-se să distingă chipul celuilalt. Gardianul plecă, iar străinul păşi în dreptul luminii slabe.

— Bună, Michael.

Michael se holbă la el.

— Cum de-ai ajuns aici?

Finster tremura vizibil în timp ce se uita în jur.

— E atât de frig. Aş fi putut jura că era vară afară.

Michael îl privea cu alţi ochi, plini de suspiciune.

— Am încercat să te scot de-aici pe cauţiune, dar mi-au zis că vei fi extrădat.

— De ce eşti aici? întrebă Michael.

— Eşti prietenul meu –

— Să mă omori? îl întrerupse Michael.

Finster îl privi printre gratii, derutat, în cele din urmă izbucnind în râs.

— De unde-ai scos-o – E nenorocitul ăla pios, Simon! Ţi-a împuiat capul cu prostii? E un nebun, de ani întregi inventează poveştidespre mine cum c-aş fi nu ştiu ce demon. Arăt eu a demon?

Vocea îi tremura de atâta râs.

— E din cauza banilor, Michael.

Finster se apropie mai mult.

— *Şi a femeilor*, mărturisi el.

Oamenii se dau în vânt să asocieze bogăţiile şi sexul cu răul. Păi ăsta e un lucru cu adevărat ridicol, nu crezi? Ai zice că trăim în Evul mediu, după cum se tem unii de astea două lucruri. Dac-aş avea câte o monedă pentru fiecare persoană care a zis despre mine că sunt rău... În ce-l priveşte pe prietenul tău, Simon, e un fanatic. Debitează prostiile astea de ani buni. De ce nu zici nimic, Michael? Nu te bucuri că mă vezi?

— De ce eşti aici? repetă Michael.

— Am auzit că te-ai întors după chei. Nu aveai de gând să-mi iei cheile... nu, Michael?

Finster îi vorbea ca un părinte care-şi dojeneşte copilul.

Michael ezită. Poate greşea, poate că Simon era un fanatic. Poate că se grăbise prea tare să-l creadă...

— Ştiam că n-ai să mă tragi pe sfoară, Michael.

Finster îşi frecă mâinile să se încălzească, apoi îşi lăsă ochii în jos, mâhnit.

— Am auzit de soţia ta...

Michael se zbârli.

— ...că i s-a înrăutăţit starea.

Michael simţea cum anxietatea îi strângea măruntaiele ca şi cum ar fi fost bolnav.

— Îmi pare rău, Michael, continuă Finster. Ştiu cât de mult vrei să fii cu ea în ultimele ei clipe. Am să văd ce-am să pot face ca să grăbesc lucrurile, astfel încât să poţi ajunge acasă. Ştii tu – am să trag nişte sfori.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Poftim? Îmi pare sincer rău de soţia ta.

Finster nu păruse niciodată mai sincer.

— Şi, Michael... Îmi pare rău şi pentru tine. Nimic nu-i mai rău decât să pierzi pe cineva drag.

— Mi-ai *damnat* soţia. De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun?

— Cine eşti.

Michael îl provoca.

Finster îi aruncă o privire, studiindu-l, făcând o pauză înainte de a-i da replica.

— L-ai găsit pe Dumnezeu? întrebă el încetişor.

— Nu mi-e frică de tine.

Michael păşi în faţă, până ajunse la uşa celulei.

Faţa lui Finster se apropie de gratii până la câţiva centimetri, la câţiva centimetri de faţa lui Michael. Michael rezistă pe poziţie. Cei doi se priviră ca şi cum s-ar fi văzut pentru prima dată.

— Cine crezi tu că sunt, Michael?

Michael nu răspunse.

— Teme-te pentru soţia ta, Michael. Dacă forţezi lucrurile, ea o să moară singură, chemându-te pe tine, iar tu ai să putrezeşti aici pentru tot restul zilelor tale.

Finster arătă spre locul rece şi umed.

— Totul din cauza unei decizii prosteşti. Te pot ajuta, dar dacă măcar încerci să te apropii de cheile mele –

— Cheile *tale*?

— Ţi-am plătit şi mi-am respectat partea mea de promisiune, aveam o *înţelegere*.

— Înţelegere, pe naiba! Nu mi-ai dezvăluit niciodată toate condiţiile.

— Îmi spui tu mie, tu – omul fără credinţă – că mai degrabă îl crezi un nenorocit de fanatic religios decât să mă crezi pe mine? Simon îţi spune că eu sunt *Diavolul*, şi deodată devii un credincios adevărat. Aleluia. Ţi-a dat vreo dovadă care să-i susţină spusele? Oare *el* a plătit pentru tratamentul soţiei tale? Oare *el* a venit cu un sfert de milion de dolari? Eu ţi-am dat un bonus; el nici măcar n-a spus o *rugăciune* pentru ea!

Ţi-a spus povestea aia lacrimogenă despre mama şi tatăl lui? Cum tatăl lui i-a pângărit mama în numele Diavolului? Prostii, numai prostii. Te-a transformat în marioneta lui. Vrea să furi cheile pentru el,

apoi le va vinde pe piaţa neagră. Salvarea *Raiului*, pe naiba. În cine ai încredere, Michael? În cineva care-a încercat să te ajute, sau în cineva care-a încercat să te omoare?

Michael rămase pironindu-l cu privirea pe Finster, cu mintea sfâşiată de îndoială. Oare era posibil să se înşele atât de mult? În ciuda a tot ce-i zisese Simon, adevărul cu siguranţă se găsea în vorbele bărbatului din faţa lui. Era posibil să fi devenit pionul lui Simon, alergând după nişte fleacuri religioase în timp ce soţia sa murea singură? Finster nu făcuse decât să-l ajute, cu bani, cu vorbe bune, oferindu-i sprijinul său. Simon nu-i oferise nimic.

Pe cine să creadă? Pe Simon? Pe Finster? Propriile sale suspiciuni? Nu era aici pentru Simon, nici pentru el însuşi – ci pentru Mary. Şi pentru lucrurile în care credea ea. Credinţa este capacitatea de a crede în ceea ce nu poţi atinge. Să laşi totul deoparte ca să admiţi posibilitatea existenţei a ceva mai înalt. Putea crede în Mary, ea crezuse mereu în el. Avea încredere în ea. Mary era credinţa lui.

— Naiba să te ia, spuse Michael, cu faţa la câţiva centimetri de a germanului.

Ochii lui Finster deveniră oţeliţi. Michael nu se puţu abţine să nu tresară când bărbatul mai în vârstă se întinse spre el printre gratiile groase; unghiile lui lungi, cu manichiură, atinseră uşor obrazul lui Michael.

— *Dacă* aş fi cine crezi tu că sunt, îţi închipui c-aş înghiţi atâta insolenţă de la un nimeni ca tine? Nu. Gândeşte-te. *Dacă* aş fi cine crezi tu că sunt, ţi-aş face rău acolo unde eşti cel mai vulnerabil. Sufletul ei mi-ar aparţine. Aş face-o mireasa mea pentru toată veşnicia. Ce m-aş distra să i-o trag lui Mary a ta până când n-ar mai şti ce-i cu ea! E o tipă flexibilă, Michael?

Finster se aplecă spre el cât de mult îi îngăduiau gratiile şi şuieră:

— Dacă aş fi cel de care te temi cel mai mult.

Michael rămase acolo, palid, tăcut, înfrânt.

*

Duhoarea îi asalta din nou simţurile, trezindu-l pe Michael din somn. Nu avea simţul timpului; nu erau ceasuri aici, nici ferestre.

Blocul de celule era cufundat într-o tăcere ca de moarte, nu se auzea nici măcar un şoarece foindu-se. Cele două becuri abia dădeau destulă lumină ca să vezi. Gândurile şi visele îi zburaseră spre Mary. Cât trecuse de când o văzuse ultima oară? Nu-şi putea aminti. Trebuia să iasă de aici; trebuia să vorbească cu Mary, s-o ţină în braţe. Trebuia să termine ceea ce avea de făcut aici.

Scrâşnetul porţii îl făcu să tresară, clănţănitul ei metalic răsunând de mai multe ori de pereţii reci de piatră. O altă uşă de celulă scârţâi, apoi se închise. Se auziră zece paşi repezi şi de cealaltă parte a gratiilor apăru Ivan Crusick, ofiţerul de la Interpol care se ocupase de Michael. Acesta scoase un mănunchi de chei, în cele din urmă găsind-o pe cea potrivită şi descuind celula.

— Actele tale de extrădare au fost finalizate, spuse el, cu un accent puternic.

— Eşti prea amabil, rânji Michael.

Crusick nu-i dădu nici o replică.

Michael îl urmă printr-un hol lung, umed şi rece, până la prima dintre cele câteva porţi mari. Habar n-avea la ce acte se referea ofiţerul, dar atâta timp cât îl scoteau de aici era în regulă; n-avea să ducă dorul locului ăstuia. În timp ce mergeau, observă că nici o celulă nu era ocupată. Cu o noapte înainte, ar fi putut jura că auzise alţi câţiva prizonieri. Niciodată nu auzise pocnetul puternic al porţilor care se deschideau pentru a-i elibera; era un zgomot pe care n-aveai cum să nu-l auzi. Nu voia să ştie care fusese soarta celorlalţi. Le dorea să aibă parte de linişte, indiferent ce faptă comiseseră. Nici un om nu merita să zacă aici. Urcară scările, lanterna lui Crusick luminând calea. Coridorul era îngust, oglindind fosta moştenire a clădirii. Aici nu era nici un fel de lumină, evident piatra era prea groasă ca să permită introducerea de cabluri. Fu un urcuş îndelung, erau mult mai multe trepte decât se aşteptase Michael. Trecură două minute înainte de a începe să vadă lumina revărsându-se de sus. El şi însoţitorul său tăcut ieşiră în cele din urmă într-un sediu modern, zumzăind de activitate. Pe cât de ciudat era nivelul inferior, pe atât de modern era cel de deasupra: calculatoare, camere de luat vederi, porţi electronice, şi la toate lucrau poliţişti din secolul douăzeci şi unu.

Michael fu escortat la un birou de depozitare. Aici îi fură date hainele şi puţinele efecte personale pe care le avusese asupra sa la

sosire. Semnă pentru tot şi-i permiseră să intre într-un vestiar privat. Apoi, cu Crusick alături, mai trecu prin câteva porţi, ajungând la ultima care mai stătea între el şi libertate.

— Te rog să te întorci cu faţa la perete.

Michael era obişnuit cu rutina percheziţiei. N-ar fi putut să pună mâna pe vreo armă în ultimele treizeci de secunde, era doar o precauţie de rutină.

— Întoarce-te cu faţa la mine, îi ordonă gardianul.

Michael se întoarse.

— Mâinile în faţă.

Cătuşele se închiseră în jurul încheieturilor sale cu un zgomot sec, metalul rece muşcând din carne. Crusick deschise ultima poartă care mai rămăsese şi-i făcu semn pe tăcute lui Michael să iasă într-un vestibul lung şi îngust, apoi trânti poarta în spatele lui. Nu spuse nimic când îl părăsi pe Michael, întorcându-se din nou în măruntaiele secţiei.

Dacă Michael fusese derutat mai devreme, acum era perplex. Stătea acolo, cu cătuşe la mâini, în faţa unei secţii de poliţie din centrul Berlinului. Protocolul dicta să fie escortat la aeroport şi înapoi în Statele Unite. Dar pe de altă parte acelaşi protocol dicta şi să i se spună ce se petrecea. Vestibulul în care se afla aveau numai două uşi: porţile de fier din spate şi uşa principală din faţă. Dacă în spatele lui era Iadul... Michael se gândi să facă o plimbare, măcar până la uşă – şi atunci aceasta se deschise. În prag stătea Busch.

*

Ploua torenţial. Fără umbrelă, Busch îl escortă pe Michael, care era cu cătuşele puse, prin parcarea enormă, bătută de ploaie a poliţiei. Amândoi fură imediat udaţi până la piele. Abia vedeau la un metru distanţă – nu că vreunul dintre ei ar fi aruncat vreo privire peisajului din jur; cei doi nu se uitau nici măcar unul la celălalt. Nu fusese rostit nici un cuvânt.

— De ce-ai fugit? întrebă Busch în cele din urmă.

Michael nu spuse nimic. În schimb, se uită la cătuşe. Era tot un prizonier, aşa cum fusese şi la închisoare.

— Voiam să te ajut.

În vocea lui Busch se strecură epuizarea. Singurul zbor la Berlin disponibil când plecase el era unul indirect, care-l dusese întâi la Londra; călătoria lui durase mai bine de douăsprezece ore.

— Scuteşte-mă, Kojak. Domnul „Legea e lege”.

Tăcerea se prelungi. Busch era deja pradă unui conflict de interese, îşi punea în joc totul – slujba, integritatea, viaţa sa – pentru Michael, iar omul ăsta avea tupeul să se răstească la el?

— Cum ai putut s-o faci pe Mary să treacă prin aşa ceva?

— Nu mă lua cu asta.

— Ba da, cu asta te iau, fie că-ţi place sau nu. Este acasă şi se luptă să rămână în viaţă, iar tu te prosteşti aici. Trezeşte-te, prietene – viaţa ei îţi scapă printre degete.

— Naiba să te ia.

Michael se întoarse fără nici un avertisment şi mârâi la el:

— *Naiba să te ia*. Habar n-ai cu ce am de-a face.

Îl trânti pe Busch de o maşină şi-l lovi tare cu pumnii încătuşaţi. Busch suportă loviturile, silueta sa masivă absorbind impactul. Loviturile continuară, până când, prieten sau nu, ofiţerul de poliţie se sătură. Îl lovi pe Michael o singură dată, drept în falcă, dându-l pe spate peste un Beetle din 1999.

Michael căzu peste maşină, ploaia curgându-i pe faţă.

— N-am avut de ales. Nu pricepi? N-am avut de ales. *O iubesc*.

Şi apoi, ud şi cu mâinile încătuşate, o luă la fugă.

Busch rămase acolo, privindu-l cum dispărea în întuneric şi în ploaie.

Şi atunci începură împuşcăturile.

Un întreg încărcător, tras repede şi cu furie. Gloanţele ricoşau de asfaltul ud şi de maşini.

Busch o luă la goană după Michael, îl întrezări o clipă, la doi rânduri de maşini mai încolo, cu capul plecat, mişcându-se repede. Împuşcăturile continuară. Trăgătorul era undeva la stânga. Sprintând înainte, Busch îl trase pe Michael în jos, acoperindu-l cu trupul său.

Iar împuşcăturile încetară.

Nu se auzea decât furtuna. Busch îl târî pe Michael între două maşini, apoi se uită afară în direcţia trăgătorului, spre parcarea inundată, nevăzând nimic prin valurile de ploaie. Nimeni. Nimic. La

prima împuşcătură, Busch dusese mâna automat după armă – dar nu o avea la el, n-ar fi putut s-o ia cu el în avion cu nici un chip.

— Michael, ce naiba se întâmplă?

— Desfă-mi cătuşele, insistă Michael, arătând spre mâini. Desfă-mi-le! Sunt o ţintă uşoară cu ele.

Busch încerca cu disperare să evalueze situaţia. Dacă trăgătorul era profesionist, o să-şi schimbe poziţia, îşi va cântări prada şi nu se va lăsa până nu-i va omorî.

— Ai să fugi din nou, spuse el.

— Am să mor dacă n-o faci.

Michael îi aruncă o privire înflăcărată de disperare.

— Te rog... pentru Mary.

Busch îl apucă pe Michael şi, ghemuiţi, alergară de la o alee la alta, folosind maşinile drept acoperire.

— Văd c-ai reuşit să superi pe cineva, ca de obicei, spuse Busch, din goană.

Michael zări cu coada ochiului o umbră mişcându-se la zece metri mai încolo. Se lipi de pavaj lângă un BMW, cu Busch chiar în spatele lui. Toată treaba mirosea a capcană. Nu-l puteau omorî în închisoare, ar fi iscat prea multe întrebări. De ce să nu-l elibereze, să-i dea drumul pe câmpul morţii, în apropierea vânătorului? Avea cătuşe şi era lipsit de apărare. Busch era probabil doar un fraier, inconştient de rolul jucat în toată treaba.

— Trebuie să ne întoarcem la secţie, îi zise Busch.

Cuvintele sale fură aproape înghiţite de ploaie.

Împuşcăturile reîncepură, de data asta din dreapta. Busch şi Michael se năpustiră în stânga, aplecaţi cât mai mult, alergând prin bălţoace, câte un fulger luminându-le din când în când calea. Brusc, împuşcăturile îşi schimbară direcţia. Acum veneau din stânga.

Erau doi trăgători.

Erau prinşi în cursă, fiind mânaţi la măcel ca nişte oi. Busch încercă să deschidă portiera Citroënului cenuşiu lângă care se ghemuiseră. Fără nici un folos – era încuiată – şi nici măcar nu puteau sparge geamul; alarma le-ar fi dezvăluit urmăritorilor lor locul în care se aflau, grăbindu-le sfârşitul.

Împuşcăturile încetară din nou. Michael nu ştia ce era mai rău: liniştea tulburată doar de zgomotul ploii sau răpăitul gloanţelor. În timp

ce gloanţele îi şuierau pe lângă cap, corpul său alerga mânat de instinct, Michael neputându-se gândi decât la supravieţuire. Dar liniştea... Liniştea crea o anticipare care-i sfâşia sufletul. Era mai rea decât orice moarte lentă. Frica de ceea ce s-ar fi putut întâmpla îl paraliza. Asasinii ştiau asta şi se foloseau de acest avantaj pentru presiunea lui psihologică copleşitoare. Iar această presiune dădea rezultate.

Busch şi Michael se priviră; era clar că se găseau într-o situaţie disperată. Busch nu venise aici ca să moară, şi n-avea să-l lase nici pe Michael să moară. În pragul morţii, perspectiva lui Busch se schimbă. Nevoia de a supravieţui îi limpezise mintea, redându-i puterea de concentrare. Acum ştia că Michael avea dreptate. Cu cătuşele puse, n-avea nici o şansă.

Scoase cheia cătuşelor...

Când acestea căzură pe asfalt, împuşcăturile reîncepură, mai aproape acum, laţul strângându-se în jurul lor. Michael arătă cu degetul spre un interval îngust dintre nişte maşini şi o luară la fugă la unison. Gloanţele care ricoşau le treceau pe lângă călcâie, făcând praf geamuri de maşini şi explodând cauciucuri. *Aşa trebuie să fie la război*, se gândi Busch. Se repeziră să se ascundă în spatele unui chioşc de bilete. Rafalele rapide de împuşcături se opriră brusc. Cinci secunde de linişte...

...şi apoi bubui o singură împuşcătură.

Deodată, Busch îşi dădu seama că ploaia era o binecuvântare. Aceşti trăgători erau profesionişti. El şi cu Michael ar fi trebuit să fie morţi până acum. Aversele nu numai că-i adăposteau, împiedicându-i pe ucigaşi să vadă, dar afectau şi traiectoria gloanţelor în mod imprevizibil.

— Trebuie să rămânem la distanţă de amândoi. Dacă reuşim să facem asta, am putea să scăpăm de-aici, spuse Michael, sumbru.

— *Nein*.

Busch se întoarse. La un metru şi jumătate, cineva aţintise un Magnum de calibru 44 drept asupra lor. Treningul albastru închis al bărbatului era ud fleaşcă. Părul lui lung, blond era lipit de ţeastă; buzele erau strânse într-o grimasă frustrată. Busch avu impresia că ucigaşului îi lipseau muşchii necesari ca să zâmbească. Acesta îl luă în

cătarea armei pe Michael, dar înainte de-a putea trage, Busch se strecură în faţa lui Michael, ca un scut uman.

— Glonţul meu vă va străpunge inima la amândoi, promise asasinul, şi strigă tare: Anders?!

În spatele lui se auzi un zgomot de paşi târşâiţi – celălalt ucigaş se apropia. Erau prinşi la mijloc.

— Fratele meu va fi dezamăgit. A pus pariu cu mine pe cinci euro că el va reuşi să vă omoare.

Îşi fixă ţinta şi...

Ţeava unui pistol îi fu lipită de tâmplă, şi un braţ neîndurător îl trase de gât. Se zbătu după aer.

— *Nein*, şopti o voce.

— Fratele meu te va doborî înainte să apeşi pe trăgaci, ameninţă primul blond.

— *Nein*. Fratele tău n-o să mai *doboare* pe nimeni de acum încolo.

Simon îl răsuci pe german, forţându-l să privească. Pe jos zăcea Anders, cu un glonţ în frunte.

— Acum aruncă arma.

Celălalt nu făcu asta, aşa că, fără ezitare şi fără emoţii, Simon îl împuşcă în tâmplă, apoi lăsă corpul uşor pe solul ud. Sângele curgea, dispărând în şănţuleţele din pavaj. Simon privi în sus şi, cu toate că inima şi sufletul său îi aparţineau lui Dumnezeu, ochii săi erau cei ai unui mercenar: reci, letali... ascunzând primejdia morţii.

— Să mergem, le spuse lui Michael şi Busch.

— Cum rămâne cu cadavrele? întrebă poliţistul cel masiv.

Simon se îndepărta în noaptea cenuşie, prin ploaie.

— Cum rămâne cu cadavrele? insistă Busch.

Dar Simon deja nu se mai vedea, înghiţit de fuioarele de ploaie şi ceaţă.

*

Ceva rămăsese neschimbat în Berlin, chiar şi după reunificare – aleile sale, adânci şi întunecate. Din când în când, câte un şobolan trecea, în căutare de hrană, dar în rest nici o fiinţă vie nu intra aici de bunăvoie. De-asta o alee era un ascunziş bun pentru maşina închiriată.

Simon nu-şi putea permite să atragă atenţia unui poliţist curios. După ce se termină totul, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-şi facă prea multe griji: nici măcar în parcarea poliţiei nu vedeai picior de poliţist. Deci uciderea a doi asasini nu stârnise agitaţia la care se aşteptase. Stătuse şi aşteptase lângă închisoare timp de treisprezece ore după ce aflase de arestarea lui Michael. Era imposibil să-l ajute să evadeze: intenţia sa era pur şi simplu să-l omoare pe cel care l-ar fi luat în cele din urmă pe Michael ca să-l extrădeze, şi apoi să meargă după Finster.

Ploaia se oprise, lăsând peste tot bălţi uriaşe. Simon stătea la volanul maşinii oprite, în timp ce Michael şi Busch stăteau în mijlocul aleii, certându-se. Deşi ploaia spălase murdăria, nu avusese nici un efect asupra duhorii de putreziciune, care părea să treacă şi prin zidurile de cărămidă din jur.

După ce Simon îi omorâse pe cei doi asasini, se îndepărtaseră repede de secţia de poliţie, în maşina închiriată de Simon, fără nici un alt incident. Nimeni nu rupsese tăcerea cât timp maşina mersese, fiecare fierbând, muşcându-şi limba ca să nu se răstească la ceilalţi. Totul izbucnise când Michael şi Busch se dăduseră jos din maşină direct într-o băltoacă.

— Ce-ai să faci? îl întrebă Michael pe Busch.

— Ce-ar trebui să fac?

Simon, cu braţele pe volan, spuse încetişor.

— Ar trebui să pleci.

Busch se-ntoarse în loc.

— Nu pe tine te-am întrebat, mârâi el, apoi se uită din nou la Michael.

Aştepta un răspuns.

— Te-am făcut deja să treci prin destule, zise Michael.

— N-am bătut atâta drum până aici ca să mă distrez.

— Ce ţi-am spus mai devreme despre tipul ăsta, Finster –

— E adevărat, termină Simon, bătând nerăbdător darabana cu degetele pe volan.

— Tu i-ai împuiat capul cu tâmpeniile astea nenorocite?

De mânie, vocea lui Busch tremura.

— Nu sunt prostii.

Simon se dădu jos din maşină.

— Ce eşti tu, vreun fanatic religios pistolar?

— Dacă vrei să-mi zici aşa –

Busch nu-l lăsă să termine.

— Păi da, vreau să-ţi zic aşa – nu, de fapt vreau să-ţi zic: *Taci. Naibii. Odată*.

— Sunt preot.

Busch se trezi redus la tăcere. Era un om credincios, şi asta însemna atât de mult pentru el, încât devotamentul altcuiva pentru credinţă n-ar fi trebuit să-l surprindă, dar cu toate astea vorbele lui Simon îl uluiră. Nu numai că-i vorbise urât, dar tocmai văzuse cu ochii lui cum preotul ăsta omorâse un om, trăgându-i un glonţ în cap cu o eficienţă demnă de o maşină. Asasinul în trening nu avusese nici o şansă, nu că el le-ar fi dat vreuna. Preotul ăsta nu glumea.

Busch se întoarse spre Michael.

— N-am venit aici ca să te târăsc înapoi împotriva voinţei tale.

— Nu? Tu eşti cel care-a pus să fiu arestat.

— Nici vorbă. N-am spus nimănui vreodată c-ai părăsit ţara – în nici una din dăţi. M-ai lăsat cu gura căscată la intrarea de securitate a aeroportului, apropo. Ce naiba făceai? M-ai minţit drept în faţă.

Ochii bărbatului masiv se aprinseseră din nou. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— N-am pus eu să fii arestat; noul meu fost partener mi-a făcut figura. Îţi aminteşti de pricăjitul ăla începător care te-a zvântat în bătaie la tine acasă?

Michael dădu din cap.

— Îl cheamă Thal şi îmi stătea ca un ghimpe în coastă – era pus de Afacerile Interne să mă ancheteze, cine ştie din ce motiv, şi acum crede că te-am lăsat să pleci. Vrea să te aducă înapoi, ca să mă poată acuza pe mine. Băiatul ăla ştie el ce ştie, trebuie să recunosc. Ştia unde te duci chiar înainte ca tu să fi plecat. A contactat Interpolul şi le-a comunicat locul exact în care te aflai, cu o oră înainte de a te aresta.

— Atunci ce rost aveau cătuşele, *prietene*? mârâi Michael, în continuare supărat.

— Ei bine, *prietene*, dacă iei pe cineva cu un mandat internaţional, cătuşele sunt o regulă. Trebuia să fii cules de Thal şi expediat înapoi în State mai târziu în seara asta. Dacă vrei, te pot duce înapoi. Şi ascultă – Busch se aplecă spre el – cătuşele erau spre binele tău. Aveam nevoie să mă asculţi, să auzi ce-aveam de spus.

— Nu poţi să ne ajuţi cu nimic, interveni Simon nerăbdător. Michael, nu prea mai avem timp.

Busch se întoarse spre preot.

— Văd că noi doi ne vom înţelege de minune, Părinte.

Simon se uită strâmb la Busch, dar Busch nu fu intimidat; îl ignoră şi se întoarse din nou spre Michael.

— Nu cred toate prostiile astea, Michael, dar...

Scoase un dosar şi-l aruncă pe capota maşinii.

— Astea-s toate informaţiile care există despre tipul ăsta, Finster.

Se întoarse spre Simon.

— Şi e un simplu *om*.

Se întoarse din nou spre Michael.

— Afacerile, obiceiurile, plăcerile, gusturile lui la femei. Profilul lui este puţin cam incomplet, dar pun pariu că e mult mai mult decât aveai tu despre el.

Ca şi cum supărarea i s-ar fi risipit deodată, poliţistului îi înflori pe faţă un zâmbet uriaş. Dacă tot era acolo, măcar să facă tot ce putea. Îşi plesni mâinile una de alta, frecându-le cu putere.

— Băieţi, aveţi un plan?

— Lucrăm la asta, zise Michael.

— *Lucraţi* la asta?

Lui Busch îi pieri rânjetul de pe faţă.

— Halal echipă. Ce-aveaţi de gând să faceţi, să-i fluturaţi o cruce pe dinaintea ochilor şi să-i ziceţi: „Dă cheile încoace”?

*

Furtuna izbucni din nou, ploaia torenţială risipind ultimele rămăşiţe de ceaţă. Simon punea mai multe cruci de jur-împrejurul camerei de hotel, spunând rugăciuni în timp ce făcea asta. Într-un colţ ardeau lumânări cu o inscripţie în latină scrijelită pe ele; strălucirea lor dădea impresia că sunt înconjurate de un câmp de forţe divine. Decorul spartan al camerei de hotel căpătase un aspect gotic dus la extrem, unul pe care Busch l-ar fi considerat ridicol dacă ceilalţi doi n-ar fi fost atât de serioşi.

— Pot să te întreb ce faci? zise Busch, întinzându-se pe unul din paturi, cu berea în mână.

Hotărâse că n-avea de ce să se reţină de la băutură, cum făcea de obicei, din cauza nebuniei care-l înconjura.

— Ne apăr, răspunse Simon, pe şoptite.

— De ce anume?

— Acolo unde e lumină nu vezi niciodată întunericul. Răul evită ceea ce e sfânt.

— Nu şi de unde vin eu. Pe cine încerci să ţii departe – pe Dracula?

Busch îşi dădu ochii peste cap.

Simon nu se obosi să-şi ridice privirea de la ce făcea.

— Hai să spunem doar că e ceva mult mai rău.

— Chiar crezi că lumânările alea o să-i ţină afară? O să ne apere de Omul Negru?

Simon dădu din cap.

Busch oftă.

— Mda, şi ne ţin pe noi înăuntru. Prinşi în cursă.

Se ridică din pat, dând târcoale prin cameră, examinând crucile; nu văzuse niciodată o asemenea varietate.

— Şi dacă te înşeli? Dacă bogătaşul ăsta Finster nu-i cine zici tu? Dacă nu-i decât un miliardar dur cu o obsesie perversă pentru chei şi cu nişte bodiguarzi masivi?

— Atunci nu va fi aşa de greu, replică Simon. Dar, ca precauţie...

Se duse la geanta sa şi scoase o mitralieră mică Heckler & Koch.

— Ok.

Busch se întoarse spre Michael după ajutor, dar el nu făcea decât să stea tăcut în fotoliu.

— Ce fel de preot eşti? îl întrebă pe Simon.

Simon se întoarse la amplasarea crucilor.

— Unii preoţi sunt pentru cei bolnavi, alţii ascultă confesiuni, slujesc Liturghia, propovăduiesc cuvântul Domnului. Au îndatoriri care le folosesc cel mai bine talentele, fac ceea ce le cere Biserica. Eu? Talentele mele ţin de o altă cale. Eu Îl *apăr* pe Dumnezeu. Dacă l-aş fi omorât – Simon arătă spre Michael – în Israel, când am avut ocazia –

— Să-l omori? exclamă Busch indignat. Ai încercat să-l omori pe Michael?

— Eşti un om al legii. Tu aperi legea oraşului tău, a societăţii tale. Ei bine, şi eu sunt un om al legii; legea după care trăiesc este legea lui

Dumnezeu. Am să-i fac respectată legea, şi dacă o execuţie este necesară, atunci...

Strânse din umeri.

— Sunt atât de diferit de tine?

— Nu te compara cu mine, scuipă Busch printre dinţi.

— Aveai de gând să-l arestezi pe Michael numai pentru că părăsise ţara, să-l trimiţi la închisoare pentru că încercase să-şi salveze soţia. El e prietenul tău, şi cu toate astea i-ai fi făcut aşa ceva?

Simon îi întoarse spatele lui Busch şi continuă să pună cruci.

— E clar că pui mai mult preţ pe legea ta decât pe prietenie.

Atârnând ultima cruce, îşi luă paharul de whisky.

— Eu pun preţ pe legea mea mai mult decât pe viaţa cuiva. Dacă-i luam viaţa de muritor, tot îi mai rămânea viaţa veşnică, toţi am fi avut viaţă veşnică. Dar acum... Ei bine, viaţa veşnică nu i-am luat-o eu, ci Finster.

Într-un mod ciudat, Busch îl înţelegea pe Simon, ştia exact ce spunea nebunul. Busch nu era de acord cu metodele preotului, dar într-un fel le înţelegea. Însă asta nu schimba situaţia.

— Nu vrei să spui că *Satana* a făcut-o? întrebă Busch râzând strâmb, ignorându-l pe Simon.

Acesta nu suporta ca cineva să-şi bată joc de el.

— Eşti aici ca să ajuţi? Atunci mai bine ai crede ce-ţi spun. August Finster e *cel întunecat*.

— Chiar aşa?

Condescendenţa din vocea lui Busch nu putea fi mai puternică.

— Mergi ici şi colo predicându-ţi povestea plină de minciuni, tratându-l pe prietenul meu ca şi cum ar fi un simplu pion. De cine ascultă acum Michael, Padre? Zi-mi. Te joci cu emoţiile lui, profiţi de situaţia soţiei lui. Exact cum a făcut Finster.

Degetul acuzator al lui Busch se apropie periculos de mult de nasul lui Simon.

— Măcar Finster l-a *plătit*.

— Paul?

Michael se ridică din fotoliu. Îl văzuse pe Busch pierzându-şi cumpătul de prea multe ori, şi cu toate că aprecia că-i lua apărarea, nu-şi permitea ca lucrurile să se strice din nou. Trebuiau să lucreze în

echipă, să se concentreze în continuare asupra a ceea ce aveau de făcut.

— Te ia de prost, nu vezi? insistă Busch.

— Ştiu ce fac, răspunse Michael.

— Oare ştii? Mary are nevoie de tine, are *mare* nevoie de tine. Ştiu că nu gândeşti limpede acum, dar eu asta fac. Trebuie să te duc acasă înainte să te laşi omorât.

— Paul, cred că ceea ce fac este bine. Îţi cer asta ca unui prieten: ai încredere în mine.

Îl ucidea pe Busch să ştie că este aici din motive greşite. El şi cu Michael aproape fuseseră omorâţi, erau îngropaţi în camera asta fără nici un plan, şi undeva afară era cineva sau ceva care-i voia morţi. Dar văzu convingerea copleşitoare din ochii lui Michael.

— Bine... Dar tot nu cred toată porcăria asta cu diavolul, iadul, damnarea veşnică –

— În Rai crezi? îl întrerupse Simon încet.

— Nu despre asta este vorba.

— Crezi în Rai? urlă Simon.

— Da! strigă Busch, furios.

— Atunci de ce-ţi e atât de greu să crezi în Iad? Nu sunt decât feţele opuse ale aceleiaşi monede.

Simon făcu o pauză, calmându-se.

— Glumeşti despre lucrurile pe care nu le înţelegi. Iadul este real şi veşnic.

Simon îl împungea acum el pe Busch cu degetul.

— Iadul nu e un tablou pe un perete, un actor într-un film. Aş vrea să fi fost doar o bestie cu coarne şi copite despicate.

Convingerea preotului răsuna tot mai puternic cu fiecare cuvânt.

— Omul l-a reprezentat pe Satana şi a creat Iadul prin propriile sale gânduri: Infernul lui Dante, cele nouă cercuri ale Iadului, focul şi pucioasa – sunt toate nişte prostii. Sunt lucruri închipuite de om. Aşa cum nu putem înţelege frumuseţea şi mântuirea din Rai, la fel nu putem spera nici să înţelegem tortura şi agonia din Iad. Este răul întunecat, implacabil şi brutal. Iadul, râse Simon, nu este demn de nici un nume. Nu ai idee ce înseamnă răul pur, dar vei avea... Înainte de a termina noi aici, ai să ştii mai bine decât orice om de pe pământul ăsta ce e răul adevărat.

Capitolul 24

Cam în timp ce Busch şi Simon se certau, Dennis Thal se prezenta la Sediul Poliţiei Unificate din Berlin. Când prezentă actele pentru eliberarea lui Michael, fiecare ofiţer cu care vorbi păru cuprins de confuzie. Faptul că fiecare pretindea că are nevoie de un translator îl enervă la culme, în special de vreme ce răspunsul era mereu acelaşi. St. Pierre plecase, fusese luat de cineva care semnase pentru el, nu mai era problema lor. De fiecare dată, Thal dădea din cap politicos şi apoi cerea să vorbească cu superiorul respectivului poliţist. Când şeful din vârful ierarhiei îşi spuse ultimul cuvânt, Thal îşi ascunse furia şi plecă. Descrierea celui care-l luase pe Michael era vagă, dar un detaliu făcuse evidentă identitatea lui: însoţitorul lui Michael era *ein riesig grosse bär*: un urs de om.

Ploaia se opri în timp ce el străbătea parcarea. Miza tocmai fusese ridicată. Evident, Paul Busch era cu un pas înaintea lui. Acum, Thal nu mai vâna doar un om, ci doi, şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai entuziasmat. Misiunea lui era Michael, iar plăcerea lui va fi Busch. Separat, prăbuşirea fiecăruia ar fi fost ceva de o supremă importanţă. Dar să-i prindă pe amândoi laolaltă... avea să fie o adevărată beţie a simţurilor.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt când văzu cele două cadavre; dungile albe de pe treningurile lor se înroşiseră de la sânge. Unul tot mai ţinea în mâna încleştată un pistol automat de nouă milimetri. Thal se uită în jur; nimeni nu părea să fie prin preajmă. Se aplecă, verificând cadavrele. Rigor mortis încă nu se instalase. Se blestemă singur: Busch i-o luase înainte. Tipii ăştia doi erau în mod clar întăririle europene. Faptul că se presupunea că el, Thal, avea nevoie de întăriri, că exista şansa ca el să dea greş, îl scotea din sărite. Îşi spuse că va trebui să ţină minte să rezolve problema asta după ce îşi va duce misiunea la bun sfârşit. Examină rănile cadavrelor, verificând punctul de intrare şi de ieşire al gloanţelor. Rănile erau făcute de un profesionist: ambii tipi fuseseră împuşcaţi cu precizie în cap. Cineva îl proteja pe Michael. Cu atât mai bine, asta nu făcea decât să mai crească miza un pic.

Misiunea iniţială a lui Thal nu fusese să-l omoare pe Michael St. Pierre. Trebuia doar să-l supravegheze, să-l urmărească, să-i ştie toate

mişcările. Odată ce se aflase că Michael era eliberat condiţionat, Thal pur şi simplu iniţiase o investigaţie internă asupra ofiţerului care se ocupa de fostul infractor. Fusese absurd de uşor să ajungă lângă omul care era cel mai apropiat de Michael.

Timp de cinci ani, Thal se ascunsese sub masca Afacerilor Interne. Divizia sub acoperire îi dăduse mobilitatea şi libertatea de a se fofila într-o clipă sub pretextul unei investigaţii confidenţiale. Era bun spre mediocru în slujba sa, şi asta şi voia. Mediocritatea era mereu ignorată în lumea asta. Oamenii nu găseau nimic interesant la cei obişnuiţi. Numai ceea ce era ieşit din comun, de succes, popular sau eşecurile lamentabile le atrăgeau atenţia. Şi astfel îşi pierdu urma intenţionat printre cei medii. Nu-şi permitea să atragă atenţia, căci şi-ar fi riscat pasiunea:

Omorurile.

Dennis Thal era extrem de bun la asta, şi era plătit extraordinar de bine pentru aşa ceva. Nu găsea că lumea asta ar avea prea mult umor, dar faptul că era plătit generos ca să facă singurul lucru pe care-l iubea i se părea teribil de amuzant. Angajatorul său îi ceruse să-şi găsească o slujbă corespunzătoare, care să-l facă să nu se remarce. Afacerile Interne exact asta însemnau. Era un poliţist sub acoperire printre alţi poliţişti sub acoperire. Slujba îi permitea să monitorizeze evoluţia oricărei investigaţii care putea duce la el, şi-i dădea capacitatea unică de a manipula investigaţiile, atunci când era cazul. De fapt îi plăcea să lucreze la Afacerile Interne. Adulmecând prin rufele murdare ale altora, avea puterea de a le distruge vieţile. Ce putea fi mai bun? Dar slujba de care se bucura cel mai mult era să dea lovituri pentru indivizii fără chip care-l angajau. Plata pe care o primea era scandalos de mare, plăcerea era uimitoare. Îşi găsise vocaţia în viaţă şi excela în asta.

Se strecurase în mijlocul poliţiştilor de la secţia din Byram Hills sub pretextul unei investigaţii de-a Afacerilor Interne referitoare la sistemul lor de eliberări condiţionate – de fapt, referitor la Paul Busch. Căpitanul Delia era atât de enervat de situaţie şi se temea atât de tare pentru propria-i piele, încât îi dăduse într-o clipă tot ce-i trebuia despre poliţistul său cel mai bun: istoricul lui Busch, dosarele lui, totul. Şi cel mai important, un anumit dosar, dosarul despre ţinta reală a lui Thal: Michael St. Pierre.

Thal trebuia să fie cu ochii pe Michael; misiunea nu implica uciderea acestuia, ci doar supravegherea, dar Thal era Thal, aşa că dorinţele sale se îndreptau în altă direcţie. Îl dispreţuia pe Busch, cu viaţa lui măruntă şi confortabilă, morala şi codul său perfect. Din clipa în care Busch îl repezise şi-i arătase că nu vrea să lucreze cu el, Thal căutase o ocazie, o cale de a-l distruge pe Busch cu viaţa lui perfectă cu tot. La urma urmelor, Thal era cel care făcea ordine în forţele de ordine. Avea puterea absolută de a îndepărta din sistem orice poliţist considerat corupt. Cât de potrivit era că prăbuşirea lui Busch avea să vină din gestul său prostesc, onest, de a-şi ajuta cel mai bun prieten să se sustragă condiţiilor eliberării! Iar Thal va fi acolo să-i ceară socoteală pentru asta. Mai întâi, îi va distruge cariera. Apoi îi va distruge şi viaţa.

Acum, în timp ce stătea în faţa secţiei de poliţie din Berlin, ştia c-ar fi trebuit să-şi urmeze instinctul; ar fi trebuit să-l omoare pe Busch când avusese ocazia. Acum, situaţia scăpase de sub control. Busch îl avea pe Michael şi-i scăpaseră amândoi printre degete. Thal ştia că nu putea da greş. Dacă o făcea, şi-ar fi pierdut slujba, ar fi fost înlocuit, şi, cel mai neplăcut, omorât.

Michael o ştersese din Statele Unite înainte ca Thal să-l poată opri. Şi astfel, Thal primise o nouă directivă. Inima aproape că-i stătuse în loc de emoţie. Putea da uitării moderaţia. Ura să stea după cineva, să-l supravegheze, să fie cu ochii pe el. Era ca un rechin, avea nevoie să fie permanent în mişcare, mereu la vânătoare, cu o nepotolită sete de sânge; când era ţinut în frâu, nemişcat în mediul său, se sufoca şi se îneca.

Thal nu mai trebuia să-l urmărească pe Michael: trebuia să-l omoare. Şi nu numai pe Michael. Hotărî că va muri şi Busch. Şi dacă vreunul dintre ei avea să-i dea bătăi de cap, poate că se va întoarce după ce termina aici, şi le va face o vizită familiilor lor. Drăguţa de Mary nu va mai trebui să-şi facă griji din cauza cancerului...

*

Paşii stârneau ecouri de pereţii umezi din piatră. Flacăra chibritului sfâşie întunericul, trabucul strălucind în timp ce fumul său se înălţa în rotocoale în cavernă, unde dansa în jurul stalactitelor aflate la

şaisprezece metri mai sus. Singura flacără se transformă în mai multe când aprinse succesiunea de lumânări, o sută de lumânări aliniate la perete. Finster îşi înmuie havana proaspătă în brandy în timp ce-şi contempla bizara colecţie de artă religioasă. Trecea încet pe lângă fiecare capodoperă, cu câte o reverenţă vrednică de prezenţa unui rege. Fiecare piesă fusese căutată, depistată, obţinută, catalogată şi restaurată cu meticulozitate. Mândria era păcatul său de moarte preferat. Mândria era doar respect de sine întărit de realizările personale, aşa că-i plăceau realizările lui.

Erau trei mii două sute optzeci şi una de opere de artă stivuite aici una peste alta, cu preferatele lui în faţă. Multe cumpărate direct din galerii şi case de licitaţii. Pentru cele găsite în mâinile altor proprietari, în alte colecţii sau case, lucrări de care simţea că nu s-ar putea lipsi, Finster folosea alte mijloace de a şi le procura. Erau treisprezece asemenea lucrări, iar din aceste treisprezece, nouă fuseseră luate din case de rugăciuni.

Finster era deosebit de fascinat de zeii şi demonii secundari ale acelor religii timpurii care fuseseră privite ca mitologii de către credinţele „moderne” ale prezentului. Hades şi Persefona, zeii Infernului grec; Anubis, zeul egiptean al morţilor; Proserpina, zeiţa romană a Infernului; Loki şi Sigyn, înşelătorii zei nordici. Şi ceea ce-l intriga cel mai mult era faptul că aceşti „zei întunecaţi” erau consideraţi de oamenii locului ca făcând parte dintr-o forţă cu rol de echilibrare. Nu erau nişte zei care trebuiau învinşi şi alungaţi. Deşi temuţi, erau şi respectaţi – şi chiar admiraţi – priviţi ca fiind necesari în viaţa de zi cu zi. Faptul că „credinţele moderne” făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să-l denigreze pe unicul lor stăpân al întunericului îl lăsa perplex şi-l înfuria.

Zeiţei hindu Shiva, una dintre cele mai întunecate zeiţe din toate timpurile, îi fuseseră ridicate altare şi temple, şi încă mai era venerată şi în prezent. I se aduceau ofrande, era îmbunată. Oamenii vorbeau cu reverenţă despre ea, şi mulţi îi cereau ajutorul. Adepţii ei nu erau desconsideraţi. Când un om făcea ceva tragic, nu o acuza nimeni că i-ar fi posedat sufletul, fapta îi era imputată individului care o comisese din proprie voinţă. Finster iubea capodopera din faţa lui, scoasă sub acoperirea întunericului dintr-un templu de lângă Jaipur. Cele şase

braţe ale lui Shiva era întinse spre supuşii ei care urlau, şi care erau înghiţiţi în flăcările de dedesubt.

Vlad Ţepeş, o magnifică pictură în ulei de Rukaj, furată de la Ceauşescu. Prinţul român al Valahiei atingea o coardă sensibilă a lui Finster. Vlad Dracul nu fusese un zeu. Era doar un om în care era prezentă cea mai necruţătoare formă a răului. Un geniu militar care băga spaima nu numai în inimile duşmanilor, ci şi în cele ale compatrioţilor săi. Un conte venit din regiunile muntoase din nord, Dracula avea o sete nepotolită de putere şi de sânge. Fusese un general cu multe victorii, care savura ritualul de a-şi trage în ţeapă victimele cu miile, sângele lor curgând râuri ca o avertizare pentru ceilalţi duşmani. Şi cu oameni ca el pe lume – oameni obişnuiţi cu o înclinaţie spre violenţă şi rău, pe care şi-o satisfăceau pentru propria lor satisfacţie – nu era nevoie să aducă ticăloşia în lume. Omul avea propriile căi de a ajunge la rău.

Oamenii găsiseră întotdeauna răul mai fascinant decât binele. Tinerele erau atrase întotdeauna de rebel, de tipul cu giacă de piele şi cu motocicletă, care sfida legea. Ce atracţie avea tocilarul, tipul model, mort după calculatoare? Şi aşa era mereu: actorii întotdeauna doreau să portretizeze tipii răi, în literatură personajele negative erau cele mai interesante. Cereţi oricui să vă dea zece exemple de tipi buni interesanţi şi zece de tipi răi interesanţi. O să găsească zece ticăloşi în fix douăzeci de secunde, dar după cinci eroi ar fi deja în dificultate.

Finster obosise de atâta confuzie. Oamenii deveniseră atât de predictibili. Le fluturai nişte bani şi un pic de sex pe sub nas, şi deveneau maleabili ca un copăcel sub suflarea vântului. Finster era doar cel care-i ducea în ispită, niciodată mâna care apăsa pe trăgaci.

Îşi continuă plimbarea prin Louvre-ul său indecent, ajungând în cele din urmă la uşa care dădea în camera cheilor, cu pictura înfăţişând Porţile Raiului proptită de ea. Charles cobora scările, ducând un sac lung, negru şi un cuţit mare.

Ochii lui Finster nu părăsiră tabloul în timp ce vorbea cu majordomul.

— Şi se uită şi văzu că era bine, murmură el.

Charles se opri în colţ, lângă corpul spânzurat. Puse sacul negru pe podea, trăgând fermoarul ca să-l pregătească pentru cel mai recent ocupant. Cadavrul degaja mirosul morţii; descompunerea începuse

deja. Cu mult efort, Charles coborî trupul pe pământ. Dădu la o parte părul roşu al Ellei de pe faţa ei odinioară frumoasă, şi-i scoase laţul din jurul gâtului umflat şi plin de vânătăi.

Finster continua să se uite lung la tabloul cu Porţile Raiului, adâncit în gânduri. Şi pe buze începu să-i apară un uşor zâmbet.

— Mă duc acasă, spuse el.

Capitolul 25

La ferestre, la uşi, pe pereţi erau atârnate cruci, mii de cruci pretutindeni. Abia dacă scăpaseră vreo doi centimetri de opera preotului. Îi amintea lui Busch de violatorul în serie pe care-l prinsese cu opt ani în urmă; poze de prin reviste, poze rupte din ziare acopereau fiecare centimetru din dormitorul psihopatului. Toate poze ale unor fete care încă nu ajunseseră la pubertate. Şi tipul ăsta bolnav, care avea abia nouăsprezece ani, doar stătuse acolo când îl arestase Busch, mirat că greşise cu ceva, protestând: „Dar Zeus mi-a spus s-o fac”.

Busch şi Simon stăteau pe podea, în mijloc, cu o sticlă de Cutty Sark[16] între ei. În sticla abia desfăcută nu mai erau mai mult de două degete de băutură. Cei doi găsiseră în sfârşit ceva în comun: amândoi erau aproape morţi de beţi.

— Deci, Părinte, ce faci când nu te lupţi cu Diavolul şi nu omori oameni – când nu-ţi faci treburile astea sfinte?

Întrebarea împleticită a lui Busch abia dacă putea fi înţeleasă.

— Joc... şah.

Vocea lui Simon era limpede, dar era evident că nici el nu era într-o formă mai bună.

— Şahul e bun. Cam prea cerebral pentru mine.

După ce stătu mult şi se gândi, încruntând din sprâncene, Simon îngăimă:

— Fotbal.

— A... Aşa mai vii de-acasă.

Busch se înveseli.

— Nu fotbal *american*. Fotbal.

Entuziasmul poliţistului scăzu.

— Noi – arătă el spre Michael, care părea cufundat într-un joc de solitaire pe pat – jucăm fotbal. Fotbal din ăla *american* adevărat.

— Sunteţi buni de ceva?

— Da, suntem buni de ceva, replică Busch.

— Tre’ să fii puternic pentru asta.

— Da, puternic.

[16] Marcă de whisky de bună calitate, vechi de 12, 15 sau 18 ani

Busch se umfla în pene de mândrie.

— Rapizi?

— Cu cât mai rapizi, cu atât mai bine.

— Deştepţi?

— Avem mintea ascuţită.

Se răzgândi.

— De fapt, atacantul trebuie să fie deştept.

— Tu eşti atacantul?

Busch râse.

— Nu. Io-s doar rapid şi puternic.

Simon se întinse pe burtă, întinse braţul, oferindu-i mâna şi provocându-l.

— Cât de puternic? întrebă el.

Busch rânji, îşi întinse braţele de câteva ori, destinzându-le, apoi se întinse pe podea în faţa lui Simon.

— Bine, padre. Ai încredere în tine?

— Am.

Simon flexă braţul ca să apuce mai bine.

— Atunci hai să facem să fie interesant. Pe o sută de dolari americani.

— O sută de dolari, fu de acord preotul, cuprins de beţie.

Scoaseră banii, aruncându-i pe covor.

Michael se tot uita la cei doi beţivani, care nu mai ştiau ce-i cu ei şi se dădeau mari. Se sculă din pat şi se duse la căruciorul cu mâncare. Luă de acolo două pahare de vin cu picior şi, dregându-şi vocea pentru efect, se întoarse spre cei doi.

— Prostii, băieţi. Vreţi să vedeţi cine-i mai tare? Hai să facem să *însemne* cu adevărat ceva.

Şi spunând asta, ridică paharele şi le izbi de marginea căruciorului de metal, spărgându-le în aşa fel încât nu rămaseră din ele decât picioarele de sticlă, ascuţite ca nişte pumnale.

Michael se duse la ei şi le puse paharele sparte sub braţe. Cel care pierdea avea să fie străpuns de cristalul ca un pumnal, sticla intrându-le prin partea de dedesubt a antebraţului. Zâmbi.

— Asta e o motivaţie mai serioasă decât o sută de dolari.

Simon şi Busch se uitară unul la altul.

— Haideţi, îi provocă Michael. Sunteţi amândoi atât de încrezători. Dacă nu aveţi încredere în voi înşivă...

Nici unul nu se clinti.

— E prea frumos să fie adevărat.

Michael amestecă pachetul de cărţi de joc de câteva ori, cu mişcările unui adevărat magician.

— Trebuie să particip şi eu la asta.

Învăţase doar două trucuri cu cărţi de joc în tinereţe, şi mai ţinea minte doar unul; din fericire, era cel care-i trebuia. Ca un magician renumit, răsfiră cărţile şi le întinse spre cei doi.

— Trageţi una.

Simon şi Busch se uitară unul la celălalt şi în cele din urmă întinseră mâna. Fiecare trase câte o carte, nefiind siguri unde avea să se ajungă. Băutura le luase minţile, căci rămăseseră acolo stupefiaţi, cu cărţile în mână.

— Trebuie să vă uitaţi la ele... îi admonestă Michael.

Busch abia se putea concentra, dar era sigur că ţinea popa de treflă. Simon aruncă o privire la valetul său de pică, strângându-l apoi repede la piept, ascunzându-l de restul lumii.

— Acum puneţi-le la loc.

Michael întinse pachetul de cărţi şi cei doi puseră cărţile trase înapoi. Le amestecă de câteva ori, făcând tot felul de trucuri cu ele, apoi le puse pe podea.

— Fii drăguţ, îi spuse lui Busch, şi taie cărţile.

Busch făcu aşa cum i se spusese.

Michael se întoarse spre Simon.

— Dă-mi primele două cărţi de deasupra.

Simon îl ascultă, iar Michael luă cărţile din mâna lui şi le puse sub cele două pahare sparte.

— Am pus cartea câştigătorului sub paharul celui care va pierde.

Michael aruncă pe jos o bancnotă de o sută de dolari.

— Intru şi eu.

Simon şi Busch se uitară la paharele sparte puse pe cărţile de joc, îndoindu-se de ei înşişi şi de alegerea nebunească dinaintea lor.

— Ce-i, ţi-e frică, om sfânt? îşi bătu joc Busch de Simon, cu o voce împleticită.

— Nu de tine, *Peaches*.

Busch îşi ieşi din pepeni. Îşi apucară unul altuia încheietura mâinii drepte, fiecare încercând să-l prindă cel mai bine pe celălalt. Îşi sprijiniră braţul stâng de podea, ca să aibă echilibru şi...

— Dă startul! strigară amândoi la unison.

Michael le apucă mâinile încleştate cu a lui, asigurându-se că erau la acelaşi nivel şi, mai important, că erau aliniate cu ţepuşele mortale de sticlă. Apoi, cu o voce uşor mai puternică decât o şoaptă, dădu comanda:

— Start!

Amândoi erau puternici, musculoşi, iar hotărârea le strălucea în ochi. Braţele lor împletite părură să rămână suspendate acolo o veşnicie, tremurând ca motorul turat al unei maşini. Aproape imperceptibil, Busch începu să câştige, numai cu o fracţiune, dar braţele încordate se înclinau clar în favoarea lui. Sprâncenele i se încruntară de concentrare, în timp ce întreg corpul îi tremura, dar apoi... uşor-uşor, Simon luă avantajul. Busch nu pierduse niciodată, absolut niciodată, în faţa nimănui, la scandenberg. Şi totuşi preotul ăsta beat începea să-l domine.

Trecu un minut.

Se ţintuiau cu privirile, între ei acumulându-se o tensiune de o intensitate pe care Michael n-o mai văzuse nicăieri. Sudoarea le încununa frunţile. Începură să respire sacadat, gâfâit. Doi bărbaţi care nu erau obişnuiţi să piardă, fiecare teribil de hotărât să nu dea greş. Şi cu toate că începuse ca o întrecere între doi beţivi, aburii de la băutură se evaporară în căldura generată de cei doi combatanţi care păreau acum a fi pe deplin trezi.

Şi apoi, încet, balanţa reîncepu să se încline în favoarea lui Busch. mai întâi imperceptibil, dar pe măsură ce se scurgeau secundele, mâna lui Simon continua să se îndrepte în jos, spre paharul spart. Busch mai degrabă ar fi murit decât să piardă. Mâna preotului mai avea de parcurs jumătate din distanţa până la cioburi, şi chiar văzând sângeroasa soartă căreia avea să-i fie victimă Simon, Busch tot strânse din dinţi şi continuă să împingă. Amândoi aveau privirile aţintite unul asupra celuilalt, nimeni nu se uita la cioburi.

Deodată, mâna lui Simon se opri din coborâre. Tendoanele de la gât i se umflară. Mâna îi atârnă nemişcată în aerul rece de deasupra sticlei. Fiecare îi spunea din priviri celuilalt că urma să piardă.

Se scurseră două minute. Începeau să rămână fără putere.

Busch scormoni undeva în adâncuri, găsind stropul acela în plus, înclinând din nou mâna lui Simon spre înfrângere. Continuă să-l împingă pe Simon, puţin câte puţin, milimetru cu milimetru.

Mâna lui Simon era aproape sprijinită de piciorul paharului; îi simţea marginea zimţuită atingându-i firele de păr de pe dosul mâinii. Şi cu toate astea nu era în el nici un strop de teamă – doar o hotărâre de neclintit. Durerea provocată de rană urma să pălească prin comparaţie cu agonia înfrângerii, cu care nu era deloc obişnuit.

Michael fusese sigur că nici unul din ei nu va trece prin chinul ăsta, şi totuşi stătea şi se uita la ei, stupefiat, aşteptând încheierea oribilă.

Busch fu cel care întrerupse contactul vizual, chiar dacă doar pentru o clipă. Privirea îi fu atrasă în chip irezistibil pentru o fracţiune de secundă de marginea letală de cristal, înainte de a se întoarce grăbită asupra adversarului lui.

Simon nu tresări, privirea nu i se abătu. Acum sticla îi apăsa pe piele, cea mai mică mişcare va face ca cioburile să înceapă să-i intre în carne. Mâna sa aproape intrase în vârful ascuţit când…

Busch se retrase din întrecere. Mâna lui Simon sări în sus ca un arc, eliberată din strânsoarea nemiloasă. Nimeni nu rosti nici un cuvânt. Busch rămase cu privirea pironită pe covor, frecându-şi braţul. Ochii lui Simon treceau de la pahar la braţul său şi înapoi.

— Ei bine – Michael se aplecă, adunând banii – a fost uşor.

Îşi îndesă bancnotele în buzunar.

Busch şi Simon se uitară la Michael, fără să înţeleagă. Busch fu primul care-şi dădu seama ce se întâmplase; smulse cartea sa de sub piciorul paharului spart şi-o întoarse. Cinci de pică. Simon făcu la fel cu a lui. Opt de inimă roşie. Nici una dintre cărţi nu era cea trasă mai înainte. Se uitară la Michael un pic derutaţi şi foarte enervaţi.

— Ce-i cu tine, ai luat-o razna? vru să ştie Busch.

— Ştiam eu că omenia din voi va fi mai puternică decât orgoliul, spuse Michael scurt.

— Stai o clipă. Aşteaptă puţin. N-ai câştigat nimic, prietene. Te crezi deştept, dar ai stricat pariul, n-ai ghicit nici una dintre cărţile noastre.

Întinse mâna.

— Toarnă aici.

Michael ignoră mâna întinsă a poliţistului.

— Dă-mi cuţitul tău, îi spuse Michael preotului.

Simon stătu doar o clipă, apoi ridică de cracul drept al pantalonului. Scoase din teacă cuţitul de vânătoare care era fixat de gambă şi i-l dădu lui Michael.

Michael întinse pachetul de cărţi lui Busch.

— Aruncă-le în aer.

Busch se uită urât la Michael. Dacă băutura nu i-ar fi întunecat mintea, l-ar fi pocnit până acum.

— Haide. Aruncă-le sus, insistă Michael.

Expirând exasperat, Busch aruncă cărţile în aer, creând un vârtej de roşu şi negru. Acestea plutiră acolo o veşnicie până când… Cu o viteză uimitoare, Michael aruncă cuţitul prin centrul cărţilor care cădeau…

Poaf. Ţintui două cărţi de perete. Valetul de pică şi popa de treflă. Cărţile pe care le trăseseră Busch şi Simon stăteau acolo, pironite de perete, cuţitul încă tremurând de la forţa impactului. În încăpere se aşternu tăcerea până când lui Busch îi apăru un zâmbet uriaş pe faţă şi începu să râdă.

— D-aia este el atacantul, îi spuse lui Simon.

— Ticălosul, murmură Simon.

Şi pentru prima oară după mult timp, un rânjet îi lumină faţa îngustă şi întunecată.

Michael se aşeză la loc şi-şi ridică picioarele, cu un zâmbet larg, de pisică de Cheshire[17] pe faţă. Se vedea în ochii lui că se simţea ca şi cum ar fi spart codul de la Fort Knox. În timp ce Simon şi Busch erau prinşi în întrecerea lor la beţie, încercând să-şi rupă unul altuia braţul, Michael găsise în cele din urmă răspunsul pe care-l căuta, pe care-l căutau cu toţii.

Ştia cum să pună mâna pe chei.

*

[17] Personaj din cartea „Alice în Ţara Minunilor”, de Lewis Carroll – o pisică fermecată, vorbitoare, mereu cu un rânjet pe faţă.

Două dimineaţa. Încă mai ploua. Holul hotelului era pustiu. Torre Ericson venise la Berlin din Suedia ca să muncească pe timpul vacanţei de vară. Torre nu călătorise niciodată în Europa, dar jurase s-o facă înainte să împlinească douăzeci şi unu de ani, anul viitor. Berlin păruse un loc la fel de bun ca oricare altul, şi în plus, Hotelul Friedenberg era singurul loc care-i oferea o slujbă cu două zile libere una după alta. Desigur, îi luase un pic de timp să se adapteze la tura moartă, dar de fapt nu prea-l deranja. „Mort” era oricum cuvântul de ordine pe aici, poate cu excepţia clienţilor ocazionali care căutau câte o prostituată în toiul nopţii, câte o gustare sau ambele. Nimic nu se întâmplase vreodată la Hotelul Friedenberg între miezul nopţii şi şase dimineaţa.

Aşa că fu un pic surprins când bărbatul intră împleticindu-se, ud fleaşcă. Străinul tuşea incontrolabil în timp ce se tot învârtea în loc, încercând să se orienteze. Tipul ăsta avea nevoie de cafea şi de o celulă în care să doarmă până să-i treacă beţia, hotărî Torre. Nu-şi făcea griji, avea un metru optzeci şi era solid ca granitul de la căţăratul pe stânci şi de la rugby. Azvârlise afară mulţi beţivi, iară ăsta nu va fi ultimul. Cu toate astea, politeţea era la ordinea zilei.

— Pot să vă ajut? se oferi el într-o germană perfectă.

Beţivul se împletici spre birou, ignorându-i clar întrebarea.

Torre o dădu pe engleză.

— Plouă tare afară, nu?

Din nou, beţivul nu-i răspunse. Se clătină până în dreptul biroului, lipindu-şi partea de sus a corpului plin de apă de tejghea, udând ziarele oferite de hotel clienţilor şi registrul de oaspeţi.

— John S-Smith? bolborosi el.

— Îmi pare rău, toţi oaspeţii dorm acum, spuse Torre destul de agasat.

— Smith mă aşteaptă.

Da, sigur, se gândi Torre. Îşi dădea seama când cineva încerca să-l ducă de nas.

— Poate doriţi să lăsaţi un mesaj; putem să-l anunţăm pe dl. Smith să vă sune de dimineaţă.

Torre nici nu-şi dădu seama când se întâmplă; era mai îngrijorat de faptul că bărbatul părea să vomite pe tejgheaua recepţiei. Înainte să aibă timp măcar să clipească, beţivul scoase brusc un pistol, ţinând ţeava la doi centimetri de ochii uluiţi ai lui Torre.

— Aş dori să văd registrul, te rog, ceru beţivul, cu o voce limpede şi răsunătoare.

În mintea tânărului suedez nu era nici o îndoială că bărbatul dinaintea lui îi va lua viaţa într-o clipă dacă nu va face imediat ce-i spusese. Dar când ai douăzeci de ani şi eşti ţanţoş, ca unul care încă n-a aflat că e muritor, există alternative. Iar Torre era rapid.

Beţivul care de fapt nu era un beţiv nici nu tresări când mâna lui Torre răsări de nicăieri, smulgându-i pistolul.

— Scoţi pistolul la mine, nenorocitule?

Tânărului recepţioner îi pompa adrenalina în vine datorită succesului avut.

— Ai noroc că nu te împuşc acolo unde stai.

Îndreptă pistolul subtilizat direct spre inima tipului.

— Destul de repede, spuse străinul, smulgându-i lui Torre un zâmbet pe jumătate mândru, pe jumătate stingherit.

— Când te pui cu cei mai buni –

Dar Torre nu apucă să-şi sfârşească fraza. Corpul i se rostogoli în spate pe podea, în timp ce o bună parte a capului îi explodă, mânjind peretele dinapoia lui. Nici nu văzu când tipul scosese o a doua armă sau când apăsă pe trăgaci.

Dennis Thal sări peste tejgheaua recepţiei, urmări cu degetul rubrica de semnături la sosire din registru şi se opri la *Iuda Iscarioteanul*.

Cât de evident, îşi spuse.

*

Două şi un sfert dimineaţa. Michael şi Busch dormeau, primul pe canapea, al doilea pe podea. Alcoolul pe care-l dăduseră pe gât îi făcuse să nu mai fie în stare să ajungă în pat. Cu Simon lucrurile stăteau altfel: îşi petrecuse prea multe nopţi stând de veghe şi aşteptând să se întâmple ceva inevitabil, iar noaptea asta nu era diferită prin nimic. Preotul se plimba de colo-colo prin cameră, fără să-şi găsească locul, după ce-şi petrecuse ultima oră verificând de două ori armele, toate încărcate şi pregătite. Michael le explicase planul lui, unul solid care putea fi adoptat şi executat dacă toţi trei lucrau în echipă. Simon rezolvase toate detaliile operaţiunii, analizându-le şi

modificându-le de câteva ori ca să prevadă orice situaţie, orice posibilitate. Nu era loc pentru greşeli şi... nici pentru o a doua şansă.

*

Thal ieşi din lift. Coridorul era pustiu. De uşa fiecărei camere atârna câte un semn cu „Nu deranjaţi”, împreună cu comanda pentru micul dejun. Holul era aglomerat cu câteva cărucioare goale pentru room-service, aşteptând să fie luate de picolo.

Camera 1283. Înainte şi la stânga. Thal îşi verifică de două ori ambele pistoale. Băiatul ăla nici măcar nu-şi dăduse seama că era trasă piedica. Ce nesăbuit! Dacă n-ar fi încercat s-o facă pe Superman, încă ar fi fost în viaţă, chiar dacă la trezire l-ar fi durut capul de la lovitură. Toţi vor s-o facă pe eroii.

Punând la loc în toc Glock-ul, Thal înaintă cu Magnum-ul atârnându-i în mâna stângă. În cameră trebuiau să fie trei: St. Pierre, Busch şi un preot. Nu confirmase, dar informaţia venise direct de la angajatorul lui. I se spusese să aibă grijă cu preotul. Lui Thal asta i se păruse amuzant.

Camera 1283. Stătea în faţa intrării, întorcându-se în sine însuşi, concentrându-se. Respiraţia sa deveni superficială, umerii i se relaxară. Ridică piciorul să lovească în uşă.

*

Simon zăcea în linişte pe pat, încă resimţind uşor efectele alcoolului. Avea nevoie de odihnă, dar trebuia s-o facă cu ochii deschişi. Doar două lumânări rămăseseră aprinse, strălucirea lor aruncând dungi pâlpâitoare prin umbre. După asta, trebuia să-i pună capăt. Nu putea continua să se mintă singur, era mai mult decât epuizat. În toţi anii ăştia îşi construise un zid în jurul lui, aşa că nu căutase niciodată prietenia cuiva; nu-şi permitea să aibă prieteni. Mai devreme în seara aceea, pentru câteva clipe, văzuse că într-o zi lucrurile ar fi putut sta şi altfel. Şi-ar putea găsi o viaţă în care să nu fie singur mereu; şi-ar putea găsi tovarăşi şi chiar o femeie cu care să-şi împartă viaţa, în locul existenţei izolate, celibatare, de preot. Toţi anii

ăştia de suferinţă, în care-şi răzbunase mama – poate că durerea se risipea în cele din urmă. Poate chiar va reuşi să se răscumpere.

Sări din pat. Ceva îl făcuse să tresară. Se uită la bărbaţii adormiţi – nici o mişcare. Se răsuci şi se dădu jos din pat, îşi apucă pistolul de pe noptieră şi acoperi uşa. Sângele îi alerga prin vine, bubuindu-i în urechi. Liniştea era asurzitoare. Oare fusese doar imaginaţia lui? Paranoia îi dădea târcoale, iar asta avea să-l ducă la eşec, ştia că nu trebuie niciodată să se îndoiască de el însuşi şi de propria sa judecată. Era obişnuit să opereze singur, şi cu toate astea se afla acolo împreună cu doi complici, doi complici care dormeau de beţi ce erau.

Auzi din nou zgomotul – încet de tot, cineva dădea târcoale. Corpul i se încordă. Ridică pistolul, ţintind la înălţimea capului spre uşa deasupra căreia atârnase cruci cu câteva ore – cu o viaţă întreagă, i se părea – în urmă. Obiectele sfinţite nu ajutau câtuşi de puţin.

*

Thal scosese acum ambele pistoale. Nu avea nevoie decât de trei împuşcături, era sigur de asta. Nu se aştepta să stârnească prea multă agitaţie; avea amortizoare la arme, iar coridoarele erau pustii. În mai puţin de un minut avea să o şteargă de-acolo. Urma să prindă avionul de la ora şase dimineaţa şi să se întoarcă în State la căderea nopţii. Angajatorul său fusese de acord că, dacă scăpa lumea de cei trei oameni aflaţi de cealaltă parte a uşii, se putea retrage cu un onorariu pe care nu l-ar fi putut cheltui în zece vieţi.

Şi cu o mişcare atât de rapidă încât fu imperceptibilă, lovi cu piciorul clanţa. Uşa bufni înăuntru. Thal se rostogoli înainte, cu pistoalele pregătite.

Capitolul 26

Trecuseră de-acum două zile. Nici un cuvânt de la Michael. În ciuda asigurărilor date de Jeannie, Mary era speriată. În adâncul sufletului ştia că el avea probleme serioase. Dac-ar fi putut să sune, ar fi făcut-o.

Iar ea murea. Mai repede acum. Tumorile se răspândeau ca un incendiu în pădure. Durerile o apucau tot timpul – şi cu toate că nu voia să accepte asta, devenea din ce în ce mai dependentă de morfină.

Se externase din spital în dimineaţa asta, în pofida dorinţei tuturor şi a insistenţelor oricărui medic. Voia să fie acasă, printre lucrurile ei. Voia să fie acasă, aşteptându-l pe Michael când se va întoarce. Îi luase pe Hawk şi pe CJ de la d-ra McGinty. Bătrâna îi adusese supă şi o salată verde şi nu făcuse nici cea mai mică aluzie la boala lui Mary. Femeia ştia ce înseamnă durerile morţii: mai fusese pe drumul ăsta.

Când intră în biroul lui Michael, Mary văzu hârtiile care acopereau masa: articole de ziar despre un afacerist german, fotografii, reviste... Biroul lui Michael era în dezordine, iar asta nu se potrivea deloc cu firea lui analitică. Era limpede că plecase în grabă. Bănuise ea că-şi călcase cuvântul. Cu ani în urmă, când se confruntase cu realitatea vieţii clandestine a lui Michael, se simţise trădată şi furioasă. Şi cu toate că în cele din urmă găsise puterea de a-l ierta, mai era cale lungă până la încredere. Acum, văzând hârtiile astea din faţa ei, i se intensificară suspiciunile că Michael şi-a încălcat promisiunea. Cu toate acestea, ştia că o iubea şi că n-ar trăda-o niciodată. Era sigură că, orice făcea, intenţiile lui era onorabile.

— Bună! strigă Jeannie de pe hol.

— Vin imediat.

Mary adună laolaltă hârtiile lui Michael, îndesându-le în sertarul de jos al biroului. Când se întoarse să iasă din cameră, văzu ceva aşezat pe scaun. Neştiind ce era, ridică obiectul. Îi stătu inima când văzu inscripţia de pe brăţara de siguranţă: *Proprietate a Dept. de Poliţie din Byram Hills*. Michael avea necazuri mult mai mari decât îşi imaginase ea.

— Ţi-am adus nişte mâncare, zise Jeannie, în timp ce se apropia.

Mary nu ştia ce să facă; n-o putea lăsa pe Jeannie să afle despre Michael, cel puţin nu încă. Îi trecu prin minte că poate ştia, şi poate că de-asta plecase Paul după Michael. Îndepărtă acest gând şi vârî brăţara de siguranţă în buzunar.

*

Bucătăria era unul din locurile preferate ale lui Mary. Nu era mare, dar era suficientă pentru ea. Îi plăceau dulapurile sale de stejar şi ustensilele de aluminiu lustruit. Îi plăcea să gătească, considera asta o formă de artă: ca şi pictura şi sculptura, era ceva perfectat în timp şi cu talent şi răbdare. Avea ceva în comun cu ştiinţele, mai ales cu chimia – un pic prea mult din asta sau insuficient din aia putea provoca un dezastru. Nimic n-o bucura mai mult decât să fie gata cu cina când venea Michael acasă de la serviciu. Poate că era de modă-veche şi în dezacord cu mişcarea feministă, dar nu-i păsa; era ceva care-i făcea plăcere.

— O, Doamne, se minună Jeannie. De unde-a apărut toată mâncarea asta?

Mary gătise întreaga după-amiază, şi asta i se păruse unul din cele mai relaxante lucruri pe care le făcuse în ultima lună. Aşa că frigiderul era plin-ochi.

— Ţi-am spus că am gătit la greu.

— Cine o să mănânce toate astea? întrebă Jeannie.

Mary începuse să răspundă – *Michael*, dar numele îi muri pe buze.

Jeannie deja regreta întrebarea. O luă pe Mary de braţ.

— M-a sunat Paul.

— L-a găsit pe Michael?

— Da, am vorbit cu el azi-după-amiază, mai devreme; sunt la un hotel din Berlin.

— Berlin? Ce-a zis?

— Nu prea multe. Paul se grăbea, a zis că sunt bine şi c-or să se întoarcă în vreo două zile, cam asta-i tot ce-a spus.

— Ai numărul?

— Nu mi l-a dat, spuse Jeannie cu un zâmbet viclean.

— Şi?

Mary o cunoştea pe Jeannie suficient de bine ca să ştie că avea ea un as în mânecă.

— Păi să zicem că nu e el singurul detectiv din casă.

— Eşti aşa o şmecheră! rânji Mary. Îi putem suna?

— Acolo e noapte acum.

Mary o privi un pic dezamăgită, dar şi uşurată.

— O să sunăm imediat ce se face dimineaţă la ei, decise ea. Măcar ştim că sunt în siguranţă.

Jeannie nu era aşa sigură. Paul spusese că totul era bine, dar că el şi cu Michael trebuiau să se ocupe de ceva repede, iar asta nu-i căzuse bine. Soţul ei nu avea nici o altă treabă acolo, decât să-l aducă pe Michael înapoi. Nu avea de ce să se ocupe, decât dacă...

Mary puse masa din sufragerie pentru cină şi servi antricot de vită cu usturoi, cartofi noi şi salata verde uriaşă pe care o adusese D-na McGinty. Conversaţia se tot întrerupea cât mâncară cele două femei, ajungând mai ales la năzbâtiile copiilor Busch şi la valul recent de căldură care lovise oraşul.

Era ora opt, dar ar fi putut fi şi miezul nopţii, după cum se simţea Mary. Nu-i luă mult ca să se simtă epuizată; nu mai avea putere nici cât cu o săptămână în urmă. Medicamentele îi luaseră şi bruma de energie pe care o mai avea.

Jeannie sugeră să-şi continue conversaţia pe canapeaua din camera de zi, unde-şi mâncară şi desertul. Acum lui Mary îi veneau greu cuvintele; voia atât de mult să vorbească cu Michael, şi cu toate că găsise alinare în faptul că Jeannie spunea că e în siguranţă cu nu, îndoielile ei nu urmau să se risipească decât la auzul vocii lui.

Neliniştea ei era evidentă, aşa că, impulsivă, Jeannie deschise poşeta şi scoase o bucată de hârtie. Se întinse după telefon.

— E prea târziu să sunăm, protestă Mary.

— Nu zău? făcu Jeannie, înclinând din cap.

— Nu ştiu despre tine, dar pe mine soţul meu m-a trezit în miezul nopţii pentru lucruri mult mai puţin importante. O să-i treacă.

Termină de format numărul şi-i dădu receptorul lui Mary.

— E o linie directă în camera lor.

Mary începu să simtă o agitaţie în stomac din cauza emoţiei; odată ce ştia că soţul ei e în siguranţă, ştia că va reuşi în cele din urmă să adoarmă. Telefonul sună cu acel ţârâit dublu, specific convorbirilor

cu Europa. Sună a doua oară. Mary se simţea iarăşi ca atunci când era mică şi aştepta să se deschidă uşa de la camera de zi, în ziua de Crăciun. Sună iar. Mary se uită la Jeannie. Zâmbetul ei deveni forţat. Deja începea să o cuprindă îngrijorarea. Cât de mare era camera aia? Acolo era două şi un sfert dimineaţa. De ce nu răspundea Michael?

Jeannie se uită la numărul pe care-l ţinea în mână, sută la sută sigură că formase bine.

— Probabil au ieşit să bea ceva.

Teama din inima lui Mary crescu. Nu-şi putea ascunde lacrimile din ochi. Cei doi nu ieşiseră la un pahar de băutură. Ceva se întâmplase, ceva foarte rău.

Telefonul continuă să sune fără să răspundă nimeni.

*

Clubul Die Hühle der Härte – Bârlogul Păcatelor – începea să bubuie de muzică la miezul nopţii. Era unul dintre cele mai vechi cluburi din Berlin, dar renumit şi frecventat de elita Europei. Un teren de joacă exclusivist pentru cei bogaţi, oferea totul, de la lucrurile frumoase la cele urâte. Clubul – una din puţinele clădiri care supravieţuiseră ambelor războaie mondiale – era o sală de operă transformată, datând din vremea împăratului Wilhelm I[18]. Multiplele sale etaje alternau între ringuri de dans şi baruri. Inima sa era scena uriaşă, al cărei motiv decorativ era schimbat în fiecare seară, ca un decor de teatru. Într-o seară putea fi un peisaj câmpenesc, deluros, iar în următoarea un sat medieval întunecat. În seara asta era Roma antică: fundale cu imagini dintr-un colosseum ameninţător, gladiatori care se încăieraseră cu o ceată de lei feroce, femei în togi drapate, leşinând de emoţie în braţele războinicilor învingători. Stroboscoape, spoturi şi flash-uri de lumină dansau pe tapiserii şi peste mulţime, iluminând o orgie aproape suprarealistă a două milenii care se ciocneau acolo. Era o decadenţă la care cezarii nu visaseră niciodată.

Pe la balcoane bântuiau fotografii, sperând să surprindă un moment intim care putea fi vândut şi dezvăluit lumii întregi. Cuplurile

[18] 1797-1888. Rege al Prusiei (1861-1888) şi împărat al Germaniei (1871-1888) a cărui domnie a fost marcată de războiul cu Austria (1866), Războiul franco-prusac (1870-1871) şi de reformele ample introduse de Bismarck.

tinere şi frumoase, de toate convingerile şi orientările, erau înghiţite de canapelele uriaşe de pluş, se înlănţuiau cu o pasiune frenetică. Valorile erau vagi aici, iar moravurile erau şi mai vagi.

Muzica, pompată prin boxe de dimensiunile unei remorci de tractor, atârnate de tavan, era un amestec eclectic de disco, new-wave şi tehno-punk – toate astea scăpându-i lui Finster, care dansa cu două doamne uluitoare, Audrey şi Vaughn. Se întâlnise cu ele la uşă, iar de atunci erau toţi trei inseparabili ca nişte gemeni siamezi. În timp ce Vaughn habar n-avea cine era tipul mai în vârstă în sacou Armani, Audrey îl detectase de la o poştă la sosirea lui în club. August Finster: suav, extrem de plin de succes, şi avea şi calitatea ei preferată – fabulos de bogat. Cele două fete – cele mai bune prietene încă din copilăria pe care şi-o petrecuseră la Londra – erau practic identice: rochii Prada albastru cu negru, pantofi cu toc Gino, coliere Cartier la baza gâtului, cu câte un diamant în formă de lacrimă; erau identice în toate privinţele, mai puţin în ceea ce priveşte cascada de bucle, la Audrey neagră ca noaptea, iar la Vaughn blondă ca lanurile Angliei.

Fetele nu se gândeau decât la cât ar putea câştiga cu rutina lor sexuală în trei. Nu se consideraseră niciodată prostituate, erau doamne de companie care făceau un târg cu prada săptămânii, alcătuită din gentlemeni – sau uneori doar cu prada uşoară alcătuită din domni. Le plăceau bărbaţii care aveau putere şi bani, aşa-zişii stăpâni ai universului, dar şi ele aveau putere: o putere mai primară, aproape supranaturală, pe care nici un bărbat din câţi întâlniseră nu o putea egala. Ele două ştiau cum să-l facă chiar şi pe cel mai puternic bărbat să îngenuncheze şi să implore ca un copil.

Dar bărbatul ăsta era diferit. Majoritatea credeau că au putere, şi o etalau ca să-şi ascundă nesiguranţa. El avea un aer liniştit, o încredere în sine ca nimeni altul; ştia că avea puterea, dar ar fi demonstrat-o numai în situaţii critice. Şi pentru o clipă, lui Vaughn îi trecuse prin minte că în seara asta ar fi mai bine pentru ea să se retragă. Simţea o apăsare în stomac, şi nu era de la drogurile cumpărate de la Phillipe în baie. Tipul ăsta era diferit, într-un fel vedea prin manipularea ei sexuală direct în inima ei, ochii lui părând să-i smulgă carnea de pe ea ca să-i privească în suflet.

Dar fu un gând trecător, la preţul de acum al hainelor şi drogurilor. În plus, instinctul ei nu era niciodată bun.

Finster se mişca cu o graţie care-i dezminţea vârsta, în acelaşi ritm şi în armonie cu însoţitoarele sale; adrenalina succesului îi curgea prin vene. Dansa fără griji, căci îşi vedea scopul atins; curând va scăpa de orice piedici. Dăduse ordin să se ucidă – o făcuse fără tragere de inimă, dar nu-şi mai putea asuma riscurile. Îl dispreţuia pe Simon şi dac-ar fi putut – dacă i s-ar fi permis, dacă ar fi fost *în stare* – i-ar fi făcut plăcere să apese chiar el pe trăgaci. Lui Finster şi preotului ăsta li se încrucişaseră cărările în mai multe rânduri, iar acest om al bisericii păruse să-şi facă propria cruciadă din a-l stârpi pe Finster din lume. Ei bine, gata cu asta.

Cu Michael era altceva; chiar ajunsese să se ataşeze de el. Majoritatea oamenilor tremurau de frică atunci când se confruntau cu obstacole supreme. Michael era diferit, avea o motivaţie la fel de puternică cu a lui Finster. Din nefericire, Michael devenise un adversar, şi dintre cei mai răi – unul motivat de ceva dincolo de lăcomie sau de desfrâu. Michael St. Pierre era motivat de iubire. Şi pentru asta, Finster ordonă să fie omorât.

Finster nu avea nimic împotriva poliţistului masiv, dar Thal era atât de vehement în dorinţa lui de a-l include în măcel, încât fusese de acord. Thal era una dintre cele mai perfecte maşinării ale răului pe care le găsise vreodată printre oameni. Nu avea absolut nici un fel de consideraţie pentru ceilalţi sau pentru viaţă. Simţea plăcere numai din suferinţa umană. Până acum, fusese angajatul ideal în toate privinţele: prompt, eficient, meticulos şi fără milă. Se întreba care ar fi reacţia lui Thal dacă ar afla adevărata identitate a angajatorului său.

Nu era deranjat câtuşi de puţin de ordinul pe care-l dăduse. La urma urmelor, moartea era doar un pas în viaţă pe care toată lumea îl făcea în final. Aceşti trei bărbaţi erau pentru el mai degrabă nişte muşte care trebuiau strivite, decât nişte fiinţe umane; până la urmă, singura consecinţă a morţii lor va fi dispariţia ultimului obstacol care stătea în calea întoarcerii acasă a lui Finster.

Muzica bubuia în continuare, iar Audrey aduse un rând de băuturi. Nu se opriră nici un moment din mişcare în timp ce dădeau pe gât cea de-a patra Zima din seara aia.

— Voi, fetelor, sunteţi periculoase, zâmbi Finster în timp ce le privea cum dansau şi se frecau una de alta.

— Practica aduce perfecţiunea, strigă Vaughn pe deasupra muzicii.

— Şi câtă practică aveţi?

Fetele zâmbiră la unison.

— Cred că va trebui să vedem dacă sunteţi chiar perfecte, strigă Finster.

Şi continuară să danseze.

Capitolul 27

Uşa se deschise ca la o explozie, făcându-se ţăndări când se trânti cu toată forţa de perete. Thal se răsuci în camera întunecoasă, degetul de pe trăgaci ascultând de comanda creierului. Ochii lui străpunseră întunericul, de la stânga la dreapta, scanând camera în căutarea ţintelor, în timp ce înainta.

Dar nu era nimeni aici. Nici un suflet. Apartamentul era de-a dreptul pustiu. Thal cercetă metodic camera, dulapurile, baia, sub pat, fiecare ungher şi colţişor, rămânând cu garda sus. Dar nu era nimeni acolo. Era ca şi cum nimeni nu fusese acolo vreodată. Cum de se evaporaseră? Cum de ştiuseră? Rememoră ultimele zece minute. Portarul murise înainte de-a putea alerta pe cineva. Holul era pustiu. Nu văzuse pe nimeni în afara portarului. Era inacceptabil. Pentru angajatorul său, va fi o problemă. Pentru el, era cel mai urât coşmar. Ştia prea bine care era preţul eşecului, şi nu era pregătit să-l plătească. Dăduse de urma celor trei aici. Îi putea descoperi din nou.

Liniştea din camera cufundată în întuneric fu spulberată de soneria unui telefon. Un telefon care suna la ora două şi un sfert dimineaţa undeva în altă parte a hotelului, dar… nu departe.

*

Când uşa fu spartă, Simon se rostogoli pe dreapta şi trase un glonţ, mâna în care ţinea pistolul neşovăind vreodată. Urma să golească întregul încărcător în intrusul care-ar fi încercat să pătrundă în camera lor, oricine-ar fi fost el. Simon nu putea aştepta să-şi dea seama dacă era un prieten sau un duşman; un prieten n-ar fi spart uşa la două şi un sfert dimineaţa.

Dar nu mai avu ocazia să tragă. Nu era nimeni acolo; de fapt, uşa nici măcar nu se deschisese. Zgomotul se auzise de la etajul de deasupra.

Simon rezervase trei camere în hotel, sub trei nume diferite. Se dovedise o idee prudentă. O şansă din trei. Oricine era cel care-i urmărea, se orientase evident după numele de acoperire religios. *Iuda Iscarioteanul*. Era un truc vechi. Rezervi cel puţin două camere, una

sub un nume care ieşea uşor în evidenţă, iar celelalte pe nume la fel de comune ca o frunză în pădure.

Simon lăsă pistolul în jos. Nu aveau prea mult timp. Şiretenia nu le va asigura decât cel mult câteva minute.

Inima lui Simon aproape că-i sări din piept când sună telefonul. Michael şi Busch – amândoi dormind buştean – săriră din somn în poziţie de drepţi. Michael se repezi la telefon. Dar Simon îl interceptă înainte de a putea să răspundă. Mâna sa ţinu receptorul apăsat, în timp ce clătina din cap în semn că nu. Telefonul sună din nou.

Busch şi Michael observară în cele din urmă pistolul din mâna lui Simon.

— Ce-i cu astea? şopti Busch, arătând spre arme.

Simon îşi duse arătătorul la buze, scuturând din cap. Telefonul sună a treia oară. Busch ridică mâinile în aer, cu palmele în sus, încă aşteptând un răspuns. Simon arătă spre tavan şi şopti:

— Trebuie să plecăm.

Cât de derutaţi şi mahmuri erau, Busch şi Michael nu avură nevoie să li se mai zică ceva. Îşi înşfăcară lucrurile şi-l ajutară pe Simon să adune sacii de pânză cu armele.

*

Simon gonea pe Autobahn, apăsând la maxim pe acceleraţie, pe una dintre puţinele piste de curse publice legale din lume. În ultima oră nu-i depăşise decât un BMW seria 8, în rest el şi cu maşina Audi Turbo lăsau în urmă lumea întreagă.

— Încotro? întrebă Busch de pe bancheta din spate, cu nervii un pic zguduiţi în timp ce privea Germania trecând în viteză pe lângă ei.

— O să oprim la un motel din afara oraşului.

Simon nu-şi lua ochii de la drum.

— Şi de unde ştim că n-o să ne dea de urmă şi acolo?

— Nu ştim.

Busch nu mai văzuse niciodată legea din perspectiva asta. Şi nu-i plăcea. Nu că n-ar fi simţit adrenalina curgându-i prin vene ca reacţie la fuga lor. Prefera să fie vânătorul, şi nu prada; consecinţele negative ale acţiunilor unui vânător erau întotdeauna minimizate.

— Deci aşa ţi-ai trăit tu viaţa? îl întrebă Busch pe Michael, care era ghemuit pe bancheta din spate, lângă el, cu ochii închişi.

— Pot să garantez că persoana care a sunat era Mary, spuse Michael, mai mult pentru el însuşi decât pentru ceilalţi.

— O s-o vezi curând. Peste două zile, o să fim din nou acasă. Astea au fost vorbele tale.

Michael deschise ochii şi se-ntoarse spre Busch. Pe buze îi miji un zâmbet.

— N-ai crezut niciodată că o să fugim împreună ca acum, nu?

Amândoi simţeau ironia situaţiei.

— Eşti sigur ce mişcare va face Finster? Eşti sigur că ştii unde va fi mâine seară? întrebă Simon.

— Garantez, răspunse Busch încrezător, apoi se întoarse din nou spre Michael.

— Îmi dai şi mie o slujbă la magazinul tău când am să fiu dat afară din poliţie?

— Taci din gură, nimeni n-o să te dea afară de nicăieri. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Mda, am mai făcut asta şi înainte şi uite unde am ajuns.

Busch ridică braţele, făcând aluzie la momentul actual, când goneau cu o sută nouăzeci de kilometri la oră.

— Deci îţi sunt dator.

— Am să-ţi trimit factura.

Busch se înclină în faţă spre Simon.

— Ai vreo idee cine l-a curăţat pe tipul din hol?

— Nu.

— Îţi dai seama că o să se amuze teribil când o să găsească camera de hotel aşa cum am lăsat-o noi, cu mai multe cruci în ea decât la o convenţie pe teme biblice.

— Îmhm.

— Şi acum probabil că ne caută poliţia…

— Da, dar ei habar n-au unde suntem.

— Habar n-au… repetă Busch, neconvins.

— Am ceva experienţă cu genul ăsta de lucruri şi sunt sigur că şi prietenul tău are.

Busch se uită spre Michael, care-şi ridică sprâncenele în semn că era întrucâtva de acord.

— Finster chiar vă vrea morţi, sublinie Busch ceea ce era deja evident.

— Cu atâta atenţie, mă simt mult mai bine, remarcă Michael.

— Nu fi arogant. Îmi închipui că vrea să ne elimine pe toţi, zise Simon, strângând volanul şi apăsând pe acceleraţie la maxim.

— Asta da încurajare, zise Busch, uitându-se cum trece în fugă pe lângă ei peisajul de ţară.

— Bucură-te de lucrurile mărunte. Am ieşit vii de-acolo, glumi Simon.

Pentru un tip cu simţul umorului, Busch îşi pierdea repede buna-dispoziţie. Era de-acum o ţintă vie, ceva ce n-ar fi înţeles nici în ruptul capului cu trei zile în urmă. era în stare să facă multe pentru prietenul lui – nu spusese el întotdeauna că şi-ar da şi viaţa? Dar acum era prea real. Până în noaptea asta, nu fusese niciodată fugar.

*

La ora 2:17 Thal stătea în mijlocul unei camere de hotel, holbându-se la colecţia zdravănă de cruci împrăştiate peste tot. Strângea puternic pistoalele din ambele mâini, în timp ce creierul lui încerca să proceseze priveliştea dinaintea lui. Telefonul care suna şi la care nu răspundea nimeni fusese ca un semnal de ghidare, conducându-l din camera de deasupra în adăpostul ăsta religios care părea să-şi fi pierdut rostul. Telefonul amuţi în cele din urmă.

— Ce mama naibii? fu tot ce putu el mormăi.

Măcar ştia că de data asta nimerise în camera potrivită. Crucile astea erau atât de ridicole! Ca şi cum o cruce l-ar fi putut împiedica să intre. Şi, pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva ţineau la distanţă pe altcineva sau altceva. Dracula şi vârcolacii erau pură ficţiune, dar crucile alea tot atârnau acolo. Şi nu erau pentru rugăciune – pentru asta nu aveai nevoie decât de una, educaţia lui în sânul Bisericii Episcopale[19] îl învăţase limpede despre asta. Erau pentru protecţie. Renunţase la credinţă cu mult timp în urmă; Dumnezeu era doar pentru cei slabi, eroul ca un frate mai mare la care să dai fuga când întunericul te pândea de după colţ. Dar cu toate astea sutele de

[19] Biserică din Statele Unite care este în comuniune cu episcopia de Canterbury, din Anglia.

cruci trebuiau să ţină departe ceva, ceva în faţa căruia armele convenţionale nu constituiau un mijloc de apărare. Dar ce anume?

Înainte de a avea o şansă să ia cu adevărat în calcul posibilităţile, o voce strigă din spatele lui:

— Halt[20]!

Thal nu făcu nimic de felul ăsta. Poliţistul german muri înainte să atingă covorul cu capul său străpuns de gloanţe. În timp ce fumul de la cele două pistoale se risipea, Thal se mustră singur că se lăsase furat de gânduri.

Acum nu era timp să facă cercetări, înşfăcă doar câteva cruci cu speranţa de a le identifica mai târziu, şi o şterse.

Se repezi pe hol, îndesându-şi pistoalele la spate, în betelia pantalonilor, şi apăsă pe butonul liftului. Dacă poliţiştii erau jos, mai bine să se poarte normal şi să încerce să iasă pe uşa din faţă, în speranţa că agitaţia din hol, din jurul cadavrului, le va distrage atenţia suficient. Cu toate acestea, când uşa liftului se deschise, planul său luă o întorsătură dramatică, una care avea să fie zile întregi pe prima pagină a ziarelor, şi avea să fie ţinută minte ani în şir.

Cei trei poliţişti scoaseră armele la Thal, care ridică mâinile tremurătoare în aer, prefăcându-se că i-e frică.

— Este mort... *Mort*, zise Thal în engleză.

Vocea îi tremura în timp ce arăta spre hol.

Doi dintre poliţişti alergară spre cameră, cu pistoalele pregătite, şi se poziţionară câte unul de fiecare parte a uşii, ca să fie acoperiţi.

— Sunt american. Au fugit pe scări în jos – pe faţa lui Thal curgeau lacrimi – pe scări în jos.

Thal se mândrea cu capacitatea lui de a se mula perfect pe fiecare situaţie sau dispoziţie. Dar ce-l încânta în clipa asta era căldura pe care o simţea la şale, acolo unde ţevile celor două pistoale, încălzite la roşu, îi ardeau carnea. Ar fi putut jura că începea să simtă un miros.

Poliţistul din faţa lui, un începător pe nume Schmidt, vorbi în staţia radio, cerând ajutor.

— Acoperiţi scările, un ofiţer a fost doborât, spuse el în germană.

Se apropie mai mult de Thal.

— Cum arătau?

---

[20] Opreşte-te (în lb. germană în original).

Thal se gândi dacă să dea descrierea lui Simon, Michael şi Busch, dar asta ar fi însemnat să-i pună pe jar. Nu, Thal avea nevoie ca ei să fie relaxaţi; nu-şi permitea să-i mai vâneze şi altcineva prada. Începu să se bâlbâie, braţele tremurându-i, ca şi restul corpului.

— Puteţi lăsa mâinile jos – spuse tânărul poliţist, enervat.

Vorbele-i fură întrerupte de exclamaţiile de uimire ale partenerilor săi, care intraseră în camera unde zăcea ofiţerul ucis. Curiozitatea tânărului poliţist îl atrase încet-încet pe coridor, în timp ce pistolul său rămânea aţintit asupra lui Thal. Aruncă o privire înăuntru, şi-l văzu pe fostul său coleg de training, Jon Reiberg, într-o baltă de sânge, cu piciorul stâng zvâcnindu-i spasmodic. Oricâte eforturi făcu Schmidt, îi trebuiră cincisprezece secunde bune ca să-şi ia ochii de la priveliştea oribilă. Şi când reuşi, îl văzu pe americanul cel zvelt strângând în mâna dreaptă o cruce, atingându-i marginea de sus cu degetul mare fără să-şi dea seama, plângând ca un copil. Schmidt se uită din nou în cameră, şi-l văzu pe unul dintre ceilalţi doi poliţişti vomitând într-un colţ. Întreaga scenă părea o experienţă out-of-body, începătorul privindu-l pe al treilea poliţist cum face o piruetă şi se prăbuşeşte.

Schmidt nici nu simţi glonţul care-i străpunse inima, iar împuşcătura răsună atât de îndepărtat. Timpul se târa în timp ce se uită cum cei doi parteneri ai săi răsucindu-se şi căzând sub ploaia de gloanţe care veneau din cele două pistoale ţinute sus de bărbatul din prag. Lui Schmidt i se păru extrem de ciudat să-l vadă pe tip trăgând repede cu cele două pistoale monstruos de mari, în timp ce lacrimile încă nu i se uscaseră pe obraji. Oare ce se întâmplase cu crucea pe care o ţinea în mână? Schmidt căzu în genunchi, simţind o oboseală grozavă, dar nici un pic de durere. Şi le observă în cele din urmă. Erau peste tot, în întreaga cameră. De ce nu le observase când privise înăuntru prima dată? Nu mai conta. Căzu la podea, ultimele rămăşiţe de viaţă ieşind prin găurile de gloanţe din piept. Muri acolo, printre cele trei mii de cruci.

Thal îi smulse lui Reiberg insigna şi o luă la goană pe scări, urcând trei etaje. Alergă până la capătul holului spre una dintre puţinele uşi cu semnul „Nu deranjaţi” pus şi bocăni în uşa camerei 1474.

Cineva strigă dinăuntru enervat, cu un accent englezesc:

— Iisuse Hristoase, ce naiba?

Thal nu spuse nimic, aşteptând cât timp bărbatul dinăuntru se împiedica prin cameră, venind spre uşă. După treizeci de secunde, uşa se crăpă doi centimetri, iar Thal îi vârî omului în faţă insigna lui Reiberg.

— Scuzaţi-mă, domnule, zise Thal cu accent german.

— Ce naiba se întâmplă? Vreun incendiu?

— Vă rog să-mi acordaţi câteva momente din timpul dumneavoastră.

Capitolul 28

Era în zori. În ţinutul bavaric, dincolo de un lan de orz, pătura de ceaţă înaltă până la genunchi începea să se risipească din cauza soarelui de dimineaţă. Michael şi Busch stăteau pe un gard de buşteni, uitându-se cum păştea o turmă de vaci negre din rasa Angus. Erau vreo trei sute de animale pe păşunea luxuriantă, toate îndopându-se fără să aibă habar că sfârşitul era aproape. Michael nu putea să nu se gândească că vacile trecuseră prin viaţă fără să-şi cunoască viitorul, fără să aibă habar că acesta era controlat de fiinţe superioare lor.

Simon îi cazase în noaptea aia, într-un mic motel de lângă păşune, la ora trei şi jumătate. Recepţionerul bătrân şi zbârcit şi cu preotul stătuseră ceva vreme la discuţii despre lumea care era din ce în ce mai puţin credincioasă şi despre cum o întreagă generaţie era acaparată de televiziune. Simon vorbea germana fără şovăire, iar faptul că avea şi guler de preot – se părea că nu-l purta decât când era absolut necesar – îndepărtă orice eventuală suspiciune stârnită de faptul că se întâmpla să călătorească la o asemenea oră. Micul hol nu mai fusese zugrăvit de douăzeci de ani, iar asta era taman bine – cu cât locul trecea mai neobservat, cu atât treceau şi ei mai neobservaţi. Simon luă cheia şi închise uşurel uşa de la intrare.

Camerele de motel erau amplasare de-a lungul unei fâşii de trotuar mărginite de begonii proaspete, plantate de soţia recepţionerului, la fel de bătrână ca şi el. Simon ceruse camera cea mai îndepărtată de drum, sub pretextul nevoii de linişte pentru rugăciuni şi meditaţii. Având încredere în izolarea lor, preotul îi aduse în cameră pe Busch şi Michael, care stătuseră ascunşi în maşină, încuind uşa în spatele lor. Camera avea puţină mobilă: două paturi de o singură persoană, un şifonier şi o baie.

Cât timp ceilalţi dormiră, Michael stătu primul de veghe. Fără cruci de data asta, doar arme.

Planul nu li se schimbase din cauza faptului că aproape fuseseră omorâţi şi trebuiseră să schimbe locul în care stăteau. În următoarele douăzeci şi patru de ore, aveau să fure cheile înapoi. Avea fiecare rolul lui, dar odată ce începea misiunea, Michael urma să fie şeful. Era planul lui, iar ceilalţi doi aveau să profite de experienţa lui.

Dimineaţa era limpede şi senină; Michael inhala încet, forţându-se să ţină minte acest moment. În afară de mirosul slab de vite, aerul era cel mai curat pe care-l respirase vreodată. Toată noaptea îşi rememorase planul iar şi iar, parcurgând orice eventual scenariu; nu lăsa niciodată ceva la voia întâmplării, şi spera mereu să aibă noroc.

— Ai vorbit cu Mary? întrebă Busch, cu picioarele ridicate pe bârna din mijloc.

Dac-ar fi avut o pălărie de cowboy, ar fi fost luat drept John Wayne păzindu-şi turma.

— A plecat din spital.

— E grozav. S-a dus acasă?

— Presupun că da. Acolo e ora unu dimineaţa, Dumnezeu ştie că are nevoie de somn. O să încerc s-o sun după prânz.

— Eşti sigur că nu vrei să mergem acasă acum? Am putea scăpa de preot. Am ajunge acasă la noapte.

Michael se gândise la posibilitate asta de mai multe ori decât voia să recunoască. Asta îl rosese de când ajunsese, cu trei zile în urmă. Alerga după umbre şi mituri. Ce putea să iasă bun din asta? El şi cu Busch puteau să plece şi să-l lase pe Simon să-ncerce să fure înapoi cheile de unul singur. Tot ce voia Michael era Mary. Nu le mai rămăsese prea mult timp împreună pe lumea asta, iar el irosea puţinul pe care-l mai aveau la mii de mile depărtare de ea. Vina îl strivea. Nu era corect faţă de nici unul dintre ei. Mary avea nevoie de el, iar el avea nevoie de ea. Dar ceea ce-i slăbise hotărârea noaptea trecută, cât stătea de veghe, i-o slăbea şi acum. Michael nu putea accepta posibilitatea ca Mary să moară în pragul iadului, prinsă pentru totdeauna în Purgatoriu ca-ntr-o capcană, cu credinţa distrusă, cu viaţa veşnică devastată, totul din cauza faptelor lui. Îndoielile privind liniştea veşnică a lui Mary l-ar tortura tot restul zilelor lui.

Şi ar fi vina lui.

Michael se uită în sfârşit la Busch.

— Dacă vrei să te retragi, te înţeleg.

— Dacă tot am intrat în joc... rânji Busch.

În ciuda a tot ce se petrecea, simţea că trăieşte din plin ştiind ce riscuri îl pândeau. Înţelegea în cele din urmă ceea ce simţea tatăl său de fiecare dată când ieşea în larg. Era fiorul dat de faptul că nu ştiai

niciodată ce te aşteaptă dincolo de linia orizontului. Era riscul care-l făcea pe un bărbat să simtă cu adevărat că trăieşte.

*

Mary se trezi în zori. Nereuşind să mai adoarmă, se forţă să se dea jos din pat şi să intre la duş. Apa caldă care-i curgea pe spate şi aburul care-i umplea capul o ajutau să-şi scoată din minte coşmarurile. Visele negre se întorseseră cu şi mai multă forţă. Şi cu toate că nu o recunoscuse, ăsta era unul dintre motivele pentru care se externase din spital. Trebuia să se întoarcă într-o lume pe care s-o poată controla, un loc unde mintea ei să fie relaxată, undeva unde să poată suprima imaginile de groază şi teroare din subconştient care-o chinuiau.

Întotdeauna începea la fel, ea şi Michael în vremurile fericite, când era sănătoasă. Râdeau şi dansau la Country House, restaurantul şi clubul lor de dans preferat. Imaginile erau atât de vii, inima ei bătea fericită lângă a lui Michael. Apoi erau acasă, în pat, cu hainele aruncate prin jur, ea era în braţele lui Michael, făcând dragoste cu el, în timp ce de la combină se auzea încet muzică. Era o bucurie care-o ducea pe noi culmi... numai ca s-o facă să se prăbuşească în cel mai întunecat loc pe care-l văzuse vreodată.

Şi cu toate că lumina lipsea cu desăvârşire în acel loc, ştia că El e acolo. Acelaşi bărbat. Dându-i târcoale, adulmecându-i părul, răsuflarea lui înţepătoare făcându-se simţită în ceafa ei. Îi şoptea, provocând-o pe un ton plin de răutate: „Mary, Mary, unde s-a dus soţul tău?”

Mintea ei ţipa, dar buzele îi rămâneau neputincioase, prinse una de alta prin cusături negre, pline de sânge, vocea ei rămânând prizonieră în propria-i minte. Era paralizată, incapabilă să riposteze, să lovească în lucrul ăsta care se tot învârtea în jurul ei. Şi apoi simţea o altă prezenţă. Poliţistul, cel ale cărui cuvinte de încurajare erau atât de goale, de false. Cel care-o vizitase la spital cu trei zile în urmă: Dennis. *Nu spusese deloc ce voia cu adevărat; nu era oare ciudat? Zisese că e noul partener al lui Paul, că voia să vadă cum se mai simţea ea şi pe ce se baza relaţia dintre soţul ei şi Busch. Deci de ce o îngrozea atât de tare?*

Dennis era în fundal, aşteptând, stând acolo lângă El. Râdeau. Un hohotit batjocoritor, ca de hienă, care-o împresura, înecându-i propriile gânduri. Râsetele lor o atingeau ca nişte pumnale, ascuţite şi letale, făcând ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodată. Îi separau sufletul de trup.

Îl simţea cum se desprinde, în timp ce râsul lor se auzea tot mai tare şi mai plin de cruzime. O lăsa cumplit de goală, ca şi cum corpul ei se spulbera într-un roi de insecte. Se uita cum sufletul ei se îndepărta plutind, strălucind stins ca o lumină difuză într-o ceaţă deasă. Iar el îl înghiţea, ca o fiară care sfâşie carnea unui copil. Omul nevăzut care nu era om.

Şi în fiecare noapte, ceea ce-o trezea brusc, ceea ce-i făcea ochii să se deschidă deodată, era o rază de lumină care mătura scurt totul, o rază venită de undeva de sus, de departe, trecând prin încăperea întunecată, de pământ. Trecea de creatura care-i mânca sufletul, bărbatul care-i păruse întotdeauna cunoscut, dar al cărui chip nu reuşea niciodată să şi-l amintească la trezire. Lumina continua să se mişte, strălucind peste corpul ei zbârcit, plin de cancer, în cele din urmă oprindu-se, aterizând pe lucrul care-o zguduia din temelii: Michael. El zăcea cu faţa în sus pe podeaua de pământ, holbându-se la ea, numai că nu cu ochii – ci cu găvanele goale, pline de sânge. Gura lui îngheţase într-un ţipăt înfricoşător, neauzit.

Se trezea, sărind în sus noapte după noapte, cu transpiraţia curgându-i din toţi porii. Numai sub jetul de apă caldă reuşea să se spele de groază.

În dimineaţa asta când ieşi din duş se înfăşură într-un prosop mare şi în halatul prea mare; refuză să-şi privească mâinile, picioarele, corpul. Scosese sau acoperise toate oglinzile din casă, preferând să-şi evite cu orice preţ imaginea devastată de boală.

Mâncă micul dejun cu o foame pe care n-o mai simţise de zile întregi – cu o seară înainte abia ciugulise. Se îmbrăcă şi ieşi afară.

Vrând să aibă casa plină de flori proaspete pentru întoarcerea lui Michael, se opri la o seră şi luă câteva buchete. Deşi nu reuşise să dea de Michael cu o seară înainte, nu intră în panică. Este bine să nu ai nici un fel de veşti, îşi spuse ea. Jeannie o convinsese că Michael şi Paul erau bine. Fie plecaseră, fie se mutaseră în alt hotel. Aveau să ajungă

acasă peste două zile, îi spusese asta pe un ton atât de plin de încredere, iar Jeannie nu minţea niciodată.

În timp ce o lua pe Maple Avenue, din motive pe care nu le înţelegea, Mary se simţi plină de energie, gata să înfrunte lumea întreagă şi orice o aştepta. Observă privelişti cărora nu le dăduse niciodată atenţie, în toţi anii petrecuţi în acest oraş. Simetria brazilor de la iazul cu raţe. Chioşcul alb fără vârstă. Frumuseţea vechii biserici, a cărei turlă se înălţa spre cer. Şi toţi oamenii din jur, care zâmbeau şi se salutau. În ochi li se citea speranţa, iar asta o molipsi şi pe ea. În ciuda tuturor greutăţilor prin care trecuse, exista întotdeauna speranţă.

Se spune că spiritul uman este cea mai puternică forţă a naturii. A învins toate tipurile de obstacole cunoscute omului: cele fizice, mintale şi spirituale. A determinat progresul şi inovaţiile. L-a scos pe om din peşteră şi l-a dus până pe lună. Mama Natură i-a pus în cale toate piedicile, toate capcanele înşelătoare – cu toate astea, de fiecare dată a fost învinsă. Îţi dă optimism, îţi dă putere, îţi dă voinţa să trăieşti şi să ai succes. Dar cel mai important, este ceea ce ne dă speranţă. Spiritul îi face pe oameni să meargă înainte şi niciodată n-a fost învins.

Se spune de asemenea că este calm înainte de furtună, şi că un bec străluceşte întotdeauna cel mai puternic înainte de a se stinge.

La ora patru după-amiază, Mary se internă pentru ultima oară înapoi la Byram Hills Memorial Hospital.

*

Finster privea pe fereastra de sticlă cu reţea de plumb a conacului său. Mulţi îl numeau castel, dar design-ul său nu avea de fapt nici o asemănare cu acele clădiri capricioase. Casa era mai potrivită pentru rechinii industriei din anii 1890. Se uita la milele de proprietate împădurită, care se întindeau prin vale, spre munţii care se înălţau atât de sus încât se pierdeau în nori. Se uita cum grădinarii şi cei care întreţineau terenurile aveau grijă de vasta proprietate, tunzând tufişurile şi iarba. Nici unul dintre ei nu considera incomode arma de protecţie din talie sau căştile de comunicaţii. La urma urmelor, în carierele lor anterioare, erau obişnuiţi să care în spate

rucsacuri de treizeci de kilograme, prin junglă şi deşert, în timp ce pe deasupra capetelor le şuierau gloanţe, iar obuzele explodau în toate părţile. Una peste alta, aici aveau parte de mai multă linişte decât oriunde altundeva. Era o măsură de precauţie pe care Finster şi-o luase întotdeauna. Îşi făcea mereu griji în privinţa unui atac, aşa că nu lăsa nimic la voia întâmplării. În seara asta, nu avea să fie altfel; de fapt, îi ceruse deja lui Charles să se asigure că toţi cei douăzeci de membri ai personalului său de siguranţă sunt la datorie. Voia să fie gărzi la poarta principală, mai multe patrule pe lângă zidul care împrejmuia proprietatea, lunetişti pe acoperiş, echipaţi cu vizoare nocturne. Casa avea să fie mai bine păzită decât orice închisoare. Trebuia să nu se strecoare nici o greşeală, nici o posibilitate de înfrângere. Nimeni n-avea să-i ia ceea ce-i aparţinea de drept. Nu va lăsa nimic la voia întâmplării acum, în ultima lui noapte.

Luase aceleaşi măsuri de precauţie când îl pusese pe Thal să facă curăţenie. De două zile nu mai auzise nimic de ucigaşul său plătit, nici nu citise despre moartea prematură a celor trei. La ştiri se auzise despre seria de împuşcături de la Hotelul Friedenberg, iar asta-i confirmă că Thal îşi făcea datoria, dar Finster voia dovezi. Voia *cadavre*. Thal era o descoperire bună, mult mai bun decât angajaţii săi din trecut. Thal îşi petrecuse ultimii cinci ani în slujba vocii fără trup a lui Finster. Majoritatea misiunilor erau îndeplinite în interes de afaceri, în scopul de a pedepsi o trădare. Şi deşi lui August Finster i-ar fi plăcut să facă treburile astea el însuşi, era ceva ce nu putea face.

Îi era interzis.

Era una dintre puţinele puteri pe care nu le avea: nu putea lua o viaţă în mod direct. Să se târguiască pentru un suflet, da; să facă o minune, absolut; dar nu să pună capăt el însuşi unei vieţi. Nu conta, avea să fie tot acolo ca să primească roadele morţii. Iar moartea venea întotdeauna, mai devreme sau mai târziu. Şi în plus, dac-ar fi avut puterea de-a anihila nenumărate fiinţe, ce-ar mai fi fost amuzant? Dacă n-ar mai fi existat oameni pe care să-i corupă, n-ar mai fi fost nici suflete de luat.

Ţelul lui era unui mai mare, cu un impact mult mai de durată.

Şi aici intervenea Thal. Era un mod simplu de a rezolva problema lui Finster: un om putea omorî alţi oameni. Dacă cineva renunţa la o

afacere sau îşi încălca o promisiune, Thal era acolo să facă ceea ce trebuia ca să le scurteze şederea pe pământ.

Nu se întâlniseră niciodată, Finster nu şi-ar fi asumat vreodată riscul ăsta. Dar îl urmărea. That era cel mai aproape, din tot ce văzuse el, de o fiinţă fără suflet. Nici o remuşcare, nici o ezitare legată de vreo sarcină primită. Spiritul lui Thal era îngropat adânc în zona cea mai primitivă şi rea a inimii umane. Dar în ultima vreme, Finster văzuse o slăbiciune – poliţistul pe nume Busch. Thal părea să fi făcut o fixaţie pe el, fiind condus de o dorinţă personală pe care Finster nu o mai văzuse înainte la asasinul său particular. Şi această dorinţă îi asalta mintea, subminându-i lui Thal capacităţile. Finster simţise o problemă de moment în ceea ce-l privea pe Thal. Eficienţa acestuia nu fusese pusă la îndoială niciodată până acum, dar astăzi era. Lovitura simplă ar fi trebuit dusă la bun sfârşit, iar Finster ar fi trebuit să primească veşti până acum. Oricum, chiar dacă încrederea lui Finster în Thal fusese zdruncinată, încă mai exista. Thal avea să reuşească şi, în cel mai rău caz, dacă-i ţinea pe cei trei în viaţă şi ocupaţi până mâine, ar fi fost la fel de bine. Căci mâine Finster avea să dispară.

Nu avea să-şi ia la revedere sau adio. Mâine va dispărea pur şi simplu. Nu va lăsa nici o urmă a locului în care se va duce. Dispariţia sa va ajunge cu siguranţă unul dintre cele mai mari mistere ale lumii. Ca şi Amelia Earhart, nu va lăsa nici un indiciu. Nu vor fi moştenitori, nici testament pentru uriaşa avere strânsă în mai puţin de zece ani. Nu se va descoperi nici o rudă, nu i se vor găsi părinţii sau actul de naştere. Nici un prieten din copilărie, nici un asociat apropiat, nici o soţie sau copii. Desigur, vor apărea mulţi pretendenţi, dar nu va exista nici o revendicare din partea unei rude legitime.

Nici un răspuns, doar întrebări.

Capitolul 29

Pădurile din jurul oraşului Waldberg erau mai întunecate ca noaptea. Acestea erau pădurile Fraţilor Grimm, unde Hansel şi Gretel mergeau pe acelaşi drum cu Scufiţa Roşie, lupul strecurându-se mereu prin tufişuri. Nu era de mirare că legendele şi poveştile întunecate se născuseră aici. Bolta pădurii nu te lăsa să vezi cerul. Crengile uriaşe ale copacilor străvechi se întindeau să-ţi fure răsuflarea din plămâni. Nemişcarea spectrală îţi provoca o frică primară, care făcea să apară vrăjitoare, troli şi spiriduşii pădurii. Era firesc ca proprietatea lui Finster să răsară din acest loc. Porţile de la intrare se aflau la cinci kilometri mai sus de şosea, fiind singurul semn de civilizaţie pentru următorii zece kilometri.

Paul Busch ieşi din Mercedes-ul C-Class, maşina nemarcată preferată de poliţia germană. Un girofar portabil era prins de cupola maşinii, chiar deasupra uşii şoferului, strălucirea roşie care se învârtea aruncând umbre înfricoşătoare pe coniferele din jur. Busch se îndreptă nonşalant spre maşina roşie decapotabilă. Şoferul era o femeie frumoasă, cu o pereche de ochelari de soare Vuarnet negri. Părul ei negru era, surprinzător, doar uşor zburlit de vânt. De aproape, era mai mult decât frumoasă, era uluitoare.

— *Guten Abend, Faulein*[21], spuse Busch, cu o încercare ridicolă de a imita accentul german.

Audrey nu-şi ridică privirea în timp ce scotocea prin geantă după permis şi talon.

— *Guten Abend, Herr Kommissar. Gist es cin Problem?*[22]

— *Sprachen Sie Englisch?*[23]

— Da, de fapt – dar cuvintele îi muriră pe buze când îl recunoscu pe domnul comisar.

— Permisul, vă rog.

Ea i-l dădu cu o uşoară urmă de dezgust.

— Cum a mers? întrebă Busch.

— S-a dus acasă cu Vaughn, încă n-am aflat nici o veste de la ea.

---

[21] Bună ziua, domnişoară (în lb. germană în original).
[22] Bună ziua, domnule comisar. Este vreo problemă? (în lb. germană în original).
[23] Vorbiţi engleza? (în lb. germană în original).

— A bănuit ceva?

— Uite ce, eu ştiu ce fac. Tot ce mi-ai cerut să fac a fost să-l întâlnesc, să-l stârnesc şi să-l las aşa.

— Şi cum a ieşit?

— M-am întors pentru încă o rundă, nu-i aşa? L-am făcut să dorească ceea ce n-a obţinut noaptea trecută. Aşa cum mi-ai cerut.

— Te-am plătit pentru asta, o mustră Busch.

Se uită la numele de pe permis şi chicoti.

— Domnişoara Charm[24]?

— Lasă-mă-n pace.

— Nu e o infracţiune să foloseşti un nume fals?

— Aveam de gând să te întreb acelaşi lucru, ripostă ea.

Privirea lui Busch o reduse la tăcere. Audrey era numele ei adevărat, dar numele de familie... Ei bine, se potcovise cu nefericitul nume de Lipschitz, iar asta nu era ceva ce-ar fi vrut să ştie şi alţii.

Busch dăduse de Audrey chiar înainte de a-l scoate pe Michael ieri de la închisoare. Avea recomandări bune nu numai de la poliţia din Berlin, dar şi de la „decanul” cluburilor, cineva pe nume Christian Croix. Busch chiar nu era sigur dacă Christian era băiat sau fată – el/ea era un fel de gendernaut care oscila între macho şi drăgălaş, cu un tors musculos pe care purta un tricou de angora mulat. Christian era „capul” de facto al clubb-erilor, germanii de douăzeci şi ceva de ani care erau stăpânii nopţilor. Ce spuneau ei că e la modă era la modă, iar ce spuneau că nu mai e la modă era terminat, scos din circuit, închis. Audrey şi Vaughn erau cunoscute în grup şi venerate pentru felul în care dansau, pentru hainele lor identice, pentru talentele sexuale şi pentru abilitatea lor de a trăi de pe urma slăbiciunilor altora. Christian îi dădu numărul lui Audrey – după ce făcuse urât – când îl ameninţă că va fi arestat pentru posesiunea de droguri.

Busch o întâlni într-un bar, îi explică situaţia, cum putea câştiga uşor nişte bani făcând ceea ce ştia mai bine, şi evitând în acelaşi timp să intre la închisoare. Nu că ar fi putut da curs ameninţării: jurisdicţia sa nu era valabilă decât de cealaltă parte a Atlanticului. Busch se documentase în privinţa obiceiurilor şi gusturilor lui Finster. Îi memorase dosarul în avion, aşa că ştia tot ce trebuia. Audrey avea să fie momeala perfectă. Busch îi plăti o mie de euro pe muchie ca să-l

[24] Farmec (în lb. engleză în original).

seducă pe Finster, dar să nu-l satisfacă. N-avea să-i fie greu să-l găsească. Lui Finster îi plăceau cluburile, şi întotdeauna exista printre clubb-eri un zvon privind locul în care merita să se ducă în seara aia.

Audrey nu-i suflă o vorbă despre asta prietenei ei, Vaughn, care fu mai mult decât surprinsă când Audrey renunţă la activităţile de după dans cu Finster de noaptea trecută. Pretinse că-i e rău, dar rămase la fel de seducătoare, făcând în aşa fel încât să-şi aranjeze o a doua întâlnire cu celebrul industriaş, lucru extrem de rar.

— Nu te văd scriind o amendă, îi spuse Audrey lui Busch.

— E vremea pentru partea a doua, replică el. Am nevoie de ultimul favor din partea ta.

— Să-mi folosesc mâna sau gura?

— Mită? Asta-i o infracţiune foarte gravă. Mai gravă decât depăşirea vitezei legale sau decât prostituţia.

— Nu mai fac favoruri.

Îşi frecă degetele unul de altul, aşteptând bani.

— Ar fi păcat să-ţi petreci noaptea la arest.

— Ce vrei?

— Vreau să-l duci undeva.

— Pe cine? întrebă ea, ştiind prea bine despre cine vorbeau.

— Gata cu joaca.

Busch scoase un sul de bani.

— Unde? întrebă ea cu o voce obosită, neluându-şi ochii de la bani.

Îi dădu o foaie de hârtie.

Ea aruncă o privire la fluturaşul care făcea reclamă unui club.

— Ce, o să fie vreun raid pe-acolo?

— Nimic de genul ăsta. Nici o acţiune a poliţiei, nimeni nu va păţi nimic. E un loc nou, iar proprietarul e prieten cu mine, minţi el. E un loc tare, în care e imposibil de intrat, iar el e mai bun decât un bilet.

— Dacă refuz?

— Vor fi consecinţe.

— Ce-ai să faci, ai să mă arestezi?

— Am să-i spun lui că-l spionai. Am motivele mele să cred că nu va reacţiona prea bine la asta.

Îşi lăsă răspunsul să atârne câteva clipe în noapte.

Audrey stătea acolo, fierbând. Cu banii de la Busch şi ce-ar fi putut scoate de la Finster, se putea duce la Nisa pentru tot restul verii, iar asta era ceva. Ştia că banii poliţistului erau prea buni ca să fie adevăraţi – dacă chiar era poliţist, iar ea se îndoia serios de asta. Mama ei îi spusese întotdeauna că, dacă dansezi cu diavolul, ai un preţ de plătit.

— Cum am să-l duc acolo?

— Nu cred c-ai să ai probleme cu asta. Foloseşte-ţi armele feminine.

Îi dădu teancul de bani.

— Pentru deranj.

Fără să-i mai arunce o altă privire, ea porni decapotabila şi plecă spre locuinţa lui Finster.

*

Patru kilometri şi jumătate mai sus pe drum, un Audi negru era ascuns în pădure, cu motorul răcit şi caroseria acoperită cu crengi de pin. Simon luase poziţie în spatele unei ridicături, cu binoclul fixat pe o poartă dublă, neagră, intimidantă. Porţile aveau un model clasic, în fier negru decorativ, prinse cu balamale în coloane masive de piatră. Ornamentele se apropiau de stilul gotic, cu heruvimi dansând prin grădini de fier forjat şi gargui care se căţărau pe drugii de sus. Perechi de lămpi cu gaz gemene erau montate pe coloane. Flăcările lor aruncau doar o strălucire slabă, umbre prelungi dansând în sus şi-n jos pe aleea şerpuită. Erau nişte porţi de siguranţă în toată puterea cuvântului.

Trecuseră două ore de când porţile se deschiseseră ca să primească înăuntru Fiat-ul roşu ca o maşină de pompieri, condus de o frumoasă cu părul ca pana corbului. Simon se lupta să rămână concentrat. Deşi nu-şi încălcase niciodată jurământul de castitate, îşi petrecuse multe ore spunând rugăciuni de căinţă pentru gândurile avute. Porţile se trântiseră repede în spatele bolidului italian. Fusese o oportunitate de intrare care durase două secunde, dar încă nu era necesară. Busch îi asigurase că femeia va coopera, ademenindu-l pe Finster departe de casă. Nu era decât o chestiune de timp. Oricum, n-aveau să intre pe poartă.

Proprietatea era mărginită de un zid de piatră înalt de patru metri şi jumătate, care o înconjura pe toate laturile. Când Michael îl vizitase pe Finster cu numai o săptămână în urmă, observase că de-a lungul peretelui interior al zidului erau montate monitoare Hiencen cu laser. Greu de învins, dar nu imposibil. Ştia că sistemul de securitate al casei era produs de Hughes Aircraft, fiind acelaşi sistem folosit de armata Statelor Unite pentru amplasamentele sale cu grad înalt de securitate. Codurile se schimbau zilnic. Era un sistem dificil, dar din nou, nu imposibil. Cu toate acestea, exista un element de securitate pentru care nu era pregătit; nu ţinea de pregătirea lui, de fapt era ceva pe avusese întotdeauna grijă să-l evite. La vizita precedentă a lui Michael pe proprietatea lui Finster, observase personalul care lucra acolo. Toţi erau laţi în umeri, zvelţi, cu trupuri antrenate şi şlefuite de armată. Şi erau înarmaţi până în dinţi.

Acum Michael stătea răbdător alături de Simon în spatele Audi-ului, şi, cu toate că o briză caldă de vară mătura drumul, simţi cum îl trece un frison. Era din cauza pădurii, sălbăticie pretutindeni, cu toate astea ceva lipsea: viaţa. Nu se auzea nici unul din sunetele scoase de animale, nici o pasăre nu era în văzduh. Nopţile de vară, de obicei vibrând de ţârâitul greierilor, erau pline de o tăcere de moarte. În copacii ăştia nu se ascundeau animale, pe pământul ăsta nu se târa nici o vieţuitoare. Dar ceea ce provoca cea mai mare spaimă era absenţa insectelor. În pământul ăsta nu erau viermi, în aer nu zburau muşte sau ţânţari în căutare de sânge. De obicei găseai peste tot câte o plasă de păianjen, cel care o ţesuse stând la pândă, adăpostit la baza majorităţii copacilor, dar aici nu se vedea nici unul. Lumea insectelor era mereu prezentă. În vremuri îmbelşugate sau de foamete, de război sau de pace, erau singurele fiinţe vii de pe planetă încă de la începutul timpului. Nimic nu le putea elimina sau alunga complet. Şi totuşi erau izgonite din pădurile lui August Finster.

Auzind un fluierat uşor, Michael se răsuci la timp ca să vadă o limuzină neagră – aceeaşi limuzină cu acelaşi număr de înmatriculare care-l urmărise pe el de la aeroport, cu partea din faţă reparată şi vopsită – apropiindu-se pe drumul lung. Farurile cu halogen străpungeau întunericul nopţii, luminând şi cele mai adânci cotloane ale pădurii. Porţile uriaşe se deschiseră încet, iar Mercedes-ul se

năpusti afară, prinzând viteză, intrând pe şosea şi zburând tot mai departe prin întuneric.

*

Drumul cu maşina, deşi dură patruzeci şi cinci de minute, păru să ţină mult mai puţin, cu ajutorul băuturilor alcoolice. Barul limuzinei, proaspăt aprovizionat, nu conţinea decât produse din gama de vârf: Dom Perignon, Chivas, Moet şi Gray Goose[25]. Fără bere. Gheaţa scotea clinchete în paharele drepte de cristal de la Tiffany, în timp ce peisajul exterior, tăcut, de ţară, zbura pe lângă ei cu o sută optzeci de kilometri la oră. Luminile centrului Berlinului începeau să se vadă prin geamul fumuriu ca nişte stele care scânteiau pe cerul înnorat al nopţii. Pe bancheta spaţioasă din spate a limuzinei stăteau patru pasageri, toţi râzând, în afară de unul. Finster era distant, mintea îi era în altă parte în timp ce urmărea cu privirea goana prin noapte. Finster era plin de un amestec de bucurie şi tristeţe. Împlinirea iminentă a viselor te poate pune pe gânduri.

Dar această dispoziţie nu-l ţinu mult; reveni repede la momentul prezent, petrecându-şi braţul în jurul lui Joy, cea cu bucle de aramă. Sânul ei era cald şi plin sub mâna lui dreaptă, decolteul fiind un pic prea ferm sub rochia ei din ţesătură de bumbac fină. Silicon. Dar asta nu-l deranja pe Finster; era pe deplin conştient de iluziile vieţii şi de măştile pe care le purtăm cu toţii. Zoe, o viziune cu părul bălai, stătea vizavi de Finster, cu picioarele lungi întinse peste podea şi cu tălpile goale direct în poala lui, sorbind din al treilea cocteil al serii. Era una dintre înotătoarele din echipa olimpică germană. Lui îi plăcea cum umpleau umerii ei bluza de lamé argintiu.

Abia aştepta să guste din fructul oprit în seara asta. Joy, roşcata, Zoe, blonda şi Audrey, frumuseţea cu părul negru din stânga lui. Trei arome diferite pentru întâlnirea sa de rămas-bun.

— Unde mergem? întrebă Joy.

— Doamnelor, vă las pe voi să alegeţi.

— Lasă-mă pe mine! imploră Zoe ca un copil.

Era un pic beată.

— Nu! pe mine! pledă Joy.

[25] Şampanie, whisky,

Audrey îl mângâie pe Finster pe obraz, în timp ce-i atingea trupul cu al ei.

— Ştiu locul perfect. Nou-nouţ, senzual, teribil de decadent. Raiul pe pământ.

— Genul meu de loc, zise Finster.

— „Rapture”[26]? lui Joy i se aprinseră ochii.

— „Rapture”? făcu şi Zoe, plină de speranţă.

— Crezi că poţi aranja să intrăm? toarse Audrey în urechea lui Finster, ştiind că el putea face asta, şi, mai important, ştiind că nu va putea rezista provocării.

Stătea acolo uitându-se în tăcere la haremul său în miniatură, toate cu minţile eliberate de prejudecăţi, cu trupurile pline de dorinţă. Nu era hotărât unde să se ducă. Rapture era clar ultimul răcnet, un loc în care voiai să fii văzut, dar Finster nu era sigur că ar fi trebuit să fie ultima sa amintire din Germania, ţinutul pe care ajunsese să-l îndrăgească. Era atât de nou încât nu-i degustase marfa. Era oare o noapte pentru ceva nou sau o noapte de nostalgie?

*

Dr. Rhineheart o luă la fugă pe coridor, cu două asistente alături. Un infirmier împingea căruciorul care zdrăngănea, făcând eforturi să ţină pasul cu ei. Dădură buzna în rezerva privată de spital unde răsunau alarmele cu tonalitate înaltă şi impulsurile de urgenţă. Monitorul cardiac de lângă pat arăta o linie verde, staţionară. Lui Mary St. Pierre i se oprise inima, corpul zăcându-i nemişcat pe pat.

Cu patru ore mai devreme era în maşină, pe drumul de întoarcere de la seră, plănuind să se ducă înapoi acasă şi să ia prânzul. În schimb, se opri la Biserica Sf. Pius din Byram Hills, unde rămase pierdută în rugăciune. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru prietenii şi pentru viaţa ei, pentru dragostea pe care o simţea. Îi mulţumi pentru soţul ei, un bărbat care renunţase la viaţa lui ca să-i câştige ei inima. Se rugă pentru putere. Nu putere pentru ea, ci pentru Michael, puterea ca el să vadă lucrurile clar, să găsească voinţa de a merge mai departe după ce va muri ea. Se rugă ca el să găsească dragostea din nou. Era un bărbat prea bun ca să treacă prin viaţă singur, avea prea multă

[26] Extaz (în limba engleză în original).

dragoste de dăruit. Îi dorea copii şi fericire şi răbdare. Râvnea să aibă şansa de a trăi lângă de el, de a-i fi alături, dar ştia acum că nu era dat să fie aşa. Şi se rugă pentru ziua în care, peste mulţi ani de acum încolo, ei vor fi reuniţi.

Fusese un simplu strănut, unul mic, tăcut. Îşi acoperi gura cu mâna, aşa cum fusese învăţată cu mult timp în urmă. Se certă un pic singură în timp ce scotocea prin poşetă; avusese de gând să cumpere un pacheţel de şerveţele. În seara dinainte simţise că o pândea o uşoară răceală, şi ştia că aceasta ar putea declanşa un dezastru în sistemul ei imunitar slăbit. Şi acum avea să-i treacă.

Se grăbi să ajungă la maşină; torpedoul era mereu bine aprovizionat. Nu-şi văzu mâna decât când deschise portiera şi se întinse spre clapa micului compartiment. Nu era mult, doar atât cât să se observe. Mici pete, ca nişte pistrui, deja închizându-se la culoare. Era mâna sa dreaptă, cea cu care-şi acoperise gura.

În timp ce conducea direct spre spital, abia se putea stăpâni, mâinile îi tremurau, o sudoare rece îi ieşea prin porii gâtului. O cuprinsese din nou frica, de data asta şi mai puternic. Avea nevoie de Michael aici, acum.

Dr. Rhineheart o internă, o instală într-o rezervă particulară. Spuse că vor mai trece câteva ore înainte să primească rezultatele testelor. Îi spuse să nu se îngrijoreze. Eliminarea de sânge pe cale orală nu era ceva neobişnuit. Presiunea contracţiei provocate de un strănut dusese la o ruptură a capilarelor din plămâni. Nu se manifestaseră alte simptome, dar avea s-o ţină în spital peste noapte ca măsură de precauţie. Din nou îi spuse să nu-şi facă griji, toate semnele indicau o stare stabilă, dimineaţă va putea să plece acasă.

Acum, după trei ore, Rhineheart îi lipea defibrilatorul automat de piept. Răsuci butonul. Din aparat se auzi o voce electronică, asexuată: „Trei... doi... unu... ELIBERAŢI.” Răsună o alarmă şi un val de supratensiune electrică trecu prin corpul lui Mary. Trupul ei inconştient se arcui în aer; braţele îi atârnau pe saltea.

Într-o fracţiune de secundă, căzu la loc pe pat, cu ochii în continuare închişi, cu faţa palidă. Rhineheart se aplecă spre ea cu un stetoscop. Nimic. Monitorul cardiac prezenta tot o linie dreaptă, verde, tânguirea sa fiind neîntreruptă.

Răsuci din nou butonul.

„Trei… doi… unu… ELIBERAŢI.”

Din nou, corpul ei se desprinse de pat, de data asta înălţându-se puţin mai sus.

În timp ce Mary zăcea acolo cu inima moartă de-a binelea, mintea ei continua să funcţioneze. Nu era pierdută în încăperea albă clasică cu o lumină strălucitoare în faţă, ci mai degrabă se afla într-un hol întunecos, cavernos, oarecare şi tăcut. Nu simţea nimic – nici durere, nici bucurie. Nimic. Abia putea auzi chemările doctorului Rhineheart, undeva departe. Acesta lucra febril cu cineva – iar ea speră că eforturile lui erau încununate de succes. Mergea prin sală, încercând la diversele uşi, găsindu-le pe toate încuiate. Undeva prin apropiere auzi murmur înăbuşit, indistinct de voci. Rătăci spre acel zgomot, tonul şi ritmul acestuia devenind mai limpede pe măsură ce înainta. Ajunse la capătul holului, care se sfârşea într-un T clasic. Mulţimea – căci cu siguranţă asta era – se auzea ca şi cum s-ar fi aflat în spatele fiecărei uşi, trebuie să fi fost mii de oameni. La stânga sau la dreapta, nu era sigură încotro să se îndrepte, când o izbi o durere groaznică, ascuţită, care-i trecea prin vene. Ca o sârmă de foc, durerea îşi croia drum pe sub pielea ei.

Şi aproape pe loc agonia luă sfârşit. Tot mai stătea la răscruce: la stânga sau la dreapta? Vocile creşteau, precum mugetul unui stadion; sunet de bărbaţi şi femei, plânsete de copii speriaţi. Toţi păreau confuzi, strigând spre ea după ajutor ca un cor al sufletelor pierdute. O luă la dreapta, rătăcind aparent ore în şir, vocile înspăimântate ascunzându-i propriile gânduri, confuzia distrugându-i mintea. Ajunse în cele din urmă la o uşă care se distingea clar de restul: neagră ca abanosul, veche ca ţărâna. Întinse mâna spre clanţa ruginită. Intră.

Faţa o şocă, o îngrozi. Nu trebuia să-l mai fi întâlnit ca să ştii pe loc cine era.

Corpul ei fu lovit din nou de acea forţă ascuţită, durerea fiind atât de mare încât părea s-o ridice în aer, luminile albe atât de strălucitoare încât o orbeau.

Rhineheart se aplecă peste Mary, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— N-o să te pierdem aşa uşor.

Mary zăcea acolo fără cunoştinţă dar în viaţă, iar inima îi revenise la un ritm normal. Doctorul îşi ridică privirea.

— Anunţă-mă când se trezeşte, îi spuse el asistentei.

Se întoarse spre Sora Schrier, care stătea acolo cu o uşoară ceaţă în ochi; o luă pe femeia masivă de braţ, şi-o conduse într-un colţ.

— Nu-mi pasă ce faci, găseşte-i soţul.

Se îndreptă spre uşă.

— Corpul ei va ceda rapid. Nu ştiu cât mai rezistă.

Capitolul 30

Simon şi Michael erau ascunşi în pădure, la douăzeci şi cinci de metri de monstruoasele porţi negre ale proprietăţii lui Finster. Trecuseră două ore. Erau în dezavantaj; nici lui Simon, nici lui Michael nu le plăcea asta. Nu ştiau exact care era numărul tipilor cu care va trebui să aibă de-a face înainte să ajungă la casă. Numărul va fi apropiat de estimările lui Michael pe baza primei vizite, dacă erau păzite punctele principale de securitate. Dar acelea erau doar punctele minime, acoperite de cineva cu resurse limitate. Finster nu se potrivea acelui profil.

Şi dacă cheile nu erau acolo? Dacă oamenii erau în număr minim, ar fi avut pe loc răspunsul. Dar dacă cheile erau înăuntru, ei bine, aveau să se confrunte cu o adevărată armată. Trucul era să intre în casă înainte de a fi depistaţi. Era ca un joc de strategie: şmecheria jocului era să te apropii de trofeu fără a fi prins.

— Ne trece timpul, şopti Simon.

Casca lui avea un microfon subvocal conectat la telefonul său mobil.

— Răbdare, replică Busch prin celular, cu o voce slabă, îndepărtată, semnalul întrerupându-se ocazional din cauza răspândirii insuficiente a turnurilor de telefonie mobilă în Germania.

— O să apară.

Simon nu mai era atât de sigur acum—trecuse prea mult timp – dar nu s-ar fi recunoscut niciodată învins.

*

Era douăsprezece treizeci, iar coada de lângă club încă mai creştea. Frânghia de catifea maro îi ţinea deoparte pe sutele de nimeni, în timp ce aceia care erau Cineva erau întâmpinaţi şi conduşi înăuntru. Toată scena era frenetică, reamintindu-i lui Busch de epoca de aur a New York-ului – de Studio 54, The Tunnel, The Palladium. Atunci era diferit, muzica era mai bună – fiecare generaţie îşi consideră muzica superioară – erau mai puţini snobi şi nu te costa salariul pe două săptămâni ca să te simţi bine.

Stătea lângă uşă, după ce mai devreme se prezentase paznicilor de la intrare ca fiind un poliţist din New York care colabora cu Interpolul ca să aducă un fugar înapoi în State. Nu avea să fie nici un raid, nici o arestare pentru droguri, clienţi minori sau comportament obscen. Busch avea să-şi supravegheze omul în linişte, şi când venea vremea, avea să-şi facă mişcarea discret. Paznicul fu dornic să coopereze după ce primi aceste asigurări din partea lui Busch. Evident, nici cele cinci sute de euro nu stricau.

Busch nu era nerăbdător să intre; nu putea să suporte scena tehno, muzica bubuitoare, versurile incoerente mixate cu un rap smintit. Lui îi plăcea Bruce Springsteen, şi atât. Trebuia să-l facă pe Finster să intre în club fără să bănuiască nimic, fără să fie conştient unde se afla cu adevărat. Era singurul mod de a le da lui Michael şi Simon măcar o şansă de reuşită.

— *Busch*? zise Simon în casca lui Busch.

— Da.

— *De ce-ţi spun Peaches*?

— Te roade, nu-i aşa?

Busch se rezemă de pragul intrării clubului.

— Nu ştiu ce să mai fac ca să treacă timpul.

— Am avut o prietenă din Georgia, se dădea în vânt după albumul fraţilor Allman „Eat a Peach”[27], îmi zicea mereu Piersica ei din New York.

— *Serios*?

Vocea lui Simon era plină de suspiciune.

*

— Ţi-a spus povestea cu fraţii Allman? şopti Michael către Simon.

Era întins în iarbă, supraveghind porţile prin binoclu. Simon dădu din cap. Michael şi-l clătină.

— E numele pe care-l foloseşte soţia lui pentru o anumită parte a corpului lui.

Simon îşi înăbuşi râsul.

Busch era mai mult decât supărat. Deşi Michael nu avea căşti, auzea izbucnirea de furie care se răspândea din urechea lui Simon.

[27] Mănâncă o piersică (în limba engleză în original).

— *Ce-a spus? A spus –*

— Hei, linişteşte-te, i-o tăie Simon lui Busch.

— *Pe naiba să mă liniştesc –*

Dar apoi se lăsă tăcerea. O tăcere evidentă.

— Busch? Nu vrea decât să te întărâte.

Nimic.

— Paul, eşti acolo?

Simon bătu cu degetul în cască.

— Mă auzi?

Michael se uită spre el, cu o privire întrebătoare.

— Nu te mai prosti.

Simon devenise brusc extrem de serios.

În cele din urmă, parcă după o eternitate, se auzi şi vocea lui Busch, clară şi sumbră.

— *E aici*.

*

Limuzina se opri şi din ea ieşiră cele trei frumuseţi bune de atârnat la braţul bărbaţilor bogaţi – Audrey, Zoe şi Joy, toate voluptuoase de-ţi tăiau răsuflarea, curcubeul părului lor unduindu-se de la briza de vară. Cele trei femei flancau portiera, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor. Finster ieşi întâmpinat cu exclamaţii rezervate de obicei celebrităţilor care vin la decernarea Oscarurilor. Mulţimea se despărţi asemenea apelor Mării Roşii înaintea anturajului, în timp ce cvartetul înainta pe covorul roşu. Şoapte, aplauze şi fluierături se amestecau în timp ce toţi cei care aşteptau îndărătul frânghiei de catifea îşi lungeau gâtul ca să-l vadă pe gigantul industriaş şi pe frumuseţile sale.

Busch se strecură pe tăcute în club din cotlonul său de lângă uşă, se poziţionă într-un colţ şi se puse pe observat prin cadrul uşii, în timp ce paznicul trăgea funia de catifea şi ura bun venit grupului de celebrităţi. Busch îi privi cum trecură pragul şi se duseră direct pe ringul de dans. O barieră invizibilă părea să-i precede în timp ce făceau asta, cei care dansau deja dându-se la o parte parcă din respect. Oamenii fie se holbau la Finster, fie îl ignorau, amorezaţi de prezenţa lui sau complet inconştienţi de ea. O inconştienţă dată fie de bătură, fie

de droguri, fie de ego. Carisma lui Finster era copleşitoare; era ca şi cum ale lui erau clubul, oamenii, lumea întreagă.

Busch se rezemă de capătul îndepărtat al barului şi comandă un Jack Daniel's simplu, cu gheaţă. Acum nu era deloc în elementul lui; pantalonii simpli kaki şi cămaşa de denim îl făceau o adevărată ţintă scoasă dintr-o reclamă la Gap. Nu văzuse în toată viaţa lui atâtea părţi corporale cu piercing-uri. Urechi, nasuri, buze şi sprâncene; burice, sfârcuri, obraji, chiar şi bărbii. Mintea sa o luă razna, şi-şi imagină cu uşurinţă alte câteva locuri numai bune de piercing. Şi tatuajele... văzuse la viaţa lui o mulţime de infractori care-şi pictaseră corpurile cu nenumărate „opere", nu foarte creative, ale căror teme treceau în principal de la mame la iubite, ajungând uneori la lucruri fantastice. Dar cei de aici aveau bani: oamenii ăştia puteau cumpăra o Mona Lisa pentru mozaicul de pe trupul lor.

Busch deschise clapeta telefonului, îşi puse casca în ureche şi apăsă pe tasta de reformare automată a ultimului număr. Văzu că i se făcuse legătura, dar abia-l putea auzi pe Simon la celălalt capăt, din cauza muzicii asurzitoare. Îşi sorbi băutura şi spuse tare, răspicat, doar câteva cuvinte: „Putem începe".

Busch nu aşteptă un răspuns; închise telefonul şi-l îndesă în buzunar. Se rezemă cu spatele de bar şi-şi ridică bărbia. Tavanul se înălţa la treizeci de metri deasupra, putea distinge grinzile groase de lemn care fuseseră puse acolo în urmă cu două sute de ani. Pâcla şi fumul erau mai groase acolo sus. Îşi imagină şocul arhitectului dac-ar fi trăit să vadă ziua în care capodopera sa era pângărită de acest viitor neprevăzut. Muzica bubuia în timp ce trupurile se răsuceau într-o orgie sexuală în care toţi aveau hainele pe ei. Băutura curgea. Drogurile se găseau din abundenţă. O Sodoma şi Gomora a vremurilor moderne. Era hedonism în toată puterea cuvântului.

Busch rămase la bar; nu pentru băutură, ci mai degrabă pentru că-l plasa direct între Finster şi ieşire. Singura ieşire. Lui Busch nu-i venea să creadă câte corpuri se puteau îngrămădi în locul ăsta; erau probabil cinci sute de oameni înăuntru, şi de două ori pe-atâta afară, aşteptând să intre. Era o adevărată capcană în caz de incendiu – iar asta-l punea în încurcătură, ţinând cont de frica lui de flăcări, dar deocamdată o putea ţine sub control – şi cu toate astea era singura cale de ieşire. Finster n-avea cum să plece fără ca Busch să ştie. Acum

că planul se desfăşura deja, începu chiar să spere. Simon şi Michael cu siguranţă se apropiau de finalul jocului. Fusese un risc asumat. Finster s-ar fi putut duce în alte câteva locuri în seara asta, dar locul ăsta numit Extaz era mult mai potrivit decât s-ar fi aşteptat oricine.

Finster era înăuntru. Şi în ceea ce-l privea pe Busch, n-avea să plece.

*

Al Graham fusese angajat o vreme în Garda Naţională[28] şi participase la operaţiunea Furtună în Deşert[29], deşi aterizase pe 28 februarie 1991, în ultima zi de lupte, şi nu avusese parte de acţiune. De fapt, Al nu trăsese nici măcar o dată cu arma într-o situaţie de luptă. Fusese repartizat sub comanda Colonelului T.C. Roberts, un ticălos de puşcaş marin în stare să intimideze un scorpion. Colonelul îl sunase cu doar patru săptămâni în urmă, ademenindu-l cu misiunea asta comodă, cu o plată uimitoare. Şi dacă era norocos, poate că de data asta va apuca să tragă cu arma într-o ţintă vie.

Al stătea de pază în post cu Javeed Waquim, la douăzeci şi cinci de metri distanţă de alee. Ei erau paznicii porţii, dar după părerea lor era o poartă destul de solidă, aşa că cei doi nu-i dădeau mare atenţie. Nimeni nu atentase vreodată la angajatorul lor, Dl. Finster, şi oricum cine-ar fi fost atât de nesăbuit încât să sfideze măsurile de securitate şi paznicii proprietăţii? Colonelul îi informase mai devreme în acea seară că asta va fi ultima lor noapte şi că, pentru serviciul lor excepţional, vor primi fiecare un bonus de cinci mii de dolari americani a doua zi dimineaţă. Ca să pună vârf, colonelul oferise fiecăruia dintre ei un post de „agent de menţinere a păcii” în slujba unui dictator militar african care voia să stârnească o revoltă. Aveau să primească plata în avans pe şase luni, şi o garanţie că în misiunea asta vor avea ocazia să tragă cu arma. Dar Al şi Javeed nu mai apucară. Erau amândoi morţi înainte de a atinge pământul.

Michael scăpase repede de monitoarele Hiecen cu laser, aranjând urgent un circuit ocolitor. El şi cu Simon escaladară zidul de

[28] Unităţile militare de rezervă controlate de fiecare stat din Statele Unite, echipate de guvernul federal şi care stau la dispoziţia atât a guvernului federal, cât şi a guvernului statului respectiv.
[29] Operaţiune militară a Statelor Unite în Irak.

şase metri şi traseră cadavrele în pădure, de-o parte a aleii. Simon îi smulse casca lui Al, scuturând sângele de pe ea. Apoi îi scoase staţia radio de la şold şi-o puse pe pământ lângă rucsacul lui, din care scoase o cutie mică, neagră, de mărimea unei cărţi de buzunar, cu un difuzor şi câteva LED-uri. Nu mai folosise un analizor de frecvenţă cu dispozitiv de transformare a semnalelor numerice de ani de zile, dar era la fel de simplu. Îşi puse casca cu o crustă de sânge a lui Al şi apăsă pe un buton. Uşoara electricitate statică se întrerupse atunci când staţia radio trecu pe modul de vorbit; încă mai funcţiona. Simon porni cutiuţa neagră şi-i scoase antena. Apăsă din nou pe buton. Cutia neagră comută pe modul de scanare. După aproximativ trei secunde se aprinse un LED verde, iar pe ecran apăru frecvenţa staţiei radio; Simon îşi prinse cutia de curea.

Pădurea de pe proprietatea lui Finster era deasă şi întunecată ca smoala. Simon purta un vizor nocturn la ochiul stâng, mişcându-se încet în timp ce scana totul înainte şi înapoi. Michael era chiar în spatele lui, făcând tot posibilul să nu-l piardă din ochi. Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu atât îi era mai rău de la stomac. Presentimentul care se declanşase cu primul om pe care-l omorâse se accentua cu fiecare pas. Amândoi aveau în mână câte un HK MP5; Simon modificase camera încărcătorului şi montase câte un amortizor pe fiecare. Erau arme cu utilizare dublă, capabile să tragă fie câte un singur glonţ, fie, când trăgaciul era apăsat complet, paisprezece runde de focuri pe secundă. Preotul îşi petrecuse o bună parte a după-amiezii şi începutul serii învăţându-l pe Michael cum să folosească diversele arme de care dispuneau. Cum să împiedice mitraliera să se ridice în timp ce trăgea cu ea, cum să stabilizeze arma, cum să-şi marcheze ţinta şi să nu ezite. Pistoalele Glock de nouă milimetri pe care le purtau amândoi aveau şaptesprezece runde fiecare, plus cea din camera încărcătorului. Simon nu pierduse vremea să-l înveţe pe Michael cum să folosească puşca cu lunetă israeliană Galil; trebuiau ani de practică ca să devii lunetist. Şi ca să ajungi expert lunetist, trebuia să ai talent.

Staţia radio ţiui în urechea lui Simon.

— Control.

— Alfa, spuse o voce profundă.

— Bravo, se auzi următoarea.

— Charlie… Delta… Edward… Francis… Gary…

Fiecare voce era diferită, fiecare răspundea aşa cum fusese învăţat.

— Hooper… Isaac… Jack… – urmă o scurtă pauză, apoi – Luke… Mark… Nathan… Oscar… – altă pauză – Quint… Richard… Steven… Thomas.

O voce diferită, una cu autoritate, spuse:

— Kevin? Paul? Răspundeţi.

Simon lovi imediat staţia de bruiaj al frecvenţelor de la brâu, două lovituri rapide trimiţând un semnal static în bandă.

— Poftim?

Simon lovi din nou staţia de bruiaj, de data asta intermitent, în acelaşi timp spunând:

— Problemă cu semnalul.

Bineînţeles, în căşti se auzi: „Prob…emnalul”.

— Rămâneţi pe poziţie, trimit pe cineva.

Simon reacţionă doar lovind staţia de bruiaj. Îl apucă pe Michael de braţ şi înaintară amândoi spre drum. La distanţă, auziră o motocicletă pornind, motorul scoţând un zgomot puternic.

— Avem optsprezece, plus cel care e la comandă, raportă Simon pe când ocupa o poziţie pe marginea drumului.

Scoase puşca Galil cu vizorul ei nocturn voluminos, de mare putere.

— Nouăsprezece paznici, repetă Michael. Şi cum o să trecem de toţi nouăsprezece?

Simon înşurubă amortizorul la capătul ţevii şi nu-i răspunse.

Motocicleta se apropia. Simon se culcă pe burtă în iarbă. Deplie buttstock, dădu în jos bipodul şi-l fixă la o treime din distanţa până la gura armei, sprijinind puşca în sus. Lumina de la farul motocicletei care se apropia săgeta prin copaci. Introduse încărcătorul cu douăzeci de gloanţe şi luă în cătare mijlocul drumului.

— Nouăsprezece, spuse Michael din nou.

Vaietul motocicletei se amplifica cu fiecare secundă, înălţimea sunetului crescând din cauza efectului Doppler. Simon se concentra în continuare asupra drumului. Strălucirea farului motocicletei ajunse pe porţiunea de alee din faţa lor. Motociclistul aproape ajunsese acolo. Simon ridică umerii, îşi flexă degetele, îşi răsuci gâtul. Puse din nou ochiul la lentilă. Motociclistul era la douăzeci de metri de ei. Mergea cu

cel puţin şaizeci. Simon trase aer în piept cu putere şi-şi ţinu răsuflarea. Şi fără să facă vâlvă, apăsă pe trăgaci.

Puşca cu amortizor făcu acelaşi zgomot ca şi pocnetul unei arme de jucărie. Paznicul căzu pe spate de pe motocicletă, glonţul nimerindu-l drept în frunte. Lovi solul, rostogolindu-se şi învârtindu-se ca un sac cu oase. Motocicleta continuă să meargă, virând sălbatic înainte să se zdrobească în pădure. Paznicul se opri cu o izbitură, la doar câţiva metri în faţa lor, cu corpul sfâşiat mai rău decât hainele. Simon nu pierdu timpul, ci dintr-o mişcare azvârli pe umăr puşca şi apucă corpul. Cu ajutorul lui Michael, îl târî în pădure.

*

Fumul acru atârna în aer, duhoarea de ţigări şi alte substanţe care puteau fi fumate avea să-i rămână în haine zile în şir. Busch ura scena asta: muzica tare, fără versuri coerente, i se părea că seamănă cu zgomotul unei fabrici de cuie; luminile care ţâşneau din loc în loc îi lăsau pete negre, puternice, pe retină. Oare erau lucrurile atât de diferite când era el mai tânăr? Nu simţise niciodată distanţa dintre generaţii aşa cum o simţea acum în descendentul ăsta bastard al unei berării germane şi al clubului Studio 54.

Trecuse o oră, iar mogulului cu părul argintiu încă dansa de zor pe ring, cu energia unui adolescent, cu cele trei doamne ale serii. Nici o băutură, nici o pauză. Tipul probabil că luase vreun drog, nimeni nu putea rezista atât de mult, mişcându-se cu atâta intensitate. Totuşi, nici unul dintre ei nu arăta mai rău din cauza efortului, arătând la fel de proaspeţi ca atunci când sosiseră.

Busch se simţi tentat să-l sune pe Michael ca să-i spună care mai era situaţia, dar se temea că soneria telefonului le va distrage atenţia. Singura sa slujbă din seara asta era să se asigure că Finster nu pleca. Atâta timp cât se afla între pereţii clubului, Finster era lipsit de puteri. Dacă te luai după dansul frenetic, nu pleca nicăieri. Michael şi Simon vor avea tot timpul de care aveau nevoie. Şi în timp ce-şi sorbea pe îndelete băutura, uitându-se la femeile frumoase, Busch se gândi că primise probabil cea mai uşoară sarcină din noaptea aceea.

Finster şi fetele continuau să danseze, stârnind mulţimea, mişcându-se pe întregul ring, pumping everyone up. El se întorcea

uneori spre ceilalţi dansatori, legănându-şi şoldurile într-un fel seducător spre femeile superbe din club. Şi asta era ceea ce i se părea uimitor lui Busch: femeile erau captivate pe de-a-ntregul, nici una nu-l ignora pe tipul ăsta cu părul alb în timp ce el se apropia, toate uitând de tot pe moment de prietenii lor. Totuşi nici unul dintre aceştia nu se lega de el, era ca şi cum păsările de noapte ale Germaniei îi purtau lui Finster un profund respect. Poate sperau cu toţii ca un pic din magia sa să se lipească şi de ei. Busch descoperi dintr-o dată sursa de energie nesecată a miliardarului: se hrănea cu asta – cu invidia, cu pofta, cu felul în care erau îmbătaţi toţi de prezenţa lui.

În timp ce muzica devenea tot mai frenetică, toată lumea, dansatorii, băutorii, drogaţii, toţi fură atraşi spre Finster, ca şi cum el ar fi fost un magnet care le atrăgea atenţia fără încetare. Busch studie ciudăţenia asta a comportamentului uman şi n-o putu înţelege nici în ruptul capului. Dar ştia un lucru: ăsta era lucrul pe care-l râvnea Finster – un fel de putere, pe care-o modela după bunul său plac, nespus de încrezător în controlul pe care-l exercita. Ar fi putut fi cel mai rău gen de lider de cult, carisma lui atrăgând adepţi cu miile, făcând a Jim Jones retreat sau oricare dintre cultele acelea de sinucigaşi fanatici să pară o întrunire a copiilor cercetaşi. Poate că aşa reuşea să domine în afaceri, fermecându-şi partenerii, atracţia exercitată de el fiind ca un pumnal înşelător, un aliat letal în eliminarea oponenţilor.

Cântecul ajunse febril şi toată lumea fu atrasă, privind fix de pe laturi şi de la balcoane, dansând în jurul lui Finster ca şi cum el ar fi fost şeful tribului. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui, Finster îi simţea. Barmanii, DJ-ul, întreaga mulţime. Toţi ochii cu excepţia unei singure perechi.

Cei ai lui Audrey. Ea se uita spre bar. Finster îi urmări privirea, în timp ce încetinea ritmul în care dansa. Şi atunci îl văzu pe Busch. Ieşind mult prea tare în evidenţă în mulţimea asta ariană retro.

Vraja se rupse în club, legătura fu distrusă, toţi se întoarseră în propriile lor mici lumi. Finster se întoarse spre Audrey, care tremura ca şi cum ar fi fost pe punctul de a înfrunta moartea, faţa ei frumoasă fiind îmbrobonată de o sudoare rece, de groază. Fusese înşelat, ademenit să aibă o falsă senzaţie de siguranţă. Finster nu avea nevoie de nici un fel de prezentare ca să ştie că străinul era Paul Busch. Ceea ce nu ştia era ce făcea acolo poliţistul din America, dar cu siguranţă nu

era mort şi dacă nu era mort, atunci nici Michael şi nici nenorocitul ăla de preot nu erau.

Avea să rezolve eşecul lui Thal mai târziu.

Trebuia să ajungă la cheile lui.

Audrey tresări ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură, aşteptându-şi moartea. Zoe şi Joy continuau să danseze, neobservând groaza ei; mâinile lor încă mai erau pe Finster, încercând să-l facă să-i revină dispoziţia de dans. Blestemând, el le împinse şi o luă la fugă spre ieşire, împingând pe oricine din calea sa. De data asta nu mai avu loc nici o despărţire a apelor ca la sosire, în timp ce împingea într-o parte şi-n alta mulţimea care dansa. Zidul de oameni părea să se îngroaşe la apropierea lui. Ochii lui erau aprinşi de mânie; furia sa era aidoma chibritului care aprindea un foc turbat. Ar fi snopit în bătaie pe oricine ar fi încercat să-l reţină sau i-ar fi stat în cale. Trebuia să iasă şi să ajungă acasă cu orice preţ.

Busch fusese prins, panica urca în el. Rămase încremenit la bar, privindu-şi prada cum îşi croia drum cu succes prin mulţime. Muzica ce-i asaltase urechile păru să se transforme într-o tăcere de moarte în timp ce-şi privea planul ducându-se de râpă sub ochii lui. Dacă Finster ieşea pe uşă, Michael şi Simon n-ar fi avut cu nici un chip cum să termine.

*

Ieşiră în grădinile englezeşti aflate la sud de casă, împrejurimile acesteia fiind luminate de proiectoare. Michael nu-şi dăduse seama de imensitatea conacului la prima lui vizită. Era într-adevăr vastă, întinzându-se ca o fiară primordială a locului. Faţada de piatră era gravată cu umbrele distorsionate ale arbuştilor tunşi impecabil. Brusc, înţelese atracţia pe care o avea clădirea asupra unei creaturi precum Finster: nu numai că era o declaraţie de putere, dar era şi o sfidare adresată celor care ar fi putut fi destul de nesăbuiţi ca să încerce să pătrundă în ea.

Simon trase în jos perechea de suporturi în formă de V de la puşca Galil, aşezându-le pe un zid de piatră umbrit. Zona părea pustie. Preotul porni staţia de bruiaj, întrerupând toate semnalele radio dintre ceilalţi optsprezece mercenari. Era doar o chestiune de timp înainte să

cadă pradă panicii provocate de izolare, una dintre problemele cu care se confruntă soldaţii. Aceştia trebuie să fie în permanent contact cu comanda şi, pentru a obţine precizia militară, acţionează numai la ordine directe. Dar când comandantul lor amuţeşte şi este considerat dispărut, devin un fel de corăbii fără cârmă, învârtindu-se neajutoraţi în cerc, mereu pe punctul de a se scufunda.

Simon plimbă vizorul înainte şi înapoi, examinând faţa conacului, analizându-i detaliile, ferestrele şi uşile. Se concentră apoi asupra primului şi a celui de-al doilea etaj. Ceva îi atrase atenţia. Sus, pe acoperişul albăstrui de ardezie. Mai multe mişcări. Erau trei. Ascunşi în spatele frizei decorative şi a parapetelor scunzi. Lunetişti. Fiecare ducându-şi mâna la ureche, murmurând unul către altul, îngrijoraţi probabil de pierderea bruscă a comunicaţiei.

Îi zbură de pe cap, ca şi cum i-ar fi suflat-o o adiere de vânt, dacă şapca nu şi-ar fi schimbat brusc culoarea. Glonţul trecuse prin ţeasta omului.

Simon îndreptă puşca spre lunetistul din mijloc, care se întorsese ca să vadă ce era cu zgomotul ăla. Ochii lunetistului înregistrară moartea camaradului său chiar înainte de a avea şi el aceeaşi soartă. Norocul se schimbă însă cu cel de-al treilea. Acesta trecu la atac, târându-se în spatele faţadei de piatră, mişcându-şi puşca dintr-o parte în alta, căutând o ţintă.

În acel moment, celelalte gărzi începură să se adune în faţa casei. Învârtindu-se ca nişte vite în turmă, era evidentă confuzia din mişcările lor în timp ce-şi loveau uşor căştile şi vorbeau pe şoptite. Lunetistul îi văzu pe cei de dedesubt şi se aplecă peste streaşină ca să-i alerteze, dar nu mai apucă să scoată vreo vorbă. Preotul apăsă pe trăgaci. Bărbatul oscilă pe parapet şi apoi căzu, cu mâinile încleştate pe puşcă, în timp ce se răsucea în tăcere, în timpul căderii. Paznicii de jos tresăriră din cauza şocului, răspândindu-se şi înjurând în timp ce corpul se strivea grămadă la picioarele lor.

Simon nu pierdu vremea. Confuzia domnea pe deplin în timp ce gărzile derutate alergau să se ascundă, gloanţele lui Simon împroşcând pământul şi pereţii. Corpurile se prăbuşeau, iar sângele curgea.

Vestea se răspândi repede, iar unii aveau în mod evident experienţă în a-şi păstra cumpătul. Ei arătară spre poziţia lui Simon, pe

care o descoperiseră datorită flamei care ieşea pe ţeava armei sale. Luând şi ei poziţie după maşini şi pereţi, ripostară.

Michael se adăposti în spatele peretelui, în timp ce gloanţele îi şuierau pe deasupra capului, spulberând pietrele, îngropându-se în trunchiurile copacilor. Înţelegea acum frica soldatului, a celui care paraliza, incapabil să se mişte, incapabil să riposteze. Indiferent cât antrenament de bază primea un soldat, nu puteai niciodată să ghiceşti care va fi curajul unui om în luptă, înainte de a se trage asupra lui. Michael aruncă o privire spre tovarăşul său: Simon nu se clintise, atacul său mortal continua. Preotul avea o eficienţă brutală, ca un aruncător de baseball cu un joc perfect. Trăgând rundă după rundă cu o precizie letală, mâna sa vârând înăuntru un nou cartuş în perfectă sincronizare cu cartuşul consumat care sărea din armă.

Gândurile lui Michael se tot îndreptau la cavalerii templieri, războinici ai lui Dumnezeu, primii care atacau şi ultimii care se retrăgeau în timpul Cruciadelor. Dar nu fusese oare astfel în întreaga istorie – Moise ucigându-i pe oamenii lui Ramses cu ajutorul apelor Mării Roşii, cavalerii purtând cruciade pentru creştinătate, Inchiziţia spaniolă… În întreaga istorie, Biserica din practică nu păruse diametral opusă Bisericii din predici? Şi totuşi se petreceau toate în numele Domnului. Întotdeauna în numele unui bine mai înalt. Şi cei care luptau pentru Biserică credeau toţi din întreg sufletul că duceau lupta cea bună. Michael văzu acea fervoare în Simon, în timp ce-i ucidea pe oamenii din faţa lui. Nici o remuşcare, nici o ezitare. Simon avea un singur ţel: să recapete cheile Bisericii sale.

Ceea ce-i atrase atenţia lui Michael fu punctul roşu care se plimba nefiresc înainte şi înapoi, căutând o ţintă în întuneric, ca o muscă strălucitoare, rătăcitoare, care căuta un loc în care să se aşeze. Punctul poposi pe spatele lui Simon, târându-se în sus pe ceafa acestuia. Simon ignora complet acel semn al morţii, continuându-şi atacul fără să-şi dea seama. Frica lui Michael se evaporă. Ridicându-şi mitraliera, trase, cascada de gloanţe spintecând copacii în timp ce-şi plimba arma înainte şi înapoi prin întuneric, în direcţia celui care sta la pândă nevăzut. Îşi goli încărcătorul înspre atacatorul invizibil, apoi băgă un nou cartuş, cu nările arzându-i de la mirosul înţepător de cordită. Punctul roşu dispăru. Fumul se risipi; Simon nu tresărise

măcar, cu ochii aţintiţi în continuare la cătarea armei, trăgând împuşcătură după împuşcătură. Pe peluză erau presărate opt cadavre.

— Probabil mai sunt şi alţii, şopti preotul fără să-şi ridice privirea.

Michael se uită spre pădure; iubise întotdeauna întunericul, felul în care-l învăluia, îl îmbrăţişa, îl apăra. Dar acum îi apăra pe alţii, ascunzându-i în timp ce aşteptau să-l omoare. Fără tragere de inimă, îşi verifică arma, apoi începu să se târască pe burtă spre copaci.

— Ţine socoteala celor ucişi, îl auzi el zicând pe Simon, în timp ce se târa mai adânc în umbre.

„Ţine socoteala celor ucişi. Sigur. Aici sunt inclus şi eu?” se gândi Michael, în timp ce se ridica în picioare. Luminile conacului dispăruseră în spatele copacilor. Privind prudent în jur, îşi ţinea arma aşa cum îl învăţase Simon, iar încheieturile degetelor i se albiseră de la strânsoare. În minte, trăsese o linie imaginară de la preot la punctul de origine al razei roşii.

— Unu, murmură el, când atinse cu vârful bocancului prima sa victimă.

Se aplecă deasupra cadavrului, neştiind ce căuta, când copacul din dreapta lui explodă sub tir, aşchiile de lemn care zburau în toate părţile zgâriindu-i obrazul. Se rostogoli la stânga, luând poziţie în spatele unui stejar uriaş, trăgând de zor cu arma cam în direcţia atacatorului său. Salvei lui i se răspunse cu un contraatac furios. Deodată, simţi un fel de arsură în braţ, când un glonţ îl atinse în treacăt. Era ţintuit locului şi lipsit de experienţă. Ăsta nu era jocul lui: se pricepea la alarme şi la electronice, era un hoţ, şi fusese scos serios din elementul lui.

Se lipi cu spatele de copac, sperând că dimensiunile acestuia îi vor oferi măcar un pic de protecţie. Simon îl învăţase cum să împuşte conserve. Conserve mici, care nu se mişcau: de Pepsi şi de Coca-Cola. Ţintele astea erau mobile şi nevăzute. Şi mai şi ripostau. Nu ştia că dacă alţii se adunau laolaltă şi dacă n-avea cum să-i secere el aici, Simon ar fi fost cu siguranţă mort. Şi atunci se uită în sus. Îşi atârnă puşca în spate. Făcu o pauză, ascultând dacă se mişca ceva. Neauzind nimic, îşi îndreptă spatele şi începu să se caţere.

*

Doisprezece. Simon simţea o linişte ciudată, ceva ce nu mai simţise de ani întregi. Pe cât de ciudat părea, era în elementul lui. Şi deşi ar fi trebuit să se simtă tulburat, nu era aşa; era vorba de nişte oameni care apărau ceva rău. Erau cel mai rău fel de soldaţi, cei care-şi vindeau loialitatea celui care oferea mai mult. Atunci când ei se prăbuşeau, nu simţea nici o remuşcare. Avea să-i lase să fie judecaţi în viaţa veşnică – dacă va mai exista viaţă veşnică după noaptea asta.

Toate împuşcăturile astea îi limpeziseră mintea, forţându-i simţurile să reacţioneze din instinct. Trecuseră cincisprezece ani de când servise în armata italiană, dar lui i se părea că fusese ieri. Numai de trei ori fusese prins într-un asemenea schimb de focuri, şi-i dădea energie; înflorea sub presiune. Şi dacă nici asta nu era presiune, atunci cuvântul ăsta chiar nu avea sens. Orice s-ar fi întâmplat, nu-şi uita niciodată vocaţia de preot. Un preot cu permisiunea de a apăra Biserica şi credinţa ei, cu orice preţ. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci însoţea acest gest de o scurtă rugăciune de slavă, pentru reînnoire şi iertare. Era aceeaşi rugăciune pe care o spunea de fiecare dată când omora un om. O rugăciune pe care o spusese de mai multe ori decât putea număra.

Se lupta să ignore durerea din umărul drept. Glonţul străpunsese locul şi ieşise; capul său cauterizase parţial rana de la intrare, dar lucrurile nu stăteau la fel cu rana de la ieşire. Simţea cum cămaşa i se îmbiba de sânge. Împuşcăturile încetaseră, peste tot era linişte. Tactica sa de a-i face pe paznici să iasă afară din ascunzători dăduse rezultate. Eliminase destui, dar restul erau acum pregătiţi, şi aveau să-i vâneze. Cei din urmă se dovedeau cel mai greu de ucis, şi întotdeauna ultimul adversar prezenta cea mai mare provocare.

*

Colonelul T.C. Roberts ieşi din casă, un bărbat solid, înalt de un metru optzeci, cu partea de sus a corpului aproape la fel de lată. Se uită în jur, văzând cadavrele; nu avea idee câţi fuseseră omorâţi şi câţi mai rămăseseră. Nenorocita de staţie radio nu mai funcţiona, ceva bruia semnalul.

Roberts, care nu mai era în Armata SUA, la puşcaşii marini, îşi păstra totuşi titlul, deoarece asta impunea imediat respect printre

oamenii lui, şi-l făcea ascultat. Desigur, când plecase nu mai avea titlul, fiind degradat la curtea marţială. Tratamentul pe care i-l acordase ţărănoiului ăla de soldat nu-i picase bine comandantului său, în special pentru că pedeapsa dată de el mersese până la a-l omorî. Faptul că el administrase lovitura mortală în tâmpla tânărului sudist cu patul puştii, dând apoi vina pe caporalul-şef, îi adusese puţini aliaţi la proces. Dar fusese uşor să evadeze din închisoarea militară, iar să găsească mercenari – şi mai uşor. Roberts îi ştia pe mulţi dintre oamenii de sub comanda sa în timpul Furtunii în deşert care nu fuseseră mulţumiţi că lupta se terminase atât de repede. Nu erau întotdeauna cei mai talentaţi soldaţi, dar erau mânaţi de ceva puternic. Mânaţi de o dorinţă mai puternică decât setea de bani; mânaţi de setea de sânge.

Roberts îşi scărpină cicatricea ce-i trecea peste nas. Mergea de la ochiul stâng peste rădăcina nasului, până pe obrazul drept, şi-i tot făcuse probleme de la ciocnirea cu vagabondul ăla beat, cu doi ani în urmă. Bineînţeles, vagabondul nu mai crestase pe nimeni după aia, dar nu era zi în care Roberts să nu-i blesteme sufletul ticălosului ăluia pentru că-l desfigurase. Nimeni nu avea să pătrundă nepoftit în casa asta, i-o promisese lui Finster şi avea de gând să-şi ţină promisiunea. Se gândit dacă n-ar trebui să-l contacteze pe mobil, dar apoi se răzgândi. Mai bine să ia situaţia în mână, să reducă pagubele şi să pună capăt atacului. Va avea destul timp mai târziu să dea raportul.

Setă alarma casei şi rămase în arcada intrării pentru trăsuri, uitându-se afară, la terenul bine luminat. Totuşi nu putea să vadă dincolo de conul de lumină, şi-şi blestemă oamenii pentru prostia lor. Ar fi putut la fel de bine să poarte ţinte luminoase şi să fie legaţi la ochi. Robert îşi scoase Colt-ul şi împuşcă repede luminile; nu avu nevoie decât de un singur glonţ pentru fiecare. Explodară într-o izbucnire de scântei şi se stinseră. Pe proprietate se făcu întuneric. Tocmai echilibrase un pic situaţia. Era timpul să inverseze rolurile.

Capitolul 31

Busch alergă prin mulţimea care dansa, cu muzica bubuindu-i în urechi; era ca şi cum s-ar fi zbătut în noroi, aşa de încet înainta. Cei tineri şi frumoşi nu se dădeau înapoi nici un pas. Nici nu băgau de seamă panica lui tot mai puternică. Câţiva chiar îl loviră cu cotul sau cu pumnul pe americanul nelalocul lui acolo.

Finster se descurcase cu ei şi avea acum avans, măturându-i cu uşurinţă pe toţi din cale, în timp ce se zbătea să iasă din clubul întunecos şi să ajungă acasă. Miliardarul îşi permisese să se abandoneze plăcerii clipei, bucurându-se de ultima sa noapte de distracţie. Toată pofta, toată lăcomia – devenise exact ca oamenii pe care-i manipula. Şi cu toate că avea casa păzită de douăzeci şi unu de soldaţi înarmaţi, era sigur că ei puteau fi învinşi. Nu avea să piardă toate lucrurile pentru care luptase pentru o seară ca asta. Cheile alea erau destinul lui.

Finster avea avans în faţa poliţistului american; coborâse de pe ringul de dans, fiind la numai douăzeci de metri de uşă. Îl pierduse din ochi pe poliţist, nu că acesta ar fi contat. Nici un om nu-l îngrijorase vreodată cu adevărat pe Finster, acesta avea o încredere sublimă în el şi în abilităţile lui. Acum nu se gândea decât la cheile lui şi cum să facă să nu le lase să cadă pe mâna hoţului şi a preotului. Încă zece metri până la uşă- dar se lovi de un zid. Un zid uman. Busch era acolo, cu toate cele o sută treizeci de kilograme ale sale.

— Mişcă! strigă Finster peste muzică, vocea lui răsunând ca un geam care se sparge.

Busch nu scoase o vorbă. Se holbă la omul ăsta, pe care atâţia îl priveau cu teamă şi respect. Un om care-l făcuse pe Michael să se teamă atât de tare.

— Îţi dai seama cine sunt eu? Am să te orbesc înainte să clipeşti.

Finster abia-şi mai putea stăpâni furia din vorbe, cu toate astea corpul lui rămase calm, fără să clintească.

Busch îl vedea în cele din urmă pe omul ăsta – nu poza lui, nu o transmisie televizată, ci Finster în carne şi oase. Avea ceva înfricoşător de nefiresc, o nemişcare intimidantă care contrasta straniu cu faptul că fierbea de furie. Avea o aură care se simţea în jurul lui ca un câmp ce

exercita o forţă de respingere. Şi când Busch se uită în ochii lui Finster, îi trecu prin minte că nu erau deloc aşa cum trebuie. Nu semănau cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Nu putea explica, dar ochii ăia nu minţeau. Nu erau ochii unui om, ci erau ochii răului. Împotriva oricărei logici, Busch crezu în cele din urmă ceea ce Michael şi Simon se zbătuseră atât de mult să-l convingă. Indiferent de religie, era întruchiparea întunericului. Dar în momentul ăsta nu-i păsa absolut deloc.

— Nu mă poţi orbi. Nu aici, replică Busch.

Finster nu înţelese: încercă să treacă prin Busch. Dar uriaşul nici nu voi să se urnească.

— Habar n-ai unde eşti, spuse Busch cu încredere.

Finster făcu un pas înainte, ajungând la câţiva centimetri de faţa lui Busch.

— Dă-te din calea mea înainte să –

— Eşti pe pământ sfânt, îl întrerupse Busch.

— Locul ăsta – îşi întinse mâinile – a fost o biserică. Închinată lui Dumnezeu. Sanctuar.

Finster privi în jur, perplex, şi începu să fiarbă. Iată, chiar era o biserică. Ferestrele înalte de cinci metri zugrăveau Drumul Crucii, prin vitralii uimitor de detaliate. În capătul îndepărtat, pe o platformă înălţată, era un altar de marmură pe care DJ-ul învârtea discurile cu muzică. Scaunele: vechi strane de lemn. Balconul: strana în care cânta odinioară corul. Forma clubului era acum evidentă: cea a unei cruci.

— Mie, unul, mi se pare o idee bolnavă, dar în seara asta serveşte de minune scopului meu, zise Busch, începând să rânjească viclean.

— Care este...?

Furia lui Finster se manifesta în sfârşit şi fizic – se înroşise la faţă şi tremura.

Braţul lui Busch ţâşni înainte, apucând braţul bărbatului mai în vârstă, strângându-l tare ca să-şi sublinieze spusele.

— Să te ţin aici, orb şi fără puteri.

Finster se zbătu, dar nu se putu desprinde din strânsoarea lui Busch.

— Eşti prins în singurul loc în care ţi s-a interzis să intri... şi... n-ai cum să ieşi.

Busch rânji cu gura până la urechi. Îl învinsese pe cel despre care se spunea că nu poate fi învins.

*

Michael era la o înălţime de vreo cincisprezece metri, deplasându-se dintr-un copac în altul. Se mişca fără efort, dar se dovedi că era greu să se furişeze. Controlul de care făcea uz ca să nu facă zgomot pe crengile care se îndoiau îl secătuia de energie. Profita de întuneric şi de focurile de armă îndepărtate, ca să-şi facă drum prin corolele copacilor. Rana de la braţ era minoră; din ea se prelingea doar puţin sânge. Cu toate astea, îl dureau degetele, iar picioarele erau pe punctul de a aluneca, aşa că se întreba dacă va reuşi să se întoarcă la obţinerea cheilor înainte ca Finster să se întoarcă acasă.

Zgomotul de frunze care foşneau se auzi de jos, de pe solul pădurii. Michael îngheţă. Desluşi silueta unui bărbat care înainta prin umbrele de dedesubt, stând pe vine şi ascunzându-se după fiecare copac. Unul dintre soldaţii lui Finster. Michael se propti între două crengi, fixându-şi corpul în locul ăla fără să facă vreun zgomot. Îşi dădu puşca jos de pe umăr şi-o înclină în jos. Va trebui să reuşească din prima. Trebuia să-şi păstreze poziţia ascunsă de orice alt urmăritor. Dacă se dădea de gol, avea să moară cu siguranţă; acum că era aici, sus, nu mai avea unde să se ducă. Preţ de câteva clipe se gândi dacă să-l lase pe tip să treacă şi apoi să coboare. Nu-şi dăduse seama până în momentul ăsta cât de compromis era. Stând sus, la cincisprezece metri înălţime, devenise o ţintă staţionară, bine delimitată.

Bărbatul se opri chiar sub el. Michael îşi făcu curaj şi ţinti creştetul capului paznicului.

Paznicul căzu acolo unde stătuse, glonţul străpungându-i oblic ţeasta, gâtul, corpul. Michael se uită în jur.

— Doi, şopti el.

Era numărul de oameni pe care-i omorâse chiar el.

Aşteptă o clipă, apoi coborî. Îi plăcea să se caţere, dar se obişnuise într-atât cu clădirile de cărămidă şi de piatră, că uitase de bucuria de a se urca în copaci, pe care o simţise în copilărie. Abia avea de ce să se ţină cu mâinile, iar picioarele le sprijinea pe crengi. Se gândi c-ar fi fost frumos să mai fie copil – atunci măcar nu s-ar afla aici.

Sări jos când ajunsese la patru metri deasupra solului, şi ateriză lângă cadavru. Se aplecă să-l verifice pe soldat.

— Nu mişca.

Michael nu-şi putea da seama de unde venea vocea.

— Mâinile sus.

Cineva din spatele lui îi scoase puşca de pe umăr. Patul unei arme îl lovi în cap, făcându-l să se rostogolească înainte.

— Câţi sunteţi? mârâi soldatul.

Michael nu spuse nimic şi fu răsplătit cu o altă lovitură în cap.

— Răspunde-mi, nenorocitule.

Numele soldatului era Jax, dar nu se prezentă.

Puşca îl izbi peste şale, făcându-l să se prăbuşească în genunchi. Dinspre rinichi simţi o durere ascuţită. I se tăie răsuflarea. Auzi zgomotul metalic puternic scos la armarea puştii. Soldatul îi puse ţeava armei în ureche, trântindu-l pe jos, făcându-l să simtă mirosul acelor de pin.

— Ai zece secunde, scuipă mercenarul.

— OK.

Mintea lui Michael căuta cu disperare o soluţie.

— Am să-ţi arăt unde sunt.

— Ridică-te.

Era un efort, dar Michael reuşi să se ridice şi o luă în direcţia care spera din suflet să fie corectă.

— Aveţi ditamai operaţiunea aici, prietene, spuse, încercând să destindă atmosfera.

Soldatul nu spuse nimic.

— Cred că aveţi o armată întreagă acolo, nu? continuă Michael, cu mâinile ridicate.

Paşii mercenarului îi răsunau grei în ureche. Michael nu se îndoia că tipul l-ar împuşca în spate dacă i-ar da cea mai mică scuză. Ieşiră în poiana în care fusese Simon, dar bineînţeles că acum nu mai era acolo. Mirosul de praf de puşcă se simţea apăsător în aer, pe jos erau împrăştiate tuburi de cartuşe. Se vedea piatra arsă pe care se sprijinise puşca lui Simon.

— Ei bine? întrebă Jax, bănuind că fusese păcălit.

Michael se uită în jur, neavând nici o idee unde se dusese partenerul său de măcel. Privi spre conacul întunecat, nimic mai mult decât o umbră monstruoasă pe cerul nopţii.

— Nu te opri.

Mercenarul îl îmboldi cu ţeava puştii în direcţia casei. Când păşiră pe alee, ieşiră şi alţii din umbre. Erau cinci, înarmaţi până-n dinţi: arme de protecţie şi puşti, câte un cuţit de supravieţuire prins de ambele picioare.

— Mai e altcineva? strigă Jax spre tovarăşii săi.

— Nimeni, strigă spre el un soldat tuns cu maşina. Crezi că era unul singur?

— Cel puţin doi, replică Jax sumbru.

Michael nu-şi dădea seama cine vorbea, dar nici unul nu avea aerul unui lider. Speranţa miji un pic în inima lui: măcar nu-l prinseseră pe Simon. Dar se putea totuşi ca preotul să zacă pe undeva în propriul sânge.

— Unde e colonelul? întrebă Jax.

— Nu l-am văzut de dinainte de împuşcături.

— Ce-o să facem cu el?

Unul dintre mercenari arătă spre Michael.

— Îl stoarcem de informaţii, aflăm ce avea de gând, apoi îl folosim ca ţintă pentru antrenamente.

Jax se întoarse spre Michael.

— Şi ce-are casa asta aşa de important că te-ai pus cu noi, douăzeci şi unu de oameni?

— Acum nu mai sunteţi douăzeci şi unu, nu-i aşa? ripostă Michael.

Când se izbi cu faţa de alee, îşi regretă afirmaţia macho. Nu ştia cine l-a lovit, dar de data asta nu era doar unul. Se făcu ghem în timp ce loviturile plouau asupra lui. Cele mai rele erau şuturile care-l atingeau în lateral; simţea cum coastele rupte se mişcă prin el, retrăind aceeaşi durere cu fiecare respiraţie agonizantă. Gustul metalic de sânge îi umplu gura, în timp ce se lupta să rămână conştient. Mercenarii se adunaseră în jurul lui ca o haită de hiene feroce, râzând în timp ce-i dădeau lovituri meschine. Michael abia mai reuşea să se agaţe de starea de trezie, dar îşi dădu seama că întrebările lor prosteşti îi spuneau mai multe despre ei decât aveau să afle ei de la el.

— Câţi sunteţi?

— Pentru cine lucrezi?

— După ce ai venit?

— De ce să loveşti într-un om de afaceri paşnic?

Habar n-au, se gândi Michael. Tipii ăştia nu ştiau nimic despre Finster, considerându-l un mogul al afacerilor, cu maniere frumoase. Nici n-aveau idee ce se afla sub casă. Michael îşi întinse gâtul în sus, uitându-se sfidător la Jax, cel care-l interoga. Avea o faţă rece, lipsită de viaţă, iar puţinul păr pe care-l mai avea îi cădea în smocuri cenuşii peste urechi. Iar ochii... ochii lui nu erau tocmai ochii unui om întreg la minte. Michael îl auzi pe Jax bolborosind ceva despre o frânghie şi despre gâtul lui, dar totul se transformă în ceva nedesluşit şi leşină.

Capitolul 32

Busch şi Finster erau umăr la umăr, ochi în ochi. Zâmbetul lui Busch l-ar fi făcut pe dentistul lui să se simtă mândru. Întregul club le ignora confruntarea. Muzica bubuia în continuare, dansatorii tot se mai învârteau. Mai devreme, Busch nu se lăsase convins de opiniile lui Simon, şi considerase planul lui Michael nesăbuit. Cu toate astea era aici, zdrobindu-i braţul bărbatului ăstuia, şi tot ce putea face Simon era să se zbată inutil.

Finster era cuprins de panică, o panică pe care n-o cunoscuse niciodată. Mintea lui căuta frenetic o soluţie, însă fără succes. Nu se mai simţise niciodată atât de slab, de lipsit de puteri. Era prins în capcana locului ăstuia oprimant. Imaginile de pe vitralii urlau spre inima lui neagră, pereţii de marmură îl strângeau. Zâmbetul dispreţuitor al tipului ăsta uriaş îl sugruma.

Şi apoi îl lovi inspiraţia. Îşi înălţă în triumf capul plecat, îi privi lui Busch în suflet... şi zâmbi. Apoi începu să fiarbă. La propriu. Ochii îi tremurară, dându-se peste cap, lăsând la iveală numai partea albă. Mâinile îi tremurau şi se scuturau, gura i se deschise, cu falca atârnându-i, iar pe buze începu să-i apară spumă. Corpul începu să-i tremure violent, ca într-un dans la un pas de o criză de epilepsie. Capul îi căzu pe spate şi apoi în faţă, apoi Finster se prăbuşi pe podea. Frisonând sălbatic ca o bucată de unt într-o tigaie fierbinte, cu pumnii încleştaţi, cu capul izbindu-se dintr-o parte în alta, lovindu-se de ringul de dans. Oamenii începură să observe, dându-se la o parte, lăsând loc pentru ceea ce credeau că e o altă supradoză.

Ochii lui Busch trecură de la triumf arogant la o frică cumplită. Nu ştia ce să creadă despre Finster, care avea spasme incontrolabile la picioarele lui. Începu să se strângă lume în jur, formând un cerc, unii fascinaţi, alţii speriaţi. Ţipătul unei femei se auzi pe deasupra muzicii. Busch fu măturat din cale de trei paznici solizi care-l luară pe Finster, ducându-l pe o canapea într-una din grote. Era limpede că tipii ăştia erau obişnuiţi cu aşa ceva, probabil că în fiecare noapte erau câţiva clienţi care păţeau asta, o supradoză aducându-i în pragul morţii. Treaba lor era să se asigure că moartea nu se va produce în club. Nu

prea şi-ar fi putut permite întrebările aduse de o investigaţie, cu toate formele de recreare de care se bucura lumea aici.

Mulţimea din ce în ce mai mare îi urmă cu o curiozitate morbidă până la canapea, fascinată de bietul nenorocit care-i încântase şi-i captivase atât de puternic mai devreme. În mijlocul lor se afla o celebritate şi, dacă aveau noroc, poate vor putea spune că l-au văzut cum a murit. Busch fu dat tot mai în spate, fiind îndepărtat de acţiune.

Mai repede decât şi-ar fi închipuit el, îşi făcu apariţia o targă. Paznicii îl ridicară fără efort pe Finster şi-l legară cu chingi de cărucior. Acum mulţimea era deja uriaşă, aproape jumătate de club se înghesuia în jur; cu gura căscată, făcuseră în jurul lui Finster un zid gros de douăzeci de oameni, Busch fiind al douăzeci şi unulea, primul exclus. Strigă să fie lăsat să treacă, dar ce se putea auzi peste muzica ce bubuia în continuare fu ignorat. Era un poliţist american fără putere într-o ţară străină; lucra fără aprobare, autoritate sau jurisdicţie, şi n-ar fi putut fi mai departe de Finster, în timp ce acesta era scos afară pe uşă. De nicăieri apărură şi mai mulţi paznici, reţinându-i pe curioşi în timp ce medicii făceau loc pentru industriaşul faimos lovit de criză.

Busch se zbătu să-şi facă loc prin marea de oameni, ieşind în stradă, trecând de paparazzi, de mulţimile care stăteau la coadă în spatele frânghiei de catifea şi se holbau prosteşte, ajungând în cele din urmă pe trotuar numai ca să vadă farurile din spate ale ambulanţei, şi limuzina lui Finster imediat în spatele ei, evaporându-se în noapte.

*

Michael se trezi în mijlocul unui masacru. Sângele curgea pe alee în mici râuleţe roşii. Trupul şi mintea îi erau amorţite. Nesigur dacă sângele era al lui, nu îndrăzni să se mişte, în timp ce recunoscu sunetul gloanţelor care-i şuierau pe deasupra capului. Când reuşi să vadă clar, zări noi cadavre de soldaţi împrăştiate în jur: doi erau doborâţi, mai rămăseseră trei. Şi cei trei trăgeau în toate direcţiile.

Jax era în dreapta lui Michael, sub acoperirea unui Peugeot verde. Cu o privire sălbatică, mercenarul mitralia grădinile la firul ierbii, corpul fiindu-i scuturat de reculul rapid al mitralierei lui. Unul dintre soldaţi zbură înapoi, aterizând pe o grămadă. Michael îi auzi ultimele răsuflări horcăite prin gaura cât o monedă care-i fusese făcută în gât.

— Unde-i colonelul? strigă celălalt paznic peste zgomotul rafalelor.

— Nu ştiu, spuse cel care-l prinsese pe Michael.

— Un mic schimb de focuri şi el se ascunde? Credeam că el e comandantul nostru curajos şi glorios.

Jax se răsuci, cu arma aţintită asupra tovarăşului său.

— Concentrează-te pe inamicul de acolo.

Arătă spre întunericul din faţă.

Michael aşteptă în linişte în timp ce conflictul se agrava. Oamenii ăştia nu erau soldaţi. Erau respinşi de armată, războinici de week-end, cu mintea aproape zdruncinată, şi aveau arme. Simon era undeva acolo, eliminându-i unul câte unul. După părerea lui Michael, nu o făcea suficient de repede.

Jax se întoarse şi-l văzu pe Michael zăcând acolo, treaz, printre cadavre, şi puţinii neuroni pe care-i avea începură să se pună pe treabă.

— Uite cine s-a trezit.

Îl înşfăcă pe Michael de păr, târându-l în picioare.

— Ei drăcie... făcu celălalt paznic, în timp Michael se clătina pe picioare.

— Şşşt, îl întrerupse Jax. La pământ.

— Hei, cine te-a făcut pe tine Dumnezeu? ripostă celălalt, stând în picioare şi strângând din ochi ca să vadă ceva în întuneric.

O împuşcătură bubui de undeva, detunătura având ecou în întreaga vale.

— La naiba, fu tot ce mai spuse soldatul, pe care Michael şi Jax îl văzură cum se prăbuşeşte mort.

*

Simon stătea în spatele unui puţ vechi de piatră, cu nervii încordaţi la maxim. Mercenarii n-aveau nici o şansă, fiecare căzând la pământ, fiindu-le luată viaţa cu un singur glonţ în cap. Simon nu-şi pierdea nici un moment concentrarea.

După numărătoarea lui, mai rămăseseră doar doi, liderul şi un soldat. Soldatul cu smocuri cenuşii de păr încă se mai ascundea după Peugeot, dar nimeni nu ghicise încă unde era celălalt. Simon scană

aleea prin luneta puştii şi-l găsi pe Michael. Acesta stătea în picioare, clătinându-se, în spatele Peugeot-ului, bătut rău, cu ochiul drept înnegrit şi închis din cauza umflăturii. Paznicul stătea în spatele lui, cu ţeava puştii înfiptă în bărbia lui Michael. Simon încercă cu disperare să-şi alinieze traiectoria împuşcăturii, dar soldatul nu era prost; îl făcea pe Michael să se mişte încoace şi încolo, nelăsând loc pentru o împuşcătură sigură. O sută de metri prin vântul care sufla dintr-o parte, într-o ţintă mică, în mişcare. Simon nu putea risca. Se apropie la cincizeci de metri.

Se culcă pe pământ, expus, desfăcu picioarele de sprijin ale puştii şi-şi scoase pistoalele. Îşi flexă degetele ca să scape de cârcei. Apoi cuprinse puşca cu mâna dreaptă, strângând patul puştii în scobitura umărului, îşi strecură arătătorul pe trăgaci şi-şi puse ochiul în dreptul cătării. Balansa puşca dintr-o parte în alta cu câţiva milimetri, în cele din urmă fixând reticulul pe cupola maşinii franţuzeşti. Ridică treptat ţinta, aliniind ţeava puştii cu un punct aflat la câţiva centimetri de umărul drept al lui Michael. Capul paznicului se mişcă în poziţie şi în afara ei timp de o întreagă secundă şi jumătate înainte de a se retrage, apoi, o clipă mai târziu, trecu din nou prin raza de tragere. Simon luă în calcul uşoara briză, ochi ţinta... Numără invers... Expiră... Şi îşi începu rugăciunea. Când capul paznicului începu să se apropie de poziţie, Simon îşi pregăti degetul.

Şutul îl lovi pe Simon fix în tâmplă; puşca îi zbură din mână, descărcându-se în pădure. Se rostogoli din cauza impactului, încercând instinctiv să amortizeze lovitura. Capul îi pulsa când sări în picioare. În faţa lui stătea un bărbat cu una din cele mai urâte cicatrice pe care le văzuse vreodată, îmbrăcat ca un ofiţer într-o uniformă de camuflaj cafenie – din ce armată, numai Dumnezeu ştia. Dar încrederea în sine pe care o radia fu ceea ce-l puse în încurcătură pe Simon. „Colonelul” ăsta era înarmat cu pistoale – la ambele şolduri – şi cu toate astea nu avea nici o armă în mâini. Mercenarul era sigur că putea omorî, chiar şi fără arme.

Luaseră amândoi poziţia de atac, privindu-se printr-o barieră invizibilă. Colonelul începu, dând o lovitură puternică cu piciorul, din răsucire, în coaste. Simon se clătină înapoi, dar îşi recăpătă echilibrul la timp ca să evite următoarea lovitură. Dădu o ploaie de pumni – toţi blocaţi. Era ca şi cum adversarul său îi citea gândurile. Simon era

surclasat şi o ştia. Atacul veni cu o salvă de lovituri cu mâinile şi cu picioarele, date fără ca celălalt să respire. Simon era forţat constant să dea înapoi, cu fiecare lovitură, fiind îndepărtat din ce în ce mai mult de propriile-i arme. Începu să lovească jos, asaltând picioarele şi stomacul colonelului, începând să facă o breşă, tensiunea apărând în ochii mercenarului. Simon îşi continuă atacul, punându-şi toată energia în fiecare lovitură pe care o dădea, de parcă ar fi fost ultima. Dar ca într-un joc de şah care nu mergea bine, îşi dădu seama de mutarea sa proastă când era deja prea târziu. Colonelul îl lăsa să-şi consume energia, simulând durerea şi înfrângerea, când în realitate el era agresorul constant. Iar când Simon îşi dădu seama, colonelul reveni cu o ploaie de lovituri puternice.

Corpul lui Simon începu să dea semne de slăbiciune. Para ce putea, dar loviturile începeau să-l atingă, atacându-i cu brutalitate faţa şi stomacul. Continuă să se retragă, îndepărtându-se de adversar şi de arme, până când fu oprit, dând cu spatele de un zid. Simţea răceala pietrei la şale; era un puţ; simţi mirosul de umezeală ridicându-se de dedesubt.

Fără nici un avertisment, colonelul sări la el, mâinile lui încleştându-se în gâtul preotului. Simon încercă cu disperare să le îndepărteze, dar îşi epuizase forţele. Dăduse peste un adversar care-l întrecea nu doar ca putere, ci şi ca inteligenţă şi strategie. Colonelul îşi apăsă greutatea pe Simon, îndoindu-i spatele peste buza puţului. Simon putea vedea cât de adâncă era cicatricea, pielea albă, întărită, intrând mult în osul crestat. În timp ce degetele puternice ale celuilalt îl sugrumau fără milă, îşi auzea bubuitul inimii, amestecat cu ecoul stârnit de pietricelele care cădeau în puţul adânc, peste umărul lui, la cel puţin douăzeci şi cinci de metri. Noaptea devenea din ce în ce mai neagră, în timp ce simţea cum alunecă în afara lumii.

Şi apoi degetele din jurul gâtului său dispărură. În timp ce Simon înghiţea aerul cu nesaţ, simţi cum colonelul se prăbuşeşte peste el cu toată greutatea. Fu lovit de o migrenă cum nu mai avusese vreodată, în timp ce oxigenul îi revenea în sânge. Se strecură de sub colonel, uluit şi cu respiraţia şuierătoare. Colonelul alunecă peste buza puţului, cu un cuţit înfipt în spate.

Michael stătea acolo, plin de vânătăi şi de sânge, abia reuşind să-i zâmbească, în timp ce Simon se prăbuşea la pământ, rezemat de

piatra rece şi umedă. Michael se duse la colonel şi-ţi scoase mercenarului cuţitul lung din spate, uniforma acestuia cafenie, de camuflaj, fiind deja pătată de sânge. Fără să ezite, Michael îl apucă de picioare, le ridică în aer, iar greutatea cadavrului făcu restul, trăgându-l în întunecimea puţului. Numără încet până la cinci înainte să audă cum şeful forţei de securitate a lui Finster loveşte apa, la mare adâncime.

Simon nu-l întrebă pe Michael cum scăpase de celălalt paznic, dar tocmai căpătase un respect şi mai mare pentru omul pe care se gândise să-l omoare cu doar o săptămână în urmă.

Michael băgă cuţitul într-o teacă de gleznă luată de la unul dintre paznicii morţi. Era acelaşi cuţit pe care-l folosise ca să-l omoare pe Jax, mercenarul respingător care se jucase de-a gardianul lui în ultima jumătate de oră.

În timp ce Michael era ţinut prizonier, răsucit dintr-o parte în alta ca scut, auzise singura împuşcătură. Jax îl azvârli la pământ şi-i apăsă piciorul pe ceafă, strivindu-i faţa de asfaltul aleii. Michael întinse mâna, atinse genunchiul, gamba... Şi-l găsi. Îl trase repede din teacă şi făcu trei tăieturi rapide. Prima fu sus, pe orizontală, retezându-i lui Jax tendonul şi artera femurală de la piciorul drept; a doua aduse lama cu aceeaşi mişcare înapoia piciorului stâng. Paznicul cu smocuri cenuşii de păr se prăbuşi, în timp ce sângele de la ambele picioare ţâşnea ca dintr-un robinet răsucit la maxim. Eliberat de apăsarea de pe ceafă, Michael dădu cea de-a treia lovitură – cea finală.

*

Busch nu mai condusese până acum cu două sute de kilometri la oră. În noaptea asta, nu conduse nici o clipă cu mai puţin. Îi luaseră zece minute să-şi ia maşina şi încă cinci zbătându-se să-şi găsească drumul de ieşire prin străduţele Berlinului, în tot timpul ăsta sunând de pe mobilul său ca un posedat. De fiecare dată, o voce feminină îi spunea în germană ceva ce deduse a fi „*Ne pare rău, abonatul pe care încercaţi să-l apelaţi nu se află în aria de acoperire. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după ton.*”

Busch lăsase un mesaj, neştiind dacă-l vor mai primi vreodată. Era simplu: „Plecaţi, plecaţi acum! Vine!!!!”

În câteva minute, planul lor bine conceput se dusese la dracu' – fără exagerare. Busch nu se îndoise deloc că Simon va putea trece de gărzi şi că va putea intra în casă. Michael va subtiliza cheile şi vor fi la aeroport şi în avion înainte ca altcineva să-şi dea seama. Tot ce trebuia să facă Busch era să-l ţină pe Finster în clubul de noapte care fusese odinioară biserică.

Apăsă pe tasta de formare automată.

— Haide, haide, haide –

Intră din nou mesajul automat.

— La naiba!

Busch trânti clapeta telefonului. De ce nu aveau telefonul pornit? Se strecura printre maşini ca un nebun, jonglând cu telefonul, semnalizând cu farurile, claxonând ca un apucat. La cinci kilometri în afara oraşului, zări ambulanţa trasă pe marginea drumului, cu uşile deschise şi cu luminile sirenei încă aprinse. Nu trebui să oprească ca să ştie că şoferul şi medicul din ea erau morţi.

Busch nu se putea gândi decât la un singur lucru: Finster era liber, enervat, şi se ducea spre casă.

Capitolul 33

Jeannie Busch stătea de veghe. Bâzâitul aparatului de respiraţie automată, combinat cu mirosul steril de spital îi declanşase una dintre migrenele ei serioase, şi asta se întâmplase cu două ore în urmă. Ultimele minute din apusul de soare pictaseră mica încăpere în portocaliu, iar Jeannie era recunoscătoare pentru orice culoare după ce stătuse atâta timp cu ochii aţintiţi la albul antiseptic al camerei de terapie intensivă.

Mary era cufundată într-un somn indus de medicamente. Acestea nu ţineau la distanţă doar durerea, ci şi conştienţa ei. Avea faţa palidă, umflată de la tratament, iar părul era doar o amintire decolorată a strălucirii de odinioară. Se stingea sub ochii lui Jeannie; medicul nu putuse da un pronostic asupra timpului pe care-l mai avea de trăit, dar nu mai era mult. Jeannie ştia care era cea mai mare temere a lui Mary: era îngrozită de gândul că va muri singură. Dacă Michael nu era aici să onoreze ultima dorinţă a prietenei ei, măcar ea va fi. Jeannie îşi lăsase copiii la sora ei, şi n-avea să plece până la întoarcerea lui Michael, indiferent cât de mult va dura.

Sunase la hotelul de care-i spusese Paul. Frica îi crescu atunci când i se făcu legătura cu un poliţist extrem de iscoditor, a cărui serie de întrebări o sperie. Ştia cu cine călătorea soţul ei? Ceva despre împuşcături şi cadavre. Ştia unde se dusese el? Întrebările o îngroziră atât de tare, încât trânti receptorul. Trebuiau să se întoarcă până acum, aşa-i spusese Paul. Îi promisese că aveau să-şi termine repede treaba. Ca soţie de poliţist, obişnuită cu o asemenea viaţă, nu lăsă gândurile să i se îndrepte spre asta. Mary avea nevoie de ea acum.

Pulsul lui Mary începu să crească, semnalul sonor al monitorului cardiac se acceleră. Începu să se foiască, picioarele îi tresăreau, împingea capul în pernă. Jeannie îi văzu mişcarea rapidă a globilor oculari: Mary visa. Începu să spună ceva printre gemete, la început incoerent. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, care se întinseră apoi şi în rest.

Era un coşmar. Iar Jeannie ştia coşmarurile lui Mary; îi împărtăşise adesea temerile sale celei mai bune prietene a ei. Coşmarurile lui Mary se învârteau mereu în jurul lui Michael, care se

întorcea la furturi şi plătea un preţ oribil, cu viaţa lui, în timp ce Mary era martoră, fără să poată face nimic. Jeannie ştia că singurul fel în care se terminau coşmarurile era când Mary sărea din pat, întorcându-se înspăimântată la realitate. Jeannie se aplecă spre ea, atingându-i fruntea cu o cârpă umedă.

— Şşşşş, îi şopti ea ca unui copil, nu-i nimic, sunt aici lângă tine.

Blestemă medicamentele care-i ţineau prietena prizonieră în lumea coşmarului.

Corpul lui Mary deveni rigid. Jeannie îi luă uşor mâna într-a ei. Se simţea din ce în ce mai neajutorată. Nu putea face nimic să-i uşureze prietenei ei suferinţa. Capul lui Mary se zbătea dintr-o parte în alta, ca şi când ar fi încercat să se îndepărteze de ceea ce-i bântuia mintea. Era captivă pe un tărâm din care nu putea scăpa. Mary îi spusese lui Jeannie că visul nu ajungea niciodată la final; întotdeauna se trezea în ultimul moment, revenind la realitate, eliberată din fericire de teroare. Cu toate acestea, în noaptea asta Mary nu avea de ales, trebuia să treacă prin întreg coşmarul, văzându-l cum se desfăşoară până la încheierea sa devastatoare.

Viaţa lui Jeannie fusese legată ani întregi de cea a lui Michael şi Mary; acum, simţea că se prăbuşeşte odată cu ei. Mary era pe moarte, Michael avea necazuri, şi acum lipsea şi Paul. Îşi iubea bărbatul pentru aerul lui îmbufnat, pentru faptul că trăia pentru copiii lui, pentru principiile lui de morală pe care alţii le abandonaseră cu zeci de ani în urmă. Spera împotriva oricărei logici că Paul şi Michael erau teferi, dar într-un fel ştia că orice ar fi avut ei de înfruntat, înfruntarea încă nu trecuse.

Se uită cum semnele vitale ale lui Mary erau tot mai puternice; trupul ei avea spasme, iar cearceafurile erau scăldate în sudoare. Coşmarul ei ajungea la apogeu. *Vă rog să reuşiţi*, se rugă Jeannie pentru toţi.

*

Uşa de la intrare a conacului se deschise. De undeva dinăuntru răsuna un beep puternic, la intervale de o secundă.

— Ne putem grăbi? şopti Simon.

— Linişteşte-te. Am la dispoziţie şaizeci de secunde.

— De-acum sunt cincizeci şi opt.

Michael intră în hol; toate luminile erau stinse, casa era cum nu se poate mai întunecată. Îşi aprinse lanterna-creion, deschise dulapul de mahon de lângă pragul uşii şi-şi scoase cuţitul. Azvârli afară mulţimea de paltoane şi pardesiuri, dând la iveală o cutie de securitate albă, netedă, şi rămase cu privirea aţintită la afişajul pe care pâlpâiau luminiţe roşii, numărând invers de la patruzeci şi cinci. Nu era nici o tastatură, doar o fantă pentru cartele magnetice. Iar Michael nu avea nici o cartelă.

— OK, spuse el.

— OK, ce? zise Simon, peste umărul lui.

Michael tăcu, expirând puternic. Avea treizeci şi opt de secunde.

— Vezi, ăsta e –

— Nu-mi explica.

Simon îl întrerupse. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o descindere a poliţiei locale. Douăzeci şi unu de cadavre erau greu de ascuns şi chiar mai greu de explicat. Locul avea să fie înţesat de poliţişti, iar ei nu vor mai avea nici o cale de scăpare.

Michael se concentră, îşi băgă lanterna în gură, învârti cuţitul şi-l strecură în spatele panoului de alarmă. Desfăcu capacul şi se uită înăuntru. Grămada de fire arăta mai mult a farfurie de spaghete decât a sistem de securitate. Douăzeci şi nouă de secunde. Beep-urile îşi dublaseră acum ritmul.

Scoase din buzunar o pereche de fire cu cleme la capete. Umblă cu degetul prin cele vreo douăzeci de fire, căutând – de fapt, nu era niciodată un fir albastru şi unul roşu, ca-n filme – sistemul era codat pe culori, fiecare culoare având un număr individual care corespundea unui cod. Şansele de a găsi firele corecte erau de trei sute optzeci la unu. Din păcate, nu prea mai aveau timp. Nouăsprezece secunde. Acum, semnalele sonore răsunau ca bătăile unei tobe. Michael rămăsese holbându-se, pierdut în gânduri.

— Mm, nu că ne-am grăbi... îi aminti Simon.

În vocea lui se simţea o uşoară nervozitate.

Nouă secunde. Dac-ar fi avut o oră... poate i-ar fi putut da de cap. Şi apoi găsi soluţia. Urmări firele care duceau la afişajul secundelor, mergând prin încâlceala care ducea prin cutie la un mic cip negru. Ataşă una dintre cleme. Patru secunde.

— Nu avem toată ziua.

Simon era acum mai încordat decât fusese sub rafalele de gloanţe.

— De fapt – Michael făcu o pauză în timp ce ataşa şi cealaltă clemă – avem toată ziua.

Afişajul luminos pâlpâi, şi acolo unde fuseseră două secunde, număra acum invers începând de la zece ore.

— Când nu poţi reseta alarma, resetezi ceasul, explică Michael, cu un oftat de uşurare.

Îl conduse pe Simon în adâncurile casei. În timp ce avansau, trecând de holul de la intrare şi de bibliotecă, o lumină slabă se filtra înăuntru din încăperile laterale şi de pe scări. Nu era multă, dar le permitea să nu-şi mai folosească lanternele. Michael nu pierdu vremea să se uite prin camere; totul avea un alt rost de data asta. Înainte, simţise mirare şi încântare contemplând uriaşa avere pe care o avea stăpânul acestor încăperi, dar acum... nu simţea decât dezgust.

Ajunseră în cele din urmă la uşa veche, enormă, de lemn. Aceasta era uşor întredeschisă. Michael puse mâna pe clanţa mare, neagră, de fier. Scrâşnetul balamalelor care protestau era mai rău ca orice alarmă. Simon se tot învârtea prin jur, cu arma la îndemână, aşteptându-se ca cineva să vină în fugă la auzul zgomotului.

Mirosul de muced se înălţa din firidele de piatră, asaltându-le imediat simţurile, stârnindu-i din nou frica lui Michael. Simon luă poziţie, cu pistolul la nivelul taliei, în timp ce erau înghiţiţi de întuneric. Îşi lăsară lanternele stinse, ca să nu devină nişte ţinte uşoare, însă ajungând astfel să coboare cei peste şaizeci de metri orbeşte, numai pe piatră alunecoasă şi cu ajutorul unei balustrade crăpate după care se ghidau. Înaintau din ce în ce mai adânc, coborând pe scările acoperite de muşchi. Michael nu putea să nu-şi amintească de paralela dintre locul ăsta şi cele mai de jos celule din închisoarea germană: în amândouă atârna în aer o ameninţare intangibilă.

Ajunseră pe ultima treaptă, coborând pe podeaua de pământ tasat. Acolo nu mai era nici o balustradă care să-i ghideze, în timp ce încercau să se orienteze. Rămaseră pe loc câteva clipe, întunericul negru ca smoala fiind ca o mască pe ochii lor, duhoarea amintind de ceva în descompunere.

— Ce-ar fi să facem lumină – începu să spună Michael înainte ca Simon să-l trântească violent la pământ.

Împuşcătura veni de nicăieri, o pocnitură ca o explozie spărgându-le urechile în timp ce stârnea ecouri de pereţii de piatră umezi. Se lăsară în jos, nesiguri unde se aflau sau unde se afla paznicul pe care nu se aşteptaseră să-l găsească aici.

— Am să mă rostogolesc la dreapta. Încearcă să-l faci să tragă în tine, şopti Simon în întuneric.

— Hei, mulţumesc.

Simon se îndepărtă uşurel, în linişte, lăsându-l pe Michael singur în locul care-i dăduse atâtea coşmaruri. *Fă-l să tragă în tine. Minunat*.

Se târî înapoi pe scară, urcând câteva trepte, bâjbâind pe perete după o cornişă. Degetele i se înfipseră într-o zonă aflată la doi metri mai sus, unde mortarul se înmuiase. Fără zgomot, săpă cu cuţitul, făcând o scobitură, apoi înfipse acolo capătul lanternei. Era sus şi departe, ca o ţintă – acelaşi truc pe care-l folosise şi cu Simon în cimitir. Era o chestiune de perspectivă, un truc abil, magie – fă-i să vadă ceea ce vrei tu să vadă.

Lăsându-se pe vine, se întinse şi aprinse lanterna, strălucirea ei îngustă căzând pe mulţimea de artefacte imorale. Îşi ţinu corpul departe de raza de lumină, dar înainte să poată face un pas, explodă altă rafală. Cinci împuşcături în succesiune rapidă, aparent din toate direcţiile.

Lanterna se făcu praf. Un întuneric sufocant coborî peste el. Tăcerea care urmă fu înnebunitoare. Şi nici un semn de Simon. Un uşor zgrepţănat se auzi din adâncurile subsolului. Bazându-se pe ceea ce-şi putea aminti, Michael se mişcă încet în încăpere. Îşi ţinea revolverul Glock în faţă, îndreptat în direcţia zgrepţănatului uşor. Părea să se audă de jos, de aproape de sol, ca nişte unchii zgâriind pe piatră. Cu fiecare pas, din întuneric se auzea un nou sunet. Un şuierat încet, bolborosit, ca şi cum cineva ar fi încercat să respire printr-o baltă puţin adâncă, răsuna chiar în faţa lui. Michael se ghemui repede. Întinzând pistolul înainte, împunse în întuneric. La distanţă de un braţ în faţă, ţeava pistolului dădu peste ceva moale, fragil. Respiraţiile erau uşoare şi slabe. Michael căută în jur, pipăi un cap, şi-şi puse arma pe pământ. Degetele sale continuară să exploreze: părul era fin, aproape casant; pielea, subţiată ca o hârtie. O mână îl apucă pe Michael de umăr, din

spate, făcându-l să tresară. Preotul îşi aprinse lanterna şi-l găsi pe Michael lăsat pe vine lângă cadavrul unui bărbat, trecut bine de nouăzeci de ani.

Michael se uită în sus.

— Era doar un bătrân.

Simon îşi coborî pistolul.

— Cine e?

— Charles... majordomul lui Finster, fu tot ce putu spune Michael, în timp ce bătrânul îşi dădu ultima suflare.

Simon se aplecă deasupra cadavrului, îşi făcu cruce şi spuse o rugăciune scurtă pentru cel mort. Lui Michael nu-i scăpă ironia ca Simon să spună slujba pentru un om pe care tocmai îl omorâse.

Se îndepărtară, înaintând prin galerie. Umbrele atârnau grele, iar duhoarea umedă de descompunere era peste tot. Când plimbă fasciculul lanternei prin încăpere, Simon fu uluit de ceea ce văzu. O mamă ţipa îngrozită, strângându-şi la piept copilul plin de sânge. Un războinic scotea măruntaiele prizonierilor care stăteau chirciţi de frică. Tapiseriile glorificau moartea; pânzele zugrăveau trupuri în descompunere, ale căror suflete implorau să fie eliberate – omenirea subjugată fără milă de rău. Mii de opere de artă, fiecare mai cumplită decât cea dinainte. Era ca şi cum ar fi intrat chiar în iad.

Lui Simon îi trecu prin minte că înainte de a părăsi gaura asta, trebuiau să distrugă totul. Asta nu era artă; era ceva mult mai rău decât orice văzuse sau îşi imaginase el. Colecţia asta nu mai trebuia văzută de nimeni; operele astea oribile fuseseră create toate de oameni, nu de zei malefici sau de diavol. Erau lucrate de mâinile unor artişti posedaţi de gânduri pe care Simon nu le-ar fi putut înţelege niciodată.

— Grăbeşte-te! insistă Michael în timp ce continua să meargă prin galerie.

Aruncă o privire fugară la lumina care aluneca pe pereţi; roca neagră pătată de o rugină naturală dădea impresia de sânge care picura. Stalactitele, abia vizibile pe tavan, atârnau ca nişte pumnale gata să cadă peste ei.

— Nu vreau să stau aici nici o clipă mai mult decât trebuie.

Simon se smulse din loc şi-l urmă, dar fu atras înapoi de ultima pictură din şir. Aceasta se afla în faţă, aproape de uşă, sprijinită de o

stivă formată din alte tablouri. Pătrată, cu latura de un metru douăzeci, ieşea în evidenţă dintre celelalte, bizară prin prezenţa ei aici. Singura operă luminoasă, strălucind în întuneric. Înfăţişa minunat Porţile Raiului. Simon rămase privind-o cu respect, amintindu-i că întotdeauna rămânea o speranţă, indiferent cât de gravă era situaţia. Şi i se aminti...

Finster nu voia să câştige un suflet aici, altul dincolo, le voia pe toate, voia tărâmul din care fusese alungat înainte de începutul timpurilor. Simon fierbea, simţind cum se concentra din nou, şi o luă la goană pe coridor.

Michael stătea la uşa de la încăperea care adăpostea cheile; lemnul care sclipea era abanos, lustruit până la o nuanţă lucioasă, ca unsă cu ulei – o uşă înaltă de un metru optzeci, pragul jos făcându-te să te apleci. Se descurcă uşor cu încuietoarea veche, şi apucă inelul de fier ruginit pus pe post de mâner. Când Michael trase de uşă, întredeschizând-o, Simon lumină înăuntru.

Pe piedestalul central de piatră din mica criptă, cele două chei stăteau pe o pernă roşie ca sângele, arătând simple şi inofensive ca în ziua în care le furase Michael. Cutia simplă, sculptată, în care se aflaseră atâta timp era pusă deoparte pe un raft de piatră, lângă sute de lumânări, majoritatea arse până când mai rămăseseră din ele doar nişte cioturi. Michael simţi un val de speranţă. Pentru prima dată, aproape că îndreptase răul făcut, care-i pusese soţia în asemenea pericol.

Cei doi bărbaţi stăteau de fiecare parte a piedestalului; încăperea era atât de mică, încât spinările lor aproape atingeau pereţii. Michael se uită în jurul piedestalului, căutând alarme sau capcane, trecându-şi degetele peste baza de piatră şi peste coloana de lemn, până la şi apoi sub perna roşie. Nu era nimic. Când se ridică, un uşor pâlpâit îi atrase atenţia. Se uită la Simon şi apoi la celularul pe care acesta-l purta în talie. Luminiţa verde pentru mesaje clipea. Simon îl deschise, afişajul se lumină: *1 mesaj, 19 apeluri pierdute*. *Fără semnal*. Busch era singurul care avea numărul.

Erau la şaizeci de metri sub sol, cu mii de tone de pământ şi de piatră deasupra capului, dar cu toate astea zgomotul ca un tunet pătrunse în măruntaiele pământului. Era ca şi cum un avion militar s-ar fi izbit de un munte, violent şi cu tonalităţi joase, ameninţătoare.

Pământul şi piatra se zguduiră în tavan, prăbuşindu-se într-o perdea de praf sufocantă în jurul lor. Erau siguri că lumea se va prăbuşi dintr-o secundă în alta.

*

Uşa enormă de la intrare se smulse din balamale şi ateriză pe treptele din faţa casei, forţa izbiturii făcând marea scară să se prăbuşească într-un morman de fărâme. Finster, cuprins de o furie absolută, zbura prin casă. Era ca şi cum înaintea lui ar fi alergat un val invizibil: pereţii lambrisaţi vibrau şi se umflau ca un balon în jurul lui, tablourile cădeau, statuile se prăbuşeau pe podea. Orice-i ieşea în cale era distrus.

După cinci minute de mers cu ambulanţa, îşi revenise complet în simţiri. Nu mai fusese niciodată înşelat atât de cumplit, păcălit de poftele, vanitatea şi lăcomia lui. Jură că nu se va mai întâmpla vreodată. Spre şocul medicului, smulse curelele care-l legau de cărucior, deschise uşa din spate şi sări din ambulanţa care gonea pe autostradă. Şoferul său, la curent cu situaţia, urmărise vehiculul de urgenţă, privind cu un zâmbet cum zbura Finster pe drum. Când distanţa până la el era extrem de mică, şoferul viră pe lângă corpul care făcea roata. Apoi acceleră pe lângă ambulanţă şi o înghesui cu limuzina, forţându-l pe şoferul ei îngrozit să iasă de pe drum. Finster se ridică de pe jos şi se scutură.

Nu el fu cel care-i elimină pe oamenii de pe ambulanţă, ci şoferul său. Cei doi muriră punându-şi nenumărate întrebări despre pacientul pe care tocmai îl luaseră.

Când limuzina dărâmă porţile, smulgându-le din suporturile lor de piatră, Finster văzu primele două victime. Îi subestimase pe Michael şi pe preot şi-şi supraestimase mica armată de mercenari. Anii petrecuţi sub chipul unui industriaş puternic îl făcuseră să uite de puterea unui om în pericol de moarte. Şi de voinţa şi mai puternică a cuiva care încearcă să-i salveze pe cei pe care-i iubeşte. Când limuzina ajunse la capătul aleii, carnajul i se înfăţişă în toată amploarea. Soldaţi morţi pretutindeni, sânge împrăştiat în jur ca şi cum ar fi fost împroşcat cu o bidinea. Mânia sa creştea proporţional cu ce vedea, mărindu-se cu fiecare pas făcut către casă; furia stăpânită explodă în cele din urmă

când dădu buzna în conacul de piatră, distrugând uşile de la intrare care-i stăteau în cale.

În câteva secunde era la uşa pivniţei, smulgând-o din balamale. Coborî scările într-o clipă; nu avea nevoie de lumină, ştia drumul pe de rost. Era la el acasă.

*

Finster, mergând tiptil, mai mult animal decât om, înainta prin galerie, cu spatele aplecat, păşind fără zgomot, privind în jur cu prudenţă în timp ce adulmeca uşor aerul. Simţi ceva în dreapta, în spatele stivei de tablouri de război ruseşti, dar trecu pe alături. Iubea vânătoarea, felul în care cauţi şi găseşti prada, jucându-te cu ea, lăsând-o să creadă că e mai deşteaptă, că te poate înşela, când de fapt este prinsă fără scăpare.

Continuă să meargă prin întuneric, spre uşa încăperii unde erau cheile, trecând de tabloul cu Porţile Raiului, care-l motiva. Pictura îl stimulase, îl ajutase să rămână concentrat asupra ţelului său, aidoma unui prizonier care ţinea în celulă o fotografie a munţilor, ca să nu uite de libertate. Pânza aceea îi dădea ceva pentru care să lupte, aproape că-i dădea speranţă. Nimeni n-avea să-i ia speranţa, şi oricine va încerca, va plăti preţul. Apucă inelul ruginit al uşii cu mâna sa rece şi trase, uşa neagră întredeschizându-se cu greu.

Fără avertisment, se răsuci, întinzând violent mâna stângă, apucând cu ea noaptea. Încăperea începu să tremure, aerul deveni încărcat; scântei albastre ţâşniră din întuneric. Statuile se răsturnară, tablourile căzură la pământ; încăperea aparent neînsufleţită deveni deodată vie, plină de confuzie şi de haos. Din întuneric se ridicară două trupuri: Simon şi Michael. Plutiră în sus, purtaţi de un vânt nevăzut. Tot mai sus şi mai sus, până când fură striviţi de tavanul cavernei, periculos de aproape de stalactitele ascuţite ca nişte lame. Cu mâinile şi picioarele desfăcute, cei doi erau împinşi în sus, ca şi cum gravitatea s-ar fi inversat într-un fel sau altul. Cu o lucire bruscă, armele fiecăruia zburară departe de ei. Pistoalele şi cuţitele se prăbuşiră la pământ.

— De ce? urlă Finster. Chiar credeaţi că mă veţi putea învinge pe MINE?

Păşi sub ei, privind în sus, dirijându-i cu mâna ca pe nişte marionete neajutorate puse pe sfori invizibile.

Dacă Michael avusese îndoieli despre adevărata identitate a fostului său angajator, acum locul lor fu luat definitiv de o frică cumplită. Văzu lumânări şi torţe aprinzându-se spontan de jur împrejurul cavernei, luminând totul. Nu cunoscuse până acum dimensiunile adevărate ale colecţiei depravate de artă pe care o strânsese Finster: era de zece ori mai mare decât ceea ce întrezărise el mai înainte, toată luminată straniu de strălucirea portocalie aruncată de torţe. Mai mare decât un teren de fotbal, zona de sub el conţinea o mare de artefacte, întinzându-se până unde ajungea lumina, umplând cea mai mare cavernă pe care o văzuse vreodată cineva. Tavanul se ondula sălbatic, stalactitele străpungeau umbrele asemenea colţilor din gura unei bestii. Finster se plimba dedesubt, de colo până colo. Hainele lui de comandă erau făcute zdrenţe, iar el stătea ca un arc înfăşurat. Chiar de la distanţă, Michael putea să vadă că ochii i se făcuseră roşii, adânci şi ameninţători, reflectând flăcările lumânărilor.

— Daţi-mi ce-i al meu! zbieră Finster. Daţi-mi cheile *mele*!

Simon suferea evident, cu un obraz tăiat de o stalactită, din care curgea sângele, picurând ca o ploaie pe podeaua de pământ de dedesubt. Dar ochii lui nu arătară nici o clipă frică în timp ce se lupta cu mâna invizibilă.

— N-au fost niciodată cheile *tale*! scuipă el.

— Acum sunt, preotule! Aşa cum e tot ce vine odată cu ele. Acum, daţi-mi cheile înainte de a vă smulge inimile din piept.

Faţa lui Michael era contorsionată de agonie când rosti cu răsuflarea întretăiată:

— Ai... făcut... o promisiune.

Simon se uită la Michael, derutat de afirmaţia lui.

— Ai spus că niciodată n-ai încălcat un târg.

— Şi ce-i cu asta? mârâi Finster.

— Mi-ai promis că n-ai să-mi faci vreun rău.

Şi Finster zâmbi.

— Nu-i aşa că tu eşti ăla deşteptu’? Atâta prevedere.

Se uită la Simon.

— Mă tem că tu nu ai un aranjament din ăsta.

Simon fu strivit şi mai tare de tavan, o menghină invizibilă dându-i aerul afară din plămâni.

— Acum, daţi-le înapoi, mormăi Finster, în vocea sa nemaiauzindu-se decât un strop din fostul său timbru şi din eleganţa de altădată.

Se îndepărtă, dar se opri înaintea uşii de la încăperea cheilor. Întorcându-se, mârâi:

— Ai dreptate, Michael. Ţi-am promis că nu-ţi voi face rău, dar de-asta lucrează *el* pentru mine. Nu-mi amintesc ca *el* să fi făcut o asemenea promisiune.

Pe scările întunecoase cobora şoferul lui Finster, cel care-l luase de pe autostradă. În mâna stângă ţinea un pistol, acelaşi pe care-l folosise ca să-i omoare pe paramedici.

Dennis Thal avea să se răscumpere în cele din urmă în ochii şefului său.

*

Sosise mai devreme în acea seară. Finster era în bibliotecă, bucurându-se de Joy; miliardarul nu scoase un cuvânt când acesta intră, doar se uită lung la Thal, care părea să fi dat greş. Thal nu-şi imaginase niciodată că acest miliardar renumit era cel care-i dădea ordinele, cine era vocea misterioasă care-i spunea la telefon ce să facă. Ochii lui Finster îl intimidară pe ucigaş atât de mult încât Thal nu putu să-i spună că dăduse greş, de teamă că va fi mort înainte să termine de vorbit.

Prin urmare, Thal spuse singurul lucru care credea că-i va prelungi viaţa:

— Sunt morţi.

Ochii lui Finster se îmblânziră când auzi asta. Ultimul obstacol real în calea succesului său – Michael St. Pierre şi nebunul ăla de preot – fusese eliminat. Dar rămăsese tot afaceristul desăvârşit, precaut şi viclean. Nu voia să lase loc de greşeli. Îşi înarmase şi apărase casa cu toate resursele, cu toţi oamenii pe care-i avea la dispoziţie. Întreaga sa armată particulară, inclusiv şoferul lui, fusese mobilizată ca să-i apere în permanenţă cheile. Din acest motiv, Finster îi ordonă lui Thal să-i fie şofer în acea seară.

În timp ce conducea limuzina prin noapte, cu Finster şi trupa lui de aventuriere în spate, Thal se aştepta să primească un glonţ în ceafă. Împuşcătura însă nu veni. Crezuse că minciuna lui strigătoare la cer despre faptul că-i reuşise asasinatul i se citea pe faţă; era sigur că va fi descoperit. Timp de două ore, aşteptase în faţa clubului de dans, întrebându-se cum l-ar putea omorî Finster când va afla adevărul. Dar pe măsură ce trecea timpul, se convinse singur că Finster nu va afla niciodată adevărul, sau poate... Poate îl va omorî el pe Finster.

Planurile îi fură întrerupte când şeful său fu scos afară pe targă. Thal alergă la limuzină şi se ţinu după el. Când Finster se rostogoli din spatele ambulanţei, Thal, cu egoismul lui, îl crezu mort, ciocni vehiculul de urgenţă şi-şi luă revanşa asupra celor doi paramedici, cu câte un glonţ de fiecare. Întoarse spatele carnajului ca să-l vadă pe Finster ridicându-se de pe drum, scuturându-se de praf, fără măcar o zgârietură. În acel moment, Thal îşi dădu seama că angajatorul său era mult mai mult decât şi-ar fi putut închipui el vreodată. Gândurile sale alergau frenetic în timp ce treceau prin porţile proprietăţii, când văzu cadavrele presărate peste tot. Când uşile zburară din balamale dintr-o simplă lovitură dată de Finster cu încheietura mâinii, Thal deveni cel mai mare admirator al angajatorului său.

*

Thal stătea şi se uita la cei doi bărbaţi striviţi sus, deasupra capului lui, de tavanul cavernei; ştia în sfârşit de ordinele cui ascultase în ultimii cinci ani. Nu simţi nici un pic de frică în măruntaie; inima nu i se opri nici o clipă.

— Vei fi oprit, zise Simon.

Preotul era turtit de tavan, avea faţa stacojie şi tendoanele umflate la gât. Era greu de spus dacă zgomotul care se auzea venea de la frecarea corpului lui de stâncă sau de la frecarea dintre oasele sale.

— Nu poţi –

— Desigur.

Finster îi făcu pe plac, în timp ce deschidea uşa de la încăperea cheilor.

— Nu poţi fura Raiul, gâfâi Simon.

— Deja am făcut-o. Acum puneţi-mi cheile îna-

Finster se opri la jumătatea propoziţiei, cu uşa care scârţâia deschisă la maxim, şi cu flăcările torţelor licărind în cripta întunecată. Se holbă înăuntru. O sclipire de pe perna stacojie îi atrase atenţia. Îşi înălţă capul, strângând din ochi ca să vadă mai bine. Pe faţă îi apăru un zâmbet triumfător.

Şi cu asta, Simon şi Michael căzură din tavanul cavernei, prăbuşindu-se de la înălţimea a două etaje pe podeaua de pământ de dedesubt.

Finster era vrăjit de cheile lui: până la urmă, hoţii nu i le luaseră, fuseseră întrerupţi înainte de a-şi face treaba. Îşi îndreptă spatele. Stând semeţ, cu palmele la tâmple, îşi dădu pe spate părul lung, alb, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

— Scoate-i de aici, îi spuse lui Thal fără să se întoarcă măcar să arunce o privire spre corpurile celor doi oameni care i se opuseseră, vocea sa triumfătoare fiind din nou melodioasă ca un cântec – şi fă ceea ce ştii tu să faci cel mai bine.

Capitolul 34

Thal îi scoase pe Simon şi Michael afară prin uşa de la intrare, cu pistoalele în spate, pe lângă soldaţii morţi de pe alee, ducându-i spre limuzina neagră, lungă. Cei doi erau plini de vânătăi şi însângeraţi, minţile lor ameţite încă refuzând să accepte puterea teribilă la care tocmai fuseseră martori.

Thal scoase două perechi de cătuşe, le prinse mâinile la spate, deschise portiera din faţă din dreptul pasagerului şi-i împinse înăuntru. Trecu în spatele volanului vehiculului care încă avea motorul pornit, cu pistolul îndreptat spre capul lui Simon. Conduse prin noapte, pe lângă marile grădini şi pe lângă zidurile de piatră impunătoare, ieşind de pe alee şi luând-o pe câmp. Farurile înălţate ale maşinii străpungeau întunericul, până când se opriră în cele din urmă la şase metri de vechiul puţ.

Thal coborî din maşină, smuci de portiera din dreptul pasagerului, se băgă înăuntru şi-l trase violent afară pe Michael, de păr. Îl izbi de structura de piatră, unde acesta se prăbuşi sub lumina orbitoare a farurilor, luminat ca şi cum s-ar fi aflat pe o scenă. Thal se întoarse la maşină şi se înapoie în câteva secunde, ţinând la beregata lui Simon un cuţit care arăta primejdios.

— N-am mai omorât nici un preot până acum.

Thal îl trânti pe Simon de pământ, cu faţa în jos, preotul neopunând deloc rezistenţă, căci trupul încă îi era slăbit de atacul lui Finster.

În bătaia farurilor cu halogen ale maşinii, lumina era mai puternică decât ziua, umbrele fiind prelungi şi severe. Era ca şi cum ar fi fost într-o sală de operaţii bine luminată, înconjuraţi de un public din întuneric. Thal îşi băgă pistolul în pantaloni şi aşeză pe iarba scăldată în rouă o colecţie abominabilă de cuţite: cu dinţi ascuţiţi şi înclinaţi spre vârf, ca de coasă, butterfly knife, cuţite pentru fileuri, cuţite zimţuite şi cuţite pentru oase. O colecţie care ar fi arătat firesc într-o măcelărie, dar care în acest loc avea un scop foarte diferit, mult mai rău.

— Ai văzut vreodată cum se jupoaie o căprioară proaspăt ucisă? îl întrebă Thal pe Michael pe un ton detaşat.

Michael, căruia nu-i ieşea nici un sunet din gâtlej, se holba la el neajutorat.

— Nu? Ei bine, acum vei şti la ce să te aştepţi.

Thal luă cuţitul pentru fileuri.

— Lama asta este cea mai ascuţită dintre toate astea. Taie pielea ca şi cum ar fi mătase. E atât de ascuţit încât abia îl simţi în timp ce-şi face treaba. Îţi dai seama că nu mai ai pielea pe tine numai când aerul rece atinge nervii proaspăt expuşi.

Thal apăsă cu genunchiul pe ceafa lui Simon, imobilizându-l complet.

— Ştii, am auzit povestea aia despre mama ta şi chiar a fost o sursă de inspiraţie pentru mine.

— Mântuieşte-ţi sufletul, bolborosi Simon, cu faţa strivită în iarbă.

— Asta-i o replică standard pe care o înveţi la seminar?

— Te-ai dat de partea-

— O, Doamne. Iar începi. Aleluia, amin, Doamne Iisuse, mântuieşte-mă, Doamne, et cetera, et cetera…

Thal îşi dădu ochii peste cap.

— Scuteşte-mă, te rog. Îmi strici concentrarea.

Cu experienţa unui chirurg, îi despică lui Simon cămaşa la spate.

Michael se zbătu să se ridice, sprijinindu-se de piatra puţului, gemetele urcându-i în piept.

— Cuţitul ăsta este lama unui artizan, trebuie ţinut delicat, ca o pensulă, între degetul mare, arătător şi mijlociu.

Thal demonstră cele spuse.

Un lucru ciudat îi atrase atenţia lui Michael. Degetul mic şi inelarul lui Thal stăteau într-o poziţie anormală, nu se îndoiau înspre palmă aşa cum ar fi trebuit. Nu observase asta mai devreme, dar acum… Inima i se strânse şi mai tare. Mai văzuse ustensilele astea înainte. Îşi aminti acea noapte. Îşi aminti de propriul său cuţit, cum îi fusese implântat în umăr, în os, cum fusese târât pe podeaua atelierului de artă de un maniac. Cum mai simţea şi astăzi durerea, care-i era stârnită de schimbarea vremii. Şi-şi aminti că fusese prima dată când voise să omoare pe cineva, o creatură atât de ticăloasă, atât de dezgustătoare, un bărbat care fusese în stare să-i facă unei femei ceva inuman.

— Ce-ţi mai face umărul? îl întrebă Thal, zâmbind.

Toate amintirile năvăliră în mintea lui Michael. Cine era Thal de fapt… Cum aflase Finster despre Michael şi talentele lui… De ce Thal îl dispreţuise din ziua în care-l cunoscuse.

Instrumentele întinse în iarbă în faţa lui acum erau aceleaşi care fuseseră puse pe pervazul ferestrei unui apartament de pe Fifth Avenue, acum cinci ani şi jumătate. Dennis Thal fusese cel care-o agresase pe Helen Staten, gata să comită o crimă atroce asupra trupului ei gol. Din cauza lui Thal renunţase Michael la fugă după lovitura de la Ambasada Akbiquestanului. El era cel cu care se luptase Michael în apartamentul lui Helen Staten. Şi din cauza lui fusese Michael prins şi trimis la închisoare.

— Acum poţi să-ţi dai seama de ce mă interesezi atât de mult, zise Thal cu voioşie, întorcându-se la treabă.

— Asta e doar de încălzire, şi ca să-ţi faci o idee despre ceea ce va urma. Anticiparea este mult mai importantă decât împlinirea unui lucru, nu crezi? Contemplu de ceva vreme planurile pentru uciderea ta. Când te-am recomandat lui Finster pentru furtul cheilor, am sperat că voi fi recompensat la sfârşit. Tu vei fi Capela mea Sixtină.

Legat, Michael se zvârcolea degeaba de peretele puţului; gura i se umplu de fiere.

— Te rog, stai liniştit, îl mustră Thal. Ai putea să mă faci să tresar. Dacă se întâmplă asta, mi-ar putea aluneca mâna, şi i-aş putea împlânta prietenului tău frumuseţea asta de metal în inimă.

Simon îşi îngropă mintea undeva în adâncuri, rupându-se de orice senzaţii. Mintea sa era un vârtej de imagini cu tatăl lui comiţând aceeaşi faptă oribilă asupra mamei lui. Ea îşi îndurase soarta fără nici un fel de pregătire, fără să aibă mintea călită de armată. Respectul său pentru suferinţa ei crescu, căci acum era pe cale să aibă aceeaşi soartă – să suporte un viol al sufletului.

Thal era atât de concentrat, încât nu mai ştia ce se întâmplă în jurul lui; aplecat asupra lui Simon, pe punctul de a desprinde pielea de muşchi. Trăia momentul pe deplin – şi de aici i se trase pieirea. Nu auzi şuieratul produs de piciorul care se repezea prin aer, nici nu văzu umbra uriaşă a bărbatului turbat de mânie.

Vârful de oţel al bocancului îl lovi pe Thal drept în ureche. Forţa loviturii îl făcu să se rostogolească, corpul alunecându-i pe iarba umedă. Din ureche îi curgea sânge. Nu putea să articuleze un gând

coerent, dar măcar atâta lucru ştia şi el: silueta gigantică îl omora. Cu energia dată de adrenalină oricărui animal încolţit, Thal sări în picioare; mâna i se îndreptă iute spre talie. Dar oricât de rapid ar fi fost, nu fu suficient. Cei doi poliţişti, ofiţerul şi asasinul, se priviră în ochi. Fiecare avea în mână o armă – îndreptată direct spre celălalt. Era o situaţie fără ieşire.

— Ţi-ai cam depăşit jurisdicţia, mârâi Thal.

— Asta n-are nimic de-a face cu legea.

Revolverul Sig Sauer al lui Busch era îndreptat spre Thal de o mână care nu tremura.

Pentru a doua oară în viaţă, Thal ajunse să se confrunte cu frica, o frică adevărată, din aceea care-ţi face mâinile să tremure şi te face să nu mai ştii de tine. Îl traversă din tălpi până în inimă, şi-i ajunse drept în ochi. Thal se hrănea cu spaima pe care le-o provoca altora, şi care pentru el era o desfătare a simţurilor, dar până în acest moment nu o simţise şi el. Şi era paralizantă, picioarele i se muiară, mintea îi era un talmeş-balmeş. Făcu singurul lucru la care se putu gândi. Se aruncă în stânga, în acelaşi timp trăgând repede cu pistolul.

Busch se rostogoli la pământ, răspunzându-i la împuşcături. Thal dispăru în întunericul de dincolo de raza de acţiune a farurilor. Michael şi Simon erau ţinte vii, adevărate ţinte cu cătuşe pentru Thal, iar Busch nu putea tolera asta. Poliţistul cel masiv îl apucă pe prietenul său şi-l trase în umbrele din spatele puţului. Apoi se întoarse în fugă în lumina orbitoare a reflectoarelor, repezindu-se după Simon. Când gloanţele izbucniră în spatele lui, împroşcând cu pământ la picioarele sale, Busch nu se opri, rostogolindu-se şi ridicându-se. Îl înşfăcă pe preot de picioare şi-l trase prin perdeaua de focuri trase de Thal.

Înapoi la adăpostul întunericului, Busch îl sprijini pe Simon de peretele puţului. Se întoarse şi apucă de cătuşele de la spatele lui Michael. Lipi lanţul cătuşelor de piatra puţului, şi-i ordonă:

— Să nici nu respiri.

Apăsă ţeava pistolului pe lanţul cătuşelor şi trase, făcându-l praf. Peste câteva clipe, cătuşele lui Simon avură aceeaşi soartă.

— Staţi aici, mormăi Busch, înainte de a se întoarce în întuneric.

*

Busch se târa pe iarbă, având grijă să nu iasă din întuneric. Noaptea era plină de linişte, dacă nu puneai la socoteală zumzăitul scăzut al limuzinei, al cărei motor mergea în gol. Dac-ar fi reuşit să ajungă pe locul şoferului, ar fi putut întoarce maşina, şi-ar fi cules prietenii şi-ar fi zburat de-aici. Chiar dacă Thal ar fi tras în cauciucuri, puteau să se îndepărteze de atacatorul lor suficient de mult ca să ajungă undeva în siguranţă. Busch se târî până în spatele maşinii negre, atent la faptul că putea fi împuşcat mortal în orice clipă. În mintea sa era numai confuzie. Faptul că Thal avusese de-a face cu el sau cu Finster nu era o coincidenţă. Instinctul îl ajutase întotdeauna: acum, regreta că şi-l reprimase când îl avertizase în legătură cu Dennis Thal. De data asta nu va mai ezita, nu se vor rosti vorbe pline de venin. Avea să-l împuşte pe Thal dintr-un foc, şi la naiba cu legea.

Gloanţele se înfipseră în partea din faţă a limuzinei, străpungând caroseria de metal. Busch fu ţintuit la pământ, cu cinci gloanţe rămase în încărcător, dar asta nu mai conta dacă Thal reuşea să-l atingă. Se repezi la portiera din dreptul şoferului şi o deschise dintr-o smucitură.

Glonţul îi sfâşie umărul drept, braţul căzându-i inert pe lângă corp atunci când forţa impactului îl izbi de maşină. Busch îşi pierdu echilibrul pe iarbă şi căzu. Bâjbâi cu mâna stângă după pistol. Îşi încleştă degetele în iarbă, ignorând durerea din braţ, aproape ajungând la armă…

Bocancul îl lovi puternic, două dintre degete luându-i foc imediat, oasele lor frângându-se sub lovitura brutală. Thal se lăsă pe vine, luă pistolul lui Busch, apoi îl aruncă în întuneric.

— Bună, Peaches.

Sângele curgea în valuri din urechea lui Thal.

— Greşeli, greşeli, greşeli. Unele uşor de trecut cu vederea, altele fatale. Cum a rămas cu legea? îl înţepă el pe Busch. Îţi aminteşti de lege, legea ta? Nici un compromis, nici o abatere de la lege?

Acuzaţia îl ustură pe Busch la fel de tare ca durerea care-i răvăşea simţurile. Încă mai era poliţist. Şi cu toate că Thal îl acuzase că-şi abandonase codul de legi, nu o făcuse. Doar pusese legea deoparte, o altă lege mai importantă luându-i locul, una a prieteniei şi a loialităţii. Compromisuri morale. Uneori erau anumite situaţii, şi uneori cineva avea putere şi nevoie să închidă ochii la anumite lucruri,

în timp ce viaţa îşi schimba temporar cursul firesc. Dar trebuia plătit mereu un preţ pentru asta.

Apăsând şi mai tare cu piciorul pe mâna lui Busch, cu lumina stopurilor săpându-i umbre roşii ca sângele pe faţă, Thal băgă un nou încărcător în pistol şi armă. Ţinti drept spre capul bărbatului pe care ajunsese să-l dispreţuiască, şi zâmbi.

— Moartea soţiei tale va fi pe atât de lungă pe cât de scurtă va fi a ta.

Busch se albi la faţă, copleşit de cele mai negre temeri.

Thal apucă arma cu ambele mâini, stabilizând ţinta. Nu voia să rateze.

Şi apoi, dintr-o dată, din Thal ieşi aerul ca dintr-un balon care se dezumflă. Ucigaşul se prăbuşi pe spate peste limuzină, fără să aibă timp să-şi revină, să se apere de a doua şi a treia lovitură. Michael şi Simon erau asupra lui, mişcându-se cu o viteză ameţitoare, şi apoi, la fel de iute cum atacaseră, se dădură înapoi.

Thal abia se mai ţinea pe picioare. Rămăsese fără pistol şi era grav rănit. Pentru a doua oară în acea noapte care nu se mai sfârşea, aşteptă să-i vină moartea printr-un glonţ. Dar nu fu aşa. Busch, Simon şi Michael nu făceau decât să se uite la el, fără să se mişte, fără să scoată vreun sunet, privind şi aşteptând. Thal nu ştia ce să creadă despre ei. Dar nu putea respira. Nu ştia de ce. Îşi strânse stomacul cu mâna. Şi mâna ieşi de acolo lipicioasă, unsuroasă. Estompate în amintire, feţele tuturor victimelor sale îi răsăriră înaintea ochilor. Helen Staten, James Staten, femeile, bărbaţii, zeci de victime, toate holbându-se la el în tăcere, fiind martori muţi ai sfârşitului său.

Nu simţise incizia – atât de ascuţit era scalpelul – nu-l văzuse nici o clipă pe Simon când îi făcuse tăieturile, dar îşi simţi intestinele revărsându-se afară; îi alunecau printre degete ca nişte ţipari unşi cu grăsime, în timp ce încerca cu disperare să le ţină în corp. Îi curgeau din burta despicată pe iarba cufundată în întuneric. Le aduna cu mâinile, încercând în zadar să le împingă înapoi în cavitatea goală. Se împletici şi căzu. Apoi cârceii reci ai morţii se înfăşurară în jurul lui.

Şi muri.

Capitolul 35

Umbra lui Finster dansa pe peretele micii încăperi izolate; lumânările care mai rămăseseră aproape se consumaseră. Redevenise omul de cultură calm şi rezervat, care-şi admira cheile aşezate pe perna lor. Temerile sale momentane de eşec fuseseră adormite, acum îi aparţineau din nou şi în curând avea să se ducă acasă.

În ciuda a ceea ce spusese, nu stătuse niciodată să-şi admire trofeul decât în acea primă noapte în care-l obţinuse. De fapt, puţin îi păsa cum arătau cheile, ceea ce conta de fapt era semnificaţia lor. Dar orgoliul său interveni şi vanitatea îl făcu să le admire. Stătea acolo, privindu-le lung, cu respect; nimic nu-i mai stătea acum în cale.

Afară, în galerie, în secţiunea dedicată zeiţei hinduse Kali, ascuns în colţ, în spatele stivei de pânze, afişajul roşu al unui cronometru ticăia şi număra invers spre zero. Cinci astfel de cronometre erau împrăştiate prin cavernă, setate să se declanşeze la intervale de treizeci de secunde. Bombe incendiare, compacte dar puternice – aveau să declanşeze flăcări. Nu erau dispozitive violente, ci mai curând pulverizatoare chimice. La activare, aveau să sară în aer la o înălţime de trei metri şi să împroaşte cu o substanţă lipicioasă ca un gel, care urma să se aprindă pe loc în contact cu aerul.

Finster nu dădu atenţie pocnetului din spatele uşii masive, negre, nici şuieratului scos cu siguranţă de foc. În schimb, păşi în jurul piedestalului şi se apropie de el, aplecându-se, ca şi cum ar fi studiat detaliile cheilor pentru prima dată. Pantofii săi de piele scârţâiau pe podeaua de lemn în timp ce el dădea târcoale piedestalului. Pe sub uşă se auzi un şuierat puternic; aerul era aspirat din încăperea mică în cantităţi uriaşe, ca să hrănească infernul ce creştea în cavernă. Ultimele câteva lumânări din jurul încăperii cheilor începură să se stingă din cauza lipsei de oxigen. Numai câteva rămaseră aprinse să-i lumineze trofeul, licărirea lor reflectându-se în metalul preţios şi luminându-i lui Finster faţa nedumerită.

Ceva nu era în regulă. Şi nu-l preocupa ceea ce se petrecea dincolo de uşă. Michael şi Simon mai aveau puţin – câteva clipe doar – şi ar fi reuşit. Nişte oameni atât de hotărâţi nu ar renunţa niciodată, nu ar abandona lupta. Dragostea lui Michael pentru soţia sa era mai

puternică decât tot ce mai văzuse Finster, dar atunci de ce se potolise, renunţând atât de uşor – doar dacă…

Finster se uită mai de aproape. Ezitând, întinse mâna după cheia de argint, conştient ca-i era interzis să atingă ceva sfinţit. Degetele lui se apropiară şi mai mult. Era singurul mod de a fi sigur. Singurul test adevărat. Biruindu-şi brusc teama, acoperi cheile cu mâna. Şi atunci se întâmplă. Explodă într-un vârtej de furie. Urlă din toţi plămânii – nu de durere, ci de mânie, dându-şi seama cu turbare că fusese înşelat. Căci pe cheia de aur, uzat de trecerea timpului dar încă vizibil, era gravat un marcaj subtil, care-l condamna: 585.

Finster se răsuci în loc şi smulse uşa din ţâţâni. Fu izbit de o minge de foc învolburată, care arunca limbi de flăcări în sus, tentaculele sale prelingându-se apoi de pe tavan. Întreaga cavernă era înghiţită de flăcări. Pânzele picturilor se aprinseseră, umplând camera cu un nor negru, uleios, ca o ciupercă; valurile de căldură topeau sculpturile de metal. Ultima dintre bombele incendiare explodă, gelul său asemănător cu napalmul împroşcând în jur, aprinzând tot ce atingea. Mugetul flăcărilor era asurzitor, dar nu era nimic pe lângă ţipătul inuman care ieşi de pe buzele lui Finster.

Capitolul 36

Busch era terminat. Simon şi Michael îi legaseră mâna şi-i bandajaseră umărul. Era sprijinit incomod de capota maşinii, dar în ceea ce-l privea, lucrurile stăteau bine. Avea să vadă şi ziua de mâine.

— Hmmm, deci le-aţi luat.

Vocea lui Busch era puţin mai mult decât o şoaptă.

Simon dădu din cap, admirând cheile pe care le ţinea cu respect în palmă, ca şi cum ar fi fost de sticlă şi s-ar fi putut face ţăndări dacă ar fi respirat deasupra lor.

— Atât de simple…

— Da.

— Domnilor, trebuie s-o ştergem, îi întrerupse Michael.

Dar Busch continuă să se uite lung la chei. Nu se putea abţine.

— Pot să le ţin şi eu?

Foarte uşor, Simon i le puse în palmă. Erau mai mari decât crezuse Busch, şi nu atât de spectaculoase. În timp ce le ţinea, se aştepta să fie iluminat, să se umple de dumnezeire, dar nu se întâmplă aşa. În schimb, fu cuprins de uimire că două obiecte atât de mici puteau însemna atât de mult. Michael îşi riscase libertatea, viaţa – tot ce avea – ca să recupereze bucăţile astea de metal modelat. Şi ceea ce-l impresionă pe Busch nu fu semnificaţia lor, ci tăria de spirit pe care o inspirau. O credinţă în ceea ce era de neatins, una atât de puternică încât oamenii erau dispuşi să se războiască pentru ea, să moară pentru ea, să sacrifice totul de dragul convingerii date de o promisiune. Era o minune, o minune a credinţei, una pe care o înţelegea bine, dar pe care nu o trăise până în momentul ăsta. Şi datorită ei, totul avea să fie bine într-un fel sau altul, simţi asta.

— Să mergem, băieţi.

Nerăbdarea lui Michael creştea.

Busch îi dădu cheile înapoi lui Simon, care le înfăşură strâns într-o bucată de catifea şi apoi le puse în buzunar. Busch simţi un val de uşurare. În pofida şanselor care le stătuseră împotrivă, el şi cu Michael se întorceau acasă.

*

Uşile bibliotecii se deschiseră cu un scrâşnet. Flăcările explodară în afară. Casa enormă de piatră devenise un infern. Ferestrele se spărgeau de la căldură, scuipând fum şi flăcări, luminând noaptea. O siluetă se năpusti prin furtuna de foc şi alergă spre ei. Ca o fiară sălbatică întunecată, parcurse distanţa de două sute de metri în câteva clipe.

— N-o să duceţi nimic înapoi!

Vocea urlă de pretutindeni. Şi înainte ca ei să poată reacţiona, stătea acolo, chiar în faţa lor, cu hainele făcute scrum, contrastând ciudat cu pielea sa, care era curată şi netedă, fără o singură arsură sau roşeaţă, ceva imposibil pentru cineva care tocmai trecuse printr-o vâlvătaie de şase mii de grade.

Michael făcu un pas în faţă, cu corpul întărit pentru un atac.

— Ce te face să crezi –

Dar înainte de a putea termina, Finster făcu o mişcare din încheietura mâinii şi-l trânti cât colo.

— Am să-ţi provoc suferinţe pe care nu ţi le-ai imaginat niciodată –

— Mi-ai dat cuvântul tău, gemu Michael de pe jos.

— Nu vorbeam cu tine.

Finster se întorsese spre Busch.

— Gata. Cu. Sanctuarele, urlă el spre poliţistul rănit.

Busch se dădu înapoi, încercând cu disperare să se îndepărteze. Se rostogoli de pe capota maşinii, umărul rănit fărâmându-se ca o mie de cioburi de sticlă când se prăbuşi la pământ, paralizat. Refuză să scoată un sunet, dar în mintea lui lăsă să-i scape un strigăt care-ar fi îngheţat sângele oricui în vine. Coşmarul său prinsese viaţă: ardea; pe piele simţea flăcări, cu toate astea nu era nici una. Era din nou pe vas – vasul tatălui său – cu flăcările dansând pe punte, urcându-i-se pe picioare, lingându-i lacome pieptul. Era din nou un copil neajutorat, neputincios împotriva monstrului. Agonia era insuportabilă, făcându-l să se zvârcolească în iarbă.

— Opreşte-te! strigă Michael, ţâşnind în picioare.

— Dă-mi cheile! se răsti Finster la Michael, cu o voce letală ca văpaia care acum îi înghiţea casa de piatră.

Ochii lui Finster erau reci, morţi, negri ca adâncul oceanului. Michael se simţi cuprins de o frică pe care nu şi-ar fi imaginat-o niciodată posibilă, teamă nu doar pentru el sau Mary, ci şi pentru Busch, pentru Simon, pentru toată lumea. Se întoarse spre Simon, uluit şi în căutare de răspunsuri. Preotul clătină din cap energic spre Michael.

— Dă-mi-le sau am să le provoc suferinţă tuturor celor pe care-i ştii şi pe care-i iubeşti, mârâi Finster.

— Niciodată! strigă Simon.

Neajutorat, Michael îl privi pe Busch cum se zvârcolea în iarba umedă, lovindu-se peste faţă, încercând cu disperare să stingă flăcările invizibile.

— Nu! Opreşte-te! ţipă Michael, neputând să-l vadă pe prietenul său suferind.

— Dacă ţi le dau, promiţi să încetezi cu asta? Promiţi că nu vei provoca suferinţă nimănui –

— Nu promit nimic! urlă Finster.

Şoapta sinceră a lui Michael abia se auzi.

— Atunci nu facem nici o învoială, zise el, ştiind că prin vorbele astea îşi condamna la moarte cel mai bun prieten.

Busch se luptă să vorbească.

— Michael! Nu te tocmi cu el.

— CHEILE!

Finster veni nas în nas cu Michael; răsuflarea lui fierbinte îi făcea rău lui Michael.

Busch se răsuci, rostogolindu-se de pe o parte pe alta.

— N-am – să – fiu – motiv de negocieri.

Apoi văzu ceva în iarbă. Cu greu, se întinse după obiect.

Michael îl văzu cu coada ochiului.

— Paul. Nu. Iisuse Hristoase –

— Nu e aici, mârâi Finster.

Degetele lui Busch apucară pistolul lui; Busch îl ridică, ţintind spre Finster.

— Nu-mi poţi face rău cu ăla, şuieră Finster, fără să se deranjeze să se întoarcă spre arma îndreptată spre mijlocul spatelui său.

Dar intenţia lui Busch nu era să-l împuşte pe Finster. Poliţistul cel masiv îşi lipi ţeava pistolului de cap.

— Promite-mi c-ai să ai grijă de Jeannie şi de copiii mei –

— Paul!!! strigă Michael.

— Nu face ca eforturile voastre sau sacrificiul meu să fie în zadar –

Busch vedea în acest moment mai limpede decât oricând în viaţa lui. Era ca şi cum durerea pe care o simţea era un botez al focului, insuportabil, dar cu toate astea purificator într-un fel. Credea în Michael, credea în Simon, şi mai mult, credea în chei.

— Paul, nu –

— Promite-mi, pledă poliţistul, implorându-l din ochi pe Michael.

Neliniştea lui Michael era evidentă, inima sa se lupta cu cuvintele în minte, dar cu toate astea le spuse.

— Promit, şopti, ştiind că se declara de acord cu sentinţa care-i condamna la moarte cel mai bun prieten.

Degetul lui Busch apucă trăgaciul, şi trase, cu un efort herculean, dar mâna îi căzu într-o parte. Pistolul nu se declanşă. Trupul i se arcui, gâfâi după aer, iar ochii i se măriră în timp ce inima i se opri. Alunecă la pământ.

— L-ai omorât! strigă Michael.

— Nu, spuse Finster. Ai fi vrut s-o fi făcut-o eu, nu? ar fi fost atât de convenabil. Corpul lui nu a mai rezistat; a avut un atac de cord. Îmi închipui că va muri dacă nu ajunge repede la spital… Dă-mi cheile alea, Michael, şi-l poţi salva, încă mai ai timp. Eşti dispus să-i cumperi viaţa? Dacă nu, îi vei avea moartea pe conştiinţă.

Michael se simţi paralizat: viaţa lui Paul, sau sufletul lui Mary? Indiferent ce alegere făcea, Finster avea dreptate: avea să poarte tot restul zilelor lui povara unei vini insuportabile.

Şi atunci mintea lui Michael se umplu de furie, care şterse orice urmă de logică şi raţiune. Se repezi la Finster. Singurul răspuns pe care-l primi fu un râs batjocoritor. Copleşit de mânie, Michael îl apucă pe Finster de gât şi începu să-l strângă.

În acel moment, ea apăru acolo.

Stătea în locul lui Finster.

Mary St. Pierre.

Iar Michael o sugruma cu mâinile lui.

— Michael… te rog… nu mă omorî, icni Mary.

Michael îngheţă de frică, în timp ce soţia lui se zbătea să respire.

— Mary! Mary, îmi pare rău…

— Închide ochii, Michael, e o păcăleală, îl avertiză Simon încet. În adâncul sufletului ştii că nu e soţia ta. Nu te da bătut.

Era primul strop de simpatie pe care-l văzuse Michael vreodată la el.

Mâinile lui Michael îi căzură pe lângă trup. Se ghemui la pământ, cu capul plecat, suspinând – un om înfrânt. Mary îi puse mâna pe umăr, iar când Michael privi în sus, se transformă în Finster.

— Dacă-mi dai cheile, Michael, încă-ţi mai poţi salva prietenul de la moarte, iar eu o voi lăsa pe soţia ta să intre în Rai. Asta-i ceea ce-şi doreşte, de-asta faci totul. Îţi garantez că îşi va găsi odihna veşnică.

Finster făcu o pauză.

— Îţi dau cuvântul meu.

Michael nu se simţise niciodată atât de pierdut. Se uită la Simon.

— Vorbele lui nu înseamnă nimic, îl avertiză Simon.

Michael se ridică în picioare, fără să spună nimic. Pe faţă avea urme de lacrimi. Se duse spre Simon şi-i ceru:

— Dă-mi cheile.

Nu-l putea privi în ochi.

— Ce?

Preotului nu-i venea să creadă ce auzea de la Michael.

— N-am mers atât de departe ca să –

Abia se putea controla.

— Nu contează ce se întâmplă cu noi, Michael. Facem asta pentru *Dumnezeu* –

Frustrarea explodă în cele din urmă în Michael.

— Am ajuns până aici pe cont propriu! Nici un ajutor de la Dumnezeu. El unde-a fost? Dacă-şi vrea cheile înapoi, de ce nu ne ajută? De ce nu-mi dă El un semn?

Vocea sa era plină de dispreţ.

— Să şi le ia singur. Nu mi-a fost de nici un ajutor. N-a făcut nimic pentru mine, nimic! Şi nimic – nimic – pentru soţia mea.

— Michael, nu –

— Da, Michael.

Finster simţi ocazia care se ivise pentru el.

— El te-a abandonat de mult.

— Nu, n-a făcut-o, Michael. Numele tău: St. Pierre. Sf. Petru. Crezi că e o coincidenţă? Asta a fost menirea ta.

— Nu! urlă Finster. Nu e adevărat. Gândeşte-te, Michael.

Vocea sa era plină de farmec.

— Dacă ar fi adevărat, atunci înseamnă că Dumnezeu ţi-a dat suferinţa asta. Şi dacă nu e adevărat – se apropie şi mai mult şi o spuse încet – atunci El te-a abandonat.

Cuvintele lui Finster sunau ca o damnare în urechile lui Michael. Se întoarse spre Simon.

— Dă-mi cheile.

— Va trebui să mă omori mai întâi.

— Nu mă face –

— Lasă-mă să te ajut.

Imediat ce Finster îşi oferi ajutorul, trupul lui Simon fu scuturat de spasme, cuprins de agonie. Desfăcu braţele în lături în formă de cruce.

— Îmi aminteşti de cineva. Hmmm, mă întreb cine-o fi? fredonă Finster, cu mâna la bărbie.

Cuvintele lui Simon ieşiră cu un gâfâit stins.

— Michael, L-ai trădat pe Dumnezeu. Nu vei vedea Porţile Raiului.

— Nici tu, zise Finster şi zâmbi.

Michael se întinse şi scoase bucata de catifea din buzunarul lui Simon.

Se întoarse spre Finster, în timp ce dezvelea cheile.

— Dacă-ţi dau cheile astea, sufletul soţiei mele îi va aparţine lui Dumnezeu, va avea viaţă veşnică în Rai, se va odihni în pace.

Şi, întorcându-se spre trupul chircit al lui Busch, adăugă:

— Şi nu vei opune rezistenţă când vom încerca să-l salvăm. Îl vei lăsa pe Simon în pace. Nu vei aduce suferinţă nici unui om pe care-l cunosc. Promite-mi asta.

Finster se întinse cu lăcomie după chei.

— Promite-mi! mârâi Michael, trăgând cheile înapoi.

— Ai… cuvântul meu, se înduplecă Finster.

Simon căzu la pământ pe jumătate mort… dar şi pe jumătate viu.

Michael făcu un pas în faţă, cu mâna deschisă. Cele două chei se odihneau în palma lui.

Tremurând, Finster se dădu repede înapoi.

— Stai. Eu nu pot să le ating.

— Atunci am să le pun într-un loc sigur.

— Michael, mai gândeşte-te, gâfâi Simon. Iertare, Michael. Trebuie să-ţi aminteşti că există întotdeauna iertare.

— Atunci iartă-mă, Simon.

Şi apoi, spre şocul lui Finster şi al lui Simon, se duse la puţul de piatră încă luminat de farurile cu halogen şi, fără să se mai gândească...

Dădu drumul cheilor în puţ.

— Ce-ai făcut?!?!

Finster alergă la puţ, înnebunit dintr-o dată.

— E puţul tău, sunt sigur că ai să găseşti tu o cale de a le recupera.

— Dar nu le pot atinge, protestă Finster, scrâşnind din dinţi.

— Nu e problema mea.

Michael se întoarse şi deschise uşa limuzinei. Se aplecă spre Simon, care-i respinse ajutorul furios. Michael nu spuse nimic, doar se îndreptă spre Busch şi-şi ridică prietenul cel uriaş de sub umeri, târându-l. Fără un cuvânt, Simon i se alătură, apucându-l pe Busch de picioare. Cei doi îi aşezară trupul pe bancheta din spate a limuzinei şi o luară la goană cu maşina prin noapte.

Capitolul 37

Pădurea din munţii Bavariei este mai veche decât orice altceva de pe pământ. Nu-i de mirare că marile poveşti germanice despre Siegfried Omorâtorul Dragonului s-au născut aici. Lumina soarelui nu-şi face loc prin coroanele copacilor până pe solul pădurii decât în zilele cele mai frumoase, şi chiar şi atunci de-abia ar fi de ajuns de puternică să citeşti o carte. Frunzele uscate în descompunere şi tufărişul creează un strat moale, casa unei mulţimi impresionante de insecte, păsări şi lupi. Civilizaţia este ceva extrem de îndepărtat, iar în unele zone de aici omul n-a mai pus piciorul din zilele de odinioară când se mai tăiau arbori. Drumurile forestiere străvechi, acoperite cu muşchi, sunt folosite ca unică rută între micile sate primitive, care sunt tot ce-a mai rămas din zilele în care se tăiau copaci din abundenţă, acum abia supravieţuind prin comerţul local.

La marginea de sud-vest a pădurii, la douăzeci de kilometri de cel mai apropiat oraş, se găsea un grup de clădiri vechi. Locul era împrejmuit de un gard de piatră şi lemn, având o suprafaţă de opt sute de metri pătraţi, acoperită de o încâlceală de cârcei de viţă şi de buruieni. Colibele din buşteni şi piatră datau de secole şi erau construite în jurul unei structuri enorme de piatră cu trei etaje, care se înălţa de la solul pădurii, întrecându-se în semeţie cu vârfurile copacilor. Clădirea asemănătoare unui castel era construită pe un afloriment[30] de granit şi era imposibil de spus unde se sfârşea mediul natural şi unde începea structura făcută de mâna omului. Zvonul cel mai răspândit era că întregul orăşel crescuse din pământ, fiind următoarea etapă din evoluţia Mamei Natură. Şi cu toate astea nu se vedea nici un suflet, ca şi cum toată lumea şi-ar fi făcut bagajele şi-ar fi fugit înapoi în civilizaţie, din neputinţa de a face faţă sălbăticiei, lumii neîmblânzite.

La marginea comunităţii abandonate, ascuns în umbrele înserării, era un bar de piatră. Acoperişul dărăpănat de lemn era acoperit cu petice de iarbă care răsăreau ici şi acolo pe el. Era o clădire pătrată, adăpostită în pădure. O firmă întâmpina călătorii osteniţi şi-i poftea înăuntru, la o halbă de bere.

[30] Loc unde apar la suprafaţa Pământului unele roci mai vechi datorită eroziunii.

Interiorul era simplu şi vechi ca exteriorul. Câteva mese şi bănci pe o podea de ardezie şi ferestre vechi cu plumb, crăpate, care ar fi avut nevoie să fie vopsite. Pe pereţi atârnau mai multe tapiserii medievale cu dragoni, cavaleri şi peisaje. Michael stătea singur la o masă de lemn, sumbru, sorbind dintr-o bere. Nu mai era nimeni acolo, cu excepţia barmanului, care stătea cu spatele la Michael şi cu nasul în treburile lui, spălând pahare. Michael încercase cu disperare să dea de Mary în State, să-i spună că urma să se întoarcă, dar fusese şocat, îi stătuse inima când centrala îl conectă la camera ei şi asistenta răspunse: „Terapie intensivă. Cu ce vă pot ajuta?”.

Aceasta îl imploră să se grăbească acasă. Soţia sa îl tot chemase, şi nu prea îi mai rămânea prea mult timp. Mary intrase în comă cu cincisprezece ore în urmă.

Michael voise să-i spună lui Mary că îndreptase lucrurile. În schimb, îi spuse sorei de la Terapie intensivă că se va întoarce acasă în douăzeci şi patru de ore. Mai avea un singur lucru de făcut.

*

Uşa fu trântită de perete. O rafală violentă urlă prin micul bar, spulberând totul cu frenezie. Michael îşi ţinu strâns paharul în timp ce vântul stârnea flăcările din şemineu, ridicând nori de praf peste tot. Şi apoi intră el. Fierbea. Ochii lui îl ardeau pe Michael în timp ce străbătea încăperea, aşezându-se apoi la aceeaşi masă. Îmbrăcat în negru de sus până jos, cu părul alb strâns într-o coadă severă, avea mâinile încleştate. Lumina părea să fie absorbită din cameră, dispărând în corpul lui Finster ca şi cum el ar fi fost o gaură neagră. Un întuneric straniu emana din el, răspândindu-se ca o ciumă.

— Dă-mi cheile, şuieră el.

Michael rămase nemişcat, inima bubuindu-i în urechi. Ca un nesăbuit, crezuse că Finster n-o să coboare în puţ, că o să poată lăsa în urmă tot coşmarul ăsta, dar acum îşi dădea seama ce ridicolă fusese ideea asta. Michael riscase şi pierduse. Fusese o mişcare nesăbuită, şi nu făcuse decât să amâne inevitabilul. Părăsise în mare viteză proprietatea lui Finster, împreună cu Simon care-l împărtăşea pe cel mai bun prieten al său, Paul Busch, al cărui corp zăcea pe bancheta din spate, mai mult mort decât viu. Dăduseră buzna într-un spital de la

marginea Berlinului, ducându-l pe Busch la urgenţe. Imediat ce medicii începură să se ocupe de el, Michael şi Simon se urcară din nou în maşină. Conduseră spre sud, gonind pe autostradă cu viteză maximă timp de douăsprezece ore, ştiind că fuga nu făcea decât să le amâne soarta.

— Poftim?

Michael nu ştiu ce altceva să spună. Strânse mai tare paharul, ca şi cum acesta ar fi putut să-l apere.

Faţa lui Finster se înroşise urât; îşi ţinea mâinile pe masă, desfăcute, cu palmele în sus. Ochii săi îl străpunseră pe Michael. Michael nu întrerupse contactul vizual, nu avea de ce, ştia ce ţinea în mâini bărbatul dinaintea lui. În fiecare mână câte o cheie, una de aur, una de argint.

Michael clătină din cap.

— Aaa, cineva a coborât în puţ.

Finster se uită urât la el, clocotind de ură, şi apoi azvârli în Michael cu cheile false.

— Îmi vreau cheile înapoi. Acum!

Michael nu schiţă nici un gest.

Finster sări peste masă, apucându-l pe Michael de beregată şi ridicându-l fără efort în aer.

— Sufletul soţiei tale îmi aparţine.

Mâinile lui îi storceau viaţa din trup. Michael se zbătu, dar degeaba.

— Am să-i smulg lui Mary sufletul din corp şi-am să i-l chinui întreaga eternitate, în fiecare zi. Înţelegi?

Îl zgâlţâi pe Michael violent.

— Dă-mi cheile!

Michael fu zvârlit de perete ca o păpuşă din cârpe. Se prăbuşi, plin de sânge şi ameţit, fără aer. Nu avu puterea să se mişte. Era sigur că i se mai rupsese o coastă. Se uită după barman, căutând ajutor, dar acesta se strecurase probabil afară la primul semn de necazuri. Finster se plimba prin încăpere, ţanţoş. Era clar că în câteva clipe avea să primească ceea ce căuta, şi apoi să dispară.

— Ticălos deştept.

Luă berea lui Michael.

— Niciodată să nu-ţi calci cuvântul dat într-o afacere. Nu ţi-a spus mama ta niciodată? Şi dac-o faci, fii pregătit pentru consecinţe.

Goli halba dintr-o sorbitură, ştergându-şi spuma de la gură.

— Ţi-am dat ce-ai vrut. Ai primit banii pentru tratamentul ei, nu-i vina mea că n-a mers. Asta n-a fost vina mea, ştii. N-am o asemenea putere, în ciuda a ceea ce spun despre mine cărţile de poveşti. Nimeni nu poate să dea viaţă. Dar s-o ia...

Lăsă ameninţarea să atârne în aer.

— Te-am ajutat, Michael, iar tu m-ai trădat. Am fost de acord cu condiţiile tale, l-am lăsat pe preotul ăla nebun în viaţă, ţi-am jurat că soţia ta va avea viaţă veşnică. Iar tu m-ai trădat a doua oară; ţi-ai călcat cuvântul faţă de mine, Michael. Aşa că acum Mary e a mea.

Ura ardea în ochii lui Michael în timp ce el se lupta să se ridice în picioare.

— Nu te deranja.

Finster îi făcu semn lui Michael să stea jos.

— Eşti terminat.

Dintr-o mişcare a încheieturii, o masă se răsturnă şi căzu peste Michael.

— Ai avut două rânduri de chei, scuipă Finster.

— De fapt trei.

Vocea plină de voie-bună venea din spatele barului.

— Dar nu ţi s-a dus niciodată vestea pentru inteligenţă, nu-i aşa?

Finster se răsuci şi-l văzu pe barman sprijinindu-se de bar. Bărbatul era bandajat, şi avea braţul drept prins la piept. Rănile de pe faţă urmau să i se vindece în timp, dar cicatricele aveau să-i rămână ca amintire pe viaţă. Fără să se mai gândească, Finster îl apucă pe Simon de păr, trosnindu-l cu capul de bar, apoi îl ridică şi-l azvârli peste peretele acoperit de sticle.

Din partea cealaltă a încăperii răsună vocea lui Michael.

— Erai prea turbat ca să gândeşti limpede –

— Vreau *cheile adevărate* şi le vreau acum! scrâşni Finster.

Se repezi la Michael, trupul lui nevăzându-se clar în timp ce gonea prin încăpere, şi-l smulse brutal de pe podea, trăgându-l aproape de el.

— Numai *unul* dintre voi le poate avea, aşa că doar unul este apărat de ele.

Îi dădu drumul lui Michael în colţ.

Finster închise ochii. Începea să tremure, mai mult fiară decât om acum. În timp ce frustrările lui creşteau, orice urmă de omenie dispărea. Vântul continua să urle înăuntru, iar focul turbat din şemineu se refracta ca nişte cioburi de curcubeu în sticlele sparte de la bar. Pe tavan dansau umbre ameninţătoare.

Simon era în picioare, ameţit, luptându-se să-şi revină. Apăsă cu umărul nevătămat într-o parte a barului, împingând cu toată puterea. Şi încet, încet, barul se deplasă. Nu cu mult, doar câţiva centimetri, dar se mişcă. Aluneca încet pe podea, în timp ce preotul tăcut îşi punea fiecare strop de forţă în ceea ce făcea.

Finster, perplex, îl înşfăcă din nou pe Simon, ridicându-l în aer.

— Ce faci –

— N-ai auzit niciodată expresia „Dacă mă păcăleşti o dată, e vina ta," – răsună vocea spartă a lui Michael din celălalt capăt al încăperii – „dacă mă păcăleşti de două ori, e vina mea"?

Finster nu-l băgă în seamă pe Michael. Strângându-l de gât pe Simon, mârâi:

— Nimic nu te va mai salva de data asta, om sfânt – nici pistoale, nici cuţite. Nici un Dumnezeu nu va intra să te smulgă din ghearele morţii. Şi când vei muri, nu vei avea unde să te duci – nu vei merge în Rai, nu-ţi vei primi răsplata veşnică pentru viaţa plină de sacrificii făcute pentru Dumnezeul tău.

Îl aruncă pe Simon în perete.

— Nu voi fi decât *eu*.

Michael se luptă să se ridice în genunchi.

— Oricum, aş zice că eu te-am păcălit de trei –

Finster întinse o mână şi Michael fu târât spre el, zburând prin încăpere aşa cum fierul e atras de magnet. Michael se zbătu să-şi elibereze beregata din strânsoarea ca de menghină.

— Patru, spuse Simon, corectându-l pe Michael în timp ce se zbătea să respire.

— Te-am păcălit de patru ori, fu se acord Michael, vocea sa scăzând odată cu conştienţa sa.

Însângerat şi bătut, continuă printre dinţii încleştaţi.

— Te-am păcălit să intri în clubul ăla de dans, care era de fapt o biserică. Una.

Cuvintele se auzeau într-o şoaptă stinsă.

— Te-am păcălit cu primul rând de chei false pe care ţi l-am pus în galerie. Două.

— Al doilea rând de chei în puţ, adăugă Simon.

— Trei, fu de acord Michael, uitându-se la preot.

— Şi numărul patru –

Finster ajunsese la limită. Nimeni nu sfida moartea, în special moartea provocată din răutate, pe care el o întruchipa. Se săturase de jocurile lui Michael şi Simon; jocul său avea să fie ultimul pe care-l mai juca vreodată cuplul ăsta.

— Nu mai e nici un număr patru pentru tine. Am să-ţi leg sufletul cu lanţul de piciorul meu, aşa încât în fiecare zi să fii martorul chinului pe care i-l voi provoca soţiei tale.

Îl azvârli pe Michael de peretele cel mai îndepărtat, dar de data asta Michael nu căzu, rămase acolo atârnând ca un tablou pus în cui. Sângele îi curgea din abundenţă din nas şi dintr-o rană la cap.

Finster întinse mâna stângă şi smulse de la distanţă cuţitul de la cureaua lui Michael. Acesta zbură prin cameră drept spre Finster şi, când era la doar câţiva centimetri de el, se răsuci şi-i ateriză în mâna desfăcută. Răsuci mânerul dintr-o parte în alta în palmă, admirând sclipirea lamei, felul în care vârful fusese ascuţit până când ajunsese mortal. Finster întinse din nou mâna stângă. Cămaşa lui Michael se desfăcu, nasturii zburând în toate părţile. Michael rămase cu pieptul gol, complet expus.

Finster se aproprie de el şi-i ţinu lama în faţa ochilor.

— Ai să-ţi iei propria viaţă.

Michael tăcea, iar buzele îi tremurau.

— Eu nu pot s-o fac, mârâi Finster. Îţi pot anula voinţa, te pot aduce la câteva clipe distanţă de moarte, te pot tortura până când ai să ceri să vină moartea să te elibereze, dar nu te pot face să treci de pragul vieţii. Se pare că ai învăţat secretul ăsta foarte bine de la prietenul tău de acolo, care e pe moarte.

Finster îndreptă cuţitul spre Simon.

— Eu nu pot comite actul final; aşa că tu o vei face pentru mine. Îmi vei da cheile. Apoi vei lua lama asta şi ţi-o vei implânta în inimă. Şi dacă nu vrei să mi le dai cât eşti încă în viaţă, n-am nici o problemă să le iau de la tine după ce vei fi mort.

Groaza i se citea lui Michael în ochi. Corpul lui era incapabil să răspundă comenzilor pe care le dădea mintea. Orice replică voia să-i dea lui Finster, nu o putea rosti, locul ei fiind luat de teamă – că-l dezamăgise pe Simon, că o dezamăgise pe soţia lui. Şi – în cele din urmă Michael recunoscu – teama că-l dezamăgise pe Dumnezeu.

Finster trase lama în jos pe pieptul gol al lui Michael. Vârful se opri deasupra inimii. Se întinse peste corpul lui Michael şi-i apucă mâna stângă, trăgându-i-o fără efort spre el. Împotriva voinţei sale, degetele lui Michael se descleştară, desfăcute de o forţă nevăzută. Finster îi puse cuţitul în mână, iar degetele lui Michael se strânseră în jurul mânerului. O picătură de sânge i se prelinse pe piept din locul în care vârful cuţitului apăsa deasupra inimii. Finster se dădu înapoi, admirând forma lui Michael pe perete, oscilând în pragul sinuciderii.

Michael se împotrivea din toate puterile spiritului său. Braţul îi tremura de la efort, pe frunte îi apărură broboane de sudoare, dar nu-şi putea dezlipi cuţitul de corp. Chiar şi cu toată forţa, cu muşchii încordaţi de efort, nu reuşi să oprească voinţa pumnalului.

Şi apoi, fără nici un avertisment, braţul îi izbucni într-o parte, ca o catapultă eliberată, mâna cu cuţitul arcuindu-se spre spate, lovindu-se de perete. În mod uimitor, îşi recăpătase controlul asupra braţului. Se lăsă să alunece uşor pe perete, uluit şi neînţelegând de ce. Asta până când se uită la Finster. Acesta se holba la Michael, sau mai precis la buzunarul cămăşii sale. Concentrarea sa dispăruse, nu se mai preocupa de moartea imediată a lui Michael. Un surâs satisfăcut îi miji pe faţă. Căci din buzunarul lui Michael ieşea în afară cruciuliţa lui Mary, pe un lănţişor lung, de aur. Şi lângă ea atârnau cele două chei.

Finster se întinse după ele.

Michael se albi la faţă.

— Nu le poţi atinge.

— Prostule.

Finster râse. Se aplecă şi, fără multe fasoane, le trase de lănţişorul cel lung afară din buzunarul lui Michael. În timp ce cheile se legănau în aer, Finster simţi cum ameţeala cea atât de familiară punea stăpânire pe el. Corpul i se scutură în timp ce cheile se apropiau. Da, astea erau cele adevărate. Şi în ciuda durerii care tocmai îi năvălise în trup, simţi un val de triumf.

— Ale mele, spuse cu satisfacţie.

Michael privi în jos, spre piept, acolo unde atârnase cruciuliţa lui Mary. Acum dispăruse. Nu o purtase din respect pentru Dumnezeu, ci din consideraţie pentru soţia sa. Ea insistase că-l va apăra, că-l va proteja şi i-l va aduce din nou acasă. El nu o crezuse în acel moment. Dar acum o credea.

— Ale tale sunt, zise el.

Şi spunând asta, smulse din mâna lui Finster lanţul pe care se afla cruciuliţa lui Mary împreună cu cheile, şi-l trase peste capul lui Finster, în jurul gâtului acestuia. Finster încercă să se smulgă, dar era prea târziu, creierul deja nu mai putea gândi clar şi corpul îi era slăbit de la prezenţa adevăratelor chei.

Cu lanţul atârnat de gât, cheile aterizară pe pieptul lui Finster. Izbucni atunci un urlet îngrozitor, ce răsuna din adâncurile absolute ale Iadului. Cuprins de dureri insuportabile, Finster se răsucea prin încăpere, izbindu-se de pereţi şi de mese, învârtindu-se frenetic, căzând la podea, unde se zvârcolea într-o agonie de nedescris. Din cămaşa sa neagră ieşea foc şi sânge în timp ce cheile îi arneau carnea, afundându-i-se în piele.

Michael se trase înapoi spre perete, făcând tot posibilul să i se ferească din cale. Simon privea totul impasibil, martor la ceea ce dorise atâta timp. Apoi Finster încremeni, şocant de neclintit, fără o mişcare, fără un sunet. Din pieptul lui ars se înălţa fum, ochii i se dădeau peste cap. Mesele şi scaunele erau răsturnate, podeaua din jurul lui era zgâriată de urme de gheare. Viaţa îl părăsise pe miliardar.

Michael se uită la Simon. Preotul abia se mai ţinea să nu leşine. Amândoi pierduseră destul sânge şi erau plini de vânătăi şi oase rupte. Iar Michael se gândi: pentru Simon, asta trebuie să fie ceva obişnuit, dar pentru mine, este prima şi ultima oară.

Michael se apropie de Finster; se uită la cheile care-i erau împlântate în piept, la urmele de arsuri de pe tors. Nimeni n-avea să creadă că fusese martor la aşa ceva. Văzuse mai mult decât alţii în zece vieţi. Dar în sfârşit reuşise să facă lucrul pentru care venise aici, şi primise şi o răsplată în plus: supravieţuise.

Michael se lăsă pe vine şi se aplecă peste cadavru, duhoarea cărnii arse făcându-i rău. Cheile erau fierbinţi la atingere; înfăşură o pânză în jurul lor şi trase de ele. Nu se clintiră. Arseseră şi intraseră în

carnea şi în sternul lui Finster. Michael se sprijini mai bine într-un picior, apucă mai strâns cheile şi trase cu toată puterea.

Ochii lui Finster se deschiseră. Michael îngheţă, iar Finster sări în picioare, învârtindu-se şi zgâriindu-se frenetic cu ghearele pe piept. Smulgându-şi, sfâşiindu-şi propria piele. Încercând disperat să scape de condamnarea la moarte. Pielea i se lua fâşii, în timp ce degetele lui se îngropau în carne, încercând să-şi scoată cheile din trup. Apoi se întâmplă. Într-un ultim efort nebun, apucă de lanţ şi-şi smulse cheile din carne. Acestea fură aruncată prin aer, învârtindu-se, şi ajunseră în celălat capăt al încăperii, aterizând sub o masă.

Finster se aruncă înainte. Mâna i se strânse ca o gheară în jurul gâtului lui Michael. Acesta se sufoca, murind. Şi nu se putea gândi decât la carnea pârjolită dinaintea lui, la forma cheilor arsă în pieptul lui Finster.

— Gata cu trucurile.

Vocea lui Finster era acum răul pur; nu mai rămăsese nici urmă din accentul german seducător cu care îi obişnuise pe subalternii lui din afaceri în ultimii zece ani.

Michael înghiţi în sec. Ochii i se închideau, întunericul cuprinzându-i vederea periferică. Se lupta să-şi păstreze o ultimă fărâmă de energie, ca să pună capăt nebuniei ăsteia cu o ultimă sforţare. Şi cu ultima suflare rosti...

— Numărul patru.

Întinse mâna în sus şi smulse o tapiserie de pe perete. Pe ea era zugrăvit un cavaler pe un armăsar negru, împlântându-şi lancea în inima unui dragon uriaş, care urla. Ţesătura de mână se prăbuşi la pământ, dezvăluind un altar adăpostit într-o nişă. Pe el era un singur lucru: un crucifix. Era un obiect simplu, din lemn şi piatră, vechi de secole.

Ochii lui Finster se căscară.

Michael continuă, regăsindu-şi energia.

— De data asta nu mai e nimeni aici care să te scoată afară, şi mult timp nu va trece nimeni pe aici.

Finster căzu ghemuit, incapabil să-şi controleze durerea care-l răscolea. Înainte de a se transforma în cenuşă, îi trecu prin minte un ultim gând clar. Ajunsese atât de aproape de a se răzbuna pe Cel care-l alungase din Rai. Finster se blestemă că luase formă umană, că se

lăsase dus de viciile şi plăcerile oamenilor. Căzuse pradă vulnerabilităţii umane, fiind dependent de dorinţa şi de lăcomia care-i corup pe atâţia. Fusese ademenit în biserica asta numai din cauza slăbiciunilor trupului său. Acesta îi amorţise simţurile, îl orbise în faţa adevărului. Şi acum, în timp ce învelişul său uman se dizolva, spiritul său nemaifiind adăpostit de carne, durerea îl ardea ca un infern. Sufletul său fu scăldat în lumină: era ca şi cum ar fi fost forţat să se uite la soare, neputând să-şi ferească ochii. Corpul lui Finster se scofâlcea, începând să fumege, mici flăcări izbucnindu-i din carne.

Învelişul care fusese August Finster ardea.

Michael se luptă să se ridice în picioare şi-l ajută pe Simon să se ridice şi el. Cei doi făcură ordine prin capela simplă. Scoaseră afară falsul bar şi scoaseră din spate stranele ascunse, refăcând şirurile ordonate unde credincioşii se adunau să se roage. Cu mare grijă, puseră la loc pe altar pocalul şi lumânările, pregătite pentru o slujbă care nu avea să mai vină niciodată.

Simon ridică de pe jos tapiseria cu bravul cavaler şi-i dădu un capăt lui Michael. O purtară prin bisreicuţă şi se opriră în dreptul puţinelor rămăşiţe din trupul lui Finster. Simon aşternu capătul lui peste picioare. Când Michael se aplecă să acopere capul lui Finster, o mână sări, prinzându-l de încheietură. Mâna era înnegrită, carbonizată, mai mult gheare decât degete.

Ceea ce cu greu mai puteau fi numiţi ochi străluceau printre umbrele de pe podea, roşii ca sângele şi răzbunători, de pe o faţă care dispăruse, înnegrindu-se până când nu se mai cunoştea nimic din ea, diferit de orice mai văzuse Michael vreodată. În faţa lui zăcea un adevărat monstru, şi nu faţada cunoscută sub numele de August Finster.

Vocea nu veni de pe buze, şi nici nu ajunse la urechile lui Simon. Vorbi doar în capul lui Michael. Iar Michael ştia că spunea adevărul. „*Eu nu pot muri vreodată.*" Vocea venea de pretutindeni. „*Fără întuneric nu poate exista lumina.*" Michael privi adânc în ochii creaturii în timp ce aceasta continua: „*Am să exist mereu.*"

Fără să mai stea să se gândească, Michael îndepărtă degetele jalnice ale lui Finster de pe încheietura sa, străbătu încăperea şi culese cheile de pe jos. Le ţinu respectuos în mână, trecându-şi buricele degetelor peste metalul străvechi. Ca şi cruciuliţa lui Mary, erau

obiecte cu un design minim, modeste în simplitatea lor, totuşi credinţa şi puterea pe care le invocau era mult mai mare decât îşi închipuise vreodată Michael. Pentru lumea întreagă ele reprezentau credinţa; pentru Mary, reprezentau speranţa. Iar pentru Michael, reprezentau iubirea.

Scoase cheile de pe lanţ, lăsând numai cruciuliţa lui Mary pe el. Îi dădu cheile lui Simon, apoi se duse spre Finster şi se lăsă pe vine lângă el. Finster nu clintea, cu ochii de fiară rămaşi deschişi, fumul continuând să iasă din corpul său carbonizat. Cu grijă, Michael puse lănţişorul în jurul gâtului cadavrului, aşezând cruciuliţa în centrul pieptului carbonizat.

Capitolul 38

Cinci minute mai târziu, doi bărbaţi ieşiră din capelă. Noaptea venise, mai adâncă şi mai senină decât oricare alta trăită de ei. Pădurea părea vie în jurul lor, prin zgomotele scoase de greieri şi bufniţe, broaşte de copaci şi cicade. O lună de argint se târa pe deasupra copacilor, luminând suficient cât să vadă pe unde merg.

Simon îl ajutase pe Michael să aştearnă tapiseria medievală peste rămăşiţele lui Finster şi apoi îl împinseseră în faţa altarului. Stinseră focul din vatră şi stivuiră mesele şi scaunele într-un colţ, lăsând locul în ordine, aşa cum îl găsiseră.

Michael rămase în picioare, în lumina lunii, cât timp Simon scoase firma falsă de berărie germană pe care o meşteriseră la repezeală, şi scoase adevăratul indicator dintr-un tufiş. Cuvintele cioplite erau în germană, dar Simon i le tradusese lui Michael:

CAPELA SFÂNTULUI MÂNTUITOR
NU ESTE PROGRAMATĂ NICI O SLUJBĂ
TOŢI CĂLĂTORII SUNT BINEVENIŢI SĂ SE ROAGE
SAU SĂ CAUTE ADĂPOST.

Fusese un plan conceput în grabă, unul pus la punct din zbor, la disperare – nu era metoda preferată a lui Michael, dar începea să devină bun la asta. Aliaţii pe care-i contactaseră fuseseră mai mult decât binevoitori, pregătind chiar ei capela, deghizând-o în bar cu câteva ore înainte ca Michael şi Simon să fi ajuns acolo.

În timp ce Simon punea la loc indicatorul cu biserica, se petrecea o mişcare aproape imperceptibilă în jur şi în celelalte clădiri, ca şi cum s-ar fi trezit la viaţă. Vreo douăzeci de oameni ieşiră din clădiri şi se adunară la capelă. Se mişcau în tăcere, sutanele şi anteriele lor măturând pământul în timp ce mergeau. Veneau şi alţii din întuneric, aducând roabe şi unelte. Un călugăr împingea un cărucior cu două roţi, mare şi străvechi; în el erau cantităţi serioase de cărămizi şi nisip.

În câteva ore fură construite noi ziduri; în câteva zile, construcţia era terminată. O structură de cărămidă şi mortar îngloba acum în

întregime capela. Nu existau uşi sau ferestre, nici o intrare sau ieşire. Cu punerea pământului dură un pic mai mult – cam o lună. Fu adus cu roaba, şi când terminară, o movilă uriaşă de pământ acoperea întreaga clădire. Pe ea fură plantaţi copaci, flori şi iarbă, ca să nu se distingă de restul peisajului. În vârful colinei fu pusă o statuie de marmură. Fusese trimisă de la Vatican, provenind din însăşi Capela Sixtină. Sculptată de Michelangelo în 1530, fusese binecuvântată de Papă şi venerată de biserică pentru felul pătrunzător în care reda realitatea: Iisus dându-i o pereche de chei Apostolului Simon Petru.

Capitolul 39

Aerul umed se condensa pe ferestrele spitalului. Erau treizeci şi cinci de grade, şi abia şapte dimineaţa – într-adevăr zilele de cuptor ale verii. Se schimbau turele: medicii şi asistentele cu ochii umflaţi de oboseală erau înlocuiţi de medici şi asistente la fel de obosiţi. Michael, plin de vânătăi şi lovituri, trecu prin sălile albe, libere, pe lângă camere şi posturi libere. Avea senzaţia clară că el era singurul pacient din tot spitalul.

Se îmbarcase în primul avion pe care-l găsise la Munchen, în zori, luându-se la întrecere cu soarele; zburase peste ocean însoţit permanent de răsărit, strălucirea luminoasă plutind pe marginea de est a lumii. Mort de oboseală, treaz de cel puţin şaptezeci şi două de ore, nu reuşise să adoarmă nici o clipă. Ochii lui rămăseseră pironiţi pe orizontul de ape şi pe cerul de deasupra sa, senin, cu amestecul de albastru şi roz pe care lumea îl are înainte de a se trezi. Michael îşi dorea ca avionul să zboare mai repede.

Intră încet în cameră, aşteptându-se s-o găsească pe Mary nemişcată, încă într-o comă profundă. Ea era trează, în aşteptare, ca şi cum ar fi ştiut că el venea. Dacă înfăţişarea ei fragilă îl şocă, nu i-o arătă prin nimic. Ochii i se umplură de lacrimi de uşurare când o văzu. Fără o vorbă, o luă în braţe şi-o ţinu ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

— Îmi pare rău c-am întârziat, murmură el, mângâind-o pe obraz.

— Te-ai întors, răspunse ea blând. Asta-i tot ce contează.

— Te iau acasă.

Mary zâmbi, nedezlipindu-se din îmbrăţişarea soţului ei.

— Mă gândeam că... am putea să ne ducem la Cape pentru o săptămână, să stăm la Ship’s Bell Inn, să facem dragoste printre dune, şopti Michael, cu capul îngropat în umărul ei.

— Mmmm. Să mâncăm supă portugheză şi homar proaspăt.

Inima lui Mary bătea mai repede de bucurie.

— Să alergăm pe plajă, să ne stropim cu apă. Să simţim soarele cald pe spate...

Michael o legănă în timp ce razele de soare ale dimineţii se revărsau prin fereastră, luminându-i faţa iubitei lui.

Capitolul 40

Spre surprinderea tuturor, Paul Busch supravieţui. Medicii germani îi spuseră că avusese noroc că nu murise de la atacul de cord, şi-l sfătuiră să mai reducă colesterolul mâncând mai puţină carne roşie. Îi cusură rana din umăr şi-i puseră la loc cele două degete dislocate. Orice întrebări privind provenienţa rănilor sale fură reduse la tăcere cu cei cinci mii de euro pe care îi dăduse Simon. Peste cinci zile, Busch fu într-o stare suficient de bună ca să zboare spre casă, şi coborî din avion direct în braţele lui Jeannie. Aceasta îl îmbrăţişă timp de zece minute, înainte de a se lua de el pentru că-i stârnise atâtea griji.

Busch stătea pe un scaun din biroul căpitanului Delia, în timp ce şeful lui stătea în picioare, aplecat spre el, şi se lua la rândul lui de el.

— Şi-mi spui că retragi sesizarea privind încălcarea condiţiilor de eliberare? tună Delia.

— Soţia tipului era pe moarte, a făcut o lucrare onestă ca să încerce s-o salveze, răspunse Busch.

— Şi atunci de ce s-a făcut atâta tămbălău înainte pe tema asta?

Căpitanul Delia se plimba dintr-o parte în alta.

— De ce l-ai trecut pe arest la domiciliu?

— Am exagerat – e un prieten bun şi am crezut că profita de asta. Dar părerea mea s-a schimbat când am aflat toate circumstanţele. N-a încălcat nici o lege a Statelor Unite, cu excepţia infracţiunii minore de părăsire a statului. N-aş fi putut să trăiesc liniştit dacă l-aş fi aruncat în închisoare pentru un lucru mărunt ca ăsta. Tu ai fi putut?

— S-a terminat cu prieteniile cu cei eliberaţi condiţionat, Paul. Vorbesc serios.

Căpitanul Delia îşi scoase sacoul, îl atârnă pe spătarul scaunului şi se aşeză greoi. Se uită la degetele bandajate ale lui Busch.

— Vrei să-mi explici asta?

— Copiii, portiera de la maşină, degetele mele şi o durere incredibilă.

Căpitanul zâmbi.

— Pari să te descompui. Pe aici se aude că ai probleme cu inima. În ritmul ăsta, crezi c-o mai duci până la anul?

— Sunt bine. Prea multă carne roşie. Jeannie mă presează totuşi să ies la pensie.

— Şi tu ce crezi despre asta?

— Mă gândeam să urmez şi eu un clişeu şi să deschid un bar. Nu ştiu. Nu cred c-aş suporta să nu-ţi mai văd faţa veselă în fiecare zi.

Busch se ridică în picioare şi deschise uşa.

Dar căpitanul îl opri.

— L-ai văzut pe Thal?

— Thal?

Busch se întoarse.

— Mda, Thal. Îţi aminteşti, tipul de la Afaceri Interne. Eşti investigat.

— Poate să fie şi mort, din partea mea.

— Hei, aici nu glumim cu aşa ceva.

— Dacă-l văd, te anunţ.

Calm, Busch ieşi din biroul căpitanului.

Capitolul 41

Apartamentele de locuit sunt amplasate în partea de răsărit a Palatului Vaticanului, mulţimea de ferestre dând spre Piaţa San Pietro. Ascunse de lume, au fost întotdeauna un loc de solitudine pentru Papă, un loc unde conducătorul Bisericii Catolice poate regăsi cât de cât senzaţia unei vieţi normale. Biblioteca adăpostea cinci mii de volume pe rafturile sale de mahon. Aceasta era camera privată a Papei, unde putea să absoarbă informaţiile din cărţile, revistele şi ziarele lumii pământeşti a prezentului, păstrând în acelaşi timp legătura cu tradiţiile străvechi ale misiunii sale spirituale. Trei televizoare mari erau puse într-un colţ, prezentând ştirile transmise din toată lumea. Cunoscând opt limbi, Papa se simţea la el acasă în orice ţară, şi îi făcea plăcere să urmărească ştirile care ajutau la formarea de opinii.

Simon şedea în camera de primire stacojie, cu ochii în pământ. Canapelele şi jilţurile erau din catifea crushed, împodobită cu borduri de aur, ducându-te cu gândul în zilele Renaşterii, când acest loc fusese centrul politic, precum şi inima spirituală a lumii. Simon, cu sutana neagră şi gulerul alb, contrasta puternic cu decorul în culorii somptuoase. Veşmintele sale îl făceau întotdeauna să se simtă stingherit, ca şi cum nu merita să le poarte, în ciuda faptului că hainele preoţeşti tradiţionale aveau un efect liniştitor asupra sa. Era ca şi cum ar fi fost pătruns de menirea spirituală a acelor lucruri. Cu mâinile aşezate în poală, ţinea solemn cutia de lemn a cheilor, cioplită de un tâmplar cu două mii de ani în urmă. Ridică capacul, admirând cheile pentru ultima oară.

O uşă interioară se deschise.

— Sfinţia Sa vă va primi acum, Părinte, spuse în italiană un bărbat scund.

Arhiepiscopul Baptiste, secretarul personal al Papei, era îmbrăcat în veşmintele tradiţonale purpurii ale funcţiei sale.

— Vă mulţumesc, Eminenţă.

Simon făcu o plecăciune.

— I-aţi vorbit Sfinţiei Sale de rugămintea mea?

În mintea lui Simon, exista un singur loc cu adevărat sigur pentru chei: în posesia celui mai bine apărat om din lume.

— Sfântului nostru Părinte i s-a părut amuzant, îi răspunse cardinalul. N-a mai purtat un breloc până acum.

Intrară în încăperile particulare, unde Papa aştepta cu smerenie.

Capitolul 42

Frunzele erau în ultimele lor zile de glorie, înainte de a începe să se îngălbenească; schimbarea stătea să vină. Prea curând culorile aveau să fie transformate într-un mozaic de stacojiu şi auriu, aşa cum se întâmpla de când lumea. Florile pe care le răsădise luna trecută erau încă înflorite – preferatele ei: margarete. Michael îngenunche în dreptul unei pietre de mormânt simple, vântul de septembrie suflând peste el, şi citi cuvintele pentru a mia oară.

Mary St. Pierre
Darul lui Dumnezeu pentru Michael
Darul lui Michael pentru Dumnezeu

Avuseseră parte de trei săptămâni neîntrerupte. Mary îşi revenise. Avea zâmbetul strălucitor, ochii verzi limpezi şi scânteietori. Îşi petrecuseră timpul nefăcând absolut nimic. Deconectaseră telefonul, televizorul, calculatorul. Toate alimentele şi obiectele de strictă necesitate le erau livrate acasă. Viaţa pentru ei în acest răstimp însemnase să stea de vorbă, să mănânce şi să râdă, găsindu-şi bucuria şi alinarea unul în prezenţa celuilalt. Dragostea lor nu era exprimată prin vorbe, ci prin priviri şi fapte. O dragoste mare oferă o alinare pe care o simt doar cei care o cunosc cu adevărat. Este caldă şi sigură, eliberată de mânie şi gelozie. Este mai euforică decât toate drogurile şi te face imun la cruzimea vieţii.

Şi apoi, fără vreun avertisment, fără dureri, ea muri.

În somn, cu soţul ei alături.

Michael rămase lângă ea ore întregi, ţinându-i mâna într-a sa în timp ce plângea în tăcere.

Capitolul 43

Michael stătea la birou, cu extrasul de cont în faţă. În contul său din Insulele Cayman[31] erau depuşi două sute şaptezeci şi şase de mii de dolari. Dar degeaba. Mary nu mai era; toate eforturile lui, toate riscurile la care se expusese fuseseră în van. Tot ce voise el cu adevărat erau banii cu care s-o salveze, iar asta îl condusese pe o cale întunecată, care lăsase fără răspuns întrebarea privind viaţa veşnică a lui Mary. Simon îl asigurase că lucrurile fuseseră îndreptate. Dar el nu ştia.

Iar banii erau de la Finster. Erau murdari şi răi, bani oferiţi ca răsplată că ajutase la subminarea lui Dumnezeu şi a Bisericii. Nu aduseseră decât suferinţă.

Hawk lătră, făcându-l pe Michael să tresară, iar când câinele se năpusti afară din cameră, soneria sună. Michael băgă extrasul de cont în buzunarul de la spate şi ieşi din bârlog. Deschise uşa. Înaintea sa stătea o femeie înaltă, cu o vârstă incertă.

— Domnul St. Pierre? întrebă femeia cu un accent străin, pe care Michael nu-l recunoscu.

Michael o studie. Ar fi putut avea aproape patruzeci de ani sau ar fi putut fi de cincizeci, dar bine păstrată.

— Îmi pare foarte rău de soţia dumneavoastră.

Îi dădu lui Michael un plic bogat împodobit.

— Vaticanul vă trimite condoleanţele şi rugăciunile sale cele mai profunde în această vreme de doliu pentru dumneavoastră.

Michael îşi feri privirea, neştiind prea bine cu ce ochi îl vedea Biserica, după tot haosul pe care-l provocase.

Femeia zâmbi, părând să-i simtă ruşinea.

— Domnule St. Pierre, vă rog să mă credeţi că Biserica înţelege capcanele ispitelor. Dar şi mai important, Biserica a crezut întotdeauna în iertare.

Michael se uită la scrisoare.

— Sunteţi călugăriţă?

---

[31] Grup de insule sub administraţie britanică, din Marea Caraibilor, la nordvest de Jamaica, şi un binecunoscut paradis fiscal

Ea zâmbi şi chicoti încet.

— Nu. Mă numesc Genevieve. Simon e un vechi prieten de-al meu. Conduc un orfelinat din Italia şi mă aflu în oraşul dumneavoastră în căutare de donaţii.

Michael rămase tăcut, uitându-se la plicul trimis de Vatican.

Ea zâmbi.

— Nu din partea dumneavoastră, desigur. Particip la o colectă care se desfăşoară aici, în oraş. Simon m-a rugat să trec pe la dumneavoastră, să văd cum o mai duceţi.

— Sunt bine, îi spuse el.

Dar ştiau amândoi că asta era o minciună.

— Dacă pot să fac ceva...

Îi întinse mâna.

— Fiecare face faţă durerii în felul lui. Uneori, cei care au trecut prin asta pot ajuta.

El îi luă mâna pe care i-o oferise; era moale şi neaşteptat de delicată. Pentru o clipă, se simţi alinat de prezenţa femeii aceleia. Nu era sigur dacă îl atinsese prin purtarea ei blândă sau prin faptul că se îngrijea de un orfelinat. Deşi fusese adoptat de mic şi crescut de nişte părinţi iubitori, întotdeauna se simţise aproape sufleteşte de cei orfani. Iar această femeie avea grijă de copiii ăia uitaţi, ajutându-i să-şi dea seama că nu sunt singuri, aducând în lumea lor puterea dragostei.

Michael vârî mâna în buzunarul de la spate, dând de extrasul de cont, şi se gândi: „*Poate o să iasă ceva bun din asta*”. Ştia ce să facă cu banii.

Dar asta n-avea să-i aducă liniştea, nimeni nu putea cu adevărat să-i dea asta. Nici femeia asta, nici Simon, nici Busch, nici măcar Biserica, indiferent cât de puternică era. Căci nimeni dintre ei nu-i putea răspunde la întrebarea care încă-i mai bântuia visele. Nu ştia dacă Mary îşi găsise liniştea. Oare ajunsese cu adevărat în Raiul din rugăciunile ei?

Capitolul 44

Era noaptea târziu. Michael era cuibărit în fotoliul preferat al lui Mary din bârlogul lui, cu Hawk sforăindu-i la picioare şi cu CJ în poală. Era mai mult decât epuizat, reuşind în cele din urmă să se lase cuprins de somnul profund de care avea nevoie disperată. Se oferise să-l ajute pe Busch să antreneze echipa de fotbal a fiului acestuia. Sezonul abia începuse de câteva săptămâni şi câştigaseră meciul din acea zi cu 18 la 12. Încă nu fuseseră învinşi.

Michael spera să-şi găsească o rutină, ceva care să dea o structură vieţii lui, care să-l ajute să umple golul. Munca şi fotbalul copiilor. Pe moment, asta era tot ce-i putuse trece prin minte. Era un început.

Deşi cheia de argint şi cea de aur fuseseră înapoiate, iar el văzuse cu ochii lui privelişti pe care nu şi le putea explica, încă mai avea îndoieli. Acestea îi bântuiau zilele şi visele. Întrebarea „Dar dacă…” îi rodea inima.

Întrebarea privind viaţa de apoi.

Şi avea nevoie disperată de un răspuns: rătăcirile minţii lui îl sfâşiaseră în ultimele câteva săptămâni; nu-şi putea închipui ce se va întâmpla odată cu trecerea anilor.

Zăcea cufundat în somn de nouă ore, nu i se clintea un muşchi, era cel mai lung somn pe care-l dormise de luni întregi. În cea mai deplină linişte, Mary păşi în încăpere, părul ei fiind din nou o coamă splendidă. Avea pielea ca alabastrul, ochii verzi plini de lumină. Rămase lângă Michael, privindu-l şi zâmbind din cauza felului în care dormea el încolăcit. Se aşeză la birou şi deschise fără zgomot sertarul; mâna ei dispăru înăuntru, căutând şi scoţând ceva. Se duse apoi la raftul de cărţi, scăldându-se în amintirile din pozele dinaintea ei, cu ochii strălucindu-i de fericirea care o cuprinsese.

Puse acel obiect pe perete – cuiul încă mai era acolo – aranjându-l de câteva ori înainte de a se da înapoi în cele din urmă, admirând priveliştea acum completă după ce umpluse golul rămas prea mult timp pe acel perete.

Crucifixul simplu atârna acum acolo, cu tot aspectul său ieftin şi cu toate semnificaţiile sale.

Se întoarse lângă Michael şi, aplecându-se, îl sărută uşor.

Ochii lui se deschiseră încet, ca şi cum el ar fi ştiut că ea avea să fie acolo, şi pentru o clipă se bucurară amândoi de un zâmbet cald, intim, până când primele raze de soare se strecurară în încăpere, iar ea se dizolvă în săgeţile de lumină.

Michael se întinse, pe deplin treaz; CJ fugi şi sări pe canapea. El se ridică în picioare şi se duse până la perete.

Îndreptă crucea şi zâmbi...

...căci ştia că ea îşi găsise liniştea.

I se răspunsese la întrebare printr-o minune.

Capitolul 45

În inima Pădurii Negre, într-o regiune frecventată de puţini oameni, se află o zonă bine păzită, închisă între zidurile unei mănăstiri odinioară abandonate. Cinci Gărzi elveţiene stau de strajă, fiind trimise aici de Vatican în misiune permanentă. Amestecaţi printre călugări, fraţi şi preoţi, aceşti soldaţi nu sunt obligaţi să poarte uniformele lor tradiţionale cu albastru, cafeniu şi galben. Ei păzesc o statuie veche de cinci sute de ani. Sau, mai precis, apără mormântul de sub ea.

Este singurul loc din lume în afara Vaticanului unde staţionează trupe ale Gărzii elveţiene.

Sfârşit

Despre autor

Richard Doetsch este în prezent preşedintele WRMC Inc., o firmă de management şi investiţii imobiliare comerciale din Greenwich, Connecticut.

RICHARD DOETSCH este preşedintele unei firme imobiliare naţionale din Greenwich, Connecticut. El lucrează în prezent la cel de-al doilea roman al său, pe care editura Bantam Dell îl va publica în 2007.